

Katie
FFORDE

POLIROM

Cu dragostea
la control

CHIC

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Katie Fforde, *Going Dutch*

Copyright © 2007 by Katie Fforde
All rights reserved

© 2010 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37 ;
P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FFORDE, KATIE

Cu dragostea la control/ Katie Fforde ; trad. de Ioana Filat. – Iași : Polirom, 2010

ISBN 978-973-46-1765-4

I. Filat, Ioana (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Katie
FFORDE

Cu dragostea
la control

Traducere din limba engleză
de Ioana Filat

POLIROM
2010

Katie Fforde s-a născut în 1952, în Marea Britanie. Este fondatoarea programului Katie Fforde Bursary, menit să ofere o șansă scriitorilor care încă nu au semnat un contract de publicare pentru cărțile lor; a făcut parte dintre membrii faimoasei Romantic Novelists' Association timp de mai mulți ani, iar de curând a fost aleasă în funcția de conducere a acestei organizații. Din 1995 până în prezent a publicat 16 romane de dragoste foarte apreciate de public, majoritatea figurând în topul celor mai vândute cărți britanice. Printre ele se numără *Living Dangerously* (1995), *Life Skills* (1999), *Artistic Licence* (2001), *Paradise Fields* (2003), *Going Dutch (Cu dragostea la control, 2007)*, *Wedding Season (Se poartă nunțile, 2008; Polirom, 2010)*, *Love Letters* (2009), *A Perfect Proposal* (2010). Katie Fforde locuiește în Gloucestershire împreună cu soțul și copiii, iar printre hobby-urile ei se numără îndeletnicirile casnice; din păcate, însă, declară autoarea, nu le poate acorda prea mult timp din cauza emisiunilor TV de după-amiază, pe care consideră de datoria ei să le urmărească!

Cu dragostea la control este un roman inteligent și amuzant, beneficiind de toate ingredientele care au făcut-o celebră pe Katie Fforde. Când soțul o părăsește din senin pentru o femeie mai tânără și mai frumoasă, Jo se pomenește în situația de a-și schimba traiul tihnit și casnic pe o existență mult mai aventuroasă, pe o barjă de pe Tamisa. Obişnuită fiind să trăiască din banii soțului, nu-i ia mult să-și dea seama că va avea nevoie de o reprofilare rapidă pentru a reuși să-și câştige existența ca femeie independentă. Dora, cealaltă eroină a cărții, evadează din fața obligațiilor de familie și din atmosfera apăsătoare de provincie pentru a scăpa de o viitoare căsnicie lipsită de pasiune, ajungând astfel sub aripa protectoare a lui Jo. Cu toate că nu se pricep deloc la ambarcațiuni și la chestiuni navale în general, ambele femei sunt hotărâte s-o scoată singure la capăt, bărbații fiind, pentru ele, ultimul punct de interes din lume. Dar se trezesc implicate într-o aventură inedită ne mare. în compania a doi pretendenți care cu greu se

Lui Desmond, fără de care această
carte efectiv n-ar fi fost posibilă.
Cu dragoste, ca întotdeauna.

Mulțumiri

Mulțumesc Asociației Navigatorilor Amatori, pentru festivalul nautic și alte evenimente din sfera navigației, asociație al cărei membru este un om de treabă pe nume Alan, care mi-a oferit pe tavă titlul cărții.

Lui Jonathan Early, pentru arta poleirii cu aur, într-adevăr magică ; le mulțumesc celor de la B.J. Wood&Son, un șantier naval extraordinar ; lui Harriet Jones, pentru multe lucruri, printre care se numără motorul ei roz, și pentru că n-a uitat de *Accacia* noastră scumpă, vedeta spectacolului, cel puțin în ochii mei.

Minunatei echipe de la Random House, printre care se află Kate Elton și Georgina Hawtrey-Woore, departamentul artistic, forțele de la departamentul vânzări, pe cât de inspirate, pe atât de extravagante, și minunata Charlotte Bush, cu ideile ei geniale și gustul impecabil în materie de hoteluri. Nimic n-ar fi posibil sau nimic atât de distractiv n-ar fi posibil fără voi toți.

Scumpei mele Richenda Todd, care mă oprește adesea, cu mult tact, înainte să mă fac de râs.

Lui Sara Fisher și tuturor celor de la A.M. Heath, printre care se numără și Sarah Molloy, cu care am rămas prietenă !

Este un privilegiu să lucrez cu oameni atât de talentați și de muncitori.

Capitolul 1

Dora puse jos pungile și se uită la femeia care îi făcea cu mâna de pe malul celălalt. Conform instrucțiunilor, luase un taxi de la gara încântătorului orașel de pe malul Tamisei, care o lăsase la porțile danei de acostare. Apoi telefonase ca să-și anunțe sosirea. Noua proprietară urma să o întâmpine și să o ducă la locuință.

A recunoscut-o, desigur, însă mama celei mai bune prietene ale ei se schimbase nițel de când o văzuse ultima oară. Acum era îmbrăcată într-o jachetă sport lungă și blugi largi. Înainte purta același gen de haine provinciale ca și mama Dorei: fuste, cămăși de mătase sau poate un tricou mai dichisit, cu o jachetuță de cașmir pe umeri. Părul, care înainte arăta foarte aranjat, în stilul nevestelor care merg săptămânal la coafor, acum era destul de răvășit. În schimb, avea un zâmbet cald pe chip, iar Dora simți că ideea de a căuta refugiu la ea poate nu fusese până la urmă atât de proastă.

— Cum de te-ai descurcat cu toate catrafusele astea pe tren? o întrebă doamna Edwards după ce traversă podul și ajunse lângă Dora. Ridică de jos câteva pungi mari și ieftine, ticsite cu pulovere de lână. Și ce-ți trebuie toate puloverele astea? Suntem în mai!

— Mama zicea că pe apă e mereu frig, explică Dora pe un ton de scuză. Și oamenii au fost foarte săritori, continuă ea, amintindu-și că fusese cât pe-acți să izbucnească în plâns văzând cât de frumos se purtau cu ea.

Era atât de dărâmată, că se pierdea cu firea din nimica toată.

— Chiar cred că, în ansamblu, omenirea e mai bună la inimă decât se recunoaște, zise doamna Edwards, ignorând din politețe remarca despre frig și apă. Acuma, după mine.

Dora își puse cu greu rucsacul în spate și o urmă pe aleea ce ducea la niște porți înalte de oțel. Doamna Edwards se propti într-o plăcuță de metal. Ușa scoase un țuiut și doamna Edwards o deschise.

— Îmi țin cartela în sân, explică ea. De obicei am mâinile ocupate. O să-ți dau și ție una, ca să poți pleca și veni când ai chef, spuse și îi aruncă o privire Dorei. Bine?

Dora încuviință și o urmă pe doamna Edwards pe aleea ce ducea spre pontoane. Amăfate unele lângă altele, erau acolo barje de toate felurile. Deși murea să le privească mai bine, Dora îi rămase recunoscătoare doamnei Edwards că nu s-a oprit — rucsacul cântărea o tonă. Trecură de patru barje, fiecare altfel, apoi doamna Edwards se opri lângă o navă imensă, vopsită în verde închis.

— Asta e *Trei surori*. Inițial se numea la fel, dar în olandeză și nimeni nu putea să-i pronunțe numele, așa că proprietarul, Michael, l-a tradus până la urmă. E un nume obișnuit de ambarcațiune în Olanda.

Doamna Edwards își luă avânt și depuse sacoșele pe puntea barjei, apoi le urmă, pășind la bord cu o sprinteneală surprinzătoare. Dora se gândi că mama ei s-ar fi frichinit o groază, însă, reflectă ea, mama ei se frichinea în legătură cu orice, lucru care explica, parțial, motivul pentru care ea se afla acolo.

Doamna Edwards se întoarse să-i dea Dorei o mână de ajutor.

— Dă-mi mie calabalâcul ăla și, dacă pui piciorul aici, o să-ți fie simplu să urci la bord. Cu puțin exercițiu, o să țopăi dintr-o parte în alta ca o mieluşea.

— Nu prea aş zice, răspunse Dora, cățărându-se pe punte fără pic de grație.

O urmă pe doamna Edwards pe scara metalică, apoi pe o ușă.

— Aici e timoneria, evident, zise doamna Edwards, arătând timona imensă. Dar și sera.

Într-un șir de ghivece cu răsaduri de roșii și mușcate, Dora ochi vase cu busuioc și pătrunjel.

— Toate astea ar trebui mutate dac-am pleca undeva, ceea ce, slavă Domnului, nu e cazul.

— Aveți o priveliște frumoasă de aici, zise Dora privind în jur. Și bănuiesc că e o încăpere însoțită.

— E minunat să stai aici, îți spun. De obicei nu sunt atâtea barje, însă au venit mulți oameni pentru festival. Începe mâine.

— O, am sosit într-un moment nepotrivit?

— Nicidecum! Un pic de sprijin moral nu strică deloc.

— Păi, nu vă distrați la festival? o întrebă Dora.

Nu prea știa care era de fapt treaba cu festivalurile nautice, însă hotărî să accepte orice ar fi sugerat Jo – doamna Edwards. Încă nu se simțea în stare să ia vreo decizie de capul ei.

— Într-un fel. Doamna Edwards era ceva mai circumspectă. Doar că duminică e o paradă de vase, ceea ce înseamnă că trebuie să lași pe oricine are chef să vină și să caște gura la vasul tău, spuse ea părând îngrijorată. Ideea ca niște străini să se plimbe de colo-colo la mine în casă mi se pare absolut înfiorătoare! O să trebuiască să fac curat până la loc comanda.

Dora își aminti acum vag că mama prietenei sale Karen avusese întotdeauna o atitudine mai relaxată, un soi de *laissez-faire* în ce privea curățenia, în comparație cu mama ei. Nu se stresa când făceau haos în bucătărie, experimentând rețete de caramele, praline și, mai târziu, clătite.

— Ei, bineînțeles că vă ajut.

— Hai să nu ne gândim acum la asta. Mai bine mergem jos să bem un pahar de vin. Știu că e de-abia cinci jumate, însă, în ce mă privește, soarele a trecut de vergă, zise doamna Edwards.

— Ce înseamnă asta ?

— Nu prea sunt sigură, însă clar înseamnă că poți să tragi la măsea. Cred că, după ce ai bătut atâta drum și având în vedere că nu ți-a mers prea grozav în ultima vreme, meriți un pahărel. Și se cuvine să-ți țin companie.

Doamna Edwards zâmbi și Dora își zise că avea de-a face cu o femeie drăguță. Era ea trecută, însă tot îl mai avea pe vino-ncoa'. Îi răspunse și ea cu un zâmbet și o urmă în jos, pe niște scări de lemn.

Când Karen, cea mai bună prietenă a ei, sunase tocmai din Canada și-i zisese: „Du-te să stai la maică-mea, pe vasul ei“, Dora văzuse altfel situația.

— N-o să aibă chef să vin eu pe capul ei. Și-așa a avut parte de o mulțime de neplăceri !

— Îi zic eu. Probabil știe oricum ce s-a întâmplat, a fost invitată la nuntă. Însă i-ar plăcea la nebunie să te aibă ca musafir. Are nevoie de un pic de companie. Orice-ar zice, sigur se simte singură, iar tu s-ar putea s-o mai temperezi când devine prea excentrică.

Dora nu era nici pe departe autoritară, așa cum era Karen, și nici nu-i trecea prin cap să încerce s-o îndrume pe doamna Edwards pe calea convențiilor, însă cum voia cu disperare să plece undeva, a acceptat într-un final.

— Așa ostracizată cum sunt, nu prea am de ales, spusesese ea.

— Nu te ostracizează nimeni ! Ți s-a luat de un bărbat destul de plicticos, dacă stai să te gândești, și n-ai mai vrut să te măriți cu el. E normal. Ce mare brânză ?

Dora se burzuluiise neîncrezătoare :

— Ba e mare brânză ! Am tot plănuit nunta asta de vreo cinci ani.

— Doar n-ai făcut-o de la șaptespe ani, ce Dumnezeu ! La șaptespe ani l-ai întâlnit pe John.

— Acum așa pare. Chiar am prins-o pe maică-mea cu o revistă despre nunți și din astea la scurtă vreme după ce ea și tata i-au cunoscut pe părinții lui John.

Karen oftase.

— Și nu e om în tot satul care să nu fie prieten sau rudă cu John sau cu mine! Dora s-a înfiorat imaginându-și toate privirile dezaprobatoare și comentariile fără înconjur pe care le lăsase în urmă. Și cum toată lumea zice că John e terminat din cauza mea și, poate, chiar e, Singur Cuc scrie pe mine.

— Singură Cuc, a corectat-o Karen.

— Ce contează!

— Du-te la maică-mea. Tu poți s-o ții un pic în vizor și ea o să aibă grijă de tine. Îi place să se ocupe de oameni.

— S-ar putea să se bucure și ea de libertate, argumentase Dora.

— Libertatea e o chestiune de alegere. Mama s-a trezit că i s-au dat papucii pentru o femeie mai tânără. Probabil se simte groaznic. Indignarea din vocea lui Karen se simțea de la mii de kilometri pe calea undelor. Sunt convinsă că tata n-ar fi părăsit-o dacă eram și eu prin zonă. De-abia aștepta să mă cărăbănesc. Nemernicul!

Dora a țâțâit din buze.

— Karen! Nu se poate să vorbești așa despre tatăl tău!

— Bine, Dora, dar tu cum ți-ai privi tatăl dacă ar lăsa-o baltă pe mama ta după aproape treizeci de ani?

Dora a chibzuit mai profund.

— Da, bine, înțeleg ce vrei să spui.

Acum privi în jur în vreme ce mama lui Karen aducea pahare și o sticlă de vin. Lăsaseră sacoșele claie peste grămadă în cabina unde urma să locuiască Dora „cât timp avea ea nevoie“. Salonul era mai încăpător decât se așteptase, cu un spațiu de relaxare la un capăt și o bucătărie – sau o fi cambuză? se întrebă Dora –, plus un loc pentru luat masa la celălalt. Pereții erau văruiți în alb, iar tavanul era placat cu lemn. Într-un colț se afla un soi de aragaz, cu o banchetă și scaune lângă el. Încăperea părea

caldă și intimă, însă, dacă stătea să se gândească mai bine, nu era din cale-afară de ordonată.

— Sunt niște chipsuri în dulapul ăla, îi zise doamna Edwards. Scoate-le tu, bine? Undeva pe-acolo o să găsești și un castron.

— Pe care să-l folosesc, doamnă Edwards, pe cel de porțelan sau pe acela de lemn?

Doamna Edwards îi adresă Dorei o privire îngrozită.

— Vai, zi-mi Jo, te rog! Nimeni nu-mi mai zice doamna Edwards în ultima vreme. Aș avea impresia că s-a sculat soacră-mea din morți și s-a materializat lângă umărul meu.

Dóra se simți stânjenită.

— Ați revenit la numele de fată, atunci? Nu că v-aș lua-o în nume de rău...

— A, nu, sau cel puțin presupun că aș putea s-o fac și pe asta, doar că toată lumea îmi zice Jo. Așa să faci și tu.

— Bine, Jo. Care castron?

Stânjeneala Dorei se risipi, acum că se tutuia cu Jo. Așa erau pe picior de egalitate.

Jo arată spre castronul de lemn, îi întinse Dorei un pahar și se așeză pe banchetă, dibuind un loc liber pentru paharul ei, printre mormanele de hârtii, cărți de bucate și o trusă de machiaj.

— Pune și tu chipsurile undeva cât mă gândesc eu ce mâncăm la cină. Măine e un dineu. Ți-am cumpărat bilet.

— Trebuie să mă lași să-l achit, zise Dora, așezându-se în fața noii sale proprietare. N-ai de ce să-ți faci griji c-o să trăiesc pe spinarea ta. O să-mi plătesc tot.

— O să accept o chirie modestă, spuse Jo, pentru că trebuie să fii cu capul pe umeri când vine vorba de așa ceva, însă numai după ce-ți găsești o slujbă.

— Am economisit câte ceva, protestă Dora. Pentru luna de miere.

Apoi își dădu seama că rostise un cuvânt ce declanșa un potop de lacrimi. Îi plăcuse slujba pe care o avea

și nu-i surâsesse deloc s-o părăsească atunci când fusese nevoită s-o șteargă din sat.

Simțind probabil potențialul impas al Dorei, Jo zise repede:

— O să punem la punct mai încolo chestiile de genul ăsta. Bea-ți vinul și relaxează-te o clipă. Am putea să mâncăm niște pește cu cartofi prăjiți în oraș, adăugă ea.

Dora se miorlăi dârză.

— Nu m-ar deranja deloc.

— Când mă gândesc la câte mese pe cinste i-am gătit lui bărbatu-meu, cu toate că eu, una, mai tot timpul mă mulțumeam să mănânc niște ouă jumări cu salată, îmi dau seama ce pierdere totală de vreme e căsnicia. Bine te-ai gândit când n-ai mers până la capăt cu nunta.

Dora luă o gură de vin ca să-și alunge lacrimile ce încă amenințau să se reverse.

— S-o fi auzit pe mama când venea vorba de asta. Parcă aș fi fost o boarfă care-și abandonase cei șase copii muritori de foame ca să deschidă un bordel, așa vorbea.

Jo oftă.

— Ar fi fost mare bătaie de cap să organizezi nunta și apoi să anulezi tot – ar fi fost mai rău.

— M-am oferit să mă ocup de tot, însă ea pur și simplu a preluat frâiele.

Mama Dorei n-avea încredere să-i lase pe mână sarcini atât de mature cum e organizarea unei nunți, deși o considera întru totul suficient de matură ca să se mărite, chiar dacă Dora n-avea decât douăzeci și doi de ani.

— E o femeie foarte eficientă.

— Mhm, mormăi Dora cu nasul în pahar.

— Însă nu prea ar fi fost corect din partea ta să duci lucrurile la capăt dacă simțeai că e o greșeală, doar de dragul de a scăpa basma curată.

— Așa cred și eu, numai că mama n-a fost de acord. A zis că n-o să mai poată în veci să-și țină

fruntea sus în sat, nici măcar nu m-a lăsat să returnez cadourile de nuntă! Era atât de mânioasă, că nu voia decât să nu mă mai vadă în fața ochilor, ca să le trimită cu mâna ei.

— De-ar fi fost Karen aici, ai fi putut să mergi la ea, zise Jo, însă cum nu e, bine a făcut când ți-a propus să vii la mine.

— Sunt sigură.

Dora mai luă o gură de vin. Cumva, chiar se simțea mai liniștită prin simpla prezență a lui Jo.

— Amândouă fugim, zise Jo meditativ. Eu fug de dezastrul unei căsnicii terminate, tu fugi de nuntă.

— A fost oribil când te-a părăsit soțul? Îmi pare rău! zise Dora. Sună chiar tâmpit. Sigur că a fost! Mă întreb numai cum s-o fi simțit John.

— N-avea cum să se simtă chiar ca mine, răspunse Jo. La o adică, el nici n-a împlinit treizeci de ani și are toată viața în față. Sigur o să găsească pe altcineva. Eu am cincizeci de ani, pe mine n-o să mă mai vrea nimeni.

— Ei, sunt sigură că nu e așa...

Jo râse.

— Nu-i nimic! Oricum nu mai vreau pe nimeni, cel puțin nu acum. Mi-am dedicat ani și ani din viața soțului și copilului meu – și m-am ales cu vreo medalie pentru vechime? Nici vorbă. Mi s-au dat papucii pentru o femeie mai tânără. Ce clișeu! Măcar să fi avut decența să mă părăsească dintr-un motiv mai puțin umilitor. Dar nu, se încruntă Jo. Și a avut tupeul să zică: „Dac-ai cunoaște-o, ai înțelege. E exact ca tine pe vremea când erai mai tânără“.

Dora resimți șocul.

— Dumnezeuule!

— De parcă gata, mă epuizase cu totul și avea nevoie de o versiune mai tânără a mea.

— Eu l-aș fi omorât cu mâna mea! exclamă Dora indignată, așa cum se și presupunea că trebuie să fie.

— Aș fi făcut-o, dac-aș fi avut vreo armă la îndemână în clipa aia, însă, din fericire, momentul a

trecut. Jo râse pe înfundate. De fapt, cu toate că încă turbez când mă gândesc la asta, m-am distrat destul de bine de când m-am mutat pe vas. A fost minunat că am putut s-o iau de la capăt.

— Din câte știu, Karen a crezut c-o să vrei să rămâi acasă, unde erau toți prietenii tăi.

— Problema era că nu mai aveam nici un rol de îndeplinit. Philip își dorea casa, iar Ștoarfa – cum am poreclit-o eu și Karen – părea mulțumită de idee.

— Nici nu mă miră! E o casă fermecătoare. Am atâtea amintiri fericite din vremea pe care mi-am petrecut-o acolo. Dora rememorează toate experimentele timpurii cu machiaje și coafuri bizare și scenetele pe care le montau ea și Karen. Ți mai amintești serialul ăla siropos pe care l-am turnat cu camera video?

— *Pitrevie Drive*? Sigur că da! Casetele sunt încă în pod. Voi două erați hainoase foc.

— Ne-am distrat pe cinste. Chiar mi-e dor de Karen.

— Și mie, însă îmi tot zic că n-a plecat pe vecie, ci doar pentru doi ani.

— Pun pariu că a vrut să vină acasă când te-a părăsit soțul!

— Sigur. Totuși a trebuit să-i spun că dacă face asta, n-o să mai vorbesc niciodată cu ea. Nu voiam să i se ducă naibii cariera odată cu viața mea.

— Ești foarte puternică. Sigur maică-mea ar fi fost terminată.

Jo sorbi din vin.

— Am trecut prin momente grele, însă acum sunt o femeie puternică și independentă, care intenționează să nu se mai vâre în nici o relație cât o trăi. Se uită atent la Dora. Nu că mi-aș dori ca nici tu să nu mai ai vreo relație, însă o să descoperi în curând că un iubit nu e totul în viață.

Dora râse sec.

— Ei, știu asta. Am avut un iubit ani de zile! Și sigur nu era totul.

Jo râse și luă niște chipsuri.

— Dar de ce n-ai putut să rămâi acasă? Lumea s-ar fi aliat cu tine, s-ar fi purtat frumos, nu?

Dora își aminti de minunata casă în stil georgian, cu grădina pe care Jo o preschimbase într-o splendoare. Mutarea pe o barjă probabil că păruse un pas înapoi – sau o mișcare stingheritoare, cel puțin.

Jo se grăbi s-o liniștească.

— A, da, toată lumea m-a sprijinit din plin cât am fost acolo. Mă tot invitau la serate între fete, îmi găseau bărbați liberi, însă nu suportam să le simt mila. Când m-am mutat aici, nimeni nu știa nimic despre cum îmi dusesem viața și m-am simțit în stare să devin altcineva. De fapt, se încruntă ea, nu altcineva, ci omul care eram tot timpul pe vremea când mă prefăceam că sunt o femeie de nădejde care organizează expoziții caritabile cu vânzare și se înscrie în tot felul de comitete.

— Și nu-ți plăceau toate astea pe atunci?

Mai mult decât orice pe lume, mama Dorei adora să stea în capul unei mese ticsite de lume, cu un pahar de apă și o mapă în fața ei.

— Uneori, recunosc Jo. Însă multe chestii erau destul de plicticoase, oftă ea. Acum nu mai fac parte din nici un comitet. Sunt în al nouălea cer! Apoi își mușcă buza. Numai că trebuie să dau o mână de ajutor la decorarea meselor pentru dineul de mâine. Încă nu m-am deprins cu obiceiul de a nu mă oferi voluntar.

— Și trebuie să facem curățenie pentru chestia cu parada nautică?

— Da.

— Mă pricep la curățenie. Maică-mea m-a silit să fiu ordonată.

— Ha! Atunci a avut mai mult noroc decât maică-mea! Și ea a încercat să-mi vâre curățenia pe gât, dar n-a reușit. De-asta nu i-am zis niciodată lui Karen să-și facă ordine în cameră.

Dora încă era neîncrezătoare.

— Ce, niciodată ?

— Păi, nu, pentru că nu s-a întâmplat niciodată ca la ea în cameră să fie mai dezastru decât la mine, oftă Joe iarăși. Cred că și de-asta m-a părăsit Philip, deși n-a zis-o niciodată.

— Ai vrea să te ajut? Fără să ai impresia că fac pe șefa cu tine?

Jo se ținu de genunchi și râse.

— Cu o fată ca a mea, nimeni n-ar avea vreo șansă să se apropie de nivelul ei, la capitolul ăsta. Și, oricum, apreciez o mână de ajutor, dacă se oferă cineva.

Dora ținea la Karen aproape la fel de mult ca Jo, însă era total de acord cu prima remarcă.

— Să punem niște muzică? Am un CD care mă umple întotdeauna de energie. E destul de vechi, bineînțeles. A fost al lui taică-meu, dar îmi place la nebunie.

Jo se ridică râzând.

— Mie îmi convine de minune. CD-playerul e acolo.

Muzica rock zgomotoasă chiar i-a deschis lui Jo apetitul pentru curățenie. Avusese de gând să se ocupe de toate înainte să vină Dora, desigur, însă după ce terminase cu baia și cu dormitorul Dorei, nu-i mai rămăsese timp pentru salon și bucătărie.

Dora șterpelise aspiratorul și se apucase de podele. Jo încerca să debaraseze masa, o sarcină mult mai lipsită de satisfacții, căci implica luarea unor decizii. Jo ura să ia decizii. Fără să-și dea seama, își vârî mâna în buzunar și dădu peste o bucată de panglică. Era de la un set de prosoape pe care le cumpăraseră pentru Dora. Făcu teanc mai multe ziare și reviste și le legă cu ea. Apoi puse balotul lângă bolul cu fructe. Medită o clipă. Nu era un gest prea artistic, însă astfel teancul chiar părea necesar acolo unde era.

Traiful de una singură îi permisese să devină și mai dezordonată. Pe vremea când era măritată cu un bărbat ordonat, fusese silită să facă curățenie la

intervale plictisitor de regulate. Acum că nu mai avea pe cap așa ceva, se cam delăsase. Jo umplu mașina de spălat vase cu graba obișnuită. Muzica rock îi făcuse chef de dans și chiar se legăna un pic în timp ce ștergea prin bucătărie, însă dacă își dădea drumul de tot, Dora și-ar fi făcut poate griji că locuia cu o nebună de legat. Mai grav, ar fi putut să-i dea de știre lui Karen că mama ei o luase în sfârșit razna.

Șterse cu o cârpă muiată în clor pereții, în jurul hublourilor, acolo unde condensul și apoi igrasia tindeau să se adune. Nu era vasul său, doar îl închiria, însă era căminul ei. Atunci când Michael, un vechi prieten de la colegiu al lui Philip, i-l oferise pe post de locuință, fusese încântată.

Philip s-a arătat total împotrivă.

— Nu se poate să locuiești pe un vas! zisese el. E o idee ridicolă! De ce nu închiriezi mai bine un apartament sau o casă undeva?

Orice impresie că traiul pe o barjă nu e o idee prea bună se evaporase la auzul cuvintelor lui. Va fi umilitor să locuiască într-o versiune redusă și mai strâmtorată a casei cu care era obișnuită. Părea mai inspirat să găsească o soluție complet diferită.

— Pentru că vreau să trăiesc pe un vas, zisese ea ferm, și n-ai cum să mă oprești!

Philip avusese și o latură mai autoritară, așa că, dându-și seama că renunțase la dreptul de a-i spune nevastei ce credea el că era mai bine pentru ea, a rămas câteva clipe mut.

— Ei bine, să nu vii la mine dacă se duce totul naibii! zisese el până la urmă.

— Philip, m-ai părăsit pentru o femeie mai tânără. Dacă am nevoie vreodată de ceva din partea ta, o să-ți cer! trăsesese ea adânc aer în piept. Aproape treizeci de ani am avut grijă de tine și de Karen, am renunțat la carieră, m-am îngrijit de casă și grădină, mi-am adus contribuția în comunitate și ți-am distrat toți prietenii ăia plicticoși cu care făceai afaceri la cină. Îmi ești dator!

— Gătești minunat, zisese el, încercând s-o împace pe femeia care devenise mult mai puternică decât în vremea mariajului lor.

— Știu! Doar că nu mai gătesc minunat pentru tine!

— Of, Jo, chiar mă simt prost! Știi doar...

— Bine, și cum îți închipui că mă simt eu?! Îți zic eu: aruncată cât colo. Ca un covor vechi care și-a făcut treaba de minune ani la rând și deodată e târât la groapa de gunoi! Așa mă simt. Și dacă am chef să locuiesc pe un vas, asta o să fac.

Michael se arătase încântat că-și găsisese un locatar. Se întâlniseră și îi făcuse turul navei.

— Eu o să fiu plecat din țară cel puțin un an, iar vaselor nu le place să fie lăsate de izbeliște. O să-mi faci un serviciu.

— Foarte drăguț din partea ta să te gândești la mine, spusese Jo.

— Ei, nu m-aș fi gândit dacă nu-mi trimitea Philip un e-mail să-mi spună ce s-a întâmplat.

— Asta a făcut? Ce ciudat! Nu credeam că vă mai vedeți suficient de des pentru așa ceva.

— Ei, nu ne-am mai văzut de câțiva ani, dar avem adresele de mail, iar el le-a trimis mesajul tuturor celor trecuți la rubrica „vechi prieteni“ din lista de adrese.

— Nu se poate!

Michael încuviințase din cap.

— Nu cred că e mândru de ce-a făcut, Jo. A simțit doar nevoia să le spună tuturor.

Jo oftase, încercând să nu se simtă din nou trădată.

— Ei, mă rog, s-a dovedit avantajos, în ce mă privește. E un vas minunat și o să-mi placă la nebunie să locuiesc aici.

Mai ales când a descoperit că putea să-i trimită mailuri lui Karen și să vorbească la mobil, cel puțin din unele zone ale vasului.

— E o comunitate pe cinste. Aici locuiesc oameni din toate clasele sociale. Unii în majoritatea timpului,

alții doar în weekend, însă sunt de nădejde. O să-ți sară în ajutor dacă ai nevoie.

Jo intenționase să spună că nu era cazul, însă și-a dat seama că avea multe de învățat când venea vorba de traiul pe apă și va fi probabil nevoie să apeleze la diverși oameni din când în când, așa că s-a abținut.

Trei săptămâni mai târziu se mutase pe vas. Philip îi adusese lucrurile – pare-se că vinovăția îi dădea ghes să se facă deosebit de util. După câteva probleme de începător, când a avut nevoie de o mână de ajutor ca să pună în funcțiune pompa, începuse să se simtă ca peștele în apă.

— Atâta timp cât nu tre' să mă urnesc din loc, îi zisese lui Michael la telefon când sunase să vadă dacă s-a acomodat, o să mă simt perfect!

Iar acum o avea pe Dora sub acoperiș. Dacă situația Dorei n-ar fi fost disperată, ar fi suspectat-o pe Karen că îi strecoară un spion în casă. Deși nu se simțea tocmai singură, era programată să aibă grijă de oameni. O fiică-surogat cu moralul la pământ era numai bună.

În curând trebuia să vadă cum își poate găsi o slujbă. Philip îi dăduse destul bănet, pe care îl considera indemnizația ei de șomaj. Nu s-a jenat deloc să-i accepte. Până la urmă, când divorțau, probabil că avea să i se cuvină o parte din valoarea casei, însă, până atunci, voia să se atingă cât mai puțin de grosul sumei. Și cu toate că prezența Dorei îi furniza un centru de interes în viață, avea nevoie să mai facă și altceva. De când se stabilise pe vas, își făcuse de lucru în timpul liber văruind ceea ce fusese odată cabina pilotului, iar în prezent dormitorul ei. Era o activitate obositoare, pe care o desfășura doar când se difuza ceva bun la radio. Implica o groază de șmirgheluit și tencuit, așa că nu ajunsese la faza cu văruiatul decât de curând. Considera toată treaba ca o răsplată pentru că i se oferise un acoperiș deasupra

capului pe bani atât de puțini. Însă, până la urmă, știa că trebuie să facă rost de o slujbă.

Problema era că, la cincizeci de ani câți avea, era practic neangajabilă. Nu o tentase deloc să meargă la colegiu și, în loc de asta, urmase un curs de secretare. După care avusese diferite slujbe de birou. Însă asemenea capacități nu mai erau bune de nimic. Chiar dacă urma un curs de calculatoare, n-o angaja nimeni fără experiență profesională acumulată de curând, iar cel mai recent, dacă nu luai în calcul munca de voluntariat pe care o prestase de-a lungul anilor, lucrase pentru o firmă de consultanță în managementul afacerilor, cu sediul la Londra, în urmă cu mai bine de douăzeci și cinci de ani. Trebuise să se milogească pentru o mașină de scris electrică.

Acum avea calculator de câțiva ani și scrisese diverse note și înștiințări, iar de curând începuse să-și facă cumpărăturile pe internet. Însă nu știa să întocmească bilanțuri sau să utilizeze softuri contabile, nu era în stare să îndeplinească nici una dintre cerințele muncii într-un birou modern.

— Și chiar de-aș fi în stare, îi zisese ea lui Karen, nu m-ar angaja nici naiba la vârsta mea.

Fiica ei țâțâise din buze, dar recunoscuse că era adevărat.

Așa că trebuia să-și creeze singură o slujbă și să muncească pentru sine, însă, până una-alta, o avea pe Dora de care să se îngrijească. Și amândouă trebuiau să ia parte la un festival nautic.

— Sunt terminată, îi strigă Dorei, care curăța cu periuța laptele de var din jurul bucăților de faianță din bucătărie. Nu ți-e foame?

— Mhm. Ba bine că nu. Vrei să mă duc eu după cartofi și pește?

— Mergem împreună și-ți arăt pe unde sunt magazinele. Meriți o recompensă. Sunt sincer recunoscătoare pentru ajutor, mai ales că e și prima zi pe care o petreci aici.

Când treceau pe lângă clădirea cu dușurile, Jo se opri din senin.

— A, Dora, îmi pare tare rău, am o scrisoare pentru tine. Mi-am adus aminte când am văzut locul de unde ne ridicăm scrisorile.

Scotoci prin geantă și îi dădu plicul.

— E scrisul tatei, zise Dora.

— Nu trebuie s-o deschizi chiar acum, spuse Jo după o clipă, când văzu expresia Dorei. Poți s-o faci altă dată. Hai să mergem. Parcă simt deja în nări mirosul de oțet.

Și mai că au dat gata cina pe drum spre casă.

— La urma urmei, nu ne-ar conveni încă un motiv să facem curățenie, zise Dora, ungând-o la suflet pe Jo.

Capitolul 2

— Ar fi cazul să te avertizez că nu prea cred să fie cineva cât de cât interesant pentru tine, zise Jo în timp ce înaintau de-a lungul falezei.

Urmăriseră concursul nautic în acea după-amiază și acum mergeau la dineu. Era o seară caldă, iar pe apă licăreau luminile navelor.

— Sunt niște tineri care locuiesc pe un vas de la capătul falezei, numai că sunt plecați weekendul ăsta. Mă aștept să găsim numai babalâci. Posibil la sacou și pantaloni albi. Chiar și cu lavalieră la gât.

Dora râse.

— Nu mă deranjează. În mod sigur nu-mi caut un iubit.

— Știu, numai că ar fi drăguț să găsești pe cineva sub cincizeci de ani cu care să vorbești. Nu vreau să mori de plictiseală. Karen m-ar fi bătut la cap ore în șir dacă o târam undeva unde să nu se simtă bine.

— Probabil că așa aș fi făcut și eu odată, însă acum nu vreau decât să sporovăiesc despre vreme cu oameni care mi-ar putea fi buni. Cunoști mulți babalâci din ăștia?

— Nu cred că știi, de fapt, pe nimeni care să corespundă descrierii, zise Jo râzând. Îi cunosc pe localnici, însă au venit o mulțime de oameni cu barjele lor, plus cei care n-au barjă și vor să-și cumpere. Vin să prospecteze terenul. Tilly, de pe *Appalachia* – vasul cu punte de lemn și jardiniere de lângă al nostru – o să fie sigur. Te distrezi de minune cu ea. O să-ți placă. Are motorul vopsit în roz.

— Oho!

— Apoi mai e cuplul de pe *Blackberry*. Sunt ferme-cători amândoi. Destul de în vârstă și nu stau tot anul aici, însă sunt atât de buni la inimă. Doug a fost cel care a pus totul la punct când a trebuit să mă racordez la rețeaua de gaz.

— N-o să reușesc niciodată să-mi amintesc cum îl cheamă pe fiecare.

— Stai liniștită. Oricum n-o să-ți fac cunoștință cu prea mulți oameni, pentru că și pe mine mă lasă memoria când vine vorba de nume. Doar o să zic că ești Dora.

— Și mai ce?

Dora se opri și o apucă pe Jo de braț, dându-și seama dintr-odată că trebuia să inventeze o poveste. Surprinsă de agitația ei, Jo se întoarse spre ea.

— Cum adică?

— Păi, o să trebuiască să spui de ce-am venit aici, nu?

Jo clătină din cap când înțelese despre ce era vorba.

— Nicidecum. O să zic doar că vrei să vezi cum e să trăiești o vreme în apropiere de Londra și stai la mine pentru că e mai ieftin.

— Păi, chiar așa e. Deocamdată nu mă costă nimic. Jo dădu din mâini ca să-i alunge temerile.

— Ai sosit de-abia ieri, când o să faci rost de o slujbă, o să-mi plătești chirie. Acuma zi, și se pare că arăt în regulă?

Dora se gândi că mai bine ar fi întrebat-o când erau încă pe vas și chiar ar fi putut să schimbe ceva dacă era nevoie, însă, nu se știe de ce, nu o făcuse. Astfel că n-avea rost să-i sugereze niște pudră sau să-i atragă atenția că are vopsea pe pantaloni.

— Arăți bine.

— Nu și se pare că bluza e nițel cam țipătoare? o întrebă Jo trăgând de ea.

Dora chibzui și minți:

— Ăă... Nu chiar.

— Asta înseamnă că da, oftă Jo nefericită. Special mi-am lăsat baltă toate hainele elegante. Voiam s-o iau de la zero.

O porniră din nou la pas.

— Așa, deci.

— Și nu voiam să fiu invizibilă.

— De ce Dumnezeu să fi invizibilă? întrebă mirată Dora.

— Așa sunt femeile de vârsta mea, vezi tu. E un fenomen bine-cunoscut.

Dora își dresе glasul.

— Ei bine, n-o să fii, cu bluza aia pe tine.

Jo își duse o mână la decolteu, care era destul de adânc.

— E prea decoltată și prea luciosă, așa-i?

— Nu tocmai. Adică e cam lucioasă, numai că paietele și mărgeluțele sunt foarte discrete.

— Și cu decolteul cum rămâne?

— E cât se poate de respectabil. Până și maică-mea ar purta unul la fel de adânc.

Jo râse ușurată.

— Karen n-ar ieși nici moartă cu mine în lume dacă aș purta o bluză ca asta.

— Eu o să ies, zise Dora, încercând să o liniștească.

Acum că faleza era mai lată și puteau pași una lângă alta, Jo o luă prietenește de braț.

— Când m-a părăsit Philip, mi-am cumpărat o groază de haine foarte colorate, ca lumea să nu privească prin mine. Nu violet, se-nțelege.

— De ce nu violet? întrebă Dora nedumerită.

— Din cauza poeziei ăleia despre bătrânețe și țoale violet.

— Înțeleg, spuse Dora fără să înțeleagă, dar hotărând că era mai bine să-i cânte în strună lui Jo – nu semăna deloc cu mama ei.

— Nu vreau să mă vâr într-o nouă relație, ferească sfântul, însă nu vreau să nu mă bage lumea în seamă când intru undeva. Ar fi pur și simplu prea umilitor.

— Sunt sigură că nu o fac. Adică sunt sigură că te bagă în seamă.

— Oricum n-au de ales, dacă port bluza asta, râse Jo.

Deși nu-i spusese Dorei, frica lui Jo de a nu deveni invizibilă era într-o oarecare măsură frica de menopauză. Această sabie a lui Damocles deja se abătuse asupra multor prietene, unele mai tinere decât ea. Nu mai avea mult, o știa, și nu-i surâdea deloc perspectiva. Nu voia să devină asexuală și se temea că era o soartă inevitabilă – mai ales că acum era singură.

Ea și Philip făcuseră sex mult mai rar în ultimii doi ani. La început îi lipsise, însă după un timp cărțile reușeau să-i țină tovărășie în pat, își dădea ea seama, și, dacă nu puteau suplini intimitatea fizică, erau totuși o plăcere în sine.

Acum își dăduse seama că Philip n-o mai alinta și nu-i mai zicea că e o fată cu vino-ncoa' pentru că n-o mai dorea și avea la dispoziție un alt trup, mai tânăr, nu pentru că îmbătrânea el. Ștoarfa n-avea nici treizeci de ani. Ea nu se mulțumea să citească o carte în loc să facă dragoste. Dacă lipsa de chef a lui Philip în ce privea sexul depășea aversiunea sa față de scăderile lui Jo, atunci omul trebuia să se pună la punct urgent.

Acum își regreta bluza stacojie. Dacă menopauza se găsea să sosească exact în toiul dineului, cu proverbialele bufeuri, o să arate ca un ardei iute. Și orice ar fi spus Dora despre mama ei, nu era convinsă că nu lăsase prea multă piele dezgolită.

Dora se întreba dacă o să i se pună întrebări care ar putea să-i stârnească iarăși un potop de lacrimi. Se decisese că Jo avea dreptate, nu trebuia să spună decât că era în căutarea unei schimbări de peisaj și că urma poate să-și găsească o slujbă chiar la Londra. O să încerce să dea impresia unei fete singure și ambițioase, în căutarea aventurii. Având în vedere ce viață lipsită de aventură dusese până atunci,

poate că ar fi bine să o caute pe bune. Cu toate că i se păruse un mare act de curaj înainte să sosească, probabil că deplasarea ei pentru a locui cu mama celei mai bune prietene nu intra la socoteală.

Odată ajunse la pub, puseră capăt gândurilor separate și se îndreptară spre încăperea de la etaj, care era rezervată pentru dineu. Fuseseră acolo și mai devreme, aranjând și decorând mesele, însă n-avuseseră de-a face cu rânduirea comesenilor, așa că habar n-aveau care erau locurile lor.

Sosiseră printre primii. Mulți oameni se strânseseră în grupuri mari și Dora – posibil și Jo, i se părea ei – se simțea cam stingheră. Însă nu după mult timp, cineva o recunoscă pe Jo și le atrase în grup. Jo o prezentă pe Dora și nimeni nu zise: „Ei, cine-i haimanaua asta mică?“, nimic de genul ăsta. Din punct de vedere logic, se gândi Dora, era un scenariu foarte improbabil, însă în ultima săptămână petrecută acasă avusese de-a face cu atâția oameni care nu se dăduseră înapoi de la a face comentarii la adresa ignoranței sale în ce privea „comportarea decentă“, încât era programată să se aștepte la asemenea remarci.

Lumea începu să-și caute numele la mese și Dora speră cu ardoare că avea să stea lângă sau foarte aproape de Jo. Însă nu s-a întâmplat așa. Sufletul mare care stabilise unde avea să se așeze fiecare o plasase de cealaltă parte a mesei. Acolo deja ședea un tânăr, privind în gol halba de bere, de parcă se pregătea pentru o seară plicticoasă.

Dora își văzu numele de la distanță și ezită înainte să meargă să se așeze lângă el. Avea părul creț și o privire piezișă. Își ridică ochii atunci când ea se apropie de el, o zări și zâmbi. Avea o lucire parșivă în privire. Persoana care stabilise ordinea la masă, oricine o fi fost, probabil crezuse că-i face un serviciu Dorei, însă aceasta nu era deloc recunoscătoare. Nu era câtuși de puțin într-o pasă sociabilă și, cu toate că ar fi reușit să încropească o conversație cu

un fost ofițer de marină blajin sau cu soția acestuia, nu-l voia prin preajmă pe bărbatul ăsta chipeș, trebuia s-o recunoască, pentru că ar fi putut flirta cu ea prin simpla natură a obișnuinței.

Se uită la Jo peste masă, gândindu-se că ar putea inventa vreo scuză ca să se mute lângă ea, însă Jo stătea lângă un cuplu agreabil cam de vârsta ei. Părea pornită pe chef.

— Salut, eu sunt Tom, zise tânărul, luându-i mâna și strângându-i-o, chiar dacă ea nu i-o oferise.

O privi în față când o salută. Ochii sașii erau de un căprui întunecat.

— Dora, replică ea așezându-se lângă el.

— Neobișnuit. N-am mai întâlnit nici o Dora.

— E în Dickens, *David Copperfield*, deși era nițel cam toantă.

— Tu ești nițel toantă? o întrebă el.

Dora râse surprinsă.

— Da, dacă tot întrebi.

— Ei, nu-ți șade prea rău. „Toantă“ rimează cu „boantă“, care seamănă cu „plouată“. Tu nu pari plouată.

— Aș părea, dacă nu m-aș adăposti.

Tom râse.

— Oricine ar părea. Locuiești pe o barjă, așadar? Sau ai venit în vizită?

— Ăă... locuiesc pe o barjă.

— Nu pari prea sigură.

— M-am mutat de-abia ieri, însă o să-mi petrec o bună bucată de timp pe-aici.

— Care barjă?

— *Trei surori*.

— A. *Klipper*-ul.

— Ce anume?

— E un *klipper*. Un tip de barjă. Nu ești de mult pe-aici, așa-i?

— Nu. Ți-am zis.

Dora își făcu de lucru cu tacâmurile, stânjenită de ignoranța ei.

— Ei, și te interesează barjele?

Dora îl privi cu atenție.

— Nu știi! Nici n-am apucat să-mi dau seama ce-i aia!

— E o ambarcațiune dată dracului, zise Tom pe un ton solemn.

Acum Dora râse.

— De-atâta lucru m-am prins și eu.

— Păi, dacă nu ești o amatoare fanatică de barje, ce-i cu tine aici?

— Locuiesc la mama prietenei mele. Visam să locuiesc în apropierea Londrei și ea mi-a oferit o cameră. E chiar ieftin.

Chiar avea să fie ieftin, știa doar, și era mulțumită de cum suna toată povestea. Nu lăsa deloc impresia că ar fugi de ceva.

— Aha. Și a cui e *Trei surori*?

— Păi, Jo – cea la care stau – o închiriază, așa că nu știi. Jo e cea de acolo.

— Pare drăguță.

— Chiar e. Dora continuă, după o pauză: Ei, tu de ce ești aici?

— Lucrez pe un șantier naval, însă îmi caut mereu de lucru ca marinar fără brevet. Îmi petrec o groază de timp în preajma vaselor, dar prea puțin pe mare.

— E un motiv întemeiat.

— Îmi permiți să-ți iau aduc ceva de băut? Cred c-o să avem vin la masă, dar cum nu se vede nici urmă de mâncare, s-ar putea să ai nevoie de un pahărel până atunci.

Dora se gândi. Îi fusese sete când îi făcuse Jo cinste și ceruse un Henry. Acum simțea că ar fi o idee bună să bea ceva mai tare decât suc de portocale cu sifon.

— Un pahar de vin roșu ar fi grozav.

Tom își deznodă piciorul din spatele scaunului într-o manieră athletică.

— Vinul casei?

— Merge.

Jo îi captă atenția cât timp lipsea Tom și se aplecă deasupra mesei.

— Ești bine? Adică tipul pare frumușel de-aici, însă dacă te nemulțumește putem face schimb de locuri.

Sperând din toată inima că aparteau ăsta nu era chiar atât de sonor cum părea, Dora răspunse:

— Sunt bine. Mă amuză. Toate bune.

— Bine, atunci. Jo se lăsă înapoi în scaun, apoi se aplecă din nou. Te-am avertizat cumva? O să fie un concurs cu întrebări.

— A. Nu-i nimic. O să fiu bătă. O să mă uit doar la lume.

Jo zâmbi.

— Eu mă pricep doar la întrebările despre grădinarit și gătit și pun pariu că n-or să fie din astea.

Se lăsară amândouă pe spate și Dora își aranjă iar cuțitele și furculițele.

— Așa deci, atunci o să-ți cauți probabil o slujbă, nu? o întrebă Tom când se întoarse cu băuturile.

— Da, cred. Adică de luni. M-am gândit totuși să-mi ofer un weekend liber ca să mă acomodez.

Tom îi ignoră ușorul sarcasm.

— Cu ce te ocupi?

Dora avea oroare de întrebarea asta.

— Muncă de birou. Nimic palpitant.

— În ce fel de firmă ai lucrat?

— Am fost agent de vânzări imobiliare. Era distractiv.

Tom era probabil prea tânăr ca să fi trecut prin vreo experiență neplăcută cu vreun agent imobiliar, însă Dora într-atât se săturase să-i spună lumea ce specimene oribile erau, că își folosea automat tacticile de apărare.

— Aveați aparatură ultimul răcnet?

— Nu chiar ultimul. Nu prea știu, de fapt. Am lucrat acolo imediat după ce am terminat liceul tehnic.

— N-ai mers la colegiu?

— Nu, răspunse Dora clătinând din cap. Am urmat un curs de secretare. Dar tu?

Până atunci toate întrebările avuseseră un singur receptor și Tom nu trebuise deloc să-și justifice existența.

— Și eu am fost la un liceu tehnic. La Falmouth. Sunt constructor de nave. Mă rog, calfă. Mă mai ocup și de altele ca să mai fac niște bani.

— Sună interesant.

— Chiar sună, dacă nu te interesează navele?

— Cine zice că nu mă interesează navele?

— Stai pe o navă pentru că te scoți mai ieftin, zise el zâmbind.

— Tu locuiești pe vreun vas?

— Chiar locuiesc. Dar nu pe o barjă.

— A, trebuie să stai acolo, dacă ai meseria asta?

— Nu, dar, cum ziceai, e ieftin. Șantierul unde muncim pe brânci eu și tovarășii mei ne lasă să stăm pe o dană de acostare, dacă ne mutăm fără să strâmbăm din nas când au ei de lucru. Acum nu locuiesc acolo. Nu e loc. Stau prin apropiere deocamdată. Pică bine să-ți muți culcușul din când în când.

— Așa bănuiesc.

— Ți se pare din cale-afară de ciudat?

— Da. Adică vin dintr-un sătuc unde toată lumea locuiește în case.

— Și aici e tot ca la țară, numai că lumea locuiește pe vase sau barje. M-am mutat doar din satul meu în altul.

Cum Dora fugise tocmai de cercul restrâns al vieții rurale, nu voia să vorbească despre asta toată seara.

— Tehnic, care e diferența dintre bărcile obișnuite și barje?

Tom luă o gură de bere.

— Se zice că o barjă poate să transporte o barcă, însă o barcă nu poate să transporte o barjă. E o întrebare destul de spinoasă și nu-mi închipui că te interesează chiar atât de mult.

Îi zâmbi, ridicându-și privirea spre ea. Chiar avea un zâmbet destul de drăguț, adolescentin și fermecător totodată.

Dora se simțea în stare să mimeze interecul pentru scurt timp, însă n-ar fi ținut prea mult. Oricum, dacă ar vorbi despre bărci și barje, măcar el n-ar pune întrebări iscoditoare. Se cufundă în tăcere chibzuind.

— Uite, zise Tom, sătul poate să-i aștepte răspunsul. Se ridică lumea. Vine mâncarea la masă. Se pune treaba pe roate.

Jo o urmărea pe Dora din cealaltă parte a mesei. Părea mulțumită. După toate aparențele, tânărul superb de lângă ea o amuza și ea îl distra pe el. Era o fată așa de drăguță, că ar fi fost păcat să se mărite cu cineva pe care îl cunoștea de-o viață. Și Jo se măritase de tânără, iar acum i se părea că-și irosise frumusețea și veselia pe primul tip care o abordase. La urma urmei, n-aveai cum să-ți mai faci de cap odată ce te căsătoreai, cel puțin nu în opinia lui Jo.

Ea și Philip făcuseră parte dintr-un anturaj care se reunea pentru tot felul de lucruri – mergeau împreună la băut, la cinema și la chefuri. Apoi s-au căsătorit și a început viața reală.

Michael, proprietarul barjei, făcuse parte din acel grup din tinerețe. Și el se căsătorise relativ devreme și Jo crezuse că pierduseră definitiv legătura. Însă se părea că Philip n-o pierduse, și ea știa că-i murise soția și trăia în prezent cu o femeie foarte stilată, în sudul Franței.

Jo nu-i purta pică lui Michael că trăia cu o femeie mai tânără. Teoretic, nu-i purta pică nimănui pentru că se lăsa condus de sentimentele sale, ci doar lui Philip, pentru că făcuse așa ceva în timp ce era căsătorit cu ea.

Odată, cândva demult, se îndrăgostise de un alt bărbat. Nu simțise că fericirea lui Philip era intrinsec mai importantă decât a ei, însă trebuise să se gândească la Karen, la părinții ei, la socri și la o sumedenie de oameni care s-ar fi necăjit îngrozitor dacă ea ar fi

spălat putina cu altcineva. Așa că nu acționase în nici un fel.

Se gândise la bărbatul acela ani în șir, însă până la urmă i se ștersese din memorie, iar acum nici măcar nu mai avea idee cum arăta.

Astfel că, atunci când Philip și-a îngăduit să se încurce cu Ștoarfa (care era probabil o fată bună, cu o înclinație pentru bărbații mai în vârstă), trădarea fusese de două ori mai dureroasă, căci ea nu-l trădase, cu toate că și-o dorise foarte mult.

Acum își întoarse atenția către femeia care îi vorbea. Unul din lucrurile pe care le observase de când se mutase pe barjă era că, atunci când doi oameni aveau ceva major în comun, conversația era ca și încheată.

— Trebuie neapărat să vii s-o vezi pe-a noastră, spunea femeia – Miranda, bănuia Jo. Am făcut multe modificări.

— *Trei surori* e destul de rudimentară, zise Jo parcă scuzându-se, deși redecorase cabina pilotului ca să se simtă ea confortabil și baia în cinstea Dorei, însă cum nu-i a mea, nu prea am ce să fac.

— O să ieși cu ea în larg? o întrebă Miranda înfigându-se în mâncare.

— A, nu, n-aș putea să fac așa ceva. Aș fi mult prea neliniștită, ca să nu mai pomenesc răul de mare.

— Eu mă cam agit când ne dezlipim de la mal, după aia însă îmi place. Multe femei sunt așa. Noi nu trăim pe-a noastră, bineînțeles, dar petrecem cât mai mult timp pe ea.

— Ca un weekend la țară?

Miranda încuviință din cap.

— Numai că, de când s-a pensionat Bill, stăm cu săptămânile pe ea ori de câte ori îmi permit să plec.

— Ei, și cu ce te ocupi? zise Jo, mai interesată decât lăsa să se vadă această întrebare convențională.

— Dețin în parteneriat un mic magazin de anti-chități. Nu trebuie să mă prezint acolo prea des, pentru că oamenii care își pun lucruri la vânzare

stau cu rîndul, însă cumpăr diferite obiecte pentru prăvălie. Lillian – partenera mea de afaceri – zice că nu rentează să oferim doar un loc de desfacere pentru alți dealeri. Trebuie să ne vindem propria marfă.

— Sună distractiv.

— Chiar e. Îmi place la nebunie. Nu prea ne ies cine știe ce bani, însă așa nu mă vîr în nici un bucluc. Miranda se întrerupse. Tu cu ce te ocupi? Sau ai ieșit și tu la pensie?

Jo nu se așteptase la această întrebare. Spre deosebire de Dora, care avea un răspuns pregătit, ea se simțea prinsă la înghesuială.

— Nu cred că am ieșit la pensie, mai degrabă îmi caut o nouă carieră.

— Serios? Vai, ce bine! Oricât mi-ar plăcea slujba mea, ce minunat e să ai șansa de a o lua de la capăt cu tot! Nu crezi?

Entuziasmul Mirandei era năucitor, așa că Jo trebui să se gândească o clipă înainte să răspundă:

— Da, bănuiesc că da.

Miranda gesticulă.

— Scuză-mă, probabil că ție nu ți se pare deloc așa, însă mie îmi vine să solicit toate slujbele care-mi apar în cale. Și știu că n-or să mă accepte ca grăjdar la vârsta mea, chiar de-aș ști totul despre cai.

— Mai bea niște vin, zise Jo.

Chiar se simțea foarte bine.

— Ei, și de distrat cum te distrezi? o întrebă Tom pe Dora când se întoarseră la masă cu farfuriile umplute până la refuz.

— Ăă... cum adică?

Dora știa foarte bine la ce se referea Tom, însă avea nevoie de timp de gândire. Ea și John ieșeau cu dulăii mamei sale la plimbare și mergeau la supermarket pe post de divertisment. Nu prea credea că asta l-ar impresiona pe Ton.

— Știi tu, hobby-uri, chestii din astea. Ți-ai luat vreodată un an de vacanță?

— Nu. Tu?

— Nu. O să călătoresc când o să strâng destui bani.

— Și eu aveam de gând. Când mi-am găsit slujba de agent imobiliar, am crezut că n-o să dureze decât pe vară, însă nu știu cum s-a întâmplat de am rămas acolo.

John nu dorise să plece haihui și îl iubea, așa că rămăsese acasă cu el. Acum trebuia să inventeze un motiv care n-avea de-a face cu John.

— A, da? Cum așa? A fost chiar atât de fascinantă?

— În mod ciudat, da. Ador casele.

— Iar eu ador navele.

Dora râse.

— Atunci bine că n-avem de gând să ne combinăm!

Se opri brusc, dându-și seama că deschisese chiar subiectul pe care sperase din toată inima să-l evite. Însă Tom părea destul de calm.

— Ei, știu și eu? De fapt, mă gândeam să te invit la un pahar.

— Așa, deci.

— O să te informez dacă o să intenționez să-mi pun gândul în practică, spuse el grav.

— Avertizează-mă mult și bine, ca să pot să inventez un pretext, în caz că nu vreau.

Dintr-odată se simțea mai relaxată. Doar nu depusese jurământul castității, numai că nu voia să se implice într-o relație. Tom nu părea genul care voia să se așeze la casa lui, cu ipotecă și un labrador, ca John. El pleca în călătorii. Era mai în siguranță așa. Îi mai plăcea și părul lui ondulat. John avea părul drept și moale. Mama ei găsea că seamănă cu Hugh Grant și cumva chiar semăna. Se îmbrăca la fel. Tom purta blugi și un tricou cu mesaj subversiv.

— Permite-mi să-ți umplu paharul, zise Tom cu un zâmbet pieziș.

— OK, făcu Dora.

— Care este cel mai lung fluviu din Insulele Britanice, inclusiv Irlanda? întrebă gazda concursului ceva mai târziu.

Spre uşurarea Dorei, cuplul de lângă ei făcuse echipă cu ea şi Tom, aşa că Tom nu trebuia să răspundă numai el la întrebări.

— Tamisa, spuse cu încredere jumătatea masculină a cuplului.

Îl chema Derek.

— Nu! Severn, mai mult ca sigur! zise Sheila, nevastă-sa.

S-au tot contrazis cu Tom pe tema celor două fluvii, până când Dora se văzu nevoită să intervină.

— A zis inclusiv Irlanda. În cazul ăsta, e fluviul Shannon.

— Eşti sigură?

Trei chipuri uimite o pironiră cu privirea. Dora încuviinţă.

— O, da. Nu ştiu eu multe, da' ce ştiu, ştiu.

— Bine, dar sigur...

— Scrie-l, zise Tom. Nu mai avem timp de discuţii. Mai urmează o întrebare.

Contribuţia Dorei a fost apreciată. Cum John se dădea în vânt după concursurile de cultură generală, urmărise o groază la televizor. O înzestraseră cu o gamă de informaţii eclecticice, chiar dacă nu erau din cale-afară de utile. Toţi recunoscuseră că echipa lor a câştigat tocmai datorită ei.

— A fost genial! zise Tom, aplicându-i un sărut apăsător pe obraz.

— Da! ziseră ceilalţi, trecând şi ei la pupături. Acuma du-te şi alege un premiu pentru toată lumea. Ceva de băut, dacă se poate.

Dora se întoarse cu o sticlă de rom.

Derek şi Sheila erau încântaţi de victorie.

— Cei de pe *Cenuşăreasa* câştigă de fiecare dată. Ia uitaţi-vă ce moace au, le-am tăiat macaroana! Acuma hai să mergem la noi, pe *Avocet*, şi să preparăm nişte punci cu rom.

— Bună idee, zise Tom. Aveți lămâie verde?

— Mă tem că eu nu pot să merg, zise Dora. Am venit cu Jo. Tipa de acolo, în bluză roșie.

— A, da, zise Derek. Foarte nurlie. Păi invit-o și pe ea.

Nevastă-sa îl săgetă cu o privire avizată.

— Pare prinsă cu echipa ei. Cred că au ieșit pe locul trei.

— Mai bine mă duc lângă ea, zise Dora.

Tom sări de pe scaun și se duse după ea.

— Unde arde? Vino să bei un pahar de punți, te conduc eu acasă. Mi-ar plăcea să mai stăm nițel de vorbă.

— Uite ce e, sincer, nu caut deocamdată o relație, de nici un fel.

Tom zâmbi larg.

— Nici eu! Vreau doar să știu dacă ți-ar plăcea să lucrezi într-un șantier naval.

Jenată că o luase gura pe dinainte, Dora trăgea nădejde că Tom n-o să-i observe roșeața din obraji.

— Ce?

— Nu face fața asta oripilată, mă gândeam doar la o slujbă de birou. Însă e în zonă și s-ar putea să-ți placă.

Mulțumită că Tom nu făcuse nici o legătură între roșeața din obraji ei și cuvântul cu „r“ pe care îl rostise ea, Dora continuă ceva mai veselă :

— Doar nu poți să-mi oferi tu o slujbă, nu?

— Nu, dar te pot convinge s-o soliciți. Acum hai să-i zicem lui Jo că vă întoarceți separat acasă.

— Dora a fost genială la concurs, zise Tom când se alăturară grupului lui Jo. Apropo, eu sunt Tom. Dădu mâna cu Jo cam la fel cum dăduse și cu Dora. Mergem pe *Avocet* să ne bem premiul. O s-o aduc eu acasă în siguranță. Ați stabilit cumva o oră obligatorie la care o vreți înapoi?

La început, Jo nu prea pricepu ce vrea să zică, apoi ideea i se păru haioasă foc.

— Nici vorbă! E femeie în toată firea, poate să facă ce vrea. Vezi numai să nu pice în apă în drum spre casă. Unde-i *Avocet*? E în port sau afară?

— E afară, zise Tom, cu celelalte ambarcațiuni ale turiștilor.

— Atunci o să ai nevoie de o cartelă de acces, zise Jo. Uite-o pe cea de rezervă, voiam să ți-o dau mai devreme, adăugă ea scotocindu-se în sân.

— E tare! zise Tom conducând-o pe Dora pe scări în jos. Și nu locuiești la ea decât de o zi?

— Da, însă o cunosc din copilărie, răspuse Dora. Oricum, ai dreptate. E tare.

După ce și-au băut premiul pe *Avocet*, Tom îi propusese să meargă pe vasul unde locuia el și să continue pileala, însă Dora refuzase cu fermitate. Se distrase (surprinzător de) bine în seara aceea, dar se făcuse destul de târziu și, cu toate că Jo era, fără discuție, o femeie minunată, se prea putea să nu privească cu ochi buni mahmureala crâncenă de a doua zi a Dorei, mai ales când ar fi reluat curățenia. Jo își făcea griji în legătură cu parada nautică. Oricum, Dora nu era în stare să gătească mahmură și promisese să facă negrese ca să răspândească în barjă un miros plăcut și ca să aibă cu ce să-i momească pe vizitatori. Jo cumpăraseră o groază de bere și vin.

— Știu că e o prostie, zisese ea, dar nu se poate să-mi treacă oamenii pragul fără să le ofer ceva de mâncare sau de băut. Ospitalitatea este păcatul meu capital. Apoi făcuse o pauză. Mă rog, unul din ele.

— Care-s celelalte? întrebă Dora.

— Obiceiul de a cumpăra haine din cataloage și de a nu le returna dacă nu-mi veneau.

— Și ce făceai cu ele?

— Le donam la prăvălia vreunei organizații de caritate. Însă asta era pe vremea când eram femeie întreținută. Acum o să fiu mult mai pragmatică.

Așa că, mânată de același pragmatism, Dora îi urase noapte bună lui Tom.

Capitolul 3

— Vrei o cană de ceai și niște pâine prăjită? zise Jo încet, dar ferm prin ușa întredeschisă de la cabina Dorei. E aproape zece. Parada începe la unșpe.

Dora deschise un ochi îndărătnic, apoi vinovat.

— Vai, Doamne, îmi pare tare rău.

— Deci ceai și pâine prăjită?

— Nu, nu. Mă trezesc imediat. Fac un duș și sunt iar la datorie, gata de curățenie.

— E destul de curat acuma. Mai curat de-atâta nici n-o să facem vreodată, oricum. O să-ți pregătesc ceaiul până ieși de la duș.

Jo închise încet ușa și se întrebă dacă Dora nu cumva o să se culce la loc. Cu o anume doză de ușurare, o auzi intrând la baie, peste câteva clipe.

Jo se distrase de minune cu o seară în urmă, totuși nu dormise prea bine. Parțial, era din cauza Dorei, o știa. Cu toate că protestase atât de vehement, spunând că musafira ei era femeie în toată firea, n-a fost în stare să se liniștească până n-a auzit-o pe Dora intrând în casă. Și mai era Miranda, care o făcuse să râdă cu poftă și care își dorea să devină grăjdar. O invidia pe Jo pentru șansa de a începe o nouă carieră și-i dăduse de gândit. Până atunci ea se considerase partea vătămată, care se lupta vitejește să-și clădească o nouă viață. Acum că rezolvase mai mult sau mai puțin cu partea asta, își dădea seama că o nouă carieră era exact ce-și dorea și ce îi trebuia.

Stătuse trează o mare parte din noapte, gândindu-se ce putea face. Nici pentru ea nu se punea

problema să devină grăjdar. Însă avea anumite capacități. Se pricepea foarte bine la grădinărit, deși nu prea i-ar fi plăcut să se ocupe cu asta tot anul. Putea să gătească repede și bine dacă trebuia, iar pe vremuri îi ieșeau torturi minunate de fanteziste: sculpturi din glazură, o artă aparte. Zâmbi când își aminti ce talente avea, însă își îngădui o amărăciune de-o clipă gândindu-se de câte ori nu gătise pentru plicticoșii clienți ai fostului ei soț. Asta îi îndreptă firul gândurilor spre întrebarea : era el într-adevăr fostul ei soț dacă încă nu divorțaseră pe hârtie? Da, cu siguranță, hotărî ea. Nu mai era soțul ei, era soțul Ștoarfei, chiar dacă nu se căsătoriseră.

Ar fi putut să se angajeze ca bucătăreasă într-un local sau ceva. Putea fi distractiv. Sau să se facă barmanișă și să poarte bluza roșie și lucioasă atât de apreciată la petrecere. Apoi își aminti că și barmanișele trebuiau să fie mai tinere. Și poate că, dacă trebuia să stea la cratiță toată ziua, nu prea s-ar distra la cârciumă. Sau la o cafenea? O cafenea drăguță, cu pretenții, unde se servesc biscuiți pentru ceai și briose? Se lăsă purtată de gânduri înapoi în timp, în copilăria ei. Saloanele de ceai Levănțica. Serveau tot felul de minunății : biscuiți în formă de stea, prăjituri cu nucă de cocos, pricomigdale, biscuiți nemțești, pandișpan, tort Battenberg cu marțipan și câte și mai câte, toate făcute în laboratorul propriu. Da, chiar îi surâdea ideea asta. Nu știa dacă mai existau încă asemenea cofetării, poate doar în Richmond, oraș faimos pentru dulciurile sale marca Maids of Honour, situat la câțiva kilometri depărtare, însă era un început promițător.

Până la urmă adormise cu gândul la grădina ei, întrebându-se care trandafiri înfloriseră. Oare Ștoarfa va învăța să prețuiască la fel de mult ca ea trandafirii ei moscați ce drapau fagul arămiu, cu floricelele lor roz pal?

— Îmi pare foarte rău!

Dora apăru mirosind a gel de duș, cu părul ud și încrețit. Luă o felie de pâine prăjită și și-o vârî pe toată în gură.

— Trebuia să mă trezești mai devreme, bălmăji ea.

— Trebuie să dormi bine, spuse Jo zâmbind. Știu că te-ai întors târziu.

Se simți invidioasă pentru o clipă, la tinerețe puteai să dormi cât aveai nevoie.

— A, te-am trezit?

— Ei, nicidecum, se grăbi Jo s-o liniștească. Din întâmplare, nu dormeam când ai intrat tu, atâta tot. Mai vrei niște pâine prăjită? Servește-te, deja am făcut-o.

Dora acceptă din politețe.

— Te-ai simțit bine aseară? A fost mai drăguț decât m-am așteptat, tre' să recunosc, zise Jo.

— Absolut. Concursul a fost foarte distractiv!

— Concursurile sunt întotdeauna mai distractive când câștigi tu, însă și nouă ne-a plăcut. Cum e *Avocet*?

— Foarte dichisit. Drăguț, însă nu prea avea ce-i trebuie ca să fie pe gustul meu. Dora se încruntă. Ciudat, n-am avut nimic de-a face cu ambarcațiunile până acum două zile, iar acum simt că s-ar putea să-mi placă foarte mult.

— Chiar ajungi să te atașezi de ele. Pe *Trei surori* mă simt acum ca acasă. Jo curăță vreo două firimituri care căzuseră din pâinea prăjită a Dorei. Acuma, pot să-mi permit impolitețea de a te întreba dacă ai lăsat curat în baie?

Dora încuviință, mestecând cealaltă felie de pâine prăjită.

— Curat lună. Am șters până și chiuveta cu prosopul, spuse ea, înghițind. Mai am unul, în caz că sunt probleme cu mașina de spălat.

— Nu sunt probleme și am și eu o groază de prosoape. Tocmai cumpărasem unele noi când Philip... când Philip a făcut ce-a făcut și nu m-am îndurat să le las. Îmi plac la nebunie prosoapele.

Gândul că poate ar trebui să muncească într-o prăvălie de prosoape sau un magazin universal îi zburătăci o clipă prin minte, apoi se făcu nevăzut ca un fluture rătăcitor.

— Bun, păi, o să spăl vasele. După aia ce-ai dori să fac? întrebă Dora ridicându-se de la masă.

— Să te apuci de negrese?

Dora evident că uitase de negrese.

— A, da. O să aprind acum cuptorul. Unde-i ciocolata? Nucile? N-or să fie gata, dacă apare cineva la unșpe. S-a făcut unșpe, nu?

Jo încuviință.

— Numai că, din câte se pare, dacă ții închisă ușa barjei, nimeni nu poate urca la bord. Asta ca să apuci să vezi și tu bărcile altora.

— Dar n-o să vrei să faci așa ceva imediat, nu? întrebă Dora cu un aer dezamăgit.

— A, nu, o liniști Jo. Dacă tot ne-am spetit, o să deschidem prăvălia. Făcu ochii mari de groază. Dumnezeule! Uite pânzele alea de păianjen! Cum de nu le-am văzut?

— Or fi apărut azi-noapte, spuse Dora desfăcând ciocolatele din ambalaj și aruncându-le într-un vas termorezistent.

— Te miști vioi cu negresele alea. Se vede că ai mai făcut așa ceva.

— A, da. Îi făceam mereu lui John. Când o să-și găsească o nouă prietenă, tre' să-i dau rețeta.

— O să afli când își găsește altă prietenă?

— Sigur. O să-mi zică toată lumea, fii pe pace.

Dora își dădu seama că, pentru prima oară de săptămâni întregi, putea să aducă vorba de John fără s-o bufnească plânsul. Poate că în sfârșit am întors o nouă filă, se gândi ea ușurată. O liniște minunată o cuprinsese după seara petrecută cu oameni care n-o cunoșteau, nu-i cunoșteau trecutul și cu care putea fi ea însăși.

Jo se ocupase de pânzele de păianjen dându-le jos cu o bucată de hârtie, însă descoperise un petic

de mucegai care îi scăpase și îl curăță cu o periuță de dinți veche atunci când sosiră primii musafiri.

— Bună ziua! E cineva la bord?

Jo se repezi în direcția timoneriei ca să conducă în casă cuplul. Îi ținea minte de la petrecere, însă habar n-avea cum îi cheamă.

— Bună! zise ea cu căldură. Mă bucur să vă văd.

Păreau un cuplu un pic mai tânăr și mult mai suplu decât ea. Din păcate, nu numai că nu-și amintea cum îi cheamă, dar nu mai ținea minte nici dacă îi plăcuse de ei. Tinerețea și suplețea puteau fi iertate doar când oamenii respectivi erau de treabă.

Erau cu siguranță prietenoși.

— Salut, Jo. Ești bine după aseară?

Ce s-o fi întâmplat în seara trecută, de se întrebau dacă e bine? Poate doar voiau să știe dacă nu cumva era mahmură. Zâmbi vesel, sperând că nu păruse beată turtă.

— Excelent. Voi?

Femeia se strâmbă.

— Un pic șubredă. Numai că tu n-ai băut coniac după cafea, nu?

— Nu. Îmi pare rău, nu mai țin minte, pe ce barjă stați?

— Nu stăm. Însă ne gândim să ne cumpărăm, așa că am venit în cercetare, spuse bărbatul. Pot să mă uit la motor?

Jo arată spre pătratul de metal ce acoperea compartimentul motorului. Încă nu inspectase spațiul ăsta, hotărând să n-o facă după ce văzuse că trebuia să pășească pieziș în jos, pe o scară verticală, ca să ajungă acolo. Camera motorului putea fi un teatru de operațiuni sau o groapă de gunoi – habar n-avea și nici nu prea o interesa. Nu-și asuma nici o responsabilitate în ce privea lucrurile astea.

— N-ai decât.

Bărbatul săltă carcasa masivă și privi în jos, spre abis.

— Hm. Ai cumva o salopetă de lucru?

Jo scotoci prin cutiile cu unelte încastrate în banchetele din jurul mesei și scoase o salopetă. Era a lui Michael. Îndesase în cutii toate lucrurile care îi aminteau de el la sosire, când era într-o fază antimascălină.

Jo se întoarse spre soția lui.

— Nu vrei să vezi camera motorului, nu?

Femeia purta o pereche de pantaloni albi și o bluză bretonă, cu dungi albastre și albe. Clătină din cap.

— Vreau să văd cabina, unde se locuia pe vremuri.

— Acolo locuiesc eu acum, zise Jo, încercând să n-o antipatizeze pentru că arăta bine într-o bluză care ar fi trebuit s-o îngrășe cu câteva kile.

Însă cabina ei micuță era de vis, hotărî ea. Părea neglijată și lipsită de afecțiune când se mutase pe barjă, pentru că Michael dormise doar în cabina unde stătea acum Dora. Însă Jo se îndrăgostise de colțișorul acela și îl transformase într-un proiect personal. Munca de redecorare o ajutase să scape de senzația de inutilitate pe care i-o lăsase plecarea lui Philip.

Acum ridică raftul de lemn care masca ușile duble sub formă de lambriuri și își conduse musafira în jos, pe cele trei trepte de lemn ce duceau la cabină. Se simțea mândră și un pic protectoare când venea vorba de eforturile ei. Pe jos era un covor gros, de un roșu închis, care îi dădea pe loc camerei un aer intim, și totuși, datorită panourilor îmbinate, vopsite în alb, de pe pereți și tavan, și a celor patru hublouri mari, lumina dansa pe toate suprafețele, astfel încât cabina părea un adevărat refugiu scăldat în soare.

Mai era un pat supraetajat care putea fi remontat pentru a alcătui o masă, însă Jo se săturase până peste cap să doarmă pe muchie, așa că își cumpăraseră o saltea dublă. Nu era nevoie să transforme patul în masă, când avea la dispoziție tot restul barjei. Pe pat era o cuvertură din petice pe care o adusesese de acasă, pentru că fusese împletită de mama ei și deci îi aparținea.

În dosul lambriurilor se aflau o mulțime de sertărașe și spații de depozitare numai bune pentru hainele desperecheate, necălcate pe care le purta Jo în ultimul timp. Era până și o baie minusculă în spatele unei uși. Spațiul acela se transforma în cabină de duș, deși Jo nu investigase niciodată modul de funcționare, căci, din cauza pereților joși, trebuia să stai pe budă în timp ce te spălai. Însă folosea chiuveta și toaleta și acum pusese o vază cu flori pe raft. Mai era o vază cu flori în dormitor și toate hainele fuseseră îndesate în sertare.

— Doar o sobiță mai trebuie, îi zise Jo doamnei Bluză Vărgată, și e perfect.

— Unde să pui o sobă? întrebă femeia, mai degrabă oripilată decât curioasă.

— Cred că ar fi mers în locul panoului ăstuia din tavan, răspunse Jo încruntându-se. Nu sunt sigură că i se zice tavan. Bărcile sunt ciudate.

Doamna Bluză Vărgată râse și Jo hotărî s-o ierte că era mai tânără și mai slabă. La urma urmei, avea riduri de fumător în jurul gurii – nu era perfectă.

— Ei, și te bucuri c-o să locuiești pe o barjă? o întrebă Jo.

— Cred că da. Îmi plac la nebunie perdeluțele de la hublouri. Șine duble pentru perdele! Foarte șmecher!

— Știu. În general, nu sunt genul care se dă în vânt după draperii, dar când am văzut șinele duble, a trebuit să-mi iau și eu câteva.

Michael nu-și bătuse capul cu așa ceva, pentru că stătuse într-una din celelalte cabine.

— Mai e o cabină, unde poți să faci duș în picioare, în cealaltă parte a bărcii.

— Mi-ar plăcea s-o văd.

Jo hotărî să facă o mărturisire.

— Îmi pare tare rău, ți-am uitat cu desăvârșire numele.

— Terri, iar pe soțul meu îl cheamă Donald.

Oare se simțea jignită că Jo uitase? Nu dădea impresia.

— Terri, ce nume drăguț, cum de l-am uitat? Hai să vezi restul casei. Dora, chiriașa mea, colega de barjă sau cum vrei să-i spui, face negrese. Mă întreb dacă-s gata.

În caz că-și găsea de lucru într-o ceainărie, trebuia neapărat să-i ceară rețeta.

Din salon se răspândea mireasma satisfăcătoare de ciocolată și totul arăta imaculat, cel puțin în ochii lui Jo.

— Ei, aici e salonul, unde se întâmplă totul, anunță ea.

— E foarte... intim, zise Terri, negăsind, se părea, altceva de zis.

Nici Jo nu găsea.

— Dora, spuse ea, pe un ton ceva mai vioi decât avusese intenția. Negresele alea miros divin. Sunt gata?

— Mă tem că nu, răspunse Dora cu părere de rău. Peste vreun sfert de oră, cred.

Simțind c-o apucă disperarea, Jo spuse:

— O să-i arăt lui Terri baia. Mă întreb dacă Donald n-a pățit ceva în camera motorului.

Dacă se întâmplase ceva, se întrebă ea, oare cum îl scoteau pe scara verticală?

Baia trecu testul cu brio. Dora dosise prosopul ud, iar celelalte prosoape rămase erau aranjate frumos pe suport. Capacul veceului era lăsat și nu se vedea nici o dâră de pastă de dinți pe robinet. Viața fără bărbat prezenta clar anumite avantaje, reflectă Jo în timp ce Terri se extazia că descoperise o baie destul de mare încât să încapă o mașină de spălat în ea. Philip nu era în stare să se spele pe dinți fără să scuipe pe robinet.

— Și aici ce-i? întrebă Terri, deschizând ușa unei cabine înainte să-i ajungă la urechi țipătul de oroare al lui Jo.

— Nu intra...

Nici n-aveai cum să intri. Această cabină minusculă era debaraua cu rebuturi, unde era vârat orice

n-avea loc, unde era îndesat orice obiect de care te plictiseai, unde se dezvăluia acum privirii punga cu gunoi pe care Jo o pierduse în condiții misterioase.

— Sunt doar chiriașă aici, zise Jo după ce trăsese la loc ușa, încercând, pe cât putea, să n-o trântască propriu-zis, dat fiind că un maldăr de haine vechi stătea în drum. Michael, proprietarul, mi-a zis să nu intru.

— A, făcu Terri. Ca odaia aia din *Barbă-albastră*. N-a fost căsătorit de multe-multe ori, nu?

Jo râse și se mai relaxă.

— Doar o dată și jumătate, așa că e-n regulă.

Era gata să adauge „Dar tu?” din pură obișnuință, însă reuși să se abțină la timp.

— Hai să vedem dacă sunt gata negresele. O doză de ciocolată mi-ar prinde bine.

Negresele fuseseră scoase din cuptor, dar nu apucaseră să se mai lase. Jo nu ținu cont de asta, insistând să le servească denivelate cum erau. Donald ieșise din adâncimile camerei motorului și se apucase să-i toarne o relatare lungă și incomprehensibilă despre experiența sa acolo. Cu privirea pierdută în gol, zâmbea și dădea din cap, ronțăind firimituri de negrese. Într-un final, câteva voci venind dinspre timonerie îi aduseră alinarea.

— Aș face bine să-i invit la bord, zise ea și o luă la fugă pe scări în sus.

— Soțul meu s-a vârat în camera motorului, spuse o femeie foarte tânără într-o minijupă mulată și pantofi cu toc. Eu, una, n-aveam nici un chef.

Părea timidă și stânjenită, de parcă ar fi preferat să se afle oriunde altundeva decât pe o barjă.

— Vino jos să mănânci o negresă, spuse Jo, identificând-o drept partenera îndărătnică a unui maniac al barjelor. Sunt încă un pic cam moi, însă sunt delicioase.

— Spune-mi c-au plecat cu toții, zise Jo ceva mai târziu, cu ochii închiși. Spune-mi că nu mai trebuie să răspund la nici o întrebare și nu mai trebuie să-mi cer scuze pentru halul în care e cabina mică.

— Au plecat cu toții, zise Dora, acum e rândul nostru să mergem și să ne vâram nasul în bărcile altora. Dar nu e obligatoriu, adăugă ea privind trupul moleștit, poate chiar adormit al lui Jo. Putem să rămânem aici.

— N-ai chef să te duci singură?

— Nu.

Deși se simțea dezamăgită că n-a apucat să arunce o privire prin celelalte barje, Dora n-avea nici un chef să se autoinvite la bord, chiar dacă fix asta făcea toată lumea. Jo deschise un ochi.

— Nu, vreau să-mi iau și eu porția, zise ea. Stai numai să-mi mai trântesc un strat de boială.

— Chiar ar trebui să-mi îndrept părul ăsta, spuse Dora trecându-și degetele peste buclele care de obicei erau îndreptate cuminte cu placa.

— Mie îmi place când îți stă ondulat, observă Jo. Îți dă un aer fermecător de răvășit. Coafură matinală, adăugă ea. Parc-așa i se spune, nu?

— Habar n-am, dar sună bine.

Dora spera că lui Jo n-o să-i ia mult să se machieze și chiar nu i-a luat. Ieși din baie peste câteva minute, spunând:

— Păzea, concurență! O să mă apuc să deschid ușile străinilor și să-mi trec degetele peste suprafețe în căutare de praf! Kim și Aggie nu-s cu nimic mai grozavi decât mine!

— Doar n-a făcut nimeni una ca asta, nu? întrebă Dora îngrozită.

— Ei, nu, recunoscui Jo, mă rog, poate cel mult metaforic.

— Hai, o îndemnă Dora, care nu era tocmai într-o pasă metaforică. De unde o luăm?

— Hai să-i căutăm pe Bill și Miranda, spuse Jo. Pe ei îi cunoaștem, n-o să fie atât de stânjenitor.

Hepplewhite era o imitație de barjă olandeză pe care Bill și Miranda o comandaseră cu doi ani în urmă. Jo ținea minte că auzise asta la un moment

dat și îi împărtăși informația Dorei în timp ce căutau prin flotila de ambarcațiuni turistice amarrate pe o porțiune de mal.

— A, uite-o, zise Dora. Au scris numele cu ditamai literele pe chestia aia din spate.

— Se cheamă pupă, Dora, o corectă Jo. Nu prea mă pricep la bărci și la chestiile de pe ele, cum le zici tu, dar atâta lucru știu și eu.

— O să încerc să rețin, spuse Dora spășită.

— Ce bine că ați venit tocmai voi, zise Miranda când dădu cu ochii de ele. Încă nu sunt chiar gata. Ieri am fost la un fel de vânătoare de antichități și încă n-am găsit loc liber pentru toate achizițiile.

— Bună, Jo, o salută Bill. Tu ești Dora, probabil. Bine-ați venit la bord!

În mijlocul salonului era o masă imensă, dreptunghiulară, ticsită cu cutii și sacoșe de cumpărături.

— Vedeți unde bat? le întrebă Miranda, care le condusesse sub punte. Masa asta se demontează cu totul, părțile se pun bine și salonul arată mult mai în regulă fără ea, numai că avem toate lucrurile astea pe cap.

— Păi, doar tu le-ai cumpărat, spuse Bill binevoitor.

— Le-am luat la un preț așa de bun, că trebuia să pun mâna pe ele. Însă aici e baiul, trebuia să le am pe toate și o parte sunt rebuturi. Uitați-vă la oglinda asta.

Luă o oglinjoară cu o ramă aurită foarte ornată.

— Bine, dar e adorabilă! exclamă Jo.

— E grav deteriorată, spuse Bill. Nici nu merită restaurată. E bună de aruncat.

— Vai, nu se poate! protestă Jo luând oglinda din mâinile Mirandei. Ar putea fi așa drăguță!

— Dar e varză. Uită-te, heruvimul a rămas fără un picior, nici nu se mai vede ce flori sunt astea și mai bine de optzeci la sută din ornamente lipsesc.

Miranda, deși evident de acord că oglinda putea fi frumoasă, se simțea obligată să-i scoată în evidență numeroasele defecte.

— Sunt sigură că se poate face ceva cu ea, spuse Jo încă agățându-se de idee. Din ce e rama?

— Lemn sculptat, ornamentat cu foiță de aur, răspuse Miranda. Restaurarea ar fi foarte complicată.

— Și nu cunoașteți pe nimeni care ar putea s-o repare?

— N-ar merita toate eforturile să căutăm pe cineva, e o artă rară, spuse Bill.

— Atunci, aș putea încerca eu? întrebă Jo, care nu se îndura să lase oglinjoara. Mi-ar plăcea foarte mult și e atât de trist să te gândești că va fi aruncată la gunoi, vândută la chilipiruri sau ceva de genul ăsta.

— Ai mai făcut așa ceva? se interesă Bill. Nu-i deloc ușor.

— N-am mai făcut chiar una ca asta, însă pe vremuri îmi plăcea să restaurez. Aveam o carte cu diverse tehnici, finisarea lemnului după metoda franțuzească, lăcuirea, chestii din astea. Sunt încăpățanată de felul meu. Nu-mi place să mă dau bătută.

— Dar chiar vrei să-ți omori atâta timp? Ți-ar lua o veșnicie.

Bil ridică o cutie, evident cu intenția de a o muta în altă parte, ca apoi să o așeze la loc, învins.

— Pe vremuri confecționai flori minunate din zahăr și alte cele, spuse Dora. Mai ții minte tortul ăla pe care l-ai făcut când a împlinit mama patruzeci de ani? Era plin de flori și fluturași.

— Am învățat așa ceva la un curs, răspuse Jo. Mă duceam la o mulțime de cursuri.

Oftă, îngăduindu-și o clipă de nostalgie.

— Chiar te interesează oglinda aia veche?

Miranda părea să simtă scăderea bruscă a moralului lui Jo.

— O, da, răspuse Jo înseninându-se. Ador oglinda asta veche, în ea arăți întotdeauna mai bine.

— Atunci ce-ar fi să vezi ce poți face? Dacă îți iese, pot s-o scot la vânzare și te alegi cu banii. Asta dacă nu vrei să fie a ta, zise Miranda.

— Nu pot să am prea multe lucruri cât timp stau pe *Trei surori*, răspuse Jo. Și nici nu știu măcar dacă sunt în stare de așa ceva.

Nu-și dădea seama dacă îi surâdea provocarea sau se simțea intimidată.

— Încearcă, o încurajă Miranda. Mai am o mulțime de vechituri care au nevoie de restaurare, dacă descoperi că ai talent pentru așa ceva.

— Mamă! exclamă Dora observând un vas cu o nimfă fără cap întinsă de-a lungul prorei. Pe ea cum ai repara-o?

— Mm. Nu prea știu, reflectă Jo. Probabil că aș căuta un cap cam de aceeași mărime ca să am un punct de plecare, iar apoi doar o aranjez și o cioplesc până arată în ordine.

— Uite cum facem, propuse Miranda pe un ton viori. O să adun toate lucrurile care au nevoie cel mai mult de o restaurare ca lumea și vezi tu ce poți să faci cu ele. Ce să zic, continuă ea, o să fiu încântată dacă-ți descoperi într-adevăr talentul pentru așa ceva. Mărunțișurile astea sunt piese de colecție foarte căutate.

— O să-mi încerc mâna și dacă nu reușesc, ei bine, pagubă-n ciuperci.

— Ei, acuma, aveți de gând să-mi vedeți barja sau ce? le întrebă Bill, un picuț cam patetic.

— A, da, răspuse Dora. De-abia aștept.

— Dacă nu mă puneți să mă uit la motor, spuse Jo. N-am nici o treabă cu motoarele.

Capitolul 4

— Sunt atât de diferite! îi spuse Dora lui Jo ceva mai târziu, în timp ce mergeau de-a lungul debarcaderului, spre următoarea pasarelă. Închipuie-ți, o baie în toată regula, cu cabină separată de duș pe o barcă!

— Unele din barjele astea de pe Tamisa sunt imense, spuse Jo, mai degrabă niște mansarde recondiționate decât bărci, de fapt. Oferă ditamai spațiul de locuit.

— Și pardoseala aia divină din ultima barjă!

— Parchetul dă bine, încuviință Jo, însă se adună praf, nu glumă. Covoarele îl țin în ele până dai cu aspiratorul. Pardoseala din lemn trebuie ștersă întruna. Doar am așa ceva acasă. Adică aveam așa ceva în fosta mea casă. Ce fire de praf, ghemotoace cât brotăceii de mari!

Imaginea îi stârni Dorei un surâs.

— Ce drăguț sună! Mă faci să mă simt crudă că-i dau cu mătura. Dumnezeuule mare, or să ne lase la bord? Arată superb!

Dora nu prea știa dacă Jo se referise la fosta ei casă din pură obișnuință sau dacă era ceva mai profund. Nu voia să o vadă tristă, nu atunci.

Jo nu părea tristă și manevră eficient diversele bare și frânghii pe care trebuia să pășești. Dora, mai puțin familiarizată cu asemenea obstacole, puse piciorul pe puntea barjei *Hildegarde* ceva mai târziu.

O tânără era gata să le întâmpine. Zâmbi cu un șarm profesional.

— Salutare și bine ați venit la bord! *Hildegarde* e o navă motorizată de lux, lungă de treizeci de metri și lată de cinci.

— A, bun. Drăguț, spuseră Jo și Dora mai mult sau mai puțin într-un glas.

— Eu sunt Carole. Proprietarul nu se poate prezenta momentan, așa că am sarcina să-i conduc pe vizitatori.

— E cumva de vânzare? întrebă Jo.

— A, nu. Fac pe ghidul în locul lui Marcus, pentru că el nu poate să vină.

Ce chestie, se gândi Jo. Marcus nu era un nume chiar atât de comun.

— Pe vremuri cunoșteam un Marcus, spuse ea, cu mulți ani în urmă, când eu și Philip eram la început. Probabil că nu e el, adăugă ea, observând vârsta lui Carole și făcând un calcul.

— Haideți să vă arăt mai întâi puntea, spuse Carole, luând-o înainte.

— Minunat, mormăi Dora încercând să se prindă ce hram purta femeia aceea în viața proprietarului barjei.

Era soția sau doar iubita? Sau chiar o simplă amică? Era zveltă și elegantă, îmbrăcată într-o pereche splendidă de pantaloni de mătase, cu un maiou asortat. Era bronzată, corect machiată, cu o coafură bine întreținută. Cu toate că Dora nu intenționa să devină coafeză – avea o pregătire mult prea bună, în opinia ei –, se considera aptă să depisteze coafurile potrivite cu stilul persoanei în cauză. Carole era un exponent al posesoarelor de coafuri perfecte. Jo, spre regretul Dorei, nu era.

— După cum vedeți, aici este spațiul de relaxare. Minunat, nu? Marchiza e acționată electric, se ridică și se coboară prin apăsarea unui buton.

— Splendid, spuse Dora.

Cumva îi părea rău de Carole. Cu toată frumusețea și hainele ei minunate, lăsa impresia de singurătate. Se întrebă dacă Marcus ăsta se purta frumos

cu ea. Ce bărbat și-ar fi lăsat femeia singură să-i prezinte barca, asta dacă nu cumva erau căsătoriți sau ceva?

— Există și o rampă hidraulică pentru mașină, continuă Carole. Marcus e plecat cu mașina acum, însă asta înseamnă că, proaspăt sosit la țară, poți ajunge cu mașina la magazin sau la hotel. Dacă vrei, bineînțeles.

Și Carole voia, din câte vedea Dora. Barja era probabil feblețea lui Marcus, iar ea se bucura de situație. Fraiera.

— Foarte util, comentă Jo. Ăă... am putea să intrăm? Mă interesează mai degrabă interiorul bărcilor...

— Barjelor, o corectă Carole.

— Decât exteriorul, termină Jo cu un zâmbet rigid.

— Desigur, și pe mine, serios, spuse Carole, însă *Hildegarde* are atâtea dotări minunate, că nu vreau să-mi scape vreuna. Acum suntem în timonerie, anunță ea cu mândrie peste câteva clipe.

Dora văzuse deja destule barje ca să nu se mai minuneze de diversitatea lor, însă timoneria aceea chiar era cu totul altfel. Pentru început, nu conținea nici o plantă.

Avea ceva ce părea a fi o punte de comandă. Puteai să manevrezi cârma așezat pe un fotoliu, la un panou de echipament electronic pe care Carole i-l prezenta acum lui Jo, care asculta răbdătoare.

Dora o luă la întâmplare pe scări, întrebându-se în treacăt cum de nu mai erau vizitatori. S-ar fi așteptat ca lumea să dea năvală cu prima ocazie. Îi plăcea interiorul. Salonul era lambrizat cu lemn deschis la culoare. Avea o sobă cu lemne nefolosită, pe care Carole (Carole trebuia să fie) plasase un buchet de flori uscate. Pe podea era un covor în culori pale, însă mobila era aranjată atât de simetric, încât parcă măsuraseră cu rigla. Era frumos, dar nepersonalizat, decise Dora.

Totuși exista și un raft cu cărți. Dora se îndreptă spre el, ca să-și găsească o ocupație cât aștepta să coboare Jo și Carole. Cărțile, observă ea oripilată, erau așezate în ordine alfabetică și nu se afla nici un roman printre ele. O trecu un fior. Nu-și permitea să intre în celelalte camere neînsoțită, ar fi lăsat impresia că își vâra nasul în casa altora, așa că se duse la fereastră, o fereastră adevărată, cu siguranță, nu un hublou. Dincolo de întinderea de apă se zărea *Trei surori*. De acolo, părea destul de elegantă, până și Dora putea să aprecieze designul minunat. Însă pe dinăuntru era în mod clar o barcă adevărată. Hublourile rotunde, cu geam gros, lăseau să pătrundă lumina în salon, însă nu puteai să admiri priveliștea prin ele. Ferestrele mari de pe *Hildegarde* ofereau o perspectivă splendidă.

— Așa, aici e salonul, spuse Carole intrând, urmată de Jo, care părea obosită. Vedeți cât de spațios e?

— Barjele astea oferă o groază de spațiu locuibil, nu? comentă Jo.

— Iar cabina proprietarului e mortală! se extazie Carole, convingând-o astfel pe Dora că în ea nu murise totul, însă cu siguranță cunoscuse ceea ce francezii numeau „mica moarte“.

Oare cum era Marcus? se întrebă ea, compătîmind-o pe Carole pentru că se lăsa folosită de el. Însă apoi se admonestă că judecă atât de aspru oamenii. Nu știa nimic despre relația lor și, la urma urmei, nici ea nu era tocmai expertă în relații.

Dormitorul era de-a dreptul minunat, trebuia să recunoască. Își dădea seama că și Jo se străduia să-l urască. Patul încastrat din lemn de mahon li se păru amândurora elegant, cu sertare sub el, care se trăgeau „lin ca mătasea“, cum se exprima Carole.

— Probabil ca să se asorteze cu așternuturile, murmură Jo, spre amuzamentul mascat al Dorei.

— A, da, lenjeria de pat e de mătase, încuviință Carole, după care se încruntă, având impresia că spusese ceva dubios.

— Măiculiță, făcu Jo.

— Iar toate sertarele sunt căptușite cu hârtie parfumată.

— Uau! exclamă Jo, chinându-se în mod vizibil să-și mențină treaz entuziasmul.

— Iar aceasta – spuse Carole cu un *ta-ra* nerostit, dar subînțeles – este baia.

Dacă se așteptase la ceva anume, și în ziua aceea impresiile Dorei despre ce se găsea cel mai probabil pe o barjă atinseseră o paletă foarte largă de opțiuni, asta nu inclusesse o cadă încastrată într-o plintă înaltă, înconjurată de plăci de faianță cu desene reprezentând zei și zeițe goale pușcă, și în nici un caz nu se așteptase să fie turcoaz.

Se uită la Jo, sperând să nu li se întâlnească privirile. Jo rămăsese cu gura căscată, însă o închise imediat ferm. Apoi o deschise din nou.

— Cât de des trebuie umplute rezervoarele ca să folosiți regulat cada de baie? întrebă Jo.

Urmă un răstimp de tăcere.

— Umplem cada doar când funcționează dotările de amarare. Altfel, folosim dușul. E un duș cu jet puternic, desigur, cu multiple reglaje.

Jo și Dora îl admirară o clipă.

— Și navigați mult cu ea? întrebă Jo.

Ieșiseră din baie și se întorseseră în salon.

Cu toate că se declarase o victimă cronică a răului de mare și era îngrozită de așa ceva, Jo lăsa clar impresia cuiva care de-abia aștepta să traverseze Canalul Mânecii cu barja și să exploreze canalele Europei.

Încrederea în sine a lui Carole păru să pălească un pic.

— Nu tocmai. Cel puțin, nu de când eu și Marcus...

Zgomotul iscat de cineva care urca pe punte o făcu pe Carole să tresară ca o mangustă.

— Numai puțin, mă duc să întâmpin noul grup, spuse ea și urcă agilă scările.

Dora se așteptase ca Jo să se scuze pentru amândouă și să o urmeze, însă aceasta luase o fotografie și se uita lung la ea. Când ridică privirea, ochii îi surâdeau.

— Cred că e Marcus ăla! Ceva mai îmbătrânit, desigur, însă sunt sigură că el e! Ce nostim!

— Ciudat! Cum l-ai cunoscut?

— Încerc să-mi amintesc. Era prietenul unui prieten, cred, și s-a alăturat găștii noastre chiar după ce am început eu relația cu Philip.

— Deci cum era la tinerețe... când era mai tânăr? întrebă Dora.

— Sincer, dacă n-aș fi fost atât de în limbă după Philip, poate m-aș fi simțit tentată să mă vâr într-o mică aventură. Am avut odată o discuție lungă – habar n-am despre ce – și mă privea foarte intens, știu că m-a făcut să mă simt ca și cum eram singura fată din încăperea aia.

— Deci era încă de pe atunci un tip atrăgător? întrebă Dora, privind peste umărul lui Jo la fotografie.

— O, da. Îmi amintesc că noi, fetele, îl credeam foarte sexos, dar la modul dur. Nu era propriu-zis frumos, ca Philip. Însă periculos. Era și foarte sigur pe el, din câte-mi amintesc. Și avea reputație de playboy. Acum, presupun, s-ar zice că are fobie de relații, spuse Jo punând fotografia jos.

— Nu mi-ar prinde rău un tip din ăsta cu fobie de relații, spuse Dora gânditoare. Un playboy e fix ce-mi trebuie mie acum.

— Carole probabil că e de aceeași părere, râse Jo. Iar Marcus tre' să fie în formă, ca să țină pasul cu ea. Apoi zâmbetul îi pieri. Tocmai mă gândeam, oare toate cuplurile alea pe care le cunoșteam or mai fi încă împreună? Michael a rămas văduv, dar acum are o iubită mai tânără, Philip s-a ales cu Ștoarfa, iar Marcus o are pe Carole – deși, la drept vorbind, n-o avea la vremea aia. Însă toți bărbații sunt cumva programați să dorească o altă femeie, când aia pe care o au a depășit vârsta fertilității?

— Doamne, ce idee oribilă!

— N-are a face, zâmbi Jo, acum plecarea lui Philip mi se pare o evadare fericită. Hai, Carole s-a ales cu încă o tranșă de musafiri de plimbat prin barjă, ar fi cazul să mergem. Pe unde să ne mai vârâm nasul?

Îi făcură cu mâna lui Carole, care îi explica de zor unui cuplu cum funcționează rampa auto, și coborâră de pe *Hildegarde*.

— Ai chef să ne fâțâim prin barca aia de la capăt? întrebă Dora.

— E un remorcher, cred că motorul ocupă cea mai mare parte a navei. Mă simt cam obosită. Hai să ne întoarcem la barja Mirandei și a lui Bill. Ne-au promis că ne servesc cu ceai.

De fapt, au băut un pahar de Pimm's.

— Vino să te odihnești pe lauri, spuse Miranda. Am avut de tras, așa-i? E atât de obositor să fii draguț cu oamenii. O să stăm pe punte și o să băgăm groaza în turiști.

— Mm, minunată idee, răspunse Jo trântindu-se lângă ea. Știi când are loc votarea și tot tacâmul?

— Votarea?! exclamă Dora. Despre ce-i vorba?

— Votăm care barjă ne place mai mult, explică Miranda turnând limonadă. Mi se fâlfâie, pe bune. Mă rog, știu că ar trebui să-mi pese, însă nu mi se pare ceva din cale-afară de important. Cum vi s-a părut *Hildegarde*? E extraordinară, nu?

Le întinse paharele și Dora se așeză lângă Jo.

Dora închise ochii și-și întoarse fața spre soare. Era atât de plăcut acolo, se gândi ea, departe de reproșuri, aranjamente, anulări și, mai presus de toate, de vinovăție. Nu putea să lase cu totul în urmă vinovăția, desigur. John încă suferea din dragoste și ea îl rănise atunci când își dăduse seama că, deși îl iubea prietenește, nu și-l dorea drept soț. Nici nu știa exact când avusese loc schimbarea asta, ci doar că trebuise să pună capăt planurilor de nuntă înainte de a fi prea târziu. Nu putea să stea acum cu sufletul împăcat. Oricum, era mai bine decât ar fi fost după

ani în șir de nefericire și cu copii, pe deasupra, la care să fie nevoită să se gândească. Își împinse în subconștient gândurile acelea incomode și se concentrează asupra perfecționării bronzului de pe față sau, mai potrivit spus, asupra obținerii unei urme de bronz pe față. Mama ei îi spusese că trebuia să aibă pielea albă la nuntă și o ținuse la umbră, cu creme solare cu factor de protecție ridicat. Un alt fel de vinovăție, de data asta unul plăcut, se suprapuse peste restul. Se simțea vinovată până și pentru că nu-i mai venea să plângă. Însă asta se întâmpla pentru că nu-i mai rămăsese nici o lacrimă de vărsat, știa ea. De fapt nu era superficială și crudă, ci plânsul o sleise de tot.

— Ai adormit sau doar cochetezi cu cancerul de piele?

O trezi o voce de bărbat, familiară și glumeață. Clipi din ochi, zărindu-l pe Tom.

— Nu cred că faci cancer de piele în zece minute, cel puțin nu în Anglia.

Tom clătină din cap.

— Mai bine să nu riști.

— De unde-ai răsărit? îl întrebă.

— Vrei un Pimm's, Tom? întrebă Bill, care se ivise în același fel misterios.

— Grozav! Mersi, răspunse Tom. Eram în camera motorului. Bill are o problemă și încercam să-l ajut.

— Știam eu că bine fac să nu îmi vâr nasul pe-acolo, mormăi Jo.

— Și ați rezolvat-o? întrebă Miranda.

Nu părea prea preocupată, de parcă treaba ei era mai degrabă să stea la soare sorbind Pimm's decât să se preocupe de motoare.

— Mm, așa cred, răspunse Bill. Tom a făcut treabă bună. Poftim, dă-l pe gât.

Dora își zise că n-ar fi fost politicos să mai doarmă, acum că erau cinci oameni în jur, și se ridică în capul oaselor, clipind de la soare, încă amorțită după puiul de somn pe care-l trăsesese.

— Ei, și ce se mai întâmplă diseară? întrebă Jo. Ceva? Eu, una, s-ar putea să mă retrag devreme.

— Aiurea, spuse Bill. O să fie un grătar. Aduceți ceva mâncare și niște vin, gătim la grămadă. Miranda a adus juma' de vacă de acasă, așa că haideți la noi. Și tu, Tom.

— De fapt, eu aș putea s-o răpesc pe Dora de la eveniment, dacă vine, spuse el.

Dora stătu ceva mai țeapănă.

— Îmi poți oferi ceva mai bun decât o jumătate de vacă?

— Și un lac de vin, adăugă Miranda.

— Vreau să-ți arăt gravurile mele, spuse Tom. Sau, mai bine zis, hărăbaia mea.

— Cum adică hărăbaie? întrebă Dora.

Pe deasupra păhărelului de Pimm's, Tom îi aruncă o privire în care se citea mila.

— E un termen argotic, înseamnă casă, spuse el.

— A! gesticulă ea înciudată spre el. Asta știam. Credeam că are de-a face cu bărcile sau ceva.

— Și eu, spuse Jo.

— Mă rog, are de-a face, recunosc Tom, iar hărăbaia mea e o barcă, însă nu asta voiam să spun. Vino s-o vezi cu ochii tăi.

Dădu peste cap ultimele picături de Pimm's, după care îi luă Dorei paharul din mână și îl așeză pe masă. Apoi o trase în picioare.

— Se pare c-o luăm din loc, le spuse el celorlalți pe un ton de scuză.

— Distracție plăcută, drăguța mea, spuse Jo. Sunt convinsă că Tom o să te conducă acasă în siguranță dacă se face târziu.

— A, Jo! Promit să nu vin iar târziu și să te trezesc.

Dora se simți inundată de un nou val de vinovăție.

— Trebuie să veniți să mâncați, spuse Miranda. Puteți să profitați și voi de haleala gratis.

— Doar nu mă acuzi că ciupesc din cârlig, nu? spuse Tom indignat.

— Ba da, răspuse Miranda pe un ton calm.

Dora hotărî să nu întrebe ce însemna expresia aceea și îl urmă pe Tom în sus, pe scară, către doc.

Capitolul 5

Dora s-a decis că-i place de Tom. Era foarte diferit de John, care era blajin și avea un umor potolit, însă nu o distra ca Tom. Și ce o bucura cel mai tare era că Tom pleca în călătorii. Dacă s-ar fi înfiripat ceva între ei, ceea ce era puțin probabil, relația și-ar fi găsit sfârșitul firesc, și ar fi fost și mai palpitant să meargă undeva cu un tip pe care nu-l cunoștea de la șaptesprezece ani.

— Dă-mi mâna, îi spuse Tom și o trase pe Dora, ajutând-o să urce ultimele trepte. E un pic mai departe, e în regulă?

— Super, spuse Dora.

Îi plăcea și compania lui Tom. Nu se simțea la fel de în siguranță cum fusese cu John, care avusese grijă de ea, însă o iniția în tot felul de lucruri noi și nu sugerase că ar vrea ceva mai mult decât prietenia ei. Și asta era posibil să se datoreze faptului că nu mai era nimeni de vârsta lui în zonă.

— O să mai vină probabil lume de pe alte bărci.

— Adică oameni care locuiesc în danele de acostare, ca Jo?

Tom râse.

— Nu, nu ca Jo. Sunt oameni drăguți, dar... ei... După o ezitare, continuă: O să vezi.

Era ceva de mers până la „Hărăbaia lui Tom“. Se îndepărtară de zona docurilor, cu pubul și magazinul de pe colț, luând-o pe un drum care ducea la un pâlc de copaci.

— Sunt niște bărci ancorate pe o insulă, îi explică Tom. Nu se ajunge cu mașina și e o amplasare mai neoficială, însă nouă ne place.

— Cum adică neoficială?

— Adică ne pot da afară pe neaunțate, însă ne convine. Nu e chiar aproape de serviciu, cum e spațiul de acostare pus la dispoziție de șantier, însă merită deranjul, adăugă el, simțind poate oroarea Dorei la gândul unui trai atât de nesigur.

— Eu nu cred că aș face față, spuse ea aproape pentru sine.

— Ar trebui să ieși și tu mai mult în lume, zise Tom și Dora izbucni în râs.

Avea dreptate, chiar ar fi fost bine.

Cu toate că asta își propusese să facă, încă se simțea agitată când el o conduse pe un podeț de lemn care se hâțâna într-o parte și-n alta, ducând spre insulă. Insula era acoperită de copaci înalți, astfel încât nu părea să mai rămână loc pentru poteca măloasă care se strecura spre cealaltă parte, unde erau ancorate bărcile. Oricum, era de-abia spre sfârșitul după-amiezii și n-avea cum să se întâmple ceva prea dezastruos – spera ea.

— E rezervație naturală, spuse Tom, de-asta n-avem voie aici, însă nu deranjăm cu nimic păsările.

— De unde știți? Le-ați întrebat?

— Da, încuviință Tom. Au zis că n-au nici o problemă.

Dora își mușcă buza. Lui Tom nu-i făcea nici un pustiu de bine, nimănui nu-i făcea, să creadă că glumele lui erau tot timpul de efect.

Nu era deloc ușor să ajungi pe barca lui Tom. Era genul de ambarcațiune pe care Dora ar fi crezut-o mai degrabă din plastic, plutind pe spuma dintr-o cadă pregătită pentru baie. Era mică și lată, drapată cu o prelată impermeabilă. O privi neîncrezătoare.

— Așa, zise Tom, care se urcase la bord pe neobservate. Pune piciorul pe copastie. Chestia asta de aici – o lămuri el arătând spre bordura bărcii – și te trag eu pe punte.

Au fost necesare câteva încercări lipsite de orice grație. Într-un sfârșit, Dora a reușit să depășească limitele de mișcare pe care i le impuneau blugii și să-și ridice ca lumea piciorul. Atunci Tom se opinti s-o ridice la bord, într-o învălmășeală de brațe și picioare și un colac de parâme care se vârâse și el cumva în toată povestea.

— Nu prea am fost proiectată pentru traiul nautic, se scuză Dora după ce își repuse membrele în ordine și se ridică în picioare.

— Aiurea, îți trebuie un pic să te adaptezi. Și blugi mai largi.

Dora se scutură de praf.

— Dacă știam c-o să mă apuc de acrobații, aș fi venit într-un combinezon de gimnastă.

— Ei, ai așa ceva?

— Desigur, roșu cu paiete, spuse ea cu gândul la bluza lui Jo.

— Și nu-ți intră în... Mă rog, nu contează.

Dora știa prea bine ce-avusese de gând să zică, însă îi rămase recunoscătoare că nu și-a dus ideea la capăt. Părea să-și dea seama că ea nu se simțea în largul ei și, cu toate că intenționa clar să întindă coarda, avea destulă minte ca să nu se miște prea repede, făcând-o astfel să-și înfigă călcâiele în pământ.

— Intră, zise el acum, ridicând bocaportul.

Scările ce duceau sub punte erau chiar mai abrupte și mai înguste decât acelea de pe *Trei surori*. Dora bâjbâi cu piciorul, fără să se prindă cum să-și întoarcă tălpile.

— Ia-o cu spatele, îi sugeră Tom.

Când Dora ajunsese la capăt și se întoarse cu fața spre încăpere, văzu că nava nu părea să aibă nici un fel de mobilă, nici încastrată, nici nimic, și aproape tot spațiul era ocupat de o saltea, câteva perne și un sac de dormit. Era mizerie și un miros persistent, o combinație de sac de dormit nespălat, igrasie și bețișoare aromatate. Partea din Dora care era leită mama ei simulă un pas înapoi oripilat.

— E... o încăpere mică, zise ea, sperând că n-a strâmbat din nas la propriu.

— O să deschid niște hublouri, spuse Tom. Le țin închise cât sunt plecat, pentru că altfel... ah, prea târziu. Sper că-ți plac pisicile.

O mătă atât de mătăhăloasă că probabil existau oameni care o raportaseră la poliție sau în ziare drept „Bestia de pe Malul Tamisei“ se prelinse prin hublou și ateriză la picioarele lui Tom, cu o bufnitură. Apoi deschise botul și miorlăi.

— Animal oribil ce ești! spuse Tom, mângâind-o totuși afectuos după urechi. Nu ți-a dat nimeni de mâncare?

— N-am mai văzut în viața mea o pisică așa de mare. E a ta? întrebă Dora impresionată.

— E a nimănui. Trăiește pe spinarea tuturor. Țsta da ciupit din cârlig, adăugă el. E un motan borfaș. Cred că stăpânul lui a plecat și el a rămas.

— Probabil îi plăcea să locuiască într-o rezervație de păsări.

— Spre lauda lui, spuse Tom râzând, nu l-am văzut niciodată cu vreo pasăre moartă în gheare. Și îi dăm toți de mâncare, așa că de ce i-ar veni să iasă la vânătoare?

— E foarte frumos. Cum îl cheamă?

— Zbârlici sau Inspectorul.

— Ce?

— A venit un inspector odată să controleze o barcă, iar motanul s-a vârat prin toate crăpăturile și găurile, de câte ori se sălta o scândură, ca să verifice starea lucrurilor. Zbârlici e un nume mult prea kitsch pentru o asemenea creatură, nu ți se pare? Mă rog, gata cu subiectul ăsta, vrei să bei ceva?

Tom merse la proră, unde o plită cu gaz și o chiuvetă micuță indicau prezența unei bucătărioare.

— Mhm. Ceva fără alcool, te rog.

— Să vedem ce am.

Deschise un bufet de sub chiuvetă și se apucă să scoțoească înăuntru, în timp ce Dora îl mângâia pe

Inspector, ca strategie de autoapărare. Părea la fel de avid de afecțiune pe cât era de mâncare și Dora avea impresia că, dacă nu-l mângâia ca lumea, motanul ar putea decide că era o delicatesă pe care i-o adusese Tom.

— Ia loc. Tre' să fie și altceva pe aici decât detergent de vase, mormăi Tom.

— Pentru mine sau pentru motan?

Dora își învinse sila și se lăsă pe o pernă, mai mult din cauza tavanului jos. Nu putea sta dreaptă decât în mijlocul bărcii. Tom trebuia să se aplece de spate până și acolo.

Motanul i se așeză pe genunchi, lățindu-se în poala ei și pe perniță, iar Dora începea să nu mai perceapă așa de acut mirosul, când se auzi un ciocănit în bocaport. Tom încă mai scotocea prin cutii.

— Aloo! Ești gata de-o vizită? Sau ești în pielea goală? strigă o voce răgușită de femeie, cu accent *cockney*.

— Intră! urlă Tom pe un ton ușurat. Ai ceva fără alcool pe la tine pe-acolo?

O femeie tânără coborî scara. Avea părul vopsit cu henna, o pereche de colanți negri și o minijupă din plasă. Era foarte slabă și, deși nu era frumoasă, avea un anume farmec excentric, asemeni unei zâne subversive.

— Salutare, Tom, spuse ea pupându-l. O cercetă pe Dora cu ochii un pic îngustați și ea se simți instantaneu grasă și deloc la modă. Cine e fata?

— Ea e Dora. Dora, ea e Bib, locuiește cu partenerul ei pe o barcă ancorată la capătul insulei. Un cuter vechi.

Dora zâmbi dând din cap, întrebându-se cum de exista numele ăsta, Bib, și ce-o fi ăla un cuter.

— Salut, Dora, spuse Bib privind-o cu bunăvoință, dar mai degrabă fără interes. Și ce nevoie ai de băuturi nonalcoolice?

— Dorei îi e sete, răspunse Tom pe un ton nițel mai hotărât. Pentru tine am vin de casă.

Bib se întinse și căscă, dezvelindu-și stomacul foarte ferm. Avea un cercel în buric și unghiile date cu oje neagră. Se încolăci grațios pe o pernuță.

— N-am sucuri din astea de nici o culoare, îmi pare rău. Hamo s-ar putea să aibă niște suc de ghimbir. Îi place lui. O să vină și el mai încolo.

— Toată lumea mă are la inimă datorită vinului de casă, explică Tom, deși Dora nu credea că era numai de-asta.

— Tu l-ai făcut?

Dora se uită în jur, zicându-și că acolo era greu să faci și o cană de ceai, d-apoi vin.

— Nu. Maică-mea culege tot felul de fructe de livadă și de pădure și după aia nu știe ce să facă cu ele. Când încep să fermenteze, face vin din ele. Ai mei nu pot să bea așa ceva, e prea scârbos, așa că mi-l dau mie.

— Părinții lui Tom voiau ca el să se facă avocat, spuse Bib. Încă nu înghit prea bine treaba cu bărcile, nu-i așa, scumpule?

— Ba bine că nu! replică Tom. Nu le convine, dar se străduiesc.

Deasupra se auziră pași.

— Țasta-i Hamo. Hamo! răcni el spre bocaport. Ai niște suc de ghimbir, apă plată, ceva?

— Nee, s-ar putea să aibă Jim.

Și dacă ar fi fost pe altă planetă, Jim tot l-ar fi auzit pe Hamo urlând.

Doi bărbați coborâră greoi sub punte.

— Salut, Tom! A, ai companie!

— Dora, spuse Tom. Dora, ei sunt Jim și Hamo.

Dora dădu din cap, nedorind să-și dezvăluie accentul burghez până când nu era neapărată nevoie. Care era Jim și care Hamo trebuia să descopere pe parcurs. Se dădu un pic mai la o parte, pentru ca unul din tinerii în blugi tociți și tricou să se așeze lângă ea. Avea brațele tatuante, capul ras și cercei pe tot lobul urechii. Celălalt avea freză rasta, așa că, odată ce știa cum îl cheamă pe fiecare, vor fi ușor de deosebit. Cumva, îi cam venea să plece acasă.

— Îmi pare rău, spuse Tom într-un final, nu se găsește nimic fără alcool.

— Nici măcar apă?

Dorei nu prea îi surâdea vinul de casă. Se aștepta să fie tare și nu voia să se îmbete într-un mediu necunoscut și vag amenințător.

— Fă-i un ceai fetei, spuse Bib. Nu ne place să bem apă nefiartă, îi explică Dorei. E direct din fluviu.

Dora înghiți în sec și hotărî că niște vin de casă nu-i o idee așa de rea.

— Beau și eu ce beți voi, spuse ea, recunoscătoare că mama ei nu va ști niciodată că a ajuns pe-acolo.

Se pasă din mână în mână un asortiment de pahare și căni cu ceva de culoarea și consistența siropului de tuse. Dora primi un pahar și se simți onorată. Pe el se zăreau rămășițele unui personaj de desene animate și conținuse cândva unt de arahide.

— Așa deci, Dora, ești nou-venită? întrebă unul din tipi.

— Da. Stau la o prietenă pe barjă. *Trei surori*. E un *klipper*, adăugă ea uitându-se la Tom.

— Alea sunt mari, nu glumă, spuse celălalt tip.

— Și cum de stai pe o barjă, Dora? întrebă Bib, cu ochii îngustați cercetător.

— Stau la mama prietenei mele. Voiam să mă stabilesc undeva lângă Londra, ca să-mi caut de lucru.

— Mama prietenei tale? De ce nu stai cu cineva de vârsta ta?

Dora nu-și dădea seama dacă Bib chiar era ostilă sau i se părea așa din cauza propriei nesiguranțe. Ce-i drept, Dora avea un aer cam sclifosit, până și ea își dădea seama.

— Nu cunoșteam pe nimeni în zonă și ea s-a oferit.

— Tare, spuse Bib și ridică paharul. Noroc!

Dora se văzu silită să ciocnească și sorbi un strop, cât să nu bată la ochi. O apucă tusea.

— După câteva guri, nu mai ai nimic, îi spuse Bib privind-o.

Dora luă o înghițitură mai mare.

— Și cum de locuiți toți aici?

Bănuia că Bib n-o s-o lase în pace până nu se impunea cât de cât.

— Hamo și cu mine am auzit de insulă și am aranjat să fie amarată barca. Jim deja locuia aici. E o comunitate ca lumea. Sigură.

Instinctul îi spunea Dorei că Bib nu folosea cuvântul „sigură“ cu sensul obișnuit, însă se rezumă să dea din cap.

— Înseamnă că e un loc numai bun, spuse Tom.

— Mai pasează o dată vinu' ăla, frate, spuse tipul pe care Dora îl bănuia a fi Jim.

Tom trase de o damigeană aflată în spatele lui și conversația încetă cât timp vinul gâlgâi în pahare și căni. Paharul Dorei era încă în mâna ei, strâns ca într-o menghină.

— Și ce gen de slujbă cauți? întrebă Bib, evident hotărâtă să stoarcă de la Dora cât mai multe informații.

— Un job de birou, în principiu.

— Deci te pricepi la calculatoare și chestii din astea?

— Mda, răspuse Dora vârându-și din nou nasul în pahar.

Bib privi în jur, la fețele celor din grup.

— Tare.

Bărbații începură să discute despre bărci: care unde era și de ce. Dora se uita la placajul care se zărea prin gaura din covorul jerpelit. Se întreba de ce ținuse Tom morțiș să-i arate hărăbaia – nu era tocmai de vis. Poate că, dacă n-ar fi apărut amicii lui, i-ar fi spus cum avea de gând să transforme vasul. Acum că se uita mai atent, observă că unele scânduri păreau noi și fuseseră fixate cu mare grijă. Era un pic surprinsă că el nu adusesese vorba despre propunerea lui de a lucra la șantier, însă bănuia că n-o făcuse ca să n-o stânjenească în vreun fel. Și chiar așa ar fi fost, îi era recunoascătoare că păstrase tăcerea cu privire la acest subiect.

Până la urmă, se mai relaxă un pic. Urmărind conversația, începu să se prindă care cine era și, deși bărbații aceia nu semănau cu nici un cunoscut de-al ei, i se păreau binevoitori din fire, chiar dacă erau oameni pe care mama ei i-ar fi descris drept membri ai contraculturii. Ostilitatea inițială a lui Bib avea probabil de-a face cu faptul că era singura femeie din grup și trebuia să se asigure că Dora nu constituia o amenințare. Gândul că putea fi o amenințare pentru cineva o făcu pe Dora să-și muște buza. Nu voia să fie surprinsă zâmbind de propriile gânduri.

— Bleah, făcu Tom sorbind din vin. Uitasem cât de infectă e chestia asta.

Jim, cel cu rasta, își vârî mâna în buzunarul din spate și scoase o tabacheră de tablă pictată peste tot. Apoi mai scoase un pachetel cu foițe de țigară.

Dora simți că i se strânge stomacul. Bineînțeles că mai stătuse cu oameni care trăgeau câteva fumuri din *joint*-uri, însă ea n-avusese niciodată chef să încerce așa ceva. Oare o să se trezească în imposibilitatea de a refuza, de teamă să nu pară îngrozitor de burgheză și de înțepată?

Tom îi aruncă o privire și spuse:

— Voi n-aveți decât să rămâneți aici dacă vreți, însă eu și Dora tre' să mergem la un grătar.

— Uuu! exclamă Hamo. N-am fost niciodată la un grătar. Pot să vin și eu cu voi?

— Nu, spuse Tom ferm. Haide, Dora.

O luă de mână și o trase de pe podea, mai degrabă silnic decât galant.

— Îmi pare rău pentru toată faza, spuse Tom în timp ce traversau podul, înapoi spre realitate. Sunt foarte drăguți de felul lor, însă am uitat că fetele ca tine se cam sperie de ei.

Dora se simțea indignată, deși știa prea bine ce voia să spună.

— Cum adică? Sunt femeie în toată firea, știi?

— Însă trebuie să ieși mai mult în lume. Am căzut de acord.

Dora nu răspunse. Acum ajunseseră pe uscat și se simțea mai sigură pe sine.

— Hai să mergem la grătar. E tot o ieșire în lume, nu?

— Nu chiar. Nu sunt sigur că vreau să merg acum.

— Ei bine, trebuie să văd ce mai face Jo.

— De ce nu te duci s-o vezi și ne întâlnim iar aici, ca să hotărâm ce facem? Trebuie să trag un duș fulger pe la careva.

Dora se rezema de balustrada unei barje când o găsi Tom. Se văzuse cu Jo și se asiguraseră reciproc că totul era în regulă, iar acum începuse să se plictisească și se bucura să-l vadă. Mirosea a gel de duș și pastă de dinți și părea un pic ud, însă foarte curat. Parcă dușul îi dăduse un plus de energie și entuziasm.

— Salut, spuse ea.

— Salut și ție. Auzi, ce-ar fi să mergem mai în aval, la o cârciumă pe care o știi eu?

— Nu era vorba să mergem la un grătar?

— Ei, da, dar tolerez burghezia doar până la un punct.

— Păi, eu sunt burgheză, spuse Dora zâmbindu-i. Și tu la fel.

— Știi, dar încerc să-mi depășesc starea.

— Atunci de ce ai venit la festival?

— Mi-am zis că s-ar putea să-mi găsesc ceva de lucru pe o chestie aflată în mișcare. Ei, vrei să vii sau nu?

Nesigură dacă decizia de a merge cu el implica renunțarea la legitimația de membră a burgheziei atât de disprețuite de Tom, Dora stătea pe gânduri. Nu voia să-l dezamăgească și nici ca el să plece fără ea. Și nu ținea nici ea morțiș să se ducă la grătarul ăla.

— Cum e cârciuma asta?

— E drăguță, spuse el, luându-i întrebarea drept încuviințare. Uite, mă duc să-l rog pe Bill să-mi împrumute barcazul și o să-i zică el lui Jo unde te duci.

Dora hotărî să meargă cu Tom la cârciumă. În ultima vreme, solidele ei rădăcini burgheze și ultrabritanice începuseră s-o deranjeze. Însă, deși îi plăcea de Tom, cu dezinvoltura lui, nu se simțea încă total în largul ei când era singură cu el. Problema era că uitase – dacă știuse vreodată – cum să se poarte cu un băiat care nu era John. Nu voia să transmită involuntar vreun mesaj greșit. John, considera ea, nici nu era un băiat în adevăratul sens al cuvântului – fusese dintotdeauna un tânăr bărbat. Tom l-ar fi catalogat drept „murătură“, era convinsă. Ceea ce însemna că și ea era tot „murătură“, bănuî Dora înfiorându-se.

— Bun, spuse Tom în timp ce se avânta în câmpul ei vizual. Bill mi-a dat barcazul. Mergem un pic mai în aval.

Dora nu întrebă ce-i aia barcaz, presupunând, în mod corect, că va afla în curând.

Tom vâslea cu mare pricepere. Dora stătea pe băncuța de la pupă și îl privea cum trage la rame, reușind cumva să îndrepte barca în direcția dorită, aruncând doar câte o privire peste umăr, ca să se asigure. La început, Dora se simți un pic agitată la gândul că se afla în mijlocul unui fluviu imens într-o ambarcațiune micuță, însă Tom o coti repede spre mal, unde se simțea mai în siguranță.

— A trebuit doar să scăpăm din curent. Aici nu e nici o problemă, în curenții turbionari.

Dora hotărî că nu trebuie să știe ce-i un curent turbionar, gândindu-se că deja își cam făcuse o idee.

— Păi, spune-mi de cârciuma asta. Tre' să fie pe cinste, ca să merite tot efortul ăsta.

— N-am observat să fi depus cine știe ce eforturi, doamnă, spuse Tom zâmbind larg.

— Îmi ajunge să mă uit la tine, răspunse ea cu o strâmbătură, care spera să nu pară un gest de superioritate.

Tom râse și trase mai cu nădejde la rame, cu călcâiele în propta de pe fundul bărcii, astfel încât efortul să se concentreze în coapse.

— Va trebui să vâslești și înapoi, spuse ea când Tom îndrepta în sfârșit barca spre o cală de lansare.

Tom se uită peste umăr, ca să vadă încotro se îndreptau.

— A, nu, o să fie rândul tău.

— Dar n-am vâslit în viața mea! O să ne răsturnăm sau o să ne învărtim în cerc.

— Tot ce se poate, dar cum de ai ajuns la vârsta asta fără să înveți să vâslești? Acum rămâi așezată, cât timp salt eu barca.

Sări pe mal și o trase cu pupa spre uscat. Apoi veni s-o ajute pe Dora să coboare.

— Ei bine? făcu el.

Dora, care crezuse că era o întrebare retorică, își sumeți nasul.

— Sunt foarte tânără și am trăit la adăpost de primejdii.

— Poate ar fi cazul să te scot un pic din adăpost, spuse Tom râzând. Pentru început, o să-ți comandăm ceva ce n-ai mai băut niciodată. E bine dacă stăm afară? E o seară frumoasă.

Cârciuma era aglomerată și aproape toate mesele de afară erau ocupate, însă Tom a ochit una de la care tocmai se ridica lumea și a luat-o întins într-acolo.

— Bun, hai că iau ceva de băut.

În lipsa lui, Dora se uită la oamenii din jur, apoi la păsările care se prăvăleau din înălțimi, năpustindu-se asupra insectelor. Încercă să le identifice; erau rândunele sau lăstuni-de-mare, nu-și amintea niciodată care era unul și care celălalt. O făceau să se gândească un pic la Tom, năpustindu-se asupra vieții, aparent la întâmplare, și totuși cu un anume țel.

Tom puse o băutură pe împletitura de ratan de pe masă. Era într-o halbă mică, un pic tulbure.

— Pare o versiune mărită a unei probe de urină foarte dubioase, spuse ea. Ce Dumnezeu e?

— Cidru tare și nefiltrat. De fapt, e destul de dur să începi cu așa ceva.

Dora sorbi din halbă. Avea gust de oțet, care se poate să fi fost mere în vremuri imemoriale.

— E dezgustător.

— Dar e ieftin.

— Nu e drept, spuse Dora, îndrăznind să mai ia o gură. Mă inviți la un pahar și apoi mă servești cu un lichid numai bun de curățat alămuri. Ei, iată un subiect la care mă pricep.

— La ce anume?

— La curățat alăturile. Mama mă pune pe vremuri să fac așa ceva pentru o doamnă în vârstă, când eram cercetașă.

— Ce dulce. Parcă te și văd în uniforma de cercetașă.

— Purtam o fustă-pantaloni din aia și o șapcă galbenă de baseball. Mama dădea o mână de ajutor. Mă pune să-mi cos singură insignele, deși mamele celorlalte fete le coseau întotdeauna pe ale lor.

— Deci mama ta era foarte strictă?

— Depinde de ce înțelegi prin strict.

— Adică... te lăsa să tragi chiulul de la școală ca să te duci la Glastonbury? Chestii de-astea.

Dora puse halba pe masă, ca să poată reacționa cu toată oroarea și neîncrederea care se cereau.

— Glumești! Mama nu m-ar fi lăsat să mă duc la Glastonbury nici dacă n-ar fi fost vorba să chiulesc. Mă programa la dentist doar în vacanță, ca să nu ratez nici măcar o secundă din orele de clasă. Poate din cauză că eram singură la părinți și n-avea pe cine altcineva să stea cu ochii.

— Aha, o mamă cu normă întreagă. Și eu sunt singur la părinți, dar din fericire mama era un pic mai relaxată. M-am dus prima dată la festival după ce am dat examenele generale – odată terminate, mama n-a avut nici o problemă.

Dora se strădui să-și imagineze o mamă așa de calmă. Acum că se gândea, Karen se ducea la festivaluri, dar poate că asta se întâmplase după ce Dora începuse să iasă cu John. Luă cel mai mic strop de

cidru posibil ca să nu-i simtă gustul ; era pe locul doi, după vinul de casă.

— N-am fost niciodată la vreun festival. John nu se dădea în vânt după așa ceva.

— John?

Nu intenționase să aducă vorba despre John, însă cum el era marele responsabil pentru evenimentele recente din viața ei, era numai o chestiune de timp.

— Fostul meu... tot. Am fost împreună o veșnicie, logodiți. Acuma nu mai.

— Deci suferi din dragoste? întrebă el pe un ton atât de lejer, că o scuti pe Dora de orice stânjenală.

Ea clătină din cap, râzând amuzată de maniera lui directă.

— Cu siguranță, nu. Uite, te superi dacă nu beau chestia asta? Chiar e scârboasă.

— Îți iau altceva.

— Nu, e rândul meu. Poftim portofelul meu. Ia ceva de băut pentru amândoi.

Tom îi ignoră mâna întinsă.

— Dora, ți-ai mai luat vreodată de băut prin cârciumi?

Dora simți că roșește.

— Sigur că da, însă nu în Londra.

— Nu cred că suntem tocmai în Londra.

— E la o stație de metrou, ceea ce, după standardele mele, înseamnă că suntem în Londra. Acum, vrei ceva de băut sau nu?

— Uite cum facem, dacă vii cu mine la bar, fac eu cinste și poți să-ți iei ceva ce-ți place – un gin tonic sau ceva. Sau o tărie. Au și cocteiluri cu tequila.

Dora își închipuia că tequila se bea trântind paharul pe masă și prinzând în gură stropii de băutură care zburau din pahar, însă nu i se părea indicat să i se confeseze lui Tom deocamdată. Deja îndrugase destule naivități.

— Bine, tu ce vrei să bei?

— O halbă. Tangleberry, cea de la sfârșit. Uite bani.

— E rândul meu, spuse Dora și se ridică înainte să se răzgândească.

Îi spusese lui Tom că-și mai luase de băut, însă de fapt asta nu se întâmplase prea des, iar atunci când își luase fusese în cârciuma de lângă casa ei, unde mergea de când poza drept suficient de matură încât să bea alcool. Nu era chiar ușă de biserică, se convinsese ea în timp ce se apropia de bar prin mulțime, însă mai erau destule lucruri pe care nu le făcuse, în afară de vâslit și comandat la bar.

A fost mult mai ușor decât se temuse. Barmanița o ochi imediat, nu se împingeau cinșpe bărbați cu coatele când veni rândul ei și nimeni nu se arată cătuși de puțin surprins să o vadă acolo. Era un pic dezamăgitor, de fapt.

Se întoarse cu halba lui și berea ei ceva mai slabă, înaintând cu grijă prin mulțime. Ca o manifestare suplimentară a independenței sale, luase și două pungi de chipsuri.

— Nu, serios, Dora, spuse Tom, numai asta ai de gând să bei? Cum o să te îmbăt, dacă nu bei decât bere?

— E cazul să-ți spun, Tom, că n-are nici un rost să mă îmbeți. Nu mă bate gândul decât la o seară de distracție. Între prieteni.

— Mi se pare corect, zâmbi Tom. Dacă tot suntem prieteni, ar trebui să jucăm ceva. Ce zici de adevăr sau provocare?

Dora era cât pe-acți să se înece cu berea, ceva ce părea să se fi întâmplat destul de des în seara aceea.

— Nu!

— Ei, haide. Am stat eu și m-am gândit și cred că ți-ar prinde bine câteva provocări.

— Ce fel de provocări?

Într-un fel, Dora se disprețuise întotdeauna pentru caracterul ei tipic și se întreba dacă nu cumva acum era prea târziu ca să se mai schimbe.

— Nu știu, niște provocări care să te facă să te simți mai curajoasă, mai comod în pielea ta.

— Ce mai e și asta?

Tom deveni gânditor.

— De fapt, mă gândeam că ar trebui s-o facem în lunile următoare, înainte să plec eu în călătorie.

— Ce să facem? Să mă provoc?

Tom încuviință.

— Nu te-aș pune să faci nimic din ce n-aș face eu – sau n-am făcut deja –, dar te-aș provoca, de exemplu, să mergi cu cortul la un festival.

— Ei, normal c-aș face-o. Probabil că aș lua ceva ca să nu trebuiască să mă duc la budă pe toată durata festivalului, dar sigur aș îndrăzni.

Râse amuzată, sperând să lase impresia că provocarea i se părea atât de simplă, încât nici nu merita s-o primească. Își imaginează cum ar fi să meargă prin noroiul ăla până la umeri, îmbrăcată în saci de gunoi și cu picioarele umflate de la umezeala îndelungată.

Tom o privi bănuitor și Dora se simți stânjenită. Poate că îi citise gândurile.

— Uite ce e, spuse el, pun pariu că n-ai fi în stare să răspunzi la cinci provocări de-ale mele.

— Am zis că m-aș duce la un festival!

— OK, asta ar fi una, însă mai rămân patru. Pun pariu că n-ai să fii de acord.

— Bine, care sunt cele patru provocări?

— N-o să ți le spun. Încă nu m-am gândit la toate.

— Dar nu poți să-mi pretinzi să fiu de acord cu ceva ce nici nu cunosc!

— De-asta trebuie să ai curaj și încredere în mine. Trebuie să accepți cele cinci sarcini.

În ciuda judecății sale solide și a condiționărilor, Dora se simțea intrigată.

— Dar de ce-aș face așa ceva?

— Pentru a primi recompensa.

— Care e recompensa?

Tom își ridică mâinile râzând.

— Atâtea întrebări – încă nu știu! Va trebui să mă gândesc la ceva.

— Ei bine, n-o să fac nimic până nu știu cu ce premiu mă aleg.

— Ești doar o sperioasă. Domnișoara Bere-
Leșinată-și-Chipsuri.

— Ba nu!

— Ba da!

— Bine, du-te să-mi iei o tărie, atunci. O să-ți
demonstrez că nu sunt sperioasă.

Domnișoara Tequila suna mult mai bine decât
porecla aia.

— Poți să bei cea mai scumpă băutură din meniu
și, având în vedere că sunt un om al muncii sărman,
nu e o ofertă de lepădat. Însă trebuie să răspunzi la
provocarea mea.

— Bine, Sărmane Tom, batem palma. Însă sper
că premiul ăla se ridică la înălțime!

Începu să chicotească, în parte din cauza emoțiilor.
Tom se molipsi de la starea ei și râse.

— A, cu siguranță. Acum trebuie să bei o margarita.

— E o provocare?

— Nu! Ar fi mult prea simplu, dar e bună. Mai
vrei chipsuri?

— Nu, mulțumesc. Încerc să mă las.

— Spune-mi ceva ce n-ai făcut niciodată, dar
crezi că ar trebui să faci, zise Tom când se întoarse
cu două margarita, o bere pentru el și una pentru
ea – ca să aibă de lucru.

— Nu văd de ce te-aș ajuta, mormăi ea.

Margarita era clar un progres față de cidru.

— De fapt te ajuți pe tine. Ei?

Dora se gândi și își dădu seama că erau o groază
de lucruri.

— N-am mers niciodată singură cu avionul. N-am
mâncat niciodată singură la un restaurant. Am fost
la bibliotecă singură, dar nu la film. Ai de unde
alege. E simplu ca bună ziua.

Au continuat să se tachineze până când a venit
vremea să mai ia un rînd. Tom se scotoci prin buzunare
și în portofel și puse la bătaie un cupon pentru un
Happy Meal și cincizeci și șapte de penny.

— Să văd ce am și eu, spuse Dora.

Își afundă mâinile în geantă și dădu peste scrisoarea de la tatăl ei. Încă n-o deschisese.

— Ce-i aia? întrebă Tom, văzând-o cum se uită la ea de parcă putea s-o muște în orice clipă.

— O scrisoare de la tata. Încă n-am îndrăznit s-o deschid.

— De ce Dumnezeu?

— O să fie plină de reproșuri. Sunt sigură.

— Haide, deschide-o. Ești beată, poți să primești câteva lovituri.

— Bine. A, făcu ea scoțând din plic două bucăți de carton lucios și o scrisoare.

Se uită cercetător la ele.

— Sunt două invitații la cursele de cai de la Cheltenham.

— Ce zice scrisoarea?

— „Draga mea, m-am gândit că te-ar interesa. Mami și eu nu putem merge. Distracție plăcută! Cu drag, tata.“

— Aa, făcu Tom și Dora nu-și dădea seama dacă i se părea un gest drăguț sau făcea mișto de ea pentru că spunea „mami“.

— Ar fi o idee să mergem! Poți să-ți iei liber?

— Cred că da. Foarte rar îmi iau liber.

— Sau s-o invit pe Jo? S-ar putea să-și dorească să meargă cu o prietenă.

— Nu. Tatăl tău vrea să te duci tu. Cu mine, evident, adăugă el parșiv.

Dora chicoti încântată.

— Desigur. Când e? Hopa! E poimâine.

— Nu cred că mai știi pe cineva care face „hopa“, spuse Tom.

— Vezi tu, am de gând să-ți lărgesc orizontul.

— Și eu pe al tău. Va trebui să pariezi tu pentru amândoi.

Dora se eschivă, mai mult de formă.

— Nu sunt sigură că e bine să mă duc. E un eveniment neprevăzut.

— Dora! Mergem și gata. Și o să pariezi pentru mine, o să depui banii la ghișeu și tot.

— E una din sarcini?

Își goli halba, simțind că sarcinile lui Tom vor fi mai ușoare decât se așteptase.

— Nu prea cred. Jocul n-are nici un rost, dacă nu resimți totul ca pe o provocare.

— Și te aștepti să fac toate astea fără să știi ce recompensă mă așteaptă?

— O să merite, răspunse el încuviințând. Ai încredere în mine.

— E prea la plesneală și nu sunt sigură că îmi convin chestiile făcute la plesneală. De fapt, nici nu te cunosc.

— În viață faci tot timpul lucruri la plesneală, Dora, dacă nu le faci, trec pe lângă tine.

Dora tăcu o clipă, apoi zise:

— Mamă, ce filozofie pe capul tău!

— Nici chiar așa, da' pot să sar cu niște psihologie de masă la înghesuială.

— Și cu masele, la concerte pop, bănuiesc.

— Sunt o groază vara, însă e unul la care chiar vreau să merg. Să văd dacă pot face rost de bilete.

— Min'nat.

Spera să nu zâmbească fals. O trecu un fior – se făcuse mai frig.

— Mergem acasă acum?

— Dacă promiți să-mi accepți provocările. Cinci provocări pentru Dora. Pare titlul unei povești pentru copii.

— N-aș fi crezut că te dai în vânt după Enid Blyton.

— Când te declari de acord, te duc acasă. Altfel te pun să tragi la rame.

— Bine, atunci cedez. Sincer acuma, nu cred că sunt în stare nici să merg ca lumea, d-apoi să trag la rame.

Erau în barcă, plutind în viteză, când Tom spuse:

— De fapt, e foarte ușor să vâslești spre casă. Ne duce curentul până la capăt.

Capitolul 6

Jo își vărsă farfuria de plastic plină cu oase de la cotlet și resturi de friptură într-un sac de plastic. Apoi își luă cana de plastic cu vin roșu și tocmai se întorcea lângă Miranda și Bill, când o văzu pe Carole, de pe *Hildegarde*. Stătea singură, așa că Jo se duse la ea.

— Bună. Cunoști lume pe-aici?

— Câțiva oameni.

Carole se uita la Jo de parcă nu voia să accepte mila unei femei de cincizeci de ani. Un bărbat de cincizeci de ani ar fi fost altă poveste.

— Marcus e aici?

Jo știa că tânăra n-avea chef să vorbească cu ea, dar era hotărâtă să stoarcă un pic de conversație, oricum ar fi fost, doar de dragul provocării. Era și curioasă să-și reîntâlnească vechea cunoștință, după atâția ani.

— A, nu. E pe uscat, cu afaceri.

— Ce fel de afaceri?

Părase o întrebare rezonabilă, însă Carole o privi pe Jo cumva neîncrezătoare.

— Predă un iaht. Cu asta se ocupă. Nu știi?

Doar un pic tentată să-i spună lui Carole că îl știe pe Marcus încă dinainte să se fi născut ea, Jo zise că nu.

Carole făcu un gest de neîncredere.

— Dar e celebru în lumea barjelor. El livrează vase pentru toată lumea. Acum e în Monte Carlo.

— Pe o barjă?

Jo zâmbi, imaginându-și liniile ample și largi ale ambarcațiunii *Trei surori* într-un decor atât de exotic.

— Nu, pe ceea ce el numește un palat plutitor.

— A. Păcat că n-ai putut să-l însoțești.

O clipă, pe fața lui Carole se citi o expresie ce semnala că poate între ei avusese loc o discuție pe tema prezenței sale alături de el și că răspunsul fusese nu. Clătină din cap.

— Trebuie să am grijă de *Hildegarde*. Cel puțin, cât ține festivalul.

Se apropie un om cu șapcă de iahting.

— Salut, Carole. O sărută apăsător pe obraji și o cuprinse cu brațele de talie. Pe unde mai umblă Marcus zilele-astea? Nu răspunde niciodată când îl sun.

— E în Monte Carlo. Tocmai îi spuneam doamnei. E foarte ocupat.

— Ei, știu că e ocupat, spuse bărbatul, fără să se uite la Jo. Dar am nevoie de el. Trebuie s-o duc pe *Lucreția* la Faversham pentru niște tratamente cosmetice.

— Nu poți s-o urci într-un taxi? întrebă Jo încet.

Carole se uită la ea cu groază și buimăceală, iar Miranda, care se alăturase grupului, râse pe îndelete.

— Îmi pare rău, spuse Jo, *Lucreția* nu e soția dumneavoastră?

Bărbatul observă în sfârșit prezența lui Jo. O privi câteva clipe, gândindu-se ce să răspundă, apoi râse.

— Nu, e barja mea, dar e bună gluma.

— O să și-o însușească dintr-o clipă în alta, mormăi Miranda la urechea lui Jo. Așteaptă numai.

Grupul părea să se lărgească din ce în ce mai mult, toată lumea întrebând sau vorbind de Marcus.

— Sigur, e scump, spuse un bărbat care părea prieten cu Domnul Șapcă-de-Iahting, însă e cel mai bun. Dacă ai o navă de trei sute de mii de lire de deplasat din punctul A în punctul B, nu vrei să faci nici o greșală.

Jo exclamă surprinsă și apoi spuse:

— Bine, dar dacă ai barja ta, cu siguranță vrei s-o pilotezi chiar tu, nu? Nu că eu aș vrea așa ceva, stau doar cu chirie. Însă dacă aș cumpăra una...

Vocea i se stinse.

Un singur om din grup îi dădu dreptate.

— Și eu. N-aș plăti un arogant ca Marcus să-mi plimbe barca.

Vasăzică era arogant. Mă rog, avusese destul potențial încă de pe vremea aceea, se gândi Jo, deși observă că tânăra nici nu clipise la auzul remarcii caustice lansate de bărbatul acela.

— Ție îți convine, spuse Domnul Șapcă-de-Iahting, care o pipăia pe Carole apăsând fără să-și dea seama, chipurile, că făcea asta, tu ești marinar.

— N-are-a face. Îmi place să dau eu la rame în barca mea și să fiu la cârmă pe barja mea, după caz.

Le zâmbi lui Jo și Mirandei, care își dădu seama că îl cunoștea.

— Bruce! Nu te-am observat când ai ajuns! Ce bine-mi pare să te văd! exclamă Miranda însuflețită. Angela e cu tine?

— Se ocupă de mama ei. N-am venit cu *William* – barja mea, adăugă el repede, adresându-i-se lui Jo.

— Păi vezi, nu ești tu chiar așa mare sculă, spuse Domnul Barjă-de-Trei-Sute-de-Mii-de-Lire.

— E în Franța acum, am venit doar pentru o scurtă vizită, spuse Bruce. Am acostat într-un loc fermecător, pe Canal du Midi.

Jo se simți brusc obosită, însă își dădu seama că de fapt se plictisise crunt de toate discuțiile despre bărci. Miranda, probabil pe aceeași lungime de undă, spuse :

— Bruce, vino să-l saluți pe Bill. O să se enerveze îngrozitor dacă voi doi nu apucați să puneți un pic țara la cale. Haide, Jo.

Cu o tehnică de expert, Miranda își luă aleșii și îi despărți de grup.

— Doamne, cât îl detest pe Sebastian, spuse ea. Doar pentru că e multimilionar, are impresia că toate femeile ar trebui să-l adore. S-ar culca cu oricine.

Nu cu mine; se gândi Jo. Nu s-a arătat deloc interesat de mine. Era agasant, hotărî ea, să strâmbe din nas la tine un om care s-ar culca cu oricine,

chiar dacă ea nu s-ar fi culcat cu el nici dacă ar fi fost singurul bărbat de pe lume și ar avea de ales între el și lipsa oricărui urmaș.

Ceva mai târziu în acea seară, Jo o auzi pe Dora intrând și se liniști, pregătindu-se pentru somn. Gândurile i se perindau amețitor prin minte: deși nu era chiar sigură de noua ei vocație, simțea că are o mulțime de posibilități și că nu trebuia decât să aleagă o favorită. Discutase iar cu Miranda despre subiectul ăsta când se retrăseseră pe *Hepplewhite* cu Bill și Bruce, să bea un ultim pahar. Miranda deborda de idei, ce-ar fi dacă s-ar pregăti să le predea engleza unor elevi străini sau să se facă intendentă într-o școală pregătitoare de băieți „și să se mărite cu domnul Chips”¹. Jo a protestat că nu e destul de tânără sau frumoasă și, chiar dacă ar fi, nu voia să se mărite, însă, cum era mămoasă de felul ei, ideea nu era lipsită de merit. Ultimul ei gând înainte să adoarmă a fost că restauratoarea de heruvimi sună chiar drăguț.

A doua zi dimineată, la micul dejun, Dora îi povesti lui Jo cum își petrecuse seara cu Tom și despre ieșirea plănuită la cursele de cai.

— Curse! Sună foarte distractiv! exclamă Jo.

— N-ai fi vrut să mergi, nu? Acum am zis deja că merg cu Tom.

— Sigur, mergi cu Tom. Sincer, Dora, e o plăcere când mă gândesc că o să-mi fac de lucru singură prin casă, după runda asta de socializare. Mergeți împreună și distrați-vă pe cinste.

— Ar trebui să-mi caut slujbă, de fapt, nu să „umblu creanga”, cum ar zice maică-mea.

— Ai un simț al datoriei mult prea dezvoltat, și doar tatăl tău ți-a trimis biletele, trebuie să te duci.

1. Referire la personajul unui roman de James Hilton, *Goodbye, Mr. Chips*, profesor într-o școală de băieți (n.t.).

Jo o bătu ușurel peste mână. Dacă o să te simți mai fericită, ai putea să cauți azi pe internet adresele câtorva oficii de muncă, apoi dai pe acolo după curse. Asta în cazul în care nu câștigi o avere, ca să nu mai fie nevoie să muncești niciodată.

Dora zâmbi.

— Mă tentează ideea cu șantierul, de fapt, însă nu pot să nu mă gândesc că mă dau cumva bătută. Cred că trebuie să iau în calcul toate opțiunile.

— Păi, dă o raită la Londra și așa o să-ți faci datoria și în direcția asta.

Și-au petrecut ziua relaxându-se și, în general, reîncărcându-și bateriile.

— Ei, ce ne mai distrăm, spuse Dora a doua zi uitându-se la Tom, așezați fiind pe banchete opuse, în tren.

Tom arăta ciudat, într-un costum de împrumut și încălțat cu niște pantofi prea mari.

— Ție-ți convine, hainele de pe tine sunt ale tale.

— Nu toate! Fusta și bluzița sunt ale mele, însă haina e a lui Jo. Mi-e un pic cam mare, însă și mie îmi place lookul „cu falduri“.

— Arăți grozav, zâmbi Tom. Și mersi că te-ai ocupat tu de biletul meu.

— Mersi c-ai venit cu mine. Probabil c-ar fi trebuit s-o iau pe Jo, bineînțeles, însă zicea că vrea să rămână un pic singură.

Deși Jo fusese foarte convingătoare, Dora bănuia că de fapt își dorise ca ea să petreacă un pic de timp în compania cuiva de vârsta ei.

— O să-ți faci bine o zi în aer liber, spusese ea și îl lăudase la discreție pe tatăl Dorei pentru că îi trimisese biletele, mai ales când își dăduseră seama că era inclusă o masă într-un cort corporatist.

S-au simțit foarte bine pe tren. Era ușor să-i reperezi pe ceilalți oameni care mergeau la curse, deși nu era un tren special.

Era un grup de femei în rochii diafane de vară, care beau împreună din mai multe sticle de șampanie ca să intre în atmosfera de petrecere. Mai erau patru afaceriști care mergeau la o întâlnire cu niște acționari importanți, în speranța că vor reuși să-i perieze destul încât să mai investească o căruță de bani. Și mai erau cupluri care nu mai fuseseră niciodată la curse și, la fel ca Tom și Dora, nu știau la ce să se aștepte.

Au aflat destul de ușor toate acestea. Femeile și afaceriștii erau în același compartiment, iar cuplurile au fost reperate atunci când Tom și apoi Dora s-au dus în vagonul-restaurant după cafea și „un păhărel“, cum s-a exprimat Tom. Unul din lucrurile pe care le-a descoperit Dora la Tom și pentru care îl aprecia era obiceiul de a observa oamenii. Și ea avea o pasiune pentru așa ceva, însă John se enervase întotdeauna dacă o scotea în oraș și ea nu-i acorda toată atenția ei. Adesea pe Dora o interesa mai degrabă conversația care avea loc în spatele ei. Lăsându-se pe banchetă ca să lenevească un pic, Dora își dădu seama că acesta era un alt motiv pentru care ei doi se despărțiseră.

Trenul era așteptat de un autobuz care îi duse pe străzile înfrunzite din Cheltenham, spre hipodrom. Deja se conturase o atmosferă de camaraderie între oamenii care veniseră cu trenul, iar Dora și Tom se obișnuiseră să fie luați drept cuplu. De vreme ce noi știm că nu suntem, e în regulă, își spuse Dora.

— Tocmai mi-a venit în cap o nouă provocare pentru tine, spuse Tom când intrau în hipodrom.

— Deja? Nu se poate o singură provocare pe zi? Deja am căzut de acord să aleg eu caii pe care pariem. Nu că ne-am permite, de fapt.

— Mă tem că am hotărât că alegerea cailor e un lucru prea ușor pentru o provocare. Nu, ce trebuie să faci acum este să ochești un pont foarte bun.

— Poftim? întrebă Dora făcând ochii mari și având senzația că nu prea pricepea ce anume sugera el.

— Trebuie să găsești un jocheu bătut de vreme și să-l întrebi dacă are vreun pont. Nu trebuie să fie neapărat jocheu, bineînțeles, e bun și un parior la costum lucios, dacă tu crezi că e de încredere.

— Tom...

— Ascultă, Dora, suntem la curse. O să ne distrăm mult mai bine dacă avem un mic interes personal în toată treaba, însă, cum spuneai și tu, nu prea avem bani, așa că nu ne permitem să-i tocăm aiurea. Trebuie să afli care cal are cele mai multe șanse și în care cursă.

— E foarte greu.

— Știi prea bine că eu, unul, aș face-o. Ai mare noroc că nu te pun să-ți găsești un nene care să-ți dea banii de pariuri.

Dora înghiți în sec.

— Bine, dar hai mai întâi să aruncăm o privire ca să ne facem o impresie de ansamblu asupra locului. Mai sunt și o mulțime de vânzători – putem să ne uităm, chiar dacă nu ne permitem să cumpărăm.

Dora așteptă să bea un pahar și de-abia după aceea porni în misiune. Tom urma s-o aștepte undeva în cortul cu barul. Când a plecat, citea binedispus ziarul, cu o halbă în față. Nu prea se pricepea să vorbească cu străinii, spre deosebire de Karen, care îi ceruse odată cinci lire unui tip ca să-și ia tichet de parcare, fără măcar să-i ofere mărunțișul obligatoriu. Pentru Karen ar fi fost floare la ureche să găsească omul care le-ar fi putut oferi un pont câștigător. Dora n-avea atâta încredere în sine și se ținuse bucuroasă după coada lui Karen cât timp aceasta își îndeplinise faptele de vitejie.

Oricum, acum că trebuia să facă față provocării de una singură, se simțea bizar de euforică. La urma urmei, nu o silea nimeni s-o facă, dacă nu voia, însă descoperi că într-adevăr își dorea asta.

Merse mai întâi la standul de suveniruri, deși nu se aștepta să dea acolo peste vreun parior adevărat.

Voia un profesionist uns cu toate alifiile, cineva care își câștiga pâinea prin ascuțimea minții, care știa să aleagă un cal altfel decât înfigând un bold la întâmplare în programul curselor sau luându-se după numele care-i plăceau lui. Merse afară, unde agenții de pariuri strigau pronosticurile, băteau darabana deasupra capului și ofereau pariuri complicate care nu păreau să aibă nici o șansă de câștig. Formau o mulțime pestriță. Dora îi ochi pe afaceriștii din tren. Cu ei erau doi bărbați în costume de un cenușiu pal, cu un aer de nervozitate și pălării de fetru, evident noi. Dora ghici că nu erau englezi și că veneau prima dată la cursele de cai.

Se îndoia că-și va găsi pariorul acolo. Erau prea mulți oameni, făcând prea mult zgomot. Se duse să caute caii.

În copilărie n-avusese de-a face cu cai. Erau prea mari și alunecoși pentru mintea ei, iar mama ei n-o încurajase. La urma urmei, era un hobby foarte costisitor. Oricum, apreciasse întotdeauna animalele din punct de vedere estetic.

În țarcul de pregătire erau aduși caii pentru prima cursă. Era prea târziu să parieze pentru cursa aceea, hotărî Dora, în parte pentru că nu-și dorea doar o provocare, ci voia un pont câștigător – pentru propria satisfacție.

Privi cum caii erau plimbați de-a lungul țarcului, mai ales de fete, dar și de câte un tânăr care părea să poarte haine prea bătrâncioase pentru vârsta lui – omniprezenta pălărie de fetru și sacoul de tweed sau costumul lucios.

Tocmai admira un murg mânat de o fată care părea prea plăpândă pentru o asemenea îndeletnicire, când observă un om de partea cealaltă a țarcului. Privea caii cu ochi de cunoscător și-și lua din când în când notițe pe programul curselor.

Dădu ocol ca să se poziționeze lângă el. Nu era încă sigură că era omul de care avea nevoie. Voia să-l mai supravegheze un pic.

Din fericire pentru ea și îndoielnicele ei talente de spion, un alt om veni spre subiectul din vizorul ei și începu o discuție. Când acesta deschise gura, ieși la iveală faptul că era irlandez. Dora știa că e probabil doar un stereotip, însă crezuse întotdeauna că irlandezii se pricepeau să aleagă caii cei mai buni, mai ales dacă erau la o cursă hipică.

Nu izbutea să culeagă prea multe informații din conversația lor, pentru că păreau să vorbească despre o cunoștință comună care căzuse de pe cal și acum era în ghips „de la labe pân' la buci“.

După ce hotărî să-i întrebe pe cei doi ce credeau despre următoarea cursă și care cal avea cele mai multe șanse să câștige și să rămână în cursă până la jumătatea după-amiezii, nu mai trebuia decât să se gândească ce să le spună. Într-un final, respiră adânc, afișă cel mai curajos și mai Karenesc surâs de care era în stare și merse la ei.

— Bună ziua, mă scuzați că vă deranjez, am nevoie de sfatul dumneavoastră.

Amândoi se opriră din vorbit și se uitară la ea. Nu-și dădea seama ce credeau despre ea, însă, cum zâmbeau politicoși și nu o luaseră la goană în direcția opusă, se avântă în continuare plină de curaj.

— Chestia e că am de câștigat un rămășag.

— A, da? făcu unul din ei.

— Un prieten a făcut pariu cu mine că nu sunt în stare să aleg calul câștigător la următoarea cursă – nu asta, știu că e prea târziu – și chiar am nevoie de o mână de ajutor.

Încă un surâs Karenesc îi făcu să-i zâmbească la rândul lor, cu doza de indulgență pe care o dorea. Puțin îi păsa dacă îi livrau informațiile de care avea nevoie pe un ton superior ; la urma urmei, de-abia dacă știa de unde se apucă un cal, aveau tot dreptul să-i vorbească de sus.

— Păi, drăguță, sperai la un cal câștigător sau la un pariu pe trei? o întrebă insul pe care-l ochise mai întâi.

— Mă scuzați, probabil c-o să mă luați drept o neștiutoare cu caș la gură, dar ce e acela un pariu pe trei?

— Înseamnă că iese fie primul, fie al doilea, fie al treilea. Trebuie să pariați o sumă dublă, însă aveți mai multe șanse, îi explică celălalt.

— Cred că un pariu pe trei. Prietenul meu n-a precizat.

— Ce fel de prieten vă pune să faceți așa ceva, când nici măcar nu prea vă pricepeți?

— Un prieten care speră că n-o s-o fac, răspunse ea zâmbind, deși știa că-l cam vorbește de rău pe Tom, care probabil că își dorea să atingă cu succes țelurile pe care i le dicta el.

— Păi, să stăm un pic strâmb și să judecăm drept, spuse primul ins scoțându-și programul. Tu ce zici, Jerry?

Jerry își scoase și el programul.

— Nu crezi că mai bine-am discuta la o băută? Bei și tu un păhărel cu noi, drăguță?

Dora ezită. Pariul nu-i cerea sub nici o formă să meargă la băut cu doi irlandezi străini.

— Ei, haide, dacă amicul tău n-are nimic împotriva să umbli teleleu prin hipodrom, la vânătoare de ponturi, nu văd de ce ar strâmba din nas că dai pe gât un păhărel în timpul ăsta, spuse tipul care nu era Jerry. Dădu mâna cu Dora. Mă cheamă Gene.

— Pe mine... Dora.

— Nu prea pari convinsă, Dora. Sigur nu te cheamă Dorothy sau altfel?

— A, sunt sigură că mă cheamă Dora, râse ea, însă nu sunt sigură că e bine să mă duc la un pahar cu doi bărbați pe care nu i-am mai văzut în viața mea.

— Nu te supăra, Dora, spuse Jerry, însă tu ne-ai abordat pe noi. Nu invers. Dacă noi suntem dispuși să avem încredere în tine, cred că și tu ar trebui să ai încredere în noi.

— Uite, mergem la barul ăla. O să fie sute de oameni în jur, așa că fii fără grijă. Apoi putem să studiem programul și să-ți vărâm niște bani în buzunar.

Dora cântări perspectiva și hotărî că un pahar într-un loc public era într-adevăr destul de sigur.

— Ei, ia zi-ne, Dora, mergi des la curse? o întrebă Gene.

— N-am mai mers niciodată. Tatăl meu mi-a trimis biletele. A fost invitat împreună cu mama la o distracție corporatistă și n-a putut să ajungă, așa că am venit eu cu prietenul meu.

— Ce vrei de băut? strigă Jerry când ajunseră la bar, unde era așa o hărmălaie, că Dora se miră că a auzit ce i-a răspuns, adică, spre jena ei, „o halbă mică de bere slabă“.

— Să n-aud, spuse Gene. Ia un whisky mic. N-are ce să-ți facă.

Cum era prea gălăgie să protesteze ca lumea, Dora acceptă umilă.

Găsiră un colț ceva mai liniștit și-și văzură de băuturi, câtă vreme Gene și Jerry studiau programul și exemplarele din *Racing Post*.

— Am ratat prima cursă, însă găsim noi ceva în celelalte, spuse Gene.

— Mie îmi cam surâde Apa Iordanului, zise și Jerry.

— Nu începe cu fanteziile tale perverse, i-o tăie Gene. Știm cu toții că Apa Iordanului arată bine, dar nu-i cine știe ce de capul ei. Ce zici de Cabana Elvețiană?

Dora se lăsă dusă pe gânduri, sorbind din whisky, care era bun, într-o doză măricică. I se părea o situație cam nesăbuită – ea bând tărie cu niște bărbați necunoscuți, în timp ce ei îi alegeau un cal pe care să parieze. Îi plăcea senzația asta. Tom ar fi mândru de ea.

— Ei, drăguță, spuse Jerry după un răstimp care păru să dureze o veșnicie. Cât de mult vrei să te lași la mâna norocului?

— Și vezi că nu prea ai timp să te gândești, adăugă Gene.

Când Dora îl găsi iar pe Tom, trecuse mai bine de o oră. Stătea în mijlocul grupului de femei din tren și părea clar neliniștit.

— Ce-ai pățit? o întrebă una dintre femei.

— Tom a crezut că te-a răpit cineva, spuse alta, vânturând o sticlă de șampanie spre ea.

— Bea ceva, spuse a treia.

— Nu cred că e bine, răspuse Dora, care încă se resimțea după whisky. Îmi pare rău că ți-ai făcut griji din cauza mea, Tom. Însă mi-am dus provocarea la bun sfârșit! Ai văzut cine-a câștigat în cursa a doua?

— Nu, răspuse el. Cel puțin, nu mai țin minte cine-a câștigat. De ce? Ai pariat pe vreun cal?

— Se poate spune și așa. Am ratat cumva bufetul suedez?

Dora își dădu seama că era flămândă și oricum era bine să toarne ceva hrană solidă peste whisky.

— A, nu, găsești totul acolo, spuse una dintre femei. Ți-am lăsat ție sendvișurile cu pastă de pește.

— Era pateu de crab, spuse prietena ei, care acum purta, din nu se știe ce motiv, o pălărie de cowboy. Probabil că a observat-o pe Dora privind-o lung. E petrecerea mea de burlacă, explică ea. Pălăria e obligatorie.

— Nu așa erau petrecerile burlacelor pe vremea când m-am măritat eu prima dată, zise una dintre amicele ei, care era o scoțiancă binedispusă. Noi doar ne-am făcut mangă la cârciumă și am încercat să agățăm barmanii.

— Dacă tu n-ai dat petrecere înainte să te măriți a doua oară, nu se face acum să-mi strici mie distracția.

Dora își aminti că avusese de gând să petreacă o zi la un centru balnear împreună cu Karen, pe post de petrecerea burlacelor, însă anulase nunta înainte să apuce să facă asta. Se grăbi să alunge gândul.

— N-am nimic împotriva petrecerilor de burlăcie, burlaco, spuse scoțianca nu tocmai clar, însă dacă ești burlacă încă din fragedă tinerețe, noi, la vârsta noastră, suntem găini bătrâne.

Celelalte începură să se hăhăie sălbatic.

— Hai să lăsăm găinile în pace și să mai bem ceva! strigă burlaca-șefă.

Tom o luă pe Dora de braț și o trase deoparte, unde nu erau auziți.

— Ce-ai pățit? întrebă el.

— Păi, cum ai zis și tu, am găsit pe cineva care să ne ofere un pont. Numai că erau doi cineva și mai întâi m-au dus să bem ceva.

— Dora! Nu e bine să bei cu necunoscuții! Maică-ta nu te-a învățat atâta lucru?

— Încerc să mă descătușez de învățămintele maică-mii, iar tu mă ajuți. Mi-ai zis să fiu mai aventuroasă...

— Știi ce vreau să spun cu asta. În fine, cât ai pariat?

Dora simți că nu era momentul potrivit să-i spună lui Tom că trebuise să facă un drum până la un bancomat înainte să meargă la ghișeu de pariuri.

— Ei, n-ai de ce să-ți faci griji în legătură cu asta. Zi-mi, cum merge treaba cu mâncarea? Mor de foame.

— Fetele mi-au zis că nu trebuie decât să le arăți prima dată biletul și după aia te duci de câte ori vrei.

— Fetele, Tom? Nu e tocmai corect politic.

— A, nu, sunt fete mai mult ca sigur. Așa se recomandă și ele. La urma urmei, sunt la petrecerea burlacelor.

Dora râse și o luă spre cortul cu gustările.

— Ei, ți-e foame? o întrebă Tom când își arătau biletele. Sau pariorii tăi ți-au luat și de mâncare, pe lângă că ți-au dat să bei tărie?

— De unde știi că era tărie?

— O miros de-aici.

— A, pardon. Mai bine mănânc ceva, însă tre' să ne grăbim. Mai e un pic și începe cursa următoare.

Tom nu înțelegea de ce Dora se însuflețea, dar se și neliniștea din ce în ce mai mult pe măsură ce se derulau cursele. La sfârșitul ultimei curse, răgușise de atâta strigat.

— Te-ai implicat rău de tot, Dora. Mă mir.

— Nu-mi distrage atenția, urlă ea la el. Dacă uit să mă concentrez, n-o să mai câștige!

— Cine n-o să mai câștige?

— Calul nostru!

— Deci ai pariat pe un cal din cursa asta?

— Da. Și nu. Din toate celelalte.

— Ce?

— Îți explic mai încolo. Dă-i bătaie, Jim Boy! urlă ea țopăind.

— E un pariu prin acumulare, spuse o voce cu accent irlandez la urechea lui Tom. Dacă bate asta, fata ta pune mâna pe mai bine de o sută de lire.

— Mișto, zise Tom. Dă-i bătaie, Jim Boy!

Seara se nimeriră să ajungă pe *Trei surori* tocmai când Jo se gândea să-și facă un sendviș.

— A fost fantastic, spuse Dora sărutând-o pe obraz, dându-și seama că era cherchelită.

— Foarte tare, încuviință Tom. Dora a câștigat o căruță de bani.

— Cum ai reușit?

— I-a luat la vrăjit pe doi irlandezi care i-au clocit un pariu prin acumulare.

— Pare foarte curajos din partea ta, Dora! Bravo!

— Ei, a fost una din provocări. Văzând privirea nedumerită a lui Jo, continuă: Tom e pornit să mă preschimbe într-o minunată femeie nouă. Are cinci provocări pentru mine și trebuie să le duc pe toate la îndeplinire. Apoi o să-mi ofere ca răsplată o diademă bătută în diamante.

— Visează tu mult și bine, copilu', zise Tom. O să-ți dau ceva încă nementionat.

— Ce bine ți-a ieșit, spuse Dora. Nu cred că m-aș apuca să pronunț un cuvânt ca „nementionat“ în halul în care sunt. O, uite că mi-a ieșit.

— Am băut câteva pahare pe tren ca să sărbătorim, explică Tom pe un ton confidențial.

— Cred că m-am prins deja de asta, spuse Jo, amuzată de însuflețirea lor.

— Lăsați-mă să vă fac cinste cu niște cartofi și pește! exclamă Dora scoțând la iveală o pungă de plastic și trântind-o pe blatul de bucătărie.

Capitolul 7

A doua zi, Dora se simțea cam pleoștită. „M-am distrat așa de bine, iar acum trebuie să privesc realitatea în față și să-mi caut o slujbă.“ Se uită fără chef pe lista agențiilor de recrutare pe care o printase cu o zi în urmă. Se treziseră amândouă devreme.

— Ai putea să accepți slujba de la șantierul naval, spuse Jo, care se întreba de unde să înceapă cu reparatul amorașilor de ipsos, dorindu-și să poată folosi cremă de unt și gata.

În ziua dinainte își făcuse un pic de lucru prin casă, bucurându-se de liniște și pace, îi trimisese un e-mail lui Karen și își închipuise viitorul, în imagini ceva mai optimiste, își dădea ea seama, de când discutase cu Miranda.

— Știi, zise Dora, însă cred că mai întâi ar trebui să caut în altă parte. S-ar putea să nu-mi doresc slujba când o să aflu mai multe despre ea, iar motivul pentru care m-am mutat la tine – sau cel puțin motivul pe care li-l spun tuturor – e că voiam o slujbă la Londra.

— Știi ce, ce-ar fi să vin și eu cu tine în oraș? Oricum am de cumpărat niște materiale. Când terminăm amândouă ce-avem de făcut, puteam să luăm masa undeva. Mi-ar prinde și mie bine să-mi petrec o zi pe-afară. Când te distrezi foarte bine, problema e că apoi te poți simți cam deprimat.

Bănuia că ziua petrecută la curse avusese efectul ăsta asupra Dorei.

— Am băut câteva pahare pe tren ca să sărbătorim, explică Tom pe un ton confidențial.

— Cred că m-am prins deja de asta, spuse Jo, amuzată de însuflețirea lor.

— Lăsați-mă să vă fac cinste cu niște cartofi și pește! exclamă Dora scoțând la iveală o pungă de plastic și trântind-o pe blatul de bucătărie.

Capitolul 7

A doua zi, Dora se simțea cam pleoștită. „M-am distrat așa de bine, iar acum trebuie să privesc realitatea în față și să-mi caut o slujbă.“ Se uită fără chef pe lista agențiilor de recrutare pe care o printase cu o zi în urmă. Se treziseră amândouă devreme.

— Ai putea să accepți slujba de la șantierul naval, spuse Jo, care se întreba de unde să înceapă cu reparatul amorașilor de ipsos, dorindu-și să poată folosi cremă de unt și gata.

În ziua dinainte își făcuse un pic de lucru prin casă, bucurându-se de liniște și pace, îi trimisese un e-mail lui Karen și își închipuise viitorul, în imagini ceva mai optimiste, își dădea ea seama, de când discutase cu Miranda.

— Știi, zise Dora, însă cred că mai întâi ar trebui să caut în altă parte. S-ar putea să nu-mi doresc slujba când o să aflu mai multe despre ea, iar motivul pentru care m-am mutat la tine – sau cel puțin motivul pe care li-l spun tuturor – e că voiam o slujbă la Londra.

— Știi ce, ce-ar fi să vin și eu cu tine în oraș? Oricum am de cumpărat niște materiale. Când terminăm amândouă ce-avem de făcut, puteam să luăm masa undeva. Mi-ar prinde și mie bine să-mi petrec o zi pe-afară. Când te distrezi foarte bine, problema e că apoi te poți simți cam deprimat.

Bănuia că ziua petrecută la curse avusese efectul ăsta asupra Dorei.

— N-ar fi nici o problemă să merg singură...

— Desigur! Dar vreau să vin cu tine, râse Jo. Și poate că nu vreau să merg hăt, până la Londra, fără cineva care să stea cu ochii pe mine.

— Bine, zise Dora chicotind.

— Atunci pune la cale vreo două întâlniri. Așa putem să ne facem programul în funcție de asta.

După ce Dora dădu telefoanele respective, dispăru fiecare în cabina ei să se pregătească. Jo se gândea cu groază că n-are haine nici pe departe destul de elegante pentru Londra, apoi își aduse aminte că de fapt Dora trebuia să arate elegant. Ea n-avea decât să-și cultive un aer „artistic“. Își mai puse un șirag de mărgele și o pereche de cercei în formă de papagai, apoi se întoarse în salon și o așteptă pe Dora.

Ea purta pantaloni de stofă și un tricou negru mulat.

— Arăt cum trebuie? N-am mai fost la un interviu de secole.

— Atunci ce-ai purtat?

— Un costum albastru închis. Mi l-a cumpărat maică-mea.

— L-ai adus cu tine?

— Nu. În afară de ce-am purtat ieri, care trebuie clar spălat, astea sunt cele mai elegante haine pe care le am.

— Atunci arăți cum trebuie. La urma urmei, e doar o consultare inițială, n-ai interviu la ambasadă. Arăți în regulă, aranjată și cu un aer lejer. Tocmai bine.

Jo îi simțea nervozitatea la gândul că trebuia să-și vândă talentele unor străini și, cu toate că ea, una, ar fi adăugat un sacou ca să semene mai mult cu o femeie de afaceri, nu mai avea de mult douăzeci și ceva de ani. Dora avea. Era bine că își punea în valoare tinerețea.

— Ai dreptate. Însă, dacă m-aș fi gândit din timp, mi-aș fi păstrat pentru azi hainele cele mai bune, în loc să le terfelesc la curse.

— Măcar te-ai distrat.

— Da, și provocarea lui Tom mi-a dat încredere în mine. Să sperăm c-o să mă țină toată ziua!

În tren au stat față în față. Dora privea pe geam la grădinile de suburbie pe lângă care treceau, diferite între ele, unele ca niște exponate imaculate, altele simple spații pentru abandonarea bicicletelor vechi, a minipiscinelor gonflabile sparte și a grătarelor ruginite.

— Ador să merg cu trenul, spuse ea, când nu mă apasă nimic și nici nu știu prea bine unde mă duc.

— Și eu, încuviință Jo.

— Atunci am fi amândouă mulțumite să facem naveta, zise Dora.

— Mm. Nu prea știu dacă mi-ar surâde ideea. Însă ador să ies în oraș. Jo scotoci într-o geantă de pai decolorată și scoase un ghid cu hărți. Hai să vedem unde vrem să mergem. La ce adrese sunt agențiile?

Dora îi dădu foaia. Neliniștea ieși o clipă la suprafață, apoi se afundă la loc. Ieri, când îndeplinise atât de spectaculos prima provocare, se simțise plină de încredere. Poate atunci când termină cu toate cele cinci provocări, încrederea va dura ceva mai mult.

— Toate sunt situate destul de central, spuse Jo. Ai întâlniri la toate trei?

— Doar la una. Celelalte au zis să trec doar pe-acolo. Unde vrei să mergi?

— Miranda mi-a zis c-ar fi o prăvălioară pe lângă British Museum unde se vând materiale pentru artiști. O să fim doar la câteva stații de metrou una de alta. Sună-mă când termini și găsim un restaurant drăguț.

— Mm, sună minunat. Ca atunci când te răsfeți după ce ai fost la dentist.

— Exact, spuse Jo. Întotdeauna mă răsfeț după ce merg la dentist, la doctor sau așa ceva. Am putea să ne aventurăm prin Selfridges mai încolo, dacă ne simțim în forță.

— Și să ne stropim cu tot felul de parfumuri? O, ce fericire! O să ne distrăm pe cinste.

Jo își amintea de alte asemenea raite din trecut, când mergea să-și petreacă ziua la Londra cu Karen și probau cosmetice și haine ; îi era dor de fiica ei, deși Dora era un surogat bun.

Dora nu prea se distra cine știe ce când au poziționat-o în fața calculatorului și au pus-o să dea o probă de dactilografie. Era rapidă, asta o știa sigur, însă cumva prezența unei femei foarte bronzate, cu șuvițe oxigenate agresiv, o făcea să i se împleticească degetele și să-și piardă toată concentrarea.

Se dusesse la agenția unde avea interviu, gândindu-se că putea să „dea o raită“ pe la celelalte mai în largul ei, dacă deja terminase treaba cu una din ele. Mai bine îi spunea lui Tom că nu fusese niciodată la o agenție și-l convingea că ar fi fost o provocare. Acum trecea prin chinurile iadului și nici măcar nu făcuse un pas către recompensa nenumită a lui Tom.

Problema era că CV-ul ei era foarte scurt, căci nu avusese decât o singură slujbă, iar printre calificările ei nu se număra diploma de absolvire a unui colegiu. Se părea că mai nou li se cerea așa ceva asistenților personali de top.

Își dădu seama de cum intră pe ușă că era îmbrăcată foarte nepotrivit și se blestemă iar că purtase ieri singurele haine de interviu.

Întâi și-ntâi, aerul condiționat o izbi din plin. Era soare afară, însă nu chiar atât de cald. La soare se simțise bine, însă când intră în birou parcă păși într-un frigider. Fata din spatele recepției purta o vestă de mătase și avea brațele ca niște frânghii. Avea șuvițe blonde destul de late în coafura asimetrică și, din câte se vedea, un abonament pe toată toamna la solarul din cartier. Evident că nu simțea răcoarea.

— Da?

Privirea ei trecu pe loc în revistă hainele nu-tocmai-în-ordine și lipsa de încredere în sine a Dorei, ceea ce n-o încălzi cu nimic.

— Am programată o întâlnire. Am sunat mai devreme. E la zece și jumătate, adăugă ea.

— Nume?

Dora își zise numele, abia abținându-se să nu răspundă: „Da, am așa ceva“.

— Bun, eu sunt Charlene. Dă-ne CV-ul tău. A, ai face bine să iei loc.

Dora se așeză, spunându-și că femeia aia avea mare nevoie să învețe cum să se poarte cu oamenii.

Charlene își aruncă o clipă ochii pe CV-ul Dorei, apoi zise:

— Ar fi cazul să dai o probă de dactilografie. Du-te la calculatorul ăla. Uite proba.

Scoase o foaie de hârtie din sertarul biroului, fără să se uite măcar.

Dora merse la calculator și-și dădu pe loc seama că nu era un program cu care era obișnuită ea. Păstrează-ți calmul, își zise, o să fie ușor, serios. Programele pe calculator nu sunt menite să încurce oamenii care dau probe, sunt proiectate ca să ajute. Cu toate că și-a zis asta cu toată convingerea de care era în stare, în adâncul sufletului știa că tocmai acest program de pe acest calculator anume era de fapt o capcană imensă. Își șterse mâinile pe pantaloni și dintr-odată aerul condiționat nu i se mai păru atât de crâncen.

Într-un final, se prinse cum se deschide un document nou.

— Ești gata? strigă Charlene.

— Da, scânci Dora.

Charlene porni cronometrul.

— Bun, dă-i bătaie.

Dora tasta încet, pentru a nu face greșeli, și încerca să se concentreze, însă o tot distrăgea engleza atroce în care era redactată scrisoarea pe care o dactilografia. Tare ar fi vrut să elimine tautologiile și greșelile de punctuație, însă se gândea că mai bine n-o făcea. Preluase toate sarcinile legate de redactarea scrisorilor la două săptămâni după ce

începuse slujba ei de pe vremuri. Cunoașterea regulilor gramaticale și de punctuație se număra printre puținele sale abilități, ceea ce, își dădea seama, nu erau tocmai genul care să zguduie lumea.

Charlene apăsă iar pe butonul cronometrului și, după ce Dora printă proba și i-o dădu, își aruncă pe ea ochii perfect machiați.

— Bun, zise ea azvârlind proba pe un teanc de hârtii, fără să se sinchisească să-i spună Dorei cum se descurcase. Așadar, ce gen de slujbă cauți?

Dora se simți tentată să răspundă: „Într-o agenție mică de imobiliare, unde să știu ce fac“, însă își închipui că blonda va strâmba din nasul ei ridicat la înălțimi ametoitoare.

— Așa cum ai văzut, probabil, din CV-ul meu, nu am experiență decât cu agenții imobiliare.

— O singură agenție imobiliară, de fapt.

— Da, așa că asta ar fi prima mea alegere, însă sunt deschisă la alte sugestii.

Zâmbi, sperând ca Charlene să zâmbească și ea.

Poate că îi era imposibil să facă așa ceva din cauza unei injecții recente cu Botox, căci tânăra se mulțumi să bată darabana pe birou cu ghearele, în timp ce se zgâia la Dora. Ea se întrebă dacă nu cumva își făcuse unghiile cu fluid corector, din plicti-seală, însă își dădu seama că dăduse o groază de bani ca să le aibă atât de pătrătoase, cu marginile tăioase ca niște cazmale date cu alb.

— Ei bine, momentan n-avem nimic de genul ăsta în evidență. Problema e că ai o experiență foarte limitată, nu-i așa? Nu te-ai mai dat dusă din prima slujbă care ți s-a oferit. N-ai avut nici măcar o slujbă de weekend undeva.

Dora voia să spună că nu era vina ei că nu i se permitea o slujbă de weekend, pentru că „școala era prea importantă“, și că nu fusese prima slujbă care i se oferise, fiindcă o mulțime de oameni din tot orașul o imploraseră să vină să lucreze alături de ei, însă nu era adevărat.

— Îmi plăcea slujba mea. Eram bună.

— Atunci de ce ai plecat?

Nici prin cap nu-i trecea să se destăinuie femeii din fața ei.

— Am zis. Voiam ceva la Londra, ceva ca o... provocare. La urma urmei, nu poți rămâne pe același post toată viața, nu?

Charlene n-avea cum să obiecteze.

— Trebuie să te atenționez că ai dat dovadă de lipsă de ambiție rămânând atâta timp locului. Firmele din Londra nu funcționează ca birourile adormite din cătune.

— Serios? Aveam impresia că...

— Așa că s-ar putea să nu fim în stare să-ți oferim ceva la același nivel.

— Ei, firește. Mă aștept să înaintez treptat...

— Avem însă o mulțime de posturi libere în vânzările cu amănuntul, îi tăie Charlene vorba. N-ai vrea să iei în calcul un post de vânzătoare?

Dora medită. Îi plăcuse la nebunie să se joace de-a vânzătoarea cu Karen, însă bănuia că nu va ajunge în spatele tejghelei unui magazin de delicatese cu o atmosferă prietenoasă sau în vreun alt loc unde se putea distra cât de cât, ci că va trebui să vândă chiloți cu prețuri exorbitante, pe care nu-i voia nimeni și de care sigur n-avea nimeni nevoie.

— Nu, zise ea cu hotărâre.

— Mi se pare rezonabil. Barmaniță?

— Nu, doar dacă e undeva aproape de mine.

— Unde ziceai că locuiești? A, da, hmm... e destul de departe. Va trebui să mergi mult în fiecare dimineață. Ești obișnuită să faci naveta, nu?

— Nu tocmai, însă sunt pregătită să fac o încercare.

— Bun. Ar mai fi ceva, majoritatea clienților noștri vor ca personalul lor să se îmbrace elegant. Nu ești echipată chiar corespunzător, așa-i?

— Așa să fie? Adică am sunat să mă programez pentru un interviu inițial. Dacă era vorba de o slujbă anume, m-aș fi îmbrăcat la costum sau ceva.

— Plus niște încălțăminte serioasă. Nu se vine în sandale la interviu. Și ți-ar prinde bine o manichiură. N-o să aranjez nici un interviu imediat, asta ca să-ți dau timp să îți schimbi cât de cât aspectul exterior. Prima impresie e foarte importantă.

Dora se simțea din ce în ce mai mică, pe măsură ce atuurile ei pe piața muncii se pierdeau în depărtare.

— Da, zise ea umilă.

— Ai luat vreun pic în calcul munca temporară, cu ziua? Ar fi o modalitate bună să capeți mai multă experiență, în general.

— Nu, răspuse Dora. Deloc. Nu cred că mi-ar plăcea. Se ridică, dându-se bătută. Mai e ceva?

— Nu. Ținem legătura dacă apare ceva potrivit.

Dora nu a dat propriu-zis „o raită“ la următoarea agenție, ci mai degrabă a intrat clătînându-se și a stat ca o plăcintă pe scaunul ce i-a fost oferit, sigură că o să fie făcută harcea-parcea. Fata de aici era mult mai prietenoasă, îi dădu Dorei un pahar de apă, apoi o cană de ceai. A țâțâit din buze văzând cât de concis era CV-ul ei, însă a recunoscut că Dora trebuie să fi făcut treabă bună, dacă a rămas la aceeași firmă și a fost promovată de mai multe ori. Oricum, rezultatul a fost același:

— N-avem cine știe ce oferte pentru moment, asta dacă nu cumva ești pregătită să faci naveta până în Canary Wharf. Ar fi un voiaj în toată regula, dacă ne uităm unde locuiești acum.

Dora bău din ceai și încuviință.

— Te contactez de cum apare ceva cât de cât potrivit.

— Mulțumesc.

— Nu ai în vedere o slujbă temporară, nu? E o modalitate excelentă de a căpăta o experiență mai vastă.

— Sigur o să mă gândesc și la varianta asta dacă nu apare nimic permanent, dar chiar nu vreau să-mi petrec diminețile de luni căutând adrese risipite prin toată Londra.

— Ai ceva dreptate. Pe de altă parte, e o modalitate bună să cunoști Londra.

Dora oftă, punând cana pe suport.

— O să țin cont și de asta. Odată, când o să mă obișnuiesc cu munca în alte părți, o să-mi iau o slujbă temporară, însă nu cred că sunt pregătită deocamdată.

— Ei, proba de dactilografie a fost aproape perfectă, așa că sigur o să te avem în vedere când o să se elibereze vreun post.

Dora se ridică și se decide să nu mai bată drumul până la a treia agenție. Simțea că făcuse destule și onoarea îi era satisfăcută. Nu-i rămânea decât să speri că slujba de la șantier era încă de actualitate și i se potrivea.

În timp ce Dora era supusă chinurilor pentru că nu-și schimbase slujba destul de des sau pentru că nu mersese la colegiu sau pentru că nu se îmbrăcase cum trebuia, Jo se distra căutând prăvălii cu materiale pentru artiști. Miranda îi dăduse informații destul de neclare despre unde anume, în această elegantă zonă a Londrei, era situat magazinul de a cărei existență era sigură, însă, până la urmă, rezistând tentației de a intra la British Museum sau într-unul din numeroasele complexe comerciale unde se vindeau stampe și cărți vechi, găsi o prăvălioară care părea a fi ce dorea ea. De cum intră pe ușă, îi săriră în ochi șirurile de produse înălțate până în tavan — opere de artă în sine. Până și aerul mirosea promițător.

Lui Jo îi plăcea să se considere feministă, o femeie independentă care își purta singură de grijă, însă de fapt își dădea seama că obținea ce voia (de cele mai multe ori) prin faptul că era drăguță cu lumea. Acum se duse la teighea și zâmbi. Bărbatul de vârstă mijlocie îi zâmbi și el liniștitor.

— Bună dimineața. M-ați putea ajuta? Am un amoraș micuț pe care trebuie să-l repar.

— Ce fel de amoraș?

Spre uşurarea lui Jo, bărbatul nu era deloc nedumerit de declaraţia ei.

— E sculptat pe o ramă de oglindă, așa că e foarte mic. I s-a dus picioruşul.

— Din ce e rama?

— Lemn, cred. Aurit.

— Aha, o ramă veche, sculptată. Şi încercaţi s-o reparaţi?

— Mhm. N-am mai făcut așa ceva.

— Şi cum de v-aţi apucat tocmai acum?

Îl cercetă pe om şi îşi dădu seama că o lua foarte în serios.

— Mă arunc cu capul înainte într-un proiect — din fericire, nu pe banii mei, adică nu tocmai. Vreau să-mi schimb cariera, să găsesc ceva ce aş putea face acasă, creativ şi, cum ar veni, satisfăcător.

— Şi aveţi o oglindă veche?

— De fapt, am mai multe bucăţi şi fragmente. Prietena mea avea de gând să le scoată la o vânzare de vechituri, însă i-am spus să mă lase să încerc să le repar. Mi-am zis să încep cu oglinda.

— N-aţi luat-o cu dumneavoastră?

— Nu, mă tem că nu.

Aruncă o privire în jur, fascinată de rafturile doldora de produse cu nume bizare: *gesso*, clei de oase de iepure şi ceva cu numele de piatră-putredă, însă probabil că citise ea greşit.

— Avea doar un picior?

Jo era nedumerită.

— Păi, nu, iniţial a avut două.

— Bine, atunci. Nu trebuie decât să faceţi un mulaj după piciorul existent, aranjaţi un picuţ degetele şi apoi îl lipiţi.

— Şi cum să fac asta?

— Păi, aţi putea să folosiţi puţin ipsos de Paris, dacă din asta faceţi piciorul. Sau dacă folosiţi un material brevetat pentru mulaje, ar fi bine să-l lipiţi.

— Şi cum să fac mulajul mai întâi?

Interesul lui Jo sporea văzând cu ochii.

— Păi, aveți două opțiuni. Puteți să faceți un mulaj al piciorului existent cu plastilină sau pudră de latex.

— Tot procesul ăsta sună foarte complicat.

— De fapt, nu e deloc, odată ce vă apucați, o liniști omul. E chiar distractiv. Îi făcu cu ochiul, parcă mărturisindu-i o taină. Și eu repar vechituri când dau peste ceva foarte delicios, care are nevoie de un pic de grijă și atenție.

— Și care ar fi cealaltă opțiune? îl întrebă Jo zâmbindu-i la rândul ei.

— Să sculptați un picior nou, din lemn de tei.

— Chiar am cioplit niște chestii drăguțele pentru casa de păpuși a fiică-mii.

Jo își aminti dulăpioarele pe care le cioplise. Nu era ea Grinling Gibbons, însă lucrase la o scară foarte mică.

— Bun, deci când termin de cioplit piciorușul, plus diverse zorzoane pe care tre' să le copiez, ce fac? Presupun că nu-l dau pur și simplu cu vopsea aurie.

Vânzătorul clătină din cap.

— Nu, păcatele mele. Va trebui să lipiți niște foiță de aur sau măcar ceva imitație. Mai întâi probabil că vă trebuie o carte bună. Apoi e nevoie să hotărâți dacă veți folosi tehnici serioase, tradiționale sau unele moderne, mai puțin autentice.

— Cred că ar trebui să merg pe autentic, zise ea după ce medită câteva clipe. Vreau să învăț ceva nou, nu doar să fac cârpeli.

— Ei, bravo! exclamă el. Ia să vedem, și acum vă lăsați pe mâna mea în ce privește materialele de care aveți nevoie? O să vă coste un picuț. Am să vă dau niște bucăți de tei care mi-au rămas, ca să ieșiți ceva mai ieftin.

— Mulțumesc, spuse ea umilă, hotărând să aibă încredere în el.

Când plecă, peste jumătate de oră, era un pic șocată. Avea o pungă cu o mulțime de materiale din acelea ezoterice pe care le zărise pe rafturi, o carte subțire, dar cu multe ilustrații despre poleirea obiectelor

de artă, și un plic pe dosul căruia erau toate sfaturile suplimentare și ponturile. Mai era scris și numărul de telefon al lui Peter (deja se tutuia).

— O să-ți placă să lipești foiță de aur, o asigurase în timp ce-i ținea ușa. Parc-ai fi alchimist!

Apoi lui Jo îi sună telefonul. Dora terminase cu interviurile. Discutară unde să se întâlnească și, simțindu-se indulgentă și extravagantă, făcu semn unui taxi.

Când sosi Dora, Jo bea cappuccino într-o cafenea din apropiere, bucurându-se de răgaz. Răsfoia o revistă, clar bucurându-se de lumina filtrată prin fereastră. Avea lângă ea două pungi de cumpărături și îi zâmbi însuflețită Dorei când o văzu.

— Cum a fost? Vrei o cafea sau ceva?

Dora se prăbuși pe scaunul din fața lui Jo, bucurându-se de răcoarea cafelei și nerăbdătoare să-și aline chinul relatându-i povestea.

— Te rog, apă. A fost oribil!

— Ei? Cum așa? Jo se ridică și se duse la bar. Cu sau fără acid?

— Cu.

Jo aduse apa. Dora își dădea seama că ar fi vrut să-i ofere niște parfait de fructe sau ceva, însă se abținea cu greu. Jo chiar era tare mămoasă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jo.

Dora se gândi.

— Mă rog, de fapt nu s-a întâmplat nimic, însă prima femeie a fost tare ostilă. S-a gândit ea că nu sunt bună decât pe post de vânzătoare pentru că am lucrat la țară. Am tulit-o de-acolo!

— Vai, groaznic! exclamă Jo, întinzându-i Dorei o sticlă de apă minerală și un pahar.

— Și mi-a propus slujbe temporare, ca să capăt experiență.

— Și nu ți se pare o idee bunicică? încercă Jo marea cu degetul.

Clar nu voia să-i dea Dorei impresia că n-ar fi de partea ei.

Dora clătină din cap.

— Păi... probabil, numai că pur și simplu nu sunt pregătită pentru o experiență atât de agitată. Nu sunt în stare să mă orientez prin Londra, în primul rând, și e prea stresant deocamdată numai să mă gândesc la o slujbă nouă în fiecare săptămână sau așa.

Își imaginează liote de femei cu unghii date cu alb și părul coafat permanent și o cuprinse o stare de slăbiciune când își dădu seama că nu se potrivea deloc în peisaj.

— Chiar sună oribil. Deși eu am avut slujbe temporare o vreme și mi-a plăcut foarte mult. Toată lumea era atât de surprinsă și încântată când chiar făceai ceva, când preluai un apel, de exemplu, că te aveau la suflet mai toți. Însă asta a fost cu mult timp în urmă. Jo își privi prietena mai tânără. Uite cum facem, hai să găsim un restaurant drăguț. Bea un pahar de vin. O să te simți mult mai bine. Întotdeauna te simți deprimat când îți scade glicemia.

Dora râse.

— Termenul adecvat ar fi „foame“.

— N-ai decât să-i spui cum vrei, tocmai am dat mai bine de o sută de lire pe materiale – am nevoie de ceva tare!

Au găsit un restaurant italianesc micuț și fermecător pe o străduță, cu o curte acoperită de o boltă din viță-de-vie și cu ospătari galanți. Păreau atât de porniți să le servească la perfecție, încât probabil că nici nu trebuia să-și taie singure mâncarea, doar să deschidă ca lumea gura când venea furculița. Au fost conduse la o masă de pe terasă, unde temperatura era optimă, nici prea cald, dar nici prea răcoare.

— Ador să iau masa cu o tânără atrăgătoare, spuse Jo după ce șervetul i-a fost întins cu tot dichisul în poală. Ospătarii sunt atât de grijulii!

— Și cu tine sunt grijulii, spuse Dora, care deja își revenea de pe urma interviurilor.

— Doar pentru că sunt cu tine. E altfel când sunt singură.

Dora se încruntă.

— N-am mâncat niciodată singură la restaurant, nici măcar la o cafenea. Nu mă întâlnesc cu nimeni la pub dacă nu am garanția c-o să vină înaintea mea.

Dora își aminti provocările lui Tom și se întrebă ce-o să-i mai coacă mintea. Jo îi întrerupse șirul gândurilor.

— Ei, ești tânără.

— Sunt jalnică. Femeia aia oribilă cu care am dat interviul m-a făcut să realizez cât de jalnică sunt, zise Dora și se uită prin meniu. Însă, ciudat, am și o foame de lup.

— Ți-am zis eu, spuse Jo râzând. Îți promit, nimic nu pare un capăt de țară după o masă bună. Ei, ce să luăm? Dacă împărțim un platou de aperitive, o să ne rămână un pic de loc și pentru budincă. Văd că au *zabaglione*, pe care de obicei tre' să-l cauți cu lupa, însă e delicios!

— *Signora*, lista cu vinurile.

Ospătarul mai tânăr i-o întinse lui Jo, care o luă de parcă ar fi ars-o.

— Of, Doamne, nu mă pricep deloc la vinuri. Să luăm o sticlă cu vinul alb al casei?

— O sticlă întreagă? întrebă Dora îngrozită.

— E mult mai economic decât să luăm vin la pahar și deja am mers cu taxiul azi. Trebuie să fac economii când e cazul.

Dora se sprijini în cot și-și lăsă capul în mână.

— Ești fantastică. Nu mă mir că nu te-ai împrietinit niciodată cu maică-mea.

— Ei, dar îmi place foarte mult mama ta!

— Da, numai că ea n-ar propune în veci să luăm o sticlă de vin împreună, în ideea că ne-am scoate mai ieftin.

— Asta pentru că ea e rațională, iar eu nu. Ei, ce mâncăm? Cred că azi s-ar putea să fac o excepție de la regim.

— Crezi că aș trișa dacă aș vedea cum e slujba aia de pe șantier?

Dora și Jo aproape ajunseseră la stația unde coborau. Nu mai discutaseră perspectivele lucrative ale Dorei de când povestise prima oară cum fusese la interviuri, însă clar o preocupase în taină tot restul zilei, în timp ce mergeau cam pe trei cărări prin Selfridges, ca să facă un pic de mișcare după masă.

— Adică n-o să mă plătească cine știe ce, nu? La Londra mi-aș găsi ceva mult mai bun.

Jo respiră adânc, pentru a da impresia că se gândește ce să răspundă și nu o face impulsiv, deși răspunsul era același.

— Oamenii uită că îi costă să facă naveta. Taxele de transport, mesele în oraș, hainele elegante, tot felul de lucruri. Și nu vreau să spun că lumea – mamele, de exemplu – n-ar trebui să facă naveta, însă ar trebui să se asigure că pot să-și acopere costurile, odată ce-o fac pentru bani.

— Și ce vrei să spui cu asta?

— Zic că o slujbă în zonă pe bani mai puțini, undeva unde s-ar putea să nu trebuiască să porți costumașe stilate și manichiură franțuzească, se poate dovedi cam la fel de bine plătită ca o slujbă temporară la Londra. Și mult mai puțin stresantă.

Dora oftă.

— Ar fi bine să evit stresul la vârsta mea? Sunt tânără!

— Da, numai că tocmai ai trecut printr-un fel de traumă și dacă muncești pe un șantier naval nu înseamnă că te duci la mănăstire, să duci o viață contemplativă. Te vei stresa cumva și acolo. Probabil. Numai că altfel.

Dorei începu să-i surădă ideea.

— Și poate ar trebui să mă adaptez la noua mea viață. Cum ar veni, am avut aceeași slujbă de când am renunțat la colegiu. Acum o să am un job nou. Poate o să rămân acolo doar vreo doi ani. Nici nu se simte, de fapt.

— Ai numărul lor? întrebă Jo râzând.

— Nu, dar am numărul lui Tom. Îl are el, spuse Dora când o luară spre dană.

— Sună-l acum. Prezentul e cel mai potrivit moment dintre toate.

Dora nu-i mai telefonase de-un secol vreunui băiat în afară de John ; sau cel puțin așa avea impresia. Însă voia o slujbă, nu să-l scoată în oraș și, sub ochii lui Jo, se simți obligată să nu facă fasoane.

— Salut, Tom, Dora la telefon.

— Da, știu, spuse el pe un ton amuzat. Mi-a apărut numărul tău pe ecran.

— Sigur. Ascultă, mai știi slujba aia de care mi-ai zis? Crezi că mai e de actualitate?

— Da. Sigur.

Părea entuziasmat.

— Ai putea atunci să-mi dai numărul șantierului? Vreau să-i sun mâine-dimineață la prima oră și să pun la punct un interviu.

Urmă o scurtă tăcere care o sperie.

— Uite cum facem, hai să bem un pahar mai încolo și ți-l dau atunci.

— Chiar nu mai rezști fără cineva care să-ți țină companie?

— Se pare că nu, răspunse el râzând.

Dora izbucni și ea în râs.

— Bine. Să vorbesc cu Jo. Nu pot să vin dacă are planuri.

— Poate să vină și ea dacă vrea, spuse el.

— Jo, Tom ne invită la pub diseară.

Jo clătină din cap.

— Îmi pare rău, scumpo. După ce-am stat prin Londra toată ziua la cumpărături, nu mai am chef să ies iar. Nu poți să te duci singură?

— Sigur! Dacă nu te deranjează. Dar dacă preferi să stau acasă și să-ți fac niște ouă jumări cu pâine prăjită, asta o să fac.

Jo, impresionată, o mângâie pe umăr.

— Aranjează să te întâlnești cu Tom. Pot să-mi fac ouă jumări și singură, pot să-ți fac și ție, dacă trebuie.

Capitolul 8

— A avut loc o schimbare de plan ! spuse Tom de cum o văzu pe Dora.

Stătea în ușa pubului și Dora spera să nu se vadă cât de ușurată se simțea. Pe drum își amintise cât de nervoasă era de obicei când se întâlnea cu oameni prin cârciumi.

— Bună, Tom, îl salută ea.

— Am împrumutat o mașină, spuse el.

— De ce ? Tot farmecul cu puburile din zonă e că mergi pe jos până acolo. Nu tre' să bei la volan și așa mai departe.

Tom părea exagerat de entuziasmat.

— Mergem la alt pub.

— Tu în fiecare zi mergi la alt pub, nu ?

Acum că-l vedea mai de-a-proape, își dădu seama că, cine știe de ce, Tom era dezgustător de încântat de sine.

— Am văzut un anunț în ziar și ți-am mai găsit o provocare, spuse el. De-asta a trebuit să fac rost de mașină.

Dora făcu o pauză.

— Ce provocare ? întrebă ea prudentă.

— O să vezi. Vino să admiri mașina.

— Provocarea e cumva să mă urc în ea ? întrebă ea când se opriră în fața unei broscuțe Volkswagen.

— Nu, deși e spinos să conduci așa ceva. Dacă te oferi să conduci spre casă, ar putea fi o provocare.

Clar încerca marea cu degetul, nefiind sigur dacă Dora ar trebui să conducă în general, unde mai pui că era un vehicul străvechi, deși admirabil.

— Conduc eu spre casă!

Conducea bine și ideea de a se urca la volanul unei mașinuțe bizare n-o înfiora deloc, deși nici nu știa dacă asigurarea auto acoperea daunele provocate de o terță parte. Tom clătină din cap.

— M-am răzgândit. Ești mult prea dispusă, ceea ce înseamnă că n-o să fie o provocare și sigur n-o să fii de acord să faci ce vreau eu, fără ceva tare la bord.

— Ce anume?

Însă Tom clătină doar din cap și-i deschise portiera. Nu era neapărat un gest cavaleresc, ci mai degrabă unul necesar. Portiera era mare și foarte grea, plus că era un pic blocată. Dora urcă pe scaunul de piele crăpată și jupuită și o copleși mirosul de Mașină Veche, un amestec de benzină, sendvișuri cu brânză străvechi și încă ceva nedefinit, probabil de origine animală.

— Te descurci singură cu centura?

Tom o urmări în timp ce descâlcea metri de curele și se instala în scaun.

— Cât de cât, deși mă miră că mașina e destul de nouă ca să aibă centuri de siguranță. Cine ți-a împrumutat-o?

— Hamo. Are asigurare, ca și mine, de altfel, dacă te întrebai cumva.

— Probabil crezi că mă perpelesc de griji toată ziua, spuse ea, recunoscând în sinea ei că așa și făcea.

— O să te vindec. Și de unele expresii demodate, dacă tot m-am apucat, deși au un anumit farmec.

O porniră smucit prin noapte.

— Sper că nu-i prea departe, spuse Dora. Vreau să pot să mă întorc acasă pe jos, dacă ne lasă motorul.

— Vai, câtă neîncredere! N-o să rămânem în drum. Pe broscuțele astea vechi poți să pui bază întotdeauna.

După ce parcurseră câțiva metri fără incidente și Dora se convinse că era adevărat, spuse:

— Tom, n-ai uitat că am nevoie de numărul șantierului, nu?

— Păi, ca să fiu sincer, Dora, deja l-am sunat pe Fred. Îi zisesem dinainte de tine. Oricum trebuia să vorbesc cu el despre altceva, așa că i-am zis doar că ai fi interesată.

— Tom! M-ai luat ca din oală! În sinea ei, indignarea și ușurarea se luptau pentru supremație. De unde știai că o să vreau și, oricum, o să mă creadă lașă că n-am solicitat singură slujba.

— Ba nu. E o chestie foarte lejeră. Sincer. Vrea să vii de probă săptămâna viitoare. Nu e tocmai o slujbă de rutină.

— Nu-i nimic, nu vreau o slujbă de rutină, dacă nu mi se cere să port unghii false și să mă bronzez la solar.

— Ce?

— Adică dacă nu-i la un nivel prea înalt.

Tom izbucni într-un râs atât de zgotos, că tremura tot sau poate asta avea de-a face cu suspensiile instabile ale mașinii.

— Nu chiar.

— Ce-i de râs?

— O să vezi cu ochii tăi când mergi. Și o să te plătească cu ora, la început, însă până la urmă o să-ți ofere un salariu ca lumea. Eu aș vrea și aș încerca să fiu plătit cu ora cât mai mult.

— Păi, de ce? Adică, dacă e să lucrez pe un salariu, probabil că e mai puțin de muncă, atâta timp cât primesc o sumă fixă.

— Majoritatea lucrătorilor își câștigă singuri banii și sunt plătiți cu ora. O să ajungi să lucrezi mult peste program. Dacă ai salariu fix, n-o să-ți plătească orele suplimentare.

— A. Corect. Ei, să vedem cum merge. Poate n-o să-i placă de mine.

— Ei, o să te placă, nu-i vorbă. Toată lumea o să te placă. Ce-ai zice dacă te-ai ocupa tu de plăți? adăugă el înainte ca Dora să comenteze. Mie mi se pare muncă, nu glumă.

— M-am mai ocupat de-așa ceva. Mă pricep la calcule și, dacă ai programe ca lumea pe calculator, îți rezolvă ele mai toată treaba.

— S-ar putea să trebuiască să-l iei tare pe Fred. Nu prea se pricepe la programe.

— O să încerc să-l conving, zâmbi Dora.

— Nu cred c-o să-ți fie greu, îi spuse Tom, zâmbindu-i larg la rândul lui. Ei bine, am ajuns.

Pubul acela nu părea să aibă nimic deosebit față de altele, așa că Dora coborî din mașină cu o senzație moderată de încredere. Poate că Tom voia s-o pună să servească la bar sau ceva. Ar fi fost destul de penibil, pentru că nu umpluse în viața ei halbe de bere de la dozator, însă se pricepea să socotească în minte și, oricum, casele de marcat din ziua de azi se ocupă de tot.

Când văzu ce scrie pe tabla de afară, însă, își permise un mic țipăt înăbușit.

— Nu, Tom, nici acum, nici în vecii vecilor.

— Nu ești în pericol de moarte. Eu, unul, aș face-o. De fapt, o s-o fac eu primul. Haide. Poți să bei ceva tare înainte să te urci.

— Dar, Tom, se smiorcăi ea în timp ce el o trăgea înăuntru. Nu sunt în stare de *karaoke*!

Nu-i dădu drumul la încheietură până n-au ajuns la bar, înconjurați de atâta lume, că nu prea avea pe unde să dea bir cu fugiții.

— Ia zi, ce tărie îți place mai mult? N-are rost să bei bere, n-are destul alcool.

Dora avusese un pic de timp ca să se gândească. Era inutil să-i spună lui Tom că renunță și pace, cel puțin deocamdată. O să se prefacă că se ține de plan și o să găsească ea o strategie de evadare.

— Vreau un whisky dublu – irlandez, te rog.

— Oho. Scump.

— Ai zis că tre' să fie tare și zilele astea mi s-a făcut poftă de whisky. Și așa îți trebuie, meriți să-mi plătești pileala de să-ți iasă pe nas.

— Mi se pare corect, spuse el râzând. Dar trebuie neapărat s-o faci! Nu vreau să-mi beau banii de investiție.

— Totu' e să-mi beau eu mințile, bodogăni ea.

El achită băuturile și merseă la o masă cu două scaune libere, fără spătar. Se cățărără pe ele și Dora privi scena.

Încă nu începuse programul de *karaoke*, însă se făceau probe de sunet și oamenii își treceau numele pe o listă. Descoperind că era un pas necesar, Dora se uită la Tom. Îi aranjase un interviu pentru slujbă, oare o și programase la *karaoke*? Îl întrebă.

— Nu. N-am putut, altfel te-aș fi înscris. Ai mai făcut așa ceva?

Dora se gândi să mintă. Dacă se declara o veche amatoare de cântece cu „de ce m-ai părăsit“ și așa mai departe, oare s-ar fi răzgândit? Nu. Nu-și punea speranțele c-o să-l convingă. Clătină din cap cu regret.

— S-ar putea să-ți placă la nebunie!

Tom își bea pe îndelete berea și ea whisky-ul.

— Ba n-o să-mi placă deloc. Dar o s-o fac. Sper să nu-mi mai ceri niciodată ceva atât de greu.

Tom se încruntă puțin.

— N-o face, dacă o să te simți mizerabil.

Dora se uită la el.

— Nu. E o provocare, am zis c-o fac și tre' să-mi revin după un test de dactilografie. Mai rău de-atât nu se poate, spuse ea și se încruntă brusc. Nu tre' să ții minte versurile, nu?

Tom se relaxă la loc.

— Nu! Îți apar cuvintele în culori, în ritmul piesei. E mai dificil când tre' să ridici prea mult vocea și să cânți prea repede, așa că nu te face pulbere, că n-o să fii în stare să ții ritmul.

— Înțeleg că tu ești un împătimit al genului?

— Am cântat o dată. E mișto! Hai că încep. Mai bine te duci să-ți treci numele.

Primii cântăreți au fost extraordinari. Evident, o mai făcuseră de multe ori și, la cât de îngrozită era Dora, i se păreau de-a dreptul profesioniști. Trase de whisky, făcându-se mică în scaun. Tom îi aruncă o privire neliniștită.

— Sunt buni, este?

Dora aprobă din cap.

— Mai bine termini cât mai repede cu toată chestia, altfel o să te simți din ce în ce mai nervoasă.

— Probabil.

Dar nu se urni din loc.

— La urma urmei, n-ai chef să stai aici toată noaptea, până rămân numai afonii fără speranță.

Dora îl privi chiorâș.

— Cum adică fără speranță? Doar nu e concurs, nu?

Tom își luă o față spășită.

— S-ar putea să fie. Cred că, dacă interpretezi bine, ai dreptul să începi programul de săptămâna viitoare. Dar poate mă înșel.

Dora își termină băutura.

— Mă duc la budă, spuse ea. S-ar putea să dureze.

Croindu-și drum prin mulțime, Dora se gândi cum ar fi să ia un taxi până acasă sau, și mai bine, să șterpească broșuța și să-l lase pe Tom să se întoarcă singur cu taxiul. Mașinile astea vechi sunt ușor de spart. Nu trebuia decât să se roage de cineva de pe stradă s-o ajute să deschidă portiera și s-o împingă puțin, până pornea. Oare poți să rezolvi totul fără cheie? se întrebă ea.

Apoi, când ajunse la ușa pe care scria „Venus“ și care, după ce se gândi o clipă, își dădu seama că era de la toaleta doamnelor, își spuse că un *karaoke* mic era mai ușor decât toată nebunia cu mașina.

Nici la toaletă nu-ți puteai trage sufletul. Două fete își aranjau machiajul și perucile identice și se lățiseră peste ambele chiuvete, ocupând mai toată podeaua. Evident, urmau să cânte împreună. Dora se strecură în cabină. Tot acolo erau și când a ieșit, trebuind să-și facă loc cu greu până la robinet.

— Pardon, scumpo, spuse una din ele, culegându-și trusa de machiaj de pe chiuvetă. Nu mai are nimeni loc de noi.

— Nu-i nimic, spuse Dora cam răgușită.

— Hei, te simți bine? Pari un picuț palidă.

— Sunt bine. Am trac, atâta tot.

— Trac?

Dora încuviință, știind că cele două femei, cu tupeul și lipsa lor de griji, oricum n-ar înțelege.

— Da. Am zis că o să cânt la provocarea unui prieten, dar până la urmă e mult prea provocator.

Cele două schimbă câteva priviri, evident întrebându-se cine era toanta cu care stăteau de vorbă la budă.

— Putem să întrebăm, spuse cea care intrase în vorbă cu ea. Uite, noi avem o trupă. Încercăm niște numere noi, să vedem cum sunt primite. *Cover-uri*, evident.

Dora stătu un pic să mediteze cum se făcea că niște numere noi puteau să fie *cover-uri*. Un *cover* era prin definiție un cântec vechi, nu?

— De obicei suntem trei, însă Christine n-a putut să vină astă-seară. Avem perucă, rochie și tot tacâmul. Ai avea chef să cânti cu noi? Ar da mai bine în trei. Avem un tip care cântă versurile, dar refrenul e mult mai important, pe bune.

Dora se chinui să adune destulă salivă ca să înghită.

— Știi să cânti cât de cât? întrebă fata care nu vorbise. N-are sens să-i propunem, dacă e afoană, îi spuse ea pe mormăite prietenei sale.

— Nici nu trebuie să cânte, de fapt, spuse colega ei de trupă. Nu trebuie decât să mimeze.

— Am fost în corul școlii, răspunse Dora, încercând să lase impresia că chiar are chef să urce pe scenă și să cânte.

Cumva, simțea că nu s-ar fi învoit să ducă provocarea la capăt dacă n-ar fi fost în stare să cânte deloc.

— Păi, merge, spuse fata care se îndurase prima de ea. Nu vrem decât să cânti refrenul cu noi. *Hit the Road, Jack*. Îl știi?

— Al lui Ray Charles? încercă Dora.

— Exact.

— Păi, nu știi versurile...

— Păi nu trebuie să le știi. Nici măcar de asta nu e nevoie, doar e *karaoke*, nu? Ce mărime porți? Ia scoate alea de pe tine. S-ar putea să-ți fie un pic strâmtă rochia.

Dora îl căută pe Tom din priviri de cum se urcă pe scenă. El bătea darabana pe masă și se tot uita în jur. Când o să se întoarcă în sfârșit spre scenă, oare o s-o recunoască?

Purta o perucă brunetă țeapănă, lucioasă ca vopseaua, care nici nu se mișca și o făcea aproape de nerecunoscut. Rochia era foarte scurtă, iar pantofii prea mari, înalți, cu tălpi groase. Trebuse să împrumute un aparat de ras ca să scape de niște fire de păr de la subsuoară și se expusese unui amestec de machiaj din trusele ambelor fete. Se simțea ușurată la gândul că nici mama ei n-ar fi recunoscut-o, însă voia ca Tom să-și dea seama câte îndurase ca să ducă la îndeplinire provocarea aia idioată a lui.

— Ține minte, nu trebuie să cânți, poți să mimezi doar cuvintele, îi spuse fata de lângă ea cu jumătate de gură. Însă încearcă să nu te uiți la versuri, dacă poți.

— Bun, hai că e rândul nostru.

Un bărbat într-un sacou lucios, edwardian, stil anii '50, pantaloni strâmți și o perucă similară cu ale fetelor apăru din cealaltă parte a scenei. Se puse pe cântat:

— „*Oh woman, oh woman don't you treat me so mean...*“

Fetele bâțâiau din picioare și dădeau din șolduri, așa că Dora se bâțâi și se legănă cot la cot cu ele. Când veni momentul, Dora cântă la sentiment „*Hit the road, Jack...*“

Îl zări pe Tom și își dădu seama că o văzuse. La început păru că nu-i vine să creadă, însă apoi admirația luă locul neîncrederii. Își ridică paharul în cinstea ei, iar ea cântă, la rândul său, „*Don't you come back no more, no more*“.

Au făcut senzație, trebui ea să admită și recunoscă și că se simțise foarte bine. Era minunat să fii altcineva, diferit de persoana care erai în mod normal. Coborî de pe scenă odată cu ceilalți și se duse la masa lui Tom.

— Ar fi cazul să mă aleg cu un premiu pe cinste pentru toate provocările astea, spuse ea.

Tom sări de pe scaun și o îmbrățișă.

— Ai fost fantastică! Nu mi-am crezut ochilor când mi-am dat seama că erai pe scenă. Chiar ți se potrivește la marele fix rochia asta scurtă, dragă, adăugă el parșiv.

— Mă duc să mă schimb, spuse ea ferm. Apoi mi-ar prinde bine niște apă.

— Ar fi mai nimerită niște șampanie, pe bune, dar nu-mi permit și oricum am găsi doar poșircă aici.

— O vadră de apă și un pahar de bere merg de minune. Am asudat ca un cal de curse.

Dora se simțea cam tristă să se despartă de femeia șmecheră, țipătoare și autoritară în pielea căreia se aflase câteva minute și era foarte tristă să-și ia la revedere de la colegile ei de trupă.

— Ai fost bună, i-au zis. Ar trebui să mai faci din astea.

— Nu, mersi, dar vă mulțumesc foarte mult că m-ați salvat. Singură n-aș fi reușit.

— Ei, ai grijă ca prietenul tău să te răsplătească cum trebuie pentru eforturi, spuse una.

— Altfel, știi ce să-i zici...

Dora râse și cântă, în cor cu celelalte: „*Hit the road, Jack...*“

— Acuma mă duc să mă îmbăt, spuse ea.

Lunea următoare, Jo ținu morțiș să-i pregătească Dorei niște sendvișuri pentru prima zi de lucru.

— Nu trebuie să le mănânci, n-ai decât să le ții în geantă, însă dacă vezi că toată lumea scoate cutii cu merinde la prânz, o să fii și stânjenită, și înfometată.

— Ce fel de cutii sunt alea ?

— Ei, știi tu, cutii pentru sendvișuri. Spune-mi, ce ți-ar plăcea ? Am șuncă, brânză, niște salată sau vrei să-ți gătesc ceva ? adăugă ea, simțind că Dora era mai preocupată de drumul până acolo și de solicitările pe care le va primi când ajungea. Dacă nu-ți place, poți să te întorci pur și simplu acasă, insistă Jo făcându-i cu mâna. Țsta-i șpilu' când locuiești la doi pași de serviciu.

Nu numai Dora se simțea agitată și nervoasă. În felul ei, Jo începea și ea o muncă nouă. Mai întâi eliberă o masă și toate blaturile. Nu voia să se trezească că nu are unde să așeze obiectele. Apoi întinse ziare pe masă și-și puse un șorț. Știa că unele pregătiri nu erau neapărat necesare pentru ce-avea de făcut, însă voia să-și ordoneze mintea laolaltă cu celelalte.

Apoi scoase punga cu fragmentele pe care se angajase să le restaureze, precum și pungile cu materiale și instrumente.

Și iată oglinda care-i atrăsese atenția la început, cu rama sculptată și aurită și amorașul beteag. Era foarte deteriorată. Jo nu știa de unde să înceapă, așa că hotărî să-și admire materialele mai întâi, inclusiv punga cu bucăți de lemn.

Avea planșetă, cuțit și perie speciale pentru montarea foiței de aur. Poleiala pe argilă presupunea o tehnică extrem de spinoasă, însă Peter, tovarășul de la magazin, o convinsese că era calea spre progres, un meșteșug de valoare, dacă-l deprindea.

Peria de poleit era ca un penel lat, aproape pătrat, cu peri moi. Cu ea țineai foița, care, din câte spusese Peter, putea fi suflată la cel mai mic curent de aer și se rupea îngrozitor de ușor. Planșeta avea niște margini mai înalte, ca să împiedice treaba asta. Cuțitul arăta ca unul obișnuit, cu vârful retezat pieziș, și nu-i plăcuse să-l cumpere. Dar cum toate cuțitele de pe barjă erau ale lui Michael, nu prea

avea de ales. Nu era nevoie de așa ceva azi, nu plănuia decât să aplice câteva straturi de ipsos, care trebuiau să se usuce mai întâi, însă n-a rezistat să nu admire tot ce avea.

Unealta ei preferată era pila de șlefuit: o piesă cu mâner de lemn și o bucată de agat în vârf. Asta îi răsplătește eforturile, îi spusese Peter. „Această unealtă micuță o să-ți preschimbe foița fermecat de fragilă într-o materie ca razele de soare, luminoasă și solidă.“

— Bun, spuse ea cu voce tare. Hai să curățăm rama.

Își puse niște mănuși de cauciuc și scoase buretele de sârmă.

— După ce termin de curățat mizeria, o să mă apuc să încălzesc ipsosul.

Peter o încurajase să cumpere ipsos deja preparat. „Nu vrei să ai de furcă cu granulele de clei de iepure, spusese. Miros groaznic.“

O jumătate de oră mai târziu, aplicase primul strat de ipsos diluat pe mulurile pe care le crease cu un pic de filer. Cât aștepta să se usuce, ceea ce putea să ia vreo două ore, din câte zicea cartea, Jo scoase uneltele de șlefuit și niște bucăți de lemn de tei.

I-a luat un timp să se obișnuiască din nou cu mânăuirea uneltelor, însă până la urmă îi ieși un picioruș acceptabil.

Încurajată de succes, se apucă să modeleze marginea festonată a ramei pe care o crease mai devreme, adăugând două segmente destul de impresionante. Aproape se convinsese că atunci când va adăuga vopseaua și foița de aur, oglinda va arăta numai bună de vânzare.

Cu toate că radioul bolborosea ceva pe fundal, nu reținuse nimic din ce se spusese. Încercă cu grijă ipsosul, să vadă dacă s-a uscat, și adăugă un nou strat subțire. Mai dura o vreme – poate tot restul zilei – până ajungea la poleirea cu foiță de aur, când o să frece peria de braț, folosind-o ca să prindă foița.

„O să zboare spre ea ca pilitura de fier atrasă de un magnet“, îi spusese Peter.

Ca să nu-și piardă răbdarea, Jo scoase un nou obiect, tipsia micuță cu o figurină ce susținea un vas, al cărei cap lipsea. Dacă reușea să curețe totul degrabă, putea să instaleze o linie de producție. Oftă de mulțumire. Dacă îi ieșea toată treaba, nu mai era forțată să servească la bar – spre ușurarea fostului ei soț și a fiică-sii. Luă o bucată de plastilină cât o ghindă de mare și se apucă să modeleze un căpșor, fredonând fericită.

Capitolul 9

Dora o porni de-a lungul falezei, îmbrăcată, potrivit indicațiilor, într-o pereche de blugi curați, dar nu noi. Îi încălca întreaga concepție despre cum trebuie să te îmbraci la serviciu, iar domnișoara Unghii Fioaroase ar fi fost oripilată, însă Tom fusese cât se poate de hotărât.

— Dacă apari la costum și tocuri, toată lumea o să se șocheze și n-o să fii angajată, îi spusese el.

— Numai bine. N-am adus haine din astea cu mine.

Sendvișurile și sticla cu apă erau ascunse în geanta de umăr, alături de un dicționar și o sticlută de fluid corector. Jo îi dăduse un pachet de la Crucea Roșie, după ce găsisese în zonă o papetărie care avea așa ceva ; amândouă căzuseră de acord că, deși probabil nu era cu totul necesar și o s-o aștepte un calculator nou și scânteietor, „nu se știe niciodată“

— S-ar putea să fie un jaf de Underwood, spuse Jo, apoi reflectă că jafurile alea ieșiseră din circulație chiar dinainte să lucreze ea în diverse birouri.

Era o zi minunată, ceea ce îi era de ajutor ; soarele licărea pe apă și, ceva mai departe, în frunzișul copacilor. Trebuia să meargă pe malul apei până ajungea la marginea orașelului, unde se găsea o cârciumă, așa o învățase Tom. Apoi trebuia să înainteze de-a lungul falezei, până la capătul ei. Șantierul se afla pe celălalt mal al fluviului.

Se aștepta să dea de un pod sau ceva, știind că șantierul era pe o altă insulă. Dar nu era nici un

pod ; era doar Tom. Stătea pe marginea apei, trăgând de parâma unei bărcuțe.

— Salutare, ai ajuns cu bine, ai? o întrebă uitându-se în sus la ea.

— Ce cauți pe-aici? spuse Dora, nu tocmai încântată să-l vadă. Trebuie să mă văd cu oamenii de la șantier și să încep munca de probă, nu?

— A, ba da. Am venit să te duc la lucru.

Îi arătă barca ce se legăna pe cală. Aceasta părea lungă și înnămolită.

— Chiar n-am chef să merg cu barca, Tom. O să mă umplu de noroi.

— Nu-ți face griji, toți suntem plini de noroi. N-ai tu chef, dar mă tem că n-ai nici de ales. Cel puțin, nu la flux. Vreo două ore, la reflux, poți s-o iei pe jos din ambele părți, spuse el zâmbindu-i încurajator.

Dora se uită la barcă, la Tom și apoi la șantier. Din câte vedea ea, părea să constea într-o adunătură de barje și bărci vechi, o clădire ca un hambar fără un perete și o tablă cu numele, căreia i-ar fi prins bine un strat nou de vopsea. Auzise de reputația grozavă a șantierului – nu datorită aspectului său, asta era clar. Deschise gura să-și exprime scuzele de rigoare. Tom i-o luă înainte.

— Nu fi bleagă!

O privea provocator, iar ea își aminti că nu trebuia să rămână dacă își dădea seama că nu-i plăcea deloc.

— Bine, atunci.

— Nu degeaba i se zice cală¹, nu? zise ea, lăsându-se să alunece în jos, până la marginea apei.

— Acum știi de ce ți-am zis să vii în blugi, spuse Tom. Sper că nu-s prea strâmți. Urcă.

— E prea târziu să-mi spui că am un fund prea mare în ăștia, zise ea.

Puse cu mare grijă piciorul în bărcuță și se așeză grăbită când aceasta se afundă sub ea.

1. În engleză, *slipway*, denumind platforma înclinată pe care alunecă ambarcațiunile spre și de la mal (n.t.).

Tom trase de frânghie până apăru o greutate acoperită de nămol. O mută în barcă și luă o vâslă, care era singura, din câte se părea. Nu se așeză.

— Cum o să vâslești cu o singură vâslă? întrebă ea un pic neliniștită.

— Uite-așa.

Tom cufundă vârful vâslei în apă, mai întâi pe-o parte a bărcii, apoi pe cealaltă. Cât ai bate din palme, erau pe malul celălalt.

— Cum o să trec apa dacă nu ești aici? întrebă Dora, ridicându-se în picioare și apucând mâna lui Tom ca să-și păstreze echilibrul cât cobora.

— Dacă nu-i nici o barcă, o să trebuiască să strigi până vine să te ia careva, însă de obicei se găsește o barcă. O să te obișnuiești.

Convinsă că n-o să se obișnuiască, Dora nu comentă. Deși avusese grijă, se mânjise de nămol pe blugi, însă trebuia să-l asculte pe Tom când îi zicea că n-o să conteze.

Merse după Tom în susul calei, spre o scară. O urcară și o luară de-a lungul unui șir de șipci care se întindea pe latura hambarului – un atelier improvizat pe o barjă, văzu acum Dora. De sub prelată se auzeau zgomote de ciocan și fierăstrău, Radio 2 și cineva care fluiera.

— Scuze pentru radio, spuse Tom. Boșorogii ăștia se dau în vânt după chestii ușoare și tirade.

Cineva își scoase capul printr-o despărțitură a prelatei.

— Ia-o mai încet cu babalâcii, tinere Tom. A, ea e fata aia nouă a ta de la birou? Asta înseamnă c-o să primim în sfârșit fluturași de salariu ca lumea? Grozav!

Bărbatul avea păr blond și des ca niște călți și o strungăreață scoasă la lumină de zâmbetul lui larg.

— O să se ocupe de ceaiuri?

— Nu, răspunse Tom. Haide, Dora, n-are rost să-i iei în seamă pe neisprăviții ăștia.

Dora îi zâmbi neisprăvitului și se luă după Tom pe șipci, spre o baracă de lemn.

— Fred? strigă el. Am venit cu Dora.

Un omuleț cu păr cărunt și o expresie îngrijorată își făcu apariția la ușă.

— 'Neața, Dora, bine-ai venit în Iadul Hârțogăraielor. Sunt Fred. Tom, pune ibricul la fiert.

Dora îl urmă pe Fred în baracă. Cu totul, înăuntru erau două birouri, câteva fișete și două scaune. Pe pereți erau lipite grafice, note, desene, avize, calendare și planuri de execuție. Pe ambele birouri se înălțau precar teancuri de dosare, cataloage, reviste și scrisori nedeschise. Numele pe care i-l dăduse Fred – Iadul Hârțogăraielor – părea o descriere mult prea indulgentă.

— Ia loc, spuse el, luând un teanc de dosare cu șină de pe un scaun ca să poată să se așeze. Cum bei ceaiul? Sau preferi cafea?

— Oricare, îi răspunse Dora lui Tom. Cu lapte și fără zahăr, orice ar fi.

— Ei, Dora, spuse Fred, după ce Tom dispăru într-o construcție ce părea a fi un șopron. Sper că-ți plac provocările.

Dora se gândi că îi plac într-adevăr și îi zâmbi la rându-i lui Fred.

— Aveți un calculator? întrebă ea.

— Acolo. Ultimul răcnet. Nici unul din noi nu știe cu ce se mănâncă.

Dora își suflecă mânecile, la propriu și la figurat.

— Unde să stau și ce vrei să fac mai întâi?

— Ce consideri tu că e mai bine, scumpo, însă cred că ar trebui deschise niște scrisori.

— Îmi dai mână liberă? N-o să arunc nimic fără să fiu absolut sigură, însă o să mă apuc să sortez hârțiile în teancuri.

O expresie de ușurare se întinse pe chipul lui Fred, ștergându-i ani de griji de pe figură.

— Fă fix cum te taie capul!

Jo știuse că n-o să poată să aplice foița de aur decât peste câteva zile, când se uscau toate straturile de ipsos, și era recunoscătoare. Își făcea griji să nu strice un produs atât de scump. Aranjă la locul lor toate materialele, mângâind o clipă tandru cu obrazul vârful rece și neted al pilei cu agat, înainte să pună instrumentul în cutie. Oare se simțea atât de bine doar pentru că-i plăcea să lucreze cu asemenea unelte? În parte, probabil că da. Șterse masa, amintindu-și când curățase blatul după ce Dora și Karen confecționaseră felicitări de Sfântul Valentin, statuete de ghips și, mai târziu, bijuterii. În inima ei, clar rămăsese doar o fetiță.

Cum era doar ora trei, hotărî că mai avea destul timp să-și verifice e-mailurile după ce pusese totul la locul lui. Voia să-i scrie fiicei sale, să-i spună cum îi mergea Dorei. Karen va fi impresionată să audă că Dora începea perioada de probă pentru o slujbă nouă și uimită la culme că se lăsase convinsă să cânte la *karaoke*. Și Jo era uimită. Ea n-ar fi făcut în ruptul capului așa ceva, oricât de beată ar fi fost. Își făcu o ceașcă de cafea, cât se deschidea calculatorul, apoi accesă căsuța poștală și rămase surprinsă și un pic neliniștită când văzu că primise un mail de la Michael. Nu mai dăduse nici un semn de când se mutase ea pe barjă. Oare o să-i spună că trebuia să se întoarcă de urgență?

Dragă Jo,

Sper că tu și Trei surori sunteți bine. Poți să te uiți în actele bărcii și să-mi spui când trebuie să-i facem probele de siguranță? Sunt în cutia din birou. Asigurarea trebuie plătită cam la aceeași dată în fiecare an. O să te sun peste câteva zile, dacă nu primești până atunci mesajul meu. Ai zis că intri pe net cam în fiecare zi.

Toate cele bune,

Michael.

Ei, n-o să rămână fără casă chiar azi, ceea ce era bine. Jo găsi cutia și documentul dinăuntru. Certificatul de siguranță trebuia înnoit în vreo două săptămâni. Era un pic neliniștitor, pentru că presupunea o acțiune „ambarcațională” – ceea ce n-avea nici un chef să facă. Răsfoi hârtiile până găsi certificatul de asigurare. Și acesta trebuia înnoit în curând. Luă ambele acte cu ea la laptop și se apucă să-i răspundă lui Michael. Apoi se uită iar la data certificatului de siguranță. Depășise termenul cu un an. *Trei surori* nu mai avea un certificat valid de siguranță de unsprezece luni. Un pic îngrețoșată, verifică asigurarea. Cel puțin, aceasta era încă valabilă, deși doar pentru câteva săptămâni.

Dragă Michael... Îi povesti ce descoperise.

Spre ușurarea ei, primi răspuns aproape imediat.

Dragă Jo,

A naibii belea! Nu-mi vine să cred că n-am verificat. Va trebui s-o amarezi pe uscat și să-i faci o revizie ca să reînnoiești asigurarea. Cel mai bine o duc unde-a fost și data trecută. Are nevoie și de unele reparații. Fac eu toate aranjamentele. Revin curând cu alte detalii. Rămâi pe net.

Toate cele bune,

Michael.

Jo se duse să-și mai prepare o ceașcă de cafea în locul aceleia pe care o lăsase să se răcească. Făcu ordine în cambuză cât timp fierbea apa. Toată bucuria pe care o simțise modelând piciorușul amorașului se preschimbase în neliniște. Unde o să stea ea și Dora? S-ar putea ca Dorei să-i fie foarte greu, dacă găsisse în sfârșit o slujbă care-i plăcea într-adevăr. Un semnal venit de la laptop o anunță că primise un nou mesaj – de la Michael.

Totul e aranjat. Am programat-o la bazinul de reparații și pot să se ocupe de ea. Mare noroc că am putut s-o strecur, pentru că e destul de urgent. Bine că asigurarea e încă valabilă.

Toate cele bune,

Michael.

Lui îi convine, își spuse Jo. Nu el trebuie să facă ceva concret în legătură cu situația. Poate să stea liniștit în vila lui de lux, cu amanta lui de fițe, și să conducă operațiunile de acolo. Făcu iarăși clic pe *Reply*.

Știi cât de recunoscătoare îți sunt că mi-ai dat Trei surori pe mână, însă mă îngrijorează puțin că trebuie să fac toate lucrurile astea. Ți-am zis doar că nu mă pricep la bărci! Nu poți să amâni toată treaba pentru câteva luni, nu? Sau măcar câteva săptămâni, ca să-mi găsesc o locuință până atunci. Jo

În mod normal, Jo nu privea cu atâta lejeritate chestiuni precum asigurarea, însă, socoti ea, nimeni n-avea de unde să știe dacă *Trei surori* era asigurată sau nu, în afară de ea și de Michael. Altfel ar fi stat treaba dacă naviga undeva, însă sigur nimeni n-o să fie alertat de prezența lor neasigurată dacă barja rămânea locului, în dană, nu? Făcu clic pe *Send*, sperând că Michael îi va lua în seamă rugămințile. La urma urmei, sigur o să vrea să supravegheze lucrările când o să vină în țară, nu? Nu i-ar conveni să se ocupe de tot chiriașul lui de vârstă mijlocie.

Se apucă să toace niște ceapă drept substitut. Laptopul scoase din nou un semnal sonor.

Îmi pare tare rău, a fost o eroare de comunicare la mijloc! N-ai de ce să-ți faci probleme. Mă ocup eu de tot.

Jo se simți tare rușinată de senzația de ușurare care o învălui. Știa că fiica ei ar fi primit cu entuziasm sarcina de a duce barja la bazinul de reparații. Karen moștenise niscaiva gene ale curajului care rămăseseră inactive preț de o generație, ocolind-o pe mama ei, asta, desigur, dacă nu cumva se alesese cu ele de la taică-său.

Nevenindu-i să creadă că tatăl lui Karen avea ceva în comun cu fiica ei, se hotărî să-și fructifice activitatea de substitut și să toace niște morcovi și țelină. O să facă o lasagna bună pentru cină. Dora avea nevoie de un fel de mâncare familiar și simplu, după prima zi la slujba cea nouă.

Dora se întoarse acasă frântă de oboseală, plină de noroi, dar fericită.

— M-am distrat de minune! spuse ea. Toată lumea de la șantier e așa de drăguță.

— Deci o să rămâi acolo? o întrebă Jo, molipsindu-se de la entuziasmul Dorei.

— Absolut. E grozav. N-au mai avut pe nimeni de-o veșnicie, așa că sunt o groază de chestii de făcut. O să trebuiască să le pun la punct o schemă. Au calculator, dar nu-l folosesc decât la scris mailuri. O să le fac ordine. Ador asemenea provocări, adăugă ea oftând mulțumită. Dure, dar care să nu-ți pună viața în pericol.

— Doamne!

— Ei, știi și tu cum e: când totul a fost absolut oribil înainte, tot ce fac eu o să pară genial. E ideal pentru toată lumea. Cum spuneai tu despre slujbele temporare pe care le-ai avut. Numai că sunt frântă!

Jo îi întinse o cană de ceai și niște fursecuri pe care le făcuse în eventualitatea că nu era în stare să repare obiecte decorative și se vedea silită să deschidă ceainăria aceea.

— Ei, și ce-ai făcut azi? mormăi Dora cu gura plină de jumătate de fursec.

— Păi, m-am apucat de ramă, aia cu amorașul spart și mulura ciobită. Am muncit pe rupte. Sper doar să-mi iasă destul de bine încât obiectele să fie vandabile.

— A, dă să văd și eu, spuse Dora.

— Se usucă la adăpost – îți arăt mai încolo.

— Și? Ce s-a mai întâmplat azi?

Jo afișă din nou un zâmbet hotărât.

— Mi-a scris Michael să verific asigurarea și certificatul de siguranță al bărcii.

— Au fost în regulă?

Dora verificase chestii similare toată ziua și simțea un interes profesional.

— Asigurarea da. Certificatul de siguranță a expirat de vreun an. Însă nu cred să conteze. La urma urmei, n-o s-o luăm din loc, nu?

Dora clătină din cap.

— Fursecurile astea sunt super.

Jo avea un ton relaxat, însă Dora simțea o notă de neliniște în vocea ei, la perspectiva de a locui fără toate actele în ordine.

— Cred că n-o să fie nici o problemă, continuă Jo, aproape pentru sine. Pe la cât crezi c-o să îți se facă foame din nou?

Mâna Dorei se opri în aer.

— Păi, nu prea curând. Fursecurile astea sunt mult prea delicioase. Îmi pare rău! A, tocmai mi-am amintit.

— Ce?

— L-am invitat pe Tom la cină.

— Ce bine. Am făcut o ditamai lasagna.

— Știu că n-ar fi trebuit să-l invit fără să-ți spun dinainte și n-am nimic împotriva să gătesc eu, însă am simțit că trebuia.

— De ce?

— A venit azi-dimineață și m-a dus cu barca la șantier.

— Te-a dus cu barca? Vrei să zici că altfel nu se poate ajunge acolo? Dora, e groaznic!

Dora zâmbi fericită.

— Nu trebuie să mergi cu barca decât la flux. Când se termină, poți să traversezi pe niște pietre innămolite.

— A, atunci e în regulă! exclamă Jo dându-și ochii peste cap.

— Pot să-i trimit un mail lui Karen? întrebă Dora, trăgând laptopul spre ea. Vreau să-i povestesc.

— Bună idee. Voiam să fac asta înainte să primesc mailul de la Michael.

Karen răspunse destul de repede.

Bună, Dora, mă bucur să aflu vești de la tine! Îți scriu în pauza de prânz. Ce grozav că ți-ai găsit de lucru așa de repede. Pare mișto. Mama e bine? Se stresează că barca nu e asigurată? Pe vremuri se frământa toată când era vorba de așa ceva. Își ia ea un aer brav, însă de fapt își face griji.

Apropo, ai putea s-o rogi să-mi găsească permisul de conducere pentru motostivuitoare? Lumea de aici nu mă crede că am așa ceva și îmi trebuie ca să car instalațiile mari. (Motostivuitoarul, nu permisul!) Nu vreau să dau din nou examenul aici! E acasă, într-un dosar pe undeva. Știu că e un pic de deranj, însă chiar îmi trebuie. Ai putea să te duci acasă cu ea și s-o aperi de Ștoarfă. A, tre' s-o șterg. Pa!

Cu drag,

Karen

— Nu prea cred că am chef să mă duc acasă, spuse Jo după ce citi mailul fiicei sale. Nici dacă ești tu cu mine să mă aperi.

— De ce? Să pun masa? întrebă Dora închizând calculatorul.

— Da, și deschide o sticlă de vin. E-n dulap. Pentru că deja mi-am exprimat cumva punctul de vedere, spuse Jo revenind la subiect. Nu vreau să

fiu silită să mă întorc. Deși, dacă e pentru permisul lui Karen, Philip n-o să aibă nimic împotriva. Așa sunt eu.

— N-ar putea să-l găsească el?

— Foarte slabe șanse. N-ar fi în stare să-l găsească în veci, altfel l-ar fi rugat pe el.

— Neplăcută treabă!

— Pe de altă parte, spuse Jo scotocind într-un sertar după tirbușon, așa avea de ridicat niște haine. Am putea să le facem pe amândouă odată, presupun.

— Nu ți-au mai rămas decât haine acolo? întrebă Dora punând masa.

— Bănuiesc că mai sunt și altele, răspunse Jo după ce se gândi un pic. Mi-am lăsat toate ustensilele și unele din ele chiar mi-ar prinde bine.

— Hai să facem o razie pe-acolo, propuse Dora. Weekendul viitor. N-ar fi rău să vedem dacă mai ai casetele alea vechi cu mine și Karen.

— Bună idee. Ei, unde e Tom? Cina e aproape gata, spuse Jo aruncând o privire în cuptor.

Chiar în clipa aceea se auzi vocea lui Tom, salutându-le de deasupra. Jo îi strigă prin bocaport și Tom coborî.

În timpul mesei, lui Jo îi sună telefonul. Se ridică și răspunse. Era Philip.

— Jo? Am primit un mail de la Karen. Spune că-i trebuie permisul de conducere pentru motostivuitoare și c-o să vii să-l iei.

— Aș putea să-ți explic unde e...

— Las-o baltă. N-am găsit niciodată nimic în cuibul ăla de șobolani, sistemul tău de evidență, cum îi spui tu. Karen zice că eu și Samantha trebuie să plecăm de-acasă în ziua aia. Te-a luat sub aripa ei, ce mai!

Jo păstră tăcerea, acordându-i lui Philip un pic de timp să-și dea seama de ce o luase Karen în grijă pe mama ei.

— N-o să-ți ia prea mult să-l găsești, nu? continuă Philip.

Acum că el părea deranjat de timpul pe care i-l acorda în fostul ei cămin, Jo se simți indignată.

— Chiar am nevoie de hainele de vară și aș prefera... să nu fiți acolo.

Jo se mira cât de nesigură se simțea în fața perspectivei de a o vedea pe noua femeie din viața soțului ei.

— Și pentru Samantha ar fi mai bine. Nu vreau să se simtă prost.

Nesiguranța lui Jo se transformă în furie.

— Sigur că nu.

Rosti cuvintele ceva mai răspicat decât ar fi fost cazul. Dora și Tom priviră în farfurii.

— Nu-i nevoie să fii țâfnoasă. Casa e imaculată. Samantha a reamenajat camera liberă și arată încântător.

Arăta încântător când am amenajat-o eu, își spuse Jo, scandalizată că tapetul ei franțuzesc, cu scene pastorale comice, fusese dat jos.

— O să vin cu Dora weekendul viitor, dacă e în regulă. Însă vă rog să vă găsiți ceva de făcut prin oraș. În nici un caz nu vreau să se simtă Samantha prost.

Capitolul 10

— Ei, i-ai zis-o, spuse Dora un pic mai târziu.

— Întotdeauna m-a călcat pe nervi, răspunse Jo așezându-se din nou la masă și înfigând furculița destul de agresiv într-o foaie de salată. Însă de când m-a părăsit nu m-am mai sinchisit să-mi reprim sentimentele. Dar nu-ți face probleme, Dora, n-o să fie acasă când mergem noi. N-o să trebuiască să fii de față la cine știe ce scenă oribilă. Haide, mâncați. Ei, Tom, cum de-ai convins-o pe Dora să cânte la *karaoke*? întrebă ea după ce mâncară o vreme în liniște și pace.

— A fost grozavă. Am rămas foarte impresionat.

Îi aruncă Dorei o privire admirativă, pe care doar Jo o observă.

— Bravo ție, Dora. Ei, ar putea să mai deschidă unul din voi o sticlă de vin?

A fost o masă foarte veselă și Jo reuși să-și scoată din minte gândurile despre fostul ei soț, noua lui parteneră și grijile pe care și le făcea în legătură cu vizita în casa ei, însă după masă voia să rămână un pic singură. Neștiind cum să abordeze situația, se trezi că Tom îi vine în ajutor.

— A fost minunat, Jo. Pot să-ți mulțumesc cu un pahar în oraș înainte de culcare?

— Când, acum? întrebă Jo și Tom dădu din cap aprobator. Dora, mai ești dispusă să mergi vreodată cu Tom la cârciumă?

Dora se uită la Tom, apoi din nou la Jo.

— Adică, dacă un amic de-al meu m-ar obliga să mă ridic și să cânt în public, nu l-aș mai lăsa să se apropie nici la o sută de kilometri de mine, continuă Jo. Însă dacă tu ești atât de generoasă încât să-i accepți oferta, mie mi-ar fi bine să rămân singură acasă.

— Numai că tu ai pregătit cina, protestă Tom destul de potolit. Ar trebui să fii răsplătită.

— Și nu putem să te lăsăm cu toate vasele astea murdare, adăugă Dora.

— Avem mașină de spălat vase și chiar mi-ar plăcea să stau un pic să judec diverse chestiuni. Niște chestiuni destul de numeroase.

— Dacă ești sigură...? spuse Tom după o pauză.

— Hai, mergeți – o să fie ultima strigare în curând, spuse Jo încuviințând din cap.

Tom și Dora o priviră cu milă.

— Nu se mai face așa ceva pe la cârciumi, explică Tom. Întotdeauna e deschis până la miezul nopții.

— Vai, Doamne, am uitat. Sper din toată inima să nu trebuiască să lucrez ca barmanișă.

— Haide, Tom, spuse Dora. Cred că Jo are nevoie de un pic de liniște.

Când își lua la revedere, pieptul lui Jo începu să vibreze. Ea se întoarse cu spatele și își vârî mâna în sutien.

— Întotdeauna își ține telefonul în sân? îl auzi pe Tom întrebând, în vreme ce el și Dora urcau scara.

— Acolo ține tot ce nu vrea să piardă, din câte mi-a zis, îi explică Dora în timp ce se pierdeau în noapte.

— Salut, Jo, spuse o voce de bărbat. Michael. Jo se simți pe dată neliniștită.

— A. Bună.

Făcu o pauză, așteptând să-i spună de ce sunase. Mai întâi îi scrisese și acum o sunase. *Rar* se întâmpla s-o sune.

— Da... ăăă... m-am gândit că mai bine te sun decât să-ți trimit un mail. Nu știam când te mai găesc pe net.

— Așa?

— Da. În legătură cu bazinul de reparații.

Ceva din tonul lui o făcu să se deplaseze spre un colț al camerei unde se putea așeza.

— Ce-i cu bazinul?

— E o situație destul de serioasă. Chestia e următoarea: compania care se ocupă de cheiuri nu ne permite să stăm fără certificat de siguranță și asigurare la zi. Mi-am amintit de toată treaba asta și pentru că am primit un mail de la Steve.

Jo își stoarse la disperare creierii să-și amintească vreun Steve, însă nu identifică pe nimeni cu numele ăsta.

— Scuză-mă, cine e Steve?

— E omul de la companie. Poate nu l-ai cunoscut, în fine, e un tip de treabă și mi-a zis că or să se ia măsuri dure ca să oblige lumea să mute epavele alea pe jumătate scufundate de la capăt.

— A. Dar noi nu suntem o epavă pe jumătate scufundată de la capăt, spuse Jo, simțindu-se din ce în ce mai neliniștită.

— Nu, dar trebuie să avem toate actele la zi, insistă Michael. Vreau să sablez carena și s-o dau cu un strat de rășină.

— A.

— Numai că, Jo, aș vrea ca *Trei surori* să meargă în Olanda pentru reparații.

— Olanda!

— Da, spuse el, apoi făcu o pauză. E în Uniunea Europeană, știi, nu la capătul lumii.

— Dar e la capătul Mării Nordului!

— Nu mă aștept s-o duci tu acolo, Jo!

— Bun! Vocea îi pierise și i se subțiasse. Dându-și seama, se chinui să ia un ton lejer și glumeț. Păi, și eu unde-o să stau cât timp admiră *Trei surori* morile de vânt și brânzeturile afumate?

Interpretând greșit motivul tonalității de șoricel din vocea lui Jo, Michael se strădui s-o liniștească.

— O să rămâi cu ea, desigur. N-ai de ce să te muți de pe barjă. Du-te cu ea în călătorie! Gătește. Fă-te folositoare, adăugă el.

Jo își umezi buzele.

— Cred că e cazul să dau niște explicații, Michael. Cu toate că îmi place la nebunie să locuiesc pe o barjă și chiar m-aș putea hotărî să-mi cumpăr și eu așa ceva, chiar nu vreau să plec nicăieri cu ea. Numai să mă gândesc la asta și mă trec fiori. Și am rău de mare.

— N-ai de ce să te frământă. E la fel de sigură ca o casă obișnuită; poți să mergi oriunde în ea.

Numai că nu vreau, își spuse Jo.

— Nu, serios, cine o duce în Olanda nu are chef să fiu și eu acolo, aflându-mă în treabă și făcându-mi griji tot timpul c-o să se răstoarne.

— Tu nu ești așa, Jo! Ai fi de mare ajutor.

Jo se întrebă din ce sursă primise Michael asemenea informații.

— Cum? Cum aș putea fi de mare ajutor? Ți-am zis doar, nu mă pricep deloc la bărci, am rău de mare și mi-ar fi o frică de moarte tot timpul.

— Știi să gătești. Poți să faci ceai, să fie toată lumea mulțumită. E un rol vital. E groaznic să stai de cart ore în șir și să fii nevoit să-ți încălzești cine știe ce mâncare semipreparată oribilă.

— Semipreparatele au evoluat mult în ultima vreme, mormăi Jo.

— Dacă nu vrei să te duci, va trebui să gădesc pe altcineva să gătească.

— Nu e vorba doar că n-aș vrea eu să mă duc, spuse Jo, mințind printre dinți, ci că nu pot. Dora, chiriașă mea temporară, tocmai s-a angajat la șantierul de pe insulă. Jo așteptă ca Michael s-o aprobe, dar nu se întâmplă nimic. Nu poate s-o întindă pur și simplu în Olanda și momentan locuiește cu mine.

— Sunt sigur că ar putea să-și găsească o locuință alternativă. Dar și dacă ar fi așa...

— Sună foarte pompos, Michael, spuse Jo, trăgând de timp.

Michael spuse răsând :

— Cum ziceam, și dacă ar fi așa, barca trebuie să meargă la bazinul de reparații și țin neapărat să i se repare carena în Olanda. Cei de acolo o cunosc, sunt rezonabili și e foarte greu să rezolvi problemele astea în Anglia.

Jo oftă, resemnându-se cu realitatea că *Trei surori* trebuia să meargă în Olanda – cu sau fără ea.

— Bine, o să încerc să găesc un bucătar și o locuință pentru mine și Dora. Când trebuie să mergeți și cât o să ia toată povestea?

— Am programat-o la jumătatea lui iunie. O să ia vreo trei săptămâni dacă totul merge bine. Mai e aproape o lună, așa că ți-ar cam ajunge timpul. Până atunci o să pui totul la punct, nu? Însă chiar ai face bine să mergi cu ea. Ar fi călătoria vieții tale. Eu m-aș duce și mâine, spuse el repede, anticipându-i următoarea întrebare, numai că sunt prins cu treburi.

Jo oftă din nou. Visurile ei de a deveni restaurator și aurar s-ar putea să rămână în aer, plus echipamentul scump.

— Aș vrea să pot spune și eu asta, însă probabil că nu sunt în stare de altceva decât să le găsesc oamenilor pe nave.

— Deci mergi? Minunat! Știam eu că n-o să mă lași baltă.

— Nu, n-am zis că mă duc! exclamă Jo. Și nu te las baltă deloc. O să găesc pe altcineva.

— O să vorbesc cu căpitanul. S-ar putea să te convingă să te răzgândești.

— Mă îndoiesc.

— Ei, s-ar putea să-l ții minte. E Marcus.

— A, celebrul Marcus!

Foarte interesant, își spuse Jo.

— Toată lumea vorbea de el la festival.

— Păi, e cel mai bun. Mai ții minte cum era pe vremuri, când ne întâlneam sâmbăta la prânz, înainte să se căsătorească cei mai mulți dintre noi?

— Nu l-am cunoscut niciodată prea bine. S-a alăturat destul de târziu grupului, nu? Nu l-ai adus tu?

— Ba da. Eram coechipieri la canotaj pe vremea când eu eram la facultate și el la un colegiu naval. Întotdeauna a vorbit foarte frumos despre tine, adăugă el și Jo detectă o notă aproape clară de intrigă în glasul lui.

Bănuia și că Michael o cam peria nițel.

— A, da?

— Serios. Cred că nu prea i-a convenit că erai deja luată pe atunci.

— Sigur.

Neîncrederea i se citea în glas. Fetele din gașcă ziceau toate că Marcus era frumos de pica, însă doar o fraieră s-ar fi lăsat cucerită. Chiar și dacă n-ar fi ieșit cu Philip, Marcus tot n-ar fi fost de nasul ei.

— Însă îl ții minte, nu?

— A, da.

— Păi, bun, pentru că vrea să treacă pe la tine diseară.

— Diseară?!

— Măine o duc pe *Hildegarde* înapoi în amonte. În seara asta vrea să vină într-o misiune de recunoaștere.

— Deja ai pus totul la punct, nu-i așa?

— Mă tem că da. Să-i spun că e în regulă să treacă pe la tine, nu?

Jo scânci un răspuns afirmativ, apoi încheie convorbirea. Se ridică și se luă cu mâinile de cap câteva clipe, încercând să-și calmeze tensiunea din scalp. Apoi se uită în jur și ajunse la concluzia că era o dezordine totală. Acum își dorea să nu-i fi trimis pe Dora și Tom la pub. Toți trei ar fi reușit să facă lună cât ai bate din palme. De una singură, nu-i mai rămânea cine știe ce timp să stabilească prioritățile. Avusese parte de destule șocuri pe ziua de azi. Acum un bărbat care o cam pusese pe jar în urmă cu atâta vreme și pe care destui oameni îl considerau arogant trebuia să sosească dintr-o clipă în alta. Mai mult decât atât, venea să vadă starea barjei, care arăta ca o cocină. Jo își făcu curaj și, într-o clipă, se apucă

să arunce cu o mână vase în mașina de spălat și cu cealaltă să umple ibricul. După câteva ture cu aspiratorul, barja arăta aproape prezentabil. Apoi își rezervă cinci minute aspectului personal. Tocmai se dădea cu parfum când sună telefonul.

— Marcus Rippon la telefon. Eu o să-ți duc barja în Olanda.

Jo își dădu seama brusc că-și amintea glasul lui : sexy, cu o notă de umor și un picuț tulburător.

— Michael a spus c-o să suni.

Jo ridică privirea când îl auzi strigând de pe ponton. Era la proră, curăța gaura de drenaj cu o mătură aspră, drept pretext să se afle pe punte, pentru ca sosirea lui să n-o ia prin surprindere. Îl recunoscuse pe dată.

— Marcus, spuse ea încet, lăsând mătura și venindu-i în întâmpinare.

— Joanna, spuse el când ea ajunsese în dreptul lui. Te-aș fi recunoscut oriunde.

— Serios ?

Jo deveni imediat suspicioasă. Trecuseră mulți ani de când se văzuseră ultima oară și nu se cunoscuseră prea bine. Acum probabil că arăta foarte schimbată – însă și ea l-ar fi recunoscut oriunde.

— Ai venit la nunta mea ? Nu mai țin minte.

— Nu, răspunse Marcus clătinând din cap. Eram în străinătate. Putem să intrăm ? Vreau să văd cum stă situația înainte s-o iau pe *Hildegarde*, dacă tot sunt aici, spuse el un picuț cam aspru.

— Păcat că ai ratat festivalul, spuse Jo când el urcă la bord.

— Ba deloc. Am avut noroc să scap. Carole adoră să le arate oamenilor barja. Eu urăsc lucrurile astea.

Merseră în timonerie și, când Marcus coborî fără întârziere în camera motorului, Jo se întrebă cum o mai ducea.

Nu se schimbase prea mult, observase ea, deși, după ce văzuse o fotografie cu el, era pregătită pentru

schimbările care avuseseră loc. Avea părul cărunt, pe vremuri fusese foarte negru, însă tot des și ondulat rămăsese. Era mai înalt și mai spătos, i se părea ei, însă își dădu seama că probabil era doar ceva mai spătos și părea mai înalt pentru că se aflau în spațiul relativ neîncăpător al timoneriei. Chiar avea un aer cam arogant și tăios, însă poate doar voia să fie eficient și nu prea avea timp la dispoziție. Și, dat fiind că n-avea nevastă și copii, evita în continuare orice implicare amoroasă. Și era încă, deși nu-i plăcea deloc să recunoască, foarte atrăgător. Sărmana Carole!

Îl lăsă în camera motorului și coborî să se ocupe de băuturi. O să vrea cafea sau vin? Depindea, își spuse, dacă se ducea undeva în seara aceea. Dacă se întorcea doar pe *Hildegarde*, poate voia un pahar. Doar că probabil de-abia se întorsese acasă și Carole îl aștepta, așa că era posibil să nu stea prea mult.

Jo se simțea stânjenită și timorată, așa cum nu se mai simțise de ani buni. De regulă nu era timidă, însă în prezența lui Marcus fusese mereu agitată și amețită, din câte își amintea, așa că probabil creierul ei revenise, în virtutea obiceiului, la vechiul tipar. Michael spusese că întotdeauna vorbise frumos despre ea, însă nu-l crezuse. Acum își aminti un incident de la o petrecere – sigur nu durase mai mult de două minute –, când se ciocniseră în cadrul unei uși. El își ceruse scuze și-i spusese ceva care o făcuse să se oprească și să se uite la el. Acum nu-și amintea ce spusese, însă privirea lui păruse s-o absoarbă, să o învăluie cu totul. Apoi el spusese: „Dar ești cu Philip“ Ea încuviințase și o luase mai departe spre bucătărie.

Acum Marcus îi strigă de sus:

— Michael are vreun grafic?

Se duse la el în timonerie.

-- Doar ce se găsește sub pernele alea, din câte știu.

Ridică una din pernele banchetei, scoțând la vedere un teanc de foi învelite în celofan.

Marcus le luă, își scoase din buzunarul de la piept o pereche de ochelari, și-i puse la ochi și apoi se apucă să răsfoiască foile la măsuță.

— Nu, n-avem nevoie de nimic de-aici, dar nu contează, pot să aduc eu graficele.

Lăsă hârtiile, își scoase ochelarii și se întoarse spre Jo. Avea o privire destul de neliniștitoare.

— Vrei o cafea? îl întrebă ea, sperând că nu roșise. Sau un pahar de vin sau altceva?

Oare își zicea cât de mult îmbătrânise ea? La urma urmei, erau aproape treizeci de ani de când n-o mai văzuse.

El cântări o vreme decizia, însă apoi spuse:

— Trebuie să verific dotările. Dacă o să fiu căpitan, am nevoie de o cabină ca lumea. Unde dormi?

— Dorm în cabina propriu-zisă, însă mă pot muta — de fapt, probabil că oricum n-o să vin în călătorie.

— Nu? De ce? N-ar fi bine să coborâm?

Coborâra în salon, iar ea îi turnă un pahar de vin.

— Ei, și ce-ai mai făcut de când nu ne-am mai văzut? o întrebă el, așezându-se și întinzându-și comod picioarele.

Jo oftă.

— Una peste alta, nu mare lucru. M-am măritat cu Philip, după cum știi, am născut o fată minunată, care acum conduce o galerie de artă din Canada, și m-am mutat pe o barjă. Nu voia s-o compătimizească pentru că Philip o părăsise și probabil că știa deja — sigur îi spusese Michael —, așa că nu aminti nimic de asta. Dar tu?

— Ei bine, am fost pe mare ani buni, ca ofițer de punte. Nu m-am însurat niciodată. M-am plictisit de viața în larg, așa că m-am retras ca inspector, însă acum mă ocup mai mult cu mutatul navelor altora dintr-o parte în alta. Din când în când, mai cumpăr câte un chilipir și-l vând mai departe.

— *Hildegarde* tot un chilipir a fost? întrebă Jo zâmbind.

— Păi, da, încuviință el. Proprietarul trebuia s-o vândă foarte rapid și mi-a oferit-o la un preț pe care nu l-am putut refuza. Până la urmă, o s-o vând, însă deocamdată e o locuință confortabilă.

— Am văzut cât de confortabilă, râse Jo.

— Nu strâmba din nas! zâmbi și el. Toate dotările sunt cele mai bune de pe piață. Tipul a dat o avere pe ea.

— Nu strâmbam!

Însă se bucura că asta credea el. Cumva avea impresia că i-ar fi făcut bine să nu primească tot timpul numai laude. Evident se cam obișnuise cu asta.

Marcus se ridică, puse paharul pe masă și începu să se plimbe prin cameră.

— Nu contează cum sunt aranjate lucrurile pe-aici, nu? întrebă ea.

— Nu chiar, însă de ce nu vii în Olanda? La urma urmei, e loc destul pentru toată lumea.

Crezuse că nu o auzise când spusese asta, însă își dădea seama că el era genul de om care își amintea toate detaliile pe care alții le-ar fi uitat.

— Păi, ca să fiu sinceră, urăsc marea. Mi se face rău și mi-e foarte frică.

— O să avem nevoie de un bucătar.

— Și nici nu știu să gătesc.

Minciuna n-a fost spusă chiar convingător, nu voia ca Marcus s-o creadă.

— Pe vremuri găteai cât se poate de bine.

— Da? se încruntă ea.

— Da, spuse el zâbind larg. Nu-ți amintești?

— Nu. Ce?

— Ați dat o masă înainte de nuntă. Tu și prietena ta ne-ați invitat pe mine și pe Philip. V-ați logodit la scurt timp după aceea. Mai târziu, la pub, ne-a zis că voia să vadă cum gătești, înainte să se hotărască.

— Cred că mă bucur enorm că m-a părăsit, spuse Jo cu un fior.

— Cred că și eu mă bucur, spuse Marcus.

— De ce?

Jo nu voia s-o ia pe panta asta, însă întrebă oricum.

— Pentru că, dacă ați fi încă împreună, nu te-ai afla pe o barjă, înainte de plecarea în Olanda.

Oare era bine? se întrebă ea.

— Adevărat, însă, cum chiar nu vreau să plec, nu prea văd motiv de bucurie.

El luă o gură de vin, puse paharul pe marginea mesei și se așeză la loc. Jo observă că bancheta era un pic în dezordine, după ce stătuseră Dora și Tom pe ea.

— Dar o să te distrezi.

Jo se așeză în fața lui și își înfipse degetele în păr. Trebuie să mă las de obiceiul ăsta, își spuse ea. Nici nu mă mir că tot timpul îmi stă părul vâlvoi.

— Nu prea cred.

El continua s-o privească într-un anumit fel care îi sporea agitația. Oare o inspecta, căuta stricăciuni, corodare, porțiuni de carenă subțiate? Acest ultim gând o făcu să zâmbească, însă până la urmă a trebuit să rupă tăcerea.

— Carole pare foarte drăguță, spuse ea, trecând în ofensivă. Foarte tânără.

— Da, prea tânără, de fapt.

Dintr-odată, Jo nu se mai simți stânjenită și se mai relaxă puțin.

— Ei, îmi pare bine că poți să recunoști! Nu e bine, cu toate tinerele astea năpădind pe bărbați care le-ar putea fi tați! Eu, una, sunt sensibilă la subiectul ăsta, bineînțeles.

— Philip a fost întotdeauna un nătărău. Înainte ca Jo să reacționeze la această remarcă provocatoare, Marcus continuă: Însă nu-mi place partea cu „năpăditul“. Să știi că am mare succes.

Cu oarecare tristețe, acceptă că era probabil adevărat, însă n-avea de gând să-i satisfacă orgoliul deja supradimensionat. Ridică din sprâncene, toată numai veselie.

— La ce anume?

— La multe tinere care au încercat să mă prindă în laț.

Jo râse.

— Sunt sigură că așa e, însă ce caută de fapt? Conturile tale masive sau renumitele talente în ale navigației?

— Ei, femeile caută prima parte, iar bărbații clar pe a doua.

— Atunci ai succes la ambele sexe, nu?

Jo se gândi că era cumva avantajos să fii trecut de prima tinerețe. Puteai să spui ce vrei fără pericolul de a fi luat în serios.

— Din motive diferite, da. Ești geloasă?

— Sunt absolut uimită, spuse ea solemn. Doar dacă într-adevăr ai conturi masive la bancă.

Marcus își îngustă ochii.

— Chiar am, însă de ce mă provoc?

Jo clătină din cap, încă zâmbind.

— Nu te provoc! Spun doar că nu știu de ce vrea să te cucerească toată lumea. Cel puțin, pe bărbați îi mai înțeleg. Într-una din seri a fost aici unul care spunea că oferi servicii foarte scumpe, însă dacă ar avea o barjă de trei sute de mii de lire, ai merita toți banii ăia. La naiba! exclamă ea înciudată. Nu trebuia să-ți spun. Acum o să fii mai încrezut ca niciodată.

În colțul gurii îi miji un surâs.

— Cine a zis că sunt încrezut?

— Nici nu-i nevoie să zică cineva, se vede cu ochiul liber.

— Oare aroganța mea chiar sare în ochi?

— Ei, nu-ți lua expresia asta jignită, uite, așa spune că nu toată lumea observă.

Jo reuși să se oprească înainte să-l mângâie pe mână.

Marcus clătină ușor din cap și își întoarse capul, poate ascunzându-și zâmbetul.

— Ei, și dacă știi că sunt cel mai bun căpitan de pe-aici, de ce nu vrei să vii în Olanda cu mine?

Acum a fost rândul lui Jo să fie prinsă pe picior greșit. Oftă când încercă să explice, neînțelegând de ce era un subiect atât de delicat pentru ea.

— N-are a face cu capacitățile tale căpitănești — ai o adevărată reputație în domeniu. Pur și simplu mă sperie perspectiva de a mă afla pe mare într-un vas atât de mic.

— E un vas destul de mare. Are un motor foarte bine întreținut, judecând după ce mi-a zis Michael, deși o să mai fac niște verificări, desigur. E perfect echipat pentru mare și ne vom alege vremea cu grijă. De ce te-ai putea teme?

— Să nu mă înec, poate?

Marcus respinse posibilitatea cu un gest al mâinii.

— Nici nu se pune problema.

— De răul de mare, asta sigur. Sunt un marinar jalnic.

— Ai putea să iei pastile.

— Mă adorm. Atunci sigur n-aș mai putea să vă gătesc, deși aș putea să vă pregătesc o mulțime de feluri pe care nu v-ar rămâne decât să le vârați în cuptor. În compartimentul frigorific e un congelator destul de mare.

— Deci știi să gătești?

Jo își dădu seama că o prinsese cu minciuna.

— Da, dar prost.

Îi zâmbi. Acum că nu se mai simțea ca la nouăsprezece ani și revenise la cincizeci, începuse să se relaxeze și să se bucure de compania lui. Nu chiar atât de tare încât să plece pe mare cu el, desigur, însă destul pentru moment.

Marcus o privi cu o notă de falsă severitate și se ridică. Se duse la lasagna, care se răcea înainte să fie pusă în frigider. Găsi o lingură în suportul de tacâmuri și se servi. Mestecă cu atenție.

— Mmm. Chiar nu e rea deloc.

Jo se ridică, trezindu-i-se automat instinctul care-i dicta să-și hrănească musafirii.

— Vrei să mănânci? Pot s-o încălzesc foarte ușor la microunde. Nu mi-a trecut prin cap că poate ești nemâncat.

— Am mâncat, recunosc el, însă nu cine știe ce. Carole are mare grijă de regimul meu.

— Și tu n-ai?

— Nu trebuie, dacă are ea.

Jo, care găsisse o farfurie și o spatulă, zăbovi deasupra lasagnei.

— Deci vrei sau nu?

— Da, te rog. Luă sticla de vin și umplu ambele pahare. O să-ți aduc niște vin mâine.

— Nu-i nevoie, spuse Jo apăsând pe butoanele cuptorului. E doar poșircă de supermarket.

— Știu. Am niște vin foarte bun pe *Hildegarde*.

— Credeam că pleci mâine cu *Hildegarde*. Așa a spus Michael.

— Nimic nu e bătut în cuie.

Mai luă o gură de vin și se strâmbă discret. Jo se gândi un pic dacă să pară jignită sau nu, apoi râse.

— Așază-te la masă. Îți aduc mâncarea când e gata.

Știa că își dezamăgise Surorile Femei, că era împotriva tuturor regulilor să-i dai de mâncare unui asemenea bărbat. Însă îi plăcea să-l vadă așezat, citind o revistă despre barjele olandeze în timp ce ea încălzea lasagna și adăuga o roșie și un castravete la salata rămasă. Probabil pentru că, în adâncul inimii ei, era o familistă, o soție și o mamă care se simțea împlinită pe deplin doar când avea grijă de ceilalți. Era o idee salutară.

— Poftim, spuse. E gata.

Își bău vinul, privindu-l cum mănâncă și întrebându-se ce-ar zice Miranda dacă ar vedea-o. Ar muștra-o că a revenit la tiparele de nevastă? Sau ar înțelege câtă satisfacție îți aduce să vezi pe cineva bucurându-se de mâncarea pe care ai pregătit-o?

— Ei, mă tem că ți-ai dat arama pe față, spuse el. Gătești mai bine ca oricând.

— Poate n-am gătit eu ! ripostă ea, provocându-l din priviri.

El îi zâmbi pieziș.

— Ei, haide. Bineînțeles că tu ai gătit, spuse și își șterse farfuria cu un pic de pâine.

— Eh, e posibil, recunosc ea. Mai sunt niște bezele cu căpșuni și frișcă pe post de desert, dacă vrei.

Pe chipul lui se citi o clipă extazul pur.

— Da, te rog. Nu-i spune lui Carole.

— Dacă tu nu-i spui, n-o să-i zic nici eu, însă șterge-ți, te rog, picătura aia de sos Ragú de pe cămașă.

Marcus se uită repede în jos și frecă o pată micuță de sos de roșii. Jo reflectă că atenției lui Carole la regimul lui i se datora îngroșara minimă a siluetei sale la vârsta mijlocie. La urma urmei, poate că femeile mai tinere chiar le făceau bine bărbaților. Însă ce se alegea de cele mai în vârstă ?

— Poftim desertul, spuse ea, adăugând spontan niște mentă decorativă din ghiveciul pe care îl adusese din timonerie.

Nu-i păsa că unii critici culinari spuneau că e un desert banal – ei îi plăcea.

— Vrei niște cafea ?

— Mai am un pic de vin, mulțumesc.

Îi întinse farfuria murdară și primi desertul.

— Chiar dacă nu e un vin foarte bun.

— N-am spus că n-ar fi bun. Am spus doar că am niște vin mult mai bun pe *Hildegarde*. Desertul însă e mortal.

— Sper că nu la modul propriu. Ai probleme cu colesterolul ?

— Deloc, zise el râzând.

— Bănuiesc că mulțumită lui Carole.

Știa că probabil avea un ton arțăgos, dar nu se putea abține – din cauza experiențelor recente prin care trecuse, îi era imposibil să se poarte normal în asemenea condiții.

— Posibil. Ea nu apreciază cu adevărat vinurile bune.

— Poate e ceva ce vine odată cu vârsta? Ca mersul la operă?

— Nu mi-a plăcut niciodată muzica de operă, pufni el.

— Poate nu ești destul de bătrân. Mie îmi plac doar unele.

— Sunt mai bătrân decât tine, spuse el.

— Ei, e un gust care se formează în timp. Ca navigația.

— Probabil că trebuie doar să faci un efort, spuse el sever. Și cu opera, și cu navigația.

— Nu cred c-ar merge la mine. Mi-e prea frică.

— De operă?!

Ea râse și clătină din cap.

— Nu!

— Cred c-ar trebui să încerci. Promit să nu fac nimic care te-ar putea speria.

— Lui Carole îi place să fie pe mare?

Poate o luase la început în călătorii scurte, ca să prindă curaj.

— A, da. Cel puțin așa cred. N-am întrebat-o, de fapt.

Jo deschise gura să-i spună că era foarte egoist, însă cum nu era absolut convinsă de asta, o închise la loc. Marcus se ridică. Își puse castronul pe masă cu zgomot.

— Ar fi bine să plec. Carole o să se întrebe pe unde sunt.

Jo se ridică și ea și își dădu seama că Marcus era mult mai înalt decât Philip. O luă înaintea lui către ușa ce dădea spre scară, o deschise și începu să urce. Adolescenta agitată din ea nu se putu abține să nu se întrebe dacă nu cumva el îi privea fundul și-și zicea că e prea mare. Fundul lui Carole era genul obraznic, ferm și semeț. Al ei nu mai era și poate nu fusese niciodată așa.

Ajunseră în timonerie și Marcus se întoarse spre ea.

— Gândește-te bine dacă vii sau nu în călătorie. S-ar putea să fie foarte interesantă. De obicei nu încurajez pe proprietari – sunt o belea. Pentru tine fac o excepție.

Jo râse, un pic amețită, poate din cauza vinului.

— Da, dar nu eu sunt proprietarul, ci Michael.

— Așa se explică, probabil, spuse el zâmbind.

— Ei bine, în numele lui Michael, îți mulțumesc că ai venit să arunci o privire pe *Trei surori*. Îți scriu tu sau mă lași pe mine?

— Îți scriu eu. Trebuie să-l întreb dacă rezervoarele de combustibil au fost curățate vreodată, din câte-și amintește. Dacă nu, trebuie rezolvat înainte să plecăm. Ar mai fi vreo două lucruri. N-am verificat luminile de navigație.

Jo se simți vinovată.

— Of. Nu trebuia să-ți dau lasagna. Te-am distras de la muncă.

— Da, așa e, spuse el. Însă m-am bucurat că ai făcut-o. Noapte bună, Joanna.

Îl privi cum se îndepărtează, zicându-și că majoritatea bărbaților ar fi sărutat-o pe obraz. Faptul că n-o făcuse era mai deranjant decât dacă ar fi făcut-o. Coborî în salon, analizându-și propriile sentimente. Nu era prima dată când primea singură un bărbat pe barjă. Nu fusese niciodată genul de femeie care presupune că toți bărbații îi fac avansuri, nici măcar la vârsta potrivită pentru avansuri, însă Marcus i se păruse neliniștitor și incitant totodată.

— Poate e același lucru, spuse ea cu voce tare în timp ce-i spăla farfuria și paharul.

Dora nici nu simți cum trece săptămâna, prinsă cum era în eforturile sale de a instaura un pic de ordine în haosul biroului de pe șantier. Nu după mult timp, toată lumea a ajuns să o îndrăgească și să se bazeze pe ea. De două ori pe zi făcea ceai pentru toți și lumea se strângea în micul ei birou ca să se servească. Când nu stătea de vorbă cu colegii,

punea actele în ordine și recicla păduri de celuloză. A pus la punct un program ca să rezolve rapid problema salariilor și chiar a făcut rost de un organizator de perete și i-a pus pe toți să decidă când își luau concediu.

Jo nu se gândea la povestea cu bazinul de reparații sau cel puțin încerca. Se concentra asupra meșteșugului ei.

Cu toate că nu avea aceeași frică de foița de aur cum avea de traversarea Mării Nordului pe o barjă, era oricum neliniștită.

Toate bucățelele cioplite fuseseră lipite, șmirgheluite, date cu ghips și clei de oase amestecat cu argilă. Prietenul ei de la magazinul de materiale îi spusese să amestece clei, apă și un strop de vodcă pentru stratul final și să facă astfel încât suprafața pe care lucra să fie un pic în pantă, pentru ca apa să nu se prelingă peste foița de aur pe care o aplicase. Apoi deschise cartea cu foițe de aur. Ca grosime, păreau pe jumătate cât hârtia de șervețele, gata să zboare în orice clipă. Parcă ai fi încercat să prinzi funigiei. Prinzând cu greu foița pe peria de poleit, se uită cum plutește în jos spre peticul de velur, unde va fi în siguranță o vreme. O împărți în două, apoi își mai trecu peria peste braț de vreo două ori, urmând instrucțiunile, astfel încât grăsimea de pe piele să înlesnească lipirea foitei de aur de peri. Apoi, mânuind cu grijă penelul din păr de samur, umezi o bucată un pic mai mare decât spațiul pe care urma să-l ocupe foița de aur. Într-un final, cu vârful limbii ițindu-i-se printre dinți, prinse foița și o așeză cum trebuie.

Ca prin farmec, foița sări de pe perie și se lipi de rama sculptată.

— Uau! exclamă ea cu voce tare. Chiar e alchimie.

Prinzând un pic de curaj, umezi următoarea porțiune, își trecu peria peste braț și prinse încă o bucățică de foită.

După ce a aplicat două fragmente, a trebuit să-și facă un ceai ca să se calmeze. Nu mai făcuse de ani buni ceva atât de palpitant. Mai târziu o să netezească foița cu pila de agat până când va arăta de parcă lemnul era de aur.

A încercat să-și exprime entuziasmul față de Dora, când aceasta s-a întors acasă, însă și-a dat seama, văzându-i privirea cam pierdută, că experiența ei nu poate fi împărtășită, dacă nu ai simțit-o pe pielea ta.

Tom, care devenise omul casei, invitat la toate mesele de prânz, le bătea la cap pe cele două să nu-și mai facă griji, dând dovadă de încăpățânarea unui terier neobișnuit de maniac.

— Trebuie să mergeți neapărat! O să fie genial! Vin și eu, dacă îl conving pe Marcus să mă ia.

— Cum s-a purtat, Jo? o întrebă Dora. Cum ți s-a părut?

Jo se bucura că apucase să se gândească o clipă. Problema era că nu prea știa ce credea de fapt despre el. În sinea ei, îl cam confunda cu acel Marcus pe care îl știa de mult. Oare se schimbase? Sau încă era un pic arogant, un pic fustangiu, un om cu care nu se simțea destul de în largul ei ca să se poarte firesc? Hotărî să fie laconică până i se clarifica situația.

— Părea foarte profesionist. A verificat totul cu mare grijă.

— Asta ar trebui să ne liniștească, spuse Dora, punând vasele în mașina de spălat.

Tom ștergea masa.

— Mahării cu vase scumpe cât un apartament la Londra nu l-ar lăsa să le plimbe ambarcațiunile, dacă n-ar avea încredere în el.

Poate ar trebui să am și eu încredere în el, își zise Jo. Însă doar în privința bărcilor.

În următoarele zile, Dora și Jo s-au săturat să audă cât de minunată ar fi o călătorie în Olanda, cât de genial e Marcus, cel puțin, conform reputației sale, și cât de nebune erau dacă ratau șansa de a pleca pe mare.

Dora, care se obișnuise să o treacă Tom cu barca la sfârșitul programului, știa că i s-ar fi făcut dor de el dacă nu-l vedea. Se dedicase din prima șantierului și, gândindu-se că poate va dori să se învoiască atât de curând, se concentrase cu totul asupra muncii. Lucră până târziu mai multe zile la rând și făcea progrese imense. Nu se putea hotărî dacă voia să meargă în Olanda sau nu.

Jo se concentra doar asupra meșteșugului său și asupra vizitei în vechea ei casă, care urma să aibă loc în weekend. Era prima dată când se întorcea acolo, perspectivă care nu o bucura deloc. Făcu liste cu lucruri pe care voia să le ia, dându-și seama că s-ar putea să nu-și amintească nimic, odată ajunsă în casă.

— Sigur o să uit permisul de conducere al lui Karen, se atenționează singură, și tocmai de-asta mă și duc acolo!

Când o luară pe șosea în mașinuța lui Jo, Dora își dădea seama că Jo fusese agitată de când i se propusese să facă acel drum și de când venise Marcus. Nu-și dădea seama dacă o tulbura gândul că o să-și revadă grădina sau casa în care se infiltrasse Ștoarfa. Sigur o să fie o experiență emoționantă. Îi scrisese lui Karen despre asta și Karen tunase și fulgerase încă o dată la adresa lui taică-său.

Acum, Jo dădu drumul la radio și parcurseră cei vreo patruzeci și cinci de kilometri într-o tăcere aproape continuă.

— N-o să fie acasă, nu? întrebă Dora în timp ce treceau prin sat.

Simțindu-se din senin neliniștită, era pe fază, în caz că vedea vreun cunoscut și trebuia să se lase în jos. Încă nu se simțea pregătită să se întoarcă, realiză ea, și nu știa nici dacă Jo era tocmai în regulă cu asta.

— Am insistat să nu fie, răspunse Jo. Nu vreau să mă simt silită să fiu politicoasă când o să văd

ce-a făcut din casa mea. Nu-mi vine să cred că a scos tapetul din camera liberă. A costat o avere! Era tapet de Jouy, știi? Franțuzesc. De obicei are pe el imprimeuri cu plugari și ciobani. Însă al meu era modern. Era cu un oraș, cu muncitori care reparau drumuri și săpau, până și un tip care vomita în rigolă.

Scoase un sunet care aducea cu un mârâit.

— A, uite-o pe tanti Buricu-Pământului! exclamă Dora alarmată.

Se lăsă în jos pe scaun, apoi își ridică doar capul, ca să vadă pe geam.

— E în regulă, nu m-a zărit, spus ea, simțind c-o trec toate frisoanele.

— Tanti cine?

— Nu știu cum o cheamă, însă a venit la mine în prăvălie să-mi spună că sunt o tânără foarte egoistă.

Jo țâțâi solidară din buze.

— Nu pune la suflet. Am ajuns. Poți să cobori să deschizi poarta?

Capitolul 11

La rugămintea ei, Dora coborî și Jo intră în curte. Trandafirii cățărători de pe zidul casei înfloreau întotdeauna primii. Apoi observă un plantator. Era o roabă miniaturală, încărcată cu primule în culori vii, galben-gălbenuș, roz și mov turbat. Jo adora soiul demodat țâța-vacii, cu nume minunate, arhaice, și primăvara era un strat sub un gard viu punctat cu primule, însă nu-i plăceau soiurile astea hibride, artificiale. Nu prea se dădea în vânt nici după roabe miniaturale.

— Hai să intrăm, îi spuse Dorei după câteva clipe, coborând apoi din mașină.

Pe masa din vestibul era un aranjament din flori de mătase. Jo ținuse întotdeauna ceva viu și adevărat acolo, să fi fost și o mână de rămurele cu câțiva boboci optimiști. Desigur, florile de mătase puteau fi foarte drăguțe și nu necesitau nici un pic de atenție, nu se scuturau și nici nu rămâneau fără apă. Se uită la mănunchiul de flori, care n-ar fi înflorit niciodată în natură, și trecu mai departe.

— Hai să mergem în bucătărie.

Stând în prag, simți c-o apucă disperarea. Sentimentele de pierdere și părăsire pe care crezuse că le depășise o copleșiră la vederea camerei care fusese inima căminului ei. Se preschimbase dintr-un centru de confort și plăcere în stil rustic într-un talmeș-balmeș de stiluri care îi dădeau mai mult aerul unui aranjament comercial decât al unei bucătării în care se gătea.

Masa de sub fereastră era de oțel inoxidabil, cu două scaune cu picioare lungi și fragile sub ea. Era rotundă și micuță, nu încăpea decât un cuplu la ea. Jo avusese o masă solidă de pin, în care anii își lăsaseră urmele, la care făcea totul, întindea plăcinte, decupa și lipea desene, acolo își făceau temele Karen și, adesea, Dora. Mesele ei preferate cu prietenii aveau loc tot aici.

Se întoarse spre locul de unde vechea ei mașină de gătit Rayburn le oferise atâta căldură și hrană de când se mutaseră în casă, în urmă cu mai bine de douăzeci de ani. În schimb, acolo se afla un aragaz deghizat în mașină de gătit. Avea ușițe negre, mate și plite cu acoperitori ; Jo parcă se aștepta să vadă flăcări false licărind printr-un panou de mică, de parcă ar fi fost un decor de teatru. Deasupra acestui monstru negru-argintiu erau stampe reprezentând floarea-soarelui și maci.

— Bănuiesc că stampele sunt din nou la modă, zise Dora privindu-le îndeaproape. Execuția nu e grozavă. Mă întreb dacă tot ea a decorat și ușile dulapurilor.

Ușile dulapurilor aveau, de asemenea, câte o șmecherie pictată pe ele.

— Cred că a folosit un pieptăn metalic peste vopsea, spuse Jo. Țin minte c-am citit despre tehnica asta.

— Arată groaznic, spuse Dora. Dacă a făcut-o Ștoarfa cu mâna ei, nu prea le are cu pensula.

— Nu, spuse Jo. Dora, te superi dacă mă duc un pic afară? Trebuie să mă adun. Cred că a fost o greșeală să mă întorc. Ce-ar fi să scotocești un pic prin pod să vezi dacă găsești casetele alea cu tine și Karen?

Jo se așeză pe o bancă în grădină, a cărei parte din spate rămăsese neatinsă. Realitatea o pocnise în față și trebuia să se redreseze. Când îl părăsise pe Philip și se mutase pe barjă, se simțise stăpână pe situație, activă, însă, deși știa că lasă în urmă căminul pe care și-l clădise de-a lungul anilor și

soțul pe care îl avusese aproape treizeci de ani, nu realizase întru totul că toate acele lucruri dispăruseră pe vecie.

— Ar fi trebuit să rămân, murmură ea. Nu trebuia să-mi las casa. Eu am clădit-o.

Fiecare piesă de mobilă fie o cumpăraseră, fie o renovaseră, fie îi dăduse cu drag o utilitate oarecare. Acum masa ei de bucătărie fusese înlocuită cu o aberație de metal subțire și în locul scumpei ei mașini de gătit, cu care hrănise oameni și pisici de-a valma, se afla acum o copie artificială. Ce oroare!

O lacrimă i se prelinse pe obraz și, ștergând-o, se sili să se smulgă din butoiul în care căzuse. Așa nu ajungea nicăieri; nu-și permitea să se complacă. Plânse și țipase deja destul, acum trebuia să-și vadă de viață.

Respiră adânc, se ridică și se duse la Dora.

Jo o găsi în salon. Ușile duble de sticlă dădeau spre grădină, aflată dincolo de o porțiune mare, pavată. Grădina începea să-și arate splendoarea.

Dora își aminti că Jo se ocupase adesea de grădinarit și își zise că acum probabil privea curtea cu sentimente contradictorii.

— Mobila de grădină e drăguță, spuse Dora.

— Da. Ce-ar fi s-o luăm? Am putea s-o punem pe punte. Ar fi drăguț să avem pe ce sta.

— Ar încăpea în mașină?

— Probabil că nu, ai dreptate, nu putem să luăm nimic fără să facem aranjamente din timp.

— N-am zis niciodată așa ceva! protestă Dora.

— Știu, dar asta ai gândit. Hai să găsim hainele mele. Știe că pe astea le iau. Plus cea mai mare tigia din casă și tigia mea specială pentru omlete. O să prindă bine în Olanda... cui s-o duce. Ai găsit casetele?

— Da, sunt în geantă. Vezi să nu uiți permisul lui Karen, deși sigur că poți să iei și altele, spuse Dora, ușurată că Jo nu avea de gând să facă nimic ce putea fi catalogat drept furt.

— Mă duc să-l iau acum. E într-un dosar, în biroul mic. Jo traversează camera, spre mica piesă de mobilier pe care o cumpăraseră după economii prelungite. Habar n-am de ce n-a dat Philip de el. Deschise ușa din față, declanșând o avalanșă de hârtii. Jo se strădui să râdă – mai bine decât să plângă. Vezi?! Floare la ureche, imediat mi-a căzut în mână.

Spre mirarea Dorei, Jo chiar avea în mână un dosar lila pe care scria „Acte importante“.

— N-aș vrea să crezi că nu te susțin, spuse Dora, însă eu, una, s-ar putea să nu fi găsit dosarul ăla chiar din prima.

Chicotind, Jo scoase permisul lui Karen.

— Îl iau eu, spuse Dora, care încă ținea geanta pe umăr.

— Mulțumesc. Acum hai să găsim niște apă. Dintr-odată mi s-a făcut o sete groaznică.

— Probabil de la stres, spuse Dora.

— E vară! exclamă Jo, care nu voia să-și dea sentimentele de gol, chiar dacă Dora avea intenții bune.

Merseră în bucătărie, unde Jo găsi niște pahare și le umplu de la imensul frigider în stil american, dotat cu un rezervor de apă cu robinet.

— Ce ne-ar fi plăcut când eram mici, mie și lui Karen, spuse Dora umplându-și și ea paharul. Ia uite, îți face pudră de gheață. Ne-am fi putut juca de-a barmanițele, cu cocteiluri și din astea.

— Îmi plac cocteilurile, spuse Jo. Mai vrei apă?

— Deocamdată nu.

— Atunci hai să dăm iama în dormitor.

Dora n-avea de unde să știe cât de schimbat era totul când au ajuns la etaj, însă, judecând după expresia lui Jo, patul nu fusese presărat cu mușnachi de pluș pe vremea ei.

— Oare ce fac seara, când vor să se bage în pat? Îi iau pe toți, bănuiesc, spuse Jo. Mă întreb ce părere are Philip de treaba asta.

Dora privi nesigură măsuța de toaletă, care era veche și foarte frumoasă.

— A fost a ta?

— Da. De la mama. O s-o iau când o să mă mut la casa mea. Are panouri de sticlă, așa că n-o să pățească nimic dacă Ștoarfa varsă lac de unghii pe ea. Măiculiță, m-am schimbat de când nu m-am mai privit într-o oglindă ca lumea, râse Jo. Tre' să mă tund!

Dora veni în spatele ei.

— Țin minte că îți scoțocean prin trusa de machiaj, cu Karen, și tot încercam diverse cosmetice. Te scotea din pepeni?

— Nu mai știu dacă m-am prins. Oricum nu prea aveți ce rău să faceți.

— Am rupt un ruj o dată.

Jo râse iar.

— A, da. Foarte roșu. N-am putut să-l scot din prosoape. Până la urmă a trebuit să le vopsesc.

Dora se simți spășită.

— Ce rău îmi pare! Eram așa o belea!

— Ba deloc. Mă apucasem oricum să vopsesc țesături la vremea aia. Bun, acuma, de care dulap a zis? Deschise unul din șifonierele încastrate, apoi altul, până le-a deschis pe toate. Păi, nu-s aici. Unde sunt? Scoase un umerăș cu un patruleter de piele neagră pe el. Ștoarfa e tare slăbuță, probabil.

— N-ai cunoscut-o?

Jo clătină din cap.

— Philip a intenționat să-mi arate o fotografie de pe telefonul lui, dar n-am vrut să mă uit. Zicea că arată exact ca mine în tinerețe. N-am vrut să văd cât de mult m-am schimbat de atunci.

— Acum arăți minunat.

— N-am purtat niciodată măsura asta, spuse ea punând înapoi bucata de piele. Bun, hai să vedem dacă hainele mele nu sunt cumva în camera liberă. O, făcu ea peste câteva clipe, după ce au traversat palierul. Ce plicticos. Ce minunăție de

tapet avusesem aici, vesel și drăguț. Acum e doar... hârtie banală. Nu știu de ce, dar nu-mi place să asortez tapetul cu perdelele și așternuturile, și sunt prea mulți trandafiri în decor.

— Nici eu nu sunt sigură că-mi place, spuse Dora. De fapt, Samantha – așa o cheamă? – pare să aibă gusturi destul de retro. Astea or fi hainele tale, ce zici? În sacii ăștia de plastic?

Jo păru să reacționeze cu calm la priveliștea bunurilor ei puse claie peste grămadă în saci. Deschise unul.

— Da. Ce pot să zic, mi-am luat toate hainele de iarnă, așa că ar fi putut să le lase pe-astea în șifonier.

Dora scoase o rochie de vară.

— Sunt groaznic de șifonate. Avem vreo masă de călcat pe barcă?

— Nu cred. N-am avut nevoie de-așa ceva până acum. Pe vremuri aveam o femeie minunată care-mi călca. Era excelentă și termina în cinci minute. Se cufundă iarăși în tăcere, iar când vorbi, păru obosită. Oricum, îmi închipui că nu prea ai chef să vezi hainele primei neveste de câte ori deschizi dulapul.

— Ești din cale-afară de rezonabilă, spuse Dora. Eu, una, m-aș umple de draci dacă mi-aș găsi hainele înghesuite în saci de gunoi!

— Mă străduiesc din greu să nu mă apuce nervii, oftă Jo. Nu prea m-ar ajuta. Hai să facem o trecere în revistă, ca să fim sigure că nu umplu barca cu țoale care de fapt nici nu mă încap. Ar fi trebuit să mă ocup de asta cu ani în urmă, zise tot ea peste câteva minute, scoțând o bluză de bumbac care era sigur prea strâmtă. N-am mai purtat-o de ani de zile.

Dora luă bluză.

— E foarte drăguță.

— O vrei? Servește-te. Mă flatează când Karen îmi ia din lucruri, chiar dacă de obicei sunt bluze de cașmir. Se opri brusc. În curând s-ar putea să nu-mi mai permit bluze de cașmir.

— De ce?

— Păi, până la urmă, Philip n-o să mai fie așa de generos. Deocamdată se simte vinovat, dar o să-i treacă. Va trebui să-mi câștig singură pâinea. Chiar sper c-o să fac destui bani din restaurări de antichități și piese de colecție. Strânse la piept o bluză marinărească. Mi-a cumpărat-o Philip din Franța, acum o veșnicie. Nu am reușit să-l conving că dungile orizontale nu sunt o idee prea bună pentru o femeie de statura mea.

— Pune-ți-o! Cred că ți-ar sta bine! Sau îți amintește de vremurile de odinioară? întrebă Dora și-și mușcă buza, temându-se că fusese lipsită de tact.

Jo își scoase tricoul de pe ea.

— Nu prea sunt deloc sigură, spuse ea prin bluză, în timp ce o îmbrăca.

— Chiar ți se potrivește, zău. Îți iese un pic pielea de pe talie, ce-i drept.

— Da? făcu Jo studiindu-se în oglindă. Hm, poate ai dreptate. Hai să punem în geanta asta hainele pe care le iau cu mine și în cealaltă hainele de care tre' să scap.

— Ce frumos e materialul, spuse Dora admirând o fustă care se strângea cu un cordon în jurul taliei.

— Se mai poartă asemenea fuste în ziua de azi? întrebă Jo. Ar ieși niște burdufuri de pernă minunate din ea.

— Ai mașină de cusut?

— Da, chiar am, în pod. Nu cred că Philip s-ar supăra dacă aș lua-o. La urma urmei, e a mea.

— Hai să ne uităm, așa o să poți să faci perne din hainele pe care nu le vrei și să le vinzi.

— Trebuie să vinzi o groază de pernuțe ca să cumperi o bluză de cașmir, râse Jo.

— Ce contează? Multe și mărunte să fie, cum se zice.

— Adică vrei să zici „muște și rățuște“, spuse Jo chicotind.

— Da? făcu Dora chicotind și ea, apoi ridică o pereche de pantaloni de stofă. Cred că pe ăștia ar trebui să-i porți.

— Cred că ar trebui să-i poarte un picior, însă nu prea știu ce-ar purta celălalt, sunt tare mici. De fapt, sunt ai lui Karen. Ia-i tu.

Dora se chinuia să-i tragă pe ea când auziră o mașină oprind pe pietrișul de afară. Jo se repezi la fereastră.

— A, nu! Philip și... Samantha! Ce caută așa de devreme?

— Vai, Doamne, m-am înfipt în pantalonii ăștia și nu mai pot să-i scot! spuse Dora, încercând în van. Câți ani avea Karen când și i-a cumpărat?

— I-am zis că venim de dimineață. A promis că nu se întoarce până la douășpe, deși la început a spus că mă lasă toată ziua. E ceva de groază! Ce facem, o tulim prin spate?

— Nu pot s-o tulesc nicăieri! declară Dora. Mă termină pantalonii ăștia idioti. Nu pot nici să-i scot, nici să-i îmbrac ca lumea!

— Tre' să-i tai cu ceva. Uite – o trusă de manichiură. Sigur are și forfecuță.

Forfecuța minusculă nu lăsă nici o urmă pe pânză.

— Vai, Doamne, ce oribil! Îmi opresc circulația. Or să trebuiască să-mi amputeze picioarele, pe lângă că taie pantalonii.

Jo simți că e gata să izbucnească într-un chicotit și se chinui să și-l înăbușe.

— O să găesc o foarfecă mai bună în bucătărie. Dau fuga s-o iau. Auziră cum se deschide ușa din față. Prea târziu. Au ajuns.

Se ridicară amândouă, Dora clătinându-se un pic, chinându-se să-și păstreze echilibrul, și traseră cu urechea. Auziră zgomotul a diverse lucruri trântite pe măsuța din vestibul, clinchet de chei, ușa închi-zându-se și apoi, peste o clipă, o voce de femeie.

— Păi, unde e?

Era o voce tensionată, un picuț cam ascuțită.

— Probabil e sus, spuse Philip. Jo! strigă el din capul scărilor. Ești acolo?

După ce-i aruncă o privire grăbită Dorei, care începuse iar să se frichinească, Jo ieși pe palier ca să vorbească cu Philip. Simțindu-se irațional de ușurată, constată că însoțitoarea lui se dusesse în altă cameră.

— Da. Credeam că ai aranjat să rămâi pe undeva prin oraș. Până la prânz. Mai întâi puteam să stau toată ziua, apoi toată dimineața și acum nu pot decât vreo oră!

— Samantha a uitat ceva. E la ea acasă, poate să vină și să plece când are chef.

Părea mai supărat decât îi permitea prezența programată a fostei neveste în casă.

— Am venit cu Dora, spuse Jo, păstrându-și calmul. Avem nevoie de o foarfecă.

Din bucătărie răzbătu un țipăt scurt.

— Îmi taie hainele! Philip! Fă ceva!

— Jo! Cum îndrăznești? se oțărî Philip, cu un picior pe prima treaptă a scării.

Jo se uită în jos la el, refuzând să creadă ce auzea.

— Nu tai nimic – doar niște pantaloni vechi de-ai lui Karen. Nu, nu urca. O să vin eu să iau o foarfecă din bucătărie.

Coborî la parter și o văzu pe noua feblețe a soțului ei bând un pahar de apă. Era foarte tânără, nu foarte frumoasă, cu picioare lungi etalate cât se poate de avantajos în minijupă. Jo trebuia să conceedă că Samantha semăna un pic cu ea la vârsta respectivă. Fata bea fără îndoială o groază de litri de apă pe zi. Dacă ar fi fost o prietenă de-a lui Karen, probabil că Jo ar fi plăcut-o, însă cum era femeia care o înlocuise în patul lui Philip, așa ceva era imposibil. Maturitatea era singurul ei avantaj în situația de față și Jo se strădui să pară cât mai matură.

— Bună, spuse ea întinzându-i mâna. Tu ești Samantha, probabil. Eu sunt Joanna.

— Însă toată lumea îi zice Jo, spuse Philip, venind din spate.

Jo îl ignoră.

— Te-ar deranja dacă aş lua o foarfecă din bucătărie? Prietena mea e sus. A probat nişte pantaloni de-ai fiicei mele... fiicei noastre şi nu mai poate să-îdea jos.

Zâmbi, încercând în continuare să nu iasă din rolul directoarei de şcoală binevoitoare, pusă pe discursuri – groaznic de politicoasă şi groaznic de superioară.

Philip şi Ştoarfa schimbară câteva priviri, însă nu se urniră din loc cât timp ea merse la sertarul unde ţinuse întotdeauna foarfeca. Din fericire, tot acolo era. O luă în mână, simţindu-i greutatea familiară. Făcuse castele de carton, balconul din Romeo şi Julieta, teatre de păpuşi, confecţionase tone de felicitări de Crăciun şi tăiasse destulă hârtie de cadouri ca să învelească Pământul, toate cu ajutorul foarfecii sale credincioase. Acum trebuia să ceară voie înainte s-o folosească. Îşi drese vocea.

— Pardon, îi spuse Samanthei, care îi stătea în drum.

Samantha nu se urni.

— Ce-ai de gând să faci cu foarfeca aia? întrebă ea răstit.

— Ți-am zis, o s-o salvez pe prietena mea din ghearele unei perechi de pantaloni foarte tenace.

— Nu te duci tu sus! spuse Samantha foarte agitată. Am citit despre oamenii ca tine, care se răzbnă întotdeauna. Nu ştiu ce eşti în stare să faci! Toate hainele mele sunt de firmă. Nu vreau să le faci bucăţi.

Din câte vedea Jo, femeia mai tânără părea în pragul isteriei.

— De ce-aş vrea să fac una ca asta?

— Pentru că eşti geloasă! Ți-am luat bărbatul!

Jo respiră adânc. Era limpede că ea fusese cea care avusese de suferit, dintre ele două, însă n-avea

de gând să-și piardă vremea împăcând-o pe fătuca asta și, cum Philip va avea desigur de obiectat dacă Jo îi arunca niște apă în față, trebuia să încerce s-o calmeze în alt mod. Mulțumindu-i Celui de Sus că jucase într-o piesă de teatru feministă în urmă cu mulți ani, Jo își intră în rol.

— Scumpa mea, spuse ea lungind cuvintele, pe un ton cât de superior posibil, doar nu ești gelos pe gunoier când vine să-ți ia gunoiul. Te simți recunoscător și îi dai un ciubuc de Crăciun.

Întrebându-se dacă nu cumva exagerase cu tonul impersonal, zâmbi grațios și, cum Philip și Samantha se dădură instinctiv din calea ei, se duse iar la etaj.

— Ce nebună! mormăi ea vorbind cu Dora, care se ascundea după pat. M-a acuzat că vreau să-i tai hainele din gelozie!

Își fixă atenția asupra problemei cu care se confrunta Dora. Betelia pantalonilor îi intrase adânc în carnea de pe coapse, chiar mai jos de șold.

— Nu vreau să te tai din greșală.

Auziră zgomot de pași afară.

— O, Doamne, exclamă Dora, or să intre peste noi! Grăbește-te! Te rog!

Jo vârî lama foarfecii între carne și material, apoi tăie. Când Philip și Samantha intrară în cameră, Jo trase tare de tăietură. Zgomotul de material sfâșiat rupse tăcerea câteva secunde bune.

— Știam eu! țipă Samantha. Pune ea ceva la cale. Ce ascunde acolo?

Philip rămase locului, părând agitat. Jo sări în picioare, știind că Dora nu voia să își facă apariția pe jumătate dezbrăcată de față cu Philip.

— Nu am nimic de ascuns – cel puțin, nu ce crezi tu.

— Nu te cred! chițai Samantha. Am auzit zgomot de material sfâșiat. Îmi sfâșii hainele. Sau perdelele mele noi – ceva tot sfâșii tu!

— Dragă, deși din punct de vedere al bunului-gust, ar fi o idee excelentă să fac bucățele perdelele

și cuvertura de pat din camera asta, nu am făcut așa ceva. Dacă ne acordați câteva clipe de intimitate, o să reușim să vă alungăm temerile.

Samantha n-avea de gând să se lase înduplecată.

— Nu te cred! Pui tu la cale ceva oribil! Bine'nțeles că ești geloasă! E cât se poate de normal!

— Dulceață, nu te necăji, spuse Philip, încercând să o liniștească, însă părând el însuși un picuț isteric. Hormonii tăi fac ravagii. Jo n-ar face nimic răutăcios. Tocmai am aflat, îi spuse el lui Jo pe un ton de confesiune. Samantha e gravidă! De-asta ne-am întors acasă atât de repede. Minunat, nu?

Jo simți că lumea se învârte cu ea și, preț de câteva secunde îngrozitoare, i se păru că o să leșine. Dădu ocol patului ca să se așeze. În fața ochilor îi jucau stele și sângele îi pulsa atât de zgomotos, că părea să-i curgă direct în urechi.

— Jo! Te simți bine?

Dora, lăsând pudoarea deoparte, se ridică și se așeză pe pat lângă ea.

După ce i se risipi negrul din fața ochilor, Jo își dădu la o parte părul de pe frunte.

— N-am nimic. Am simțit brusc un val de căldură. Cred că hormonii *mei* își fac de cap! Zâmbetul ei, deși curajos, era tare pierit. Philip, ai putea, rogu-te, să-mi aduci un pahar de apă?

— Îți aduc imediat, spuse el, o salută pe Dora din cap și se întoarse să plece.

Jo se simți mișcată de îngrijorarea sinceră care se citea în ochii lui și își mai reveni un pic.

— Nu, e în regulă, o să cobor. Oricum, am cam terminat de sortat hainele cu Dora, nu?

Samantha, care nu părea tocmai convinsă că hainele ei de firmă nu erau amenințate de foarfeca de bucătărie care și-așa nu prea tăia, nu se urni din loc. Philip așteptă, sprijinind-o cu brațul pe Jo când aceasta se ridică.

Dora, evident tânjind să rămână singură ca să-și tragă nădragii pe ea, spuse:

— Ce-ar fi să mergeți jos? Mă îmbrac și strâng eu un pic pe-aici.

— Regret dacă par nevrotică, spuse Samantha, însă o să rămân și eu sus.

Dora chiar ar fi preferat să-și tragă pantalonii pe ea de una singură. N-o cunoștea pe Samantha, n-o plăcea și nu voia s-o vadă cum își vâra picioarele mai puțin subțiri și mai puțin bronzate în cracii pantalonilor ei militari un pic cam jechoși, însă zâmbi.

— Cum dorești.

Samantha deschise ușile șifonierelor și-și trecu mâna peste haine, ca să se convingă. Părănd mulțumită, se întoarse spre Dora.

— Ei, și cât de furioasă e Jo? întrebă ea. N-are cum să nu fie. Nu o învinuiesc, presupun, dar devenise foarte anostă, din câte zice Philip. Cum putea să se mire că și-a găsit pe alta?

— Nu cred că se poate spune că e furioasă, răspunse Dora pe un ton defensiv. S-a arătat destul de optimistă în legătură cu povestea asta, râse ea. De fapt, ea zicea că *Philip* devenise foarte anost, așa că poate pur și simplu nu s-au mai iubit la un moment dat. Nu cred că e geloasă pe tine deloc.

Dora nu știa dacă ăsta era tocmai adevărul, însă Jo se arătase tare curajoasă și nu voia să-i ofere muniție Ștoarfei.

— Dar m-am ales cu casa ei. Maică-mii nici nu i-ar fi trecut prin cap să-i lase lui taică-meu casa. A fost silit să se mute într-un apartament mic și oribil când s-a despărțit de maică-mea.

— Jo e foarte specială, spuse Dora, și, cu toate că probabil n-ar trebui să-ți zic, nu m-ar surprinde să o cucerească un alt bărbat cât de curând.

Samantha se strâmbă.

— Ei, cum se poate? E babă!

— E mai tânără decât Philip, din câte mi-a zis, și e o femeie foarte atrăgătoare. Bărbații de pe chei tot roiesc în jurul ei. Unii preferă femeile mai mature, adăugă ea.

— Bine, dar nu mai are pic de siluetă, părul e un dezastru și, deși recunosc că nu stă rău cu tenul, ce să zic...

Știind că Samantha nu era în stare să exprime ce voia de fapt să zică, Dora o întrerupse.

— Dar nu crezi că omul în sine contează? Adică unchiul Philip... pardon!

Scoase un răs artificial. De fapt nu i se adresase niciodată tatălui lui Karen decât cu „domnule Edwards“

— Philip – când eram mică, îi spuneam „unchiule“ – e cu destui ani mai în vârstă decât tine, dar nu-i observi gâtul ca de curcan și burta lăsată, nu? Îl iubești pe adevăratul Philip, pe cel care e în sufletul lui.

— Da, sigur, zise Samantha mușcându-și buza. Hei, n-ai vrea să-mi vezi rochia de nuntă?

— Rochia de nuntă? Dar Philip și Jo n-au divorțat încă, nu?

— Ei, nu, însă punem la cale o petrecere specială ca să le dăm de știre prietenilor noștri că suntem împreună și tot restul. Acum putem să le zicem și de copil.

Gândindu-se că Jo ar putea dori să rămână un pic singură cu fostul ei soț, Dora o urmă pe Samantha, cam fără tragere de inimă, înapoi în dormitorul principal.

În timp ce Samantha și Dora zăboveau la etaj, Jo se așază în bucătărie și acceptă un pahar cu apă.

— Crezi că aș putea să-mi iau mașina de cusut? întrebă ea încet când se simți în stare să vorbească. E în pod.

— Sigur, spuse Philip. S-o dau jos?

— Dacă ești amabil. Mi-ai cumpărat-o când Karen a avut nevoie prima oară de un costum pentru lecțiile de dans. Mai ții minte?

— Așa e! Avea talent micuța, nu?

— Încă mai are, dar nu pentru dans.

Jo își închipuia că probabil îi lipseau discuțiile despre fiica lui. Samantha n-avea chef să-l asculte

povestind cât de bine o ducea Karen cu galeria ei din Toronto.

— În curând o să mai ai un bebeluș la care să te gândești.

— Da, dar Karen...

— E primul tău copil, singurul nostru copil.

Philip înghiți cu greu, parcă amintindu-și câte suferințe provocaseră toate tentativele eșuate care urmaseră.

— Cel puțin, știu că...

— Că n-a fost din vina ta, termină Jo fraza. Mă bucur pentru tine. Acum, fii drăguț și adu-mi mașina de cusut, te rog.

Simțea nevoia să rămână singură, mai presus de orice dorință de a avea vreo mașină.

— Desigur.

Jo stătea încă la masă când Dora și Samantha își făcură apariția.

— Philip s-a dus în pod să-mi aducă mașina de cusut.

— O mașină de cusut! exclamă Samantha. Întotdeauna mi-am dorit așa ceva.

— Sunt sigură că Philip o să-ți cumpere dacă îi ceri, spuse Jo, care începea să-și piardă răbdarea.

— Sau ai putea să-ți cumperi singură, sugeră Dora, care era din altă generație.

— Mi-ar plăcea să-i croiesc hăinuțe bebelușului, le mărturisi Samantha. Pe vremuri, făceam hăinuțe pentru păpușa mea Barbie.

— Serios? făcu Jo, simțind fără să vrea un dram de respect. Asta-i muncă, nu glumă. Aș crede că a trebuit să coși de mână cam tot. Odată am făcut o geacă de velur pentru Sindy a lui Karen...

— Ce geloasă eram pe ea! exclamă Dora, revenind cât ai clipi în anii copilăriei.

— Era doar din imitație, spuse Jo. A, uite-l pe Philip.

— Scumpițel! Tocmai le ziceam cât de mult îmi doresc o mașină de cusut.

Evident, Samantha își amintea și ea de copilăria ei fericită, cu păpuși drept tovarășe de joacă.

— Ai putea s-o duci la mașină? îl rugă Jo pe Philip. Eu iau hainele.

— Pot să le iau eu, spuse Dora, sau mașina.

— E-n regulă, o duc eu, spuse Philip. Sammy, dragă, n-ai vrea cumva să te gândești ce mâncăm la prânz?

Se încolonară toți spre ieșire, cu tot cu Samantha, care simțea evident nevoia să nu se desprindă de Philip, poate cine știe...

Philip așeză mașina de cusut în spate.

— Sper că te simți bine, Jo. Să știi că îmi fac griji.

— Mă simt cât se poate de bine, spuse Jo ferm.

— Și doar nu pleci în călătoria asta ridicolă în Olanda, nu? Michael mi-a povestit tot. Am fost revoltat. Pare curată inconștiență. Amândouă sunteți binevenite în casa noastră cât se ocupă altcineva de barcă.

Expresia de groază de pe fața Samanthei la modul în care noul ei bărbat își manifesta simțul datoriei i-ar fi stârnit lui Jo râsul, în condiții normale. Acum nici nu mai ținea minte ce-s alea condiții normale.

— O asemenea călătorie – continuă Philip preocupat – nu se numără printre lucrurile potrivite la vârsta ta.

Preț de-o clipă îngrozitoare, Dora crezu că o să fie martora unei crime, însă Jo păru foarte calmă.

— A, nu cred că vârsta îmi dictează să ratez șansa unei aventuri, nu? La urma urmei, nu trebuie să-mi mai fac griji decât pentru mine și ar fi păcat să ratez o călătorie care ar putea fi cea mai frumoasă din viața mea!

— Dar știi ce rău îți e, n-o să-ți placă deloc.

— Ah, sigur mă duc. Se urcă în mașină, trânti portiera și lăsă geamul. Mi se oferă ocazia să-mi trăiesc un pic viața, acum că nu mai sunt măritată. Vreau să profit cât pot, zâmbi ea. A, apropo, îl mai ții minte pe Marcus? El e căpitanul.

Jo simți o plăcere răutăcioasă când văzu expresia buimacă de pe chipul lui Philip, înlocuită apoi de o

oarecare nemulțumire. Își scotea un pic pârleala pentru ororile care se întâmplaseră în ultima jumătate de oră.

— Mulțumesc că mi-ai adus mașina de cusut, continuă cu dulceață în timp ce pornea motorul.

Dora se prinse după expresiile lui Jo și Philip de modul în care decurgea conversația și sări prompt în mașină, strângând la piept un sac negru de plastic.

Când înaintaseră un pic pe drum, Dora spuse :

— Samantha aia e culmea ! Cred că ai trecut prin chinurile de pe lume. Te scot la masă undeva ?

— Ar fi minunat ! răspuse Jo cu un oftat. Undeva la o terasă cu grădină, unde să ne putem descălța. Mor de cald.

După ce găsiră un pub perfect și se așezară sub o umbrelă în grădină, comandând de mâncare, Jo spuse :

— Ești tare drăguță, Dora, nu trebuie să-mi faci cinste. Pot să-ți scad din chirie.

— Nici să n-aud. Acum câștig bani și toate cele. Îmi permit să mă răsfăț uneori. Oricum, trebuie să-ți fac o mică mărturisire.

— Da ? Ce ?

Dora sorbi din șpriț.

— Am zis că bărbații din port roiesc în jurul tău.

— Da ? De ce ? întrebă Jo, ridicându-și fața spre soare și simțind cum se topește încet tot stresul acumulat în timpul dimineții.

— Pentru că Samantha a zis că sigur ești geloasă pe ea și n-am suportat, așa că am zis că n-ai motiv să fii geloasă și că Philip devenise superanost și deci n-are de ce să te căineze. Deși, de fapt, continuă ea cu un aer gânditor, cred că e geloasă pe tine.

Jo nu vorbi câteva clipe.

— Sincer acuma, am fost un pic geloasă pe ea câteva clipe. De-asta era să leșin.

— De gelozie ? se cruci Dora.

— Nu, mai degrabă de la șoc. Când mi-a zis Philip că or să aibă un copil. M-a lovit.

— Dar tu nici nu-ți mai dorești copii! spuse Dora cu gura căscată. Nu?

— Dumnezeu, în nici un caz! La vârsta mea! ? Însă chiar am încercat să mai facem un copil după ce-am născut-o pe Karen, de fapt ne-a luat cinci ani s-o aducem pe lume. Amândoi – sau poate doar eu – ne doream foarte mult încă un copil. Acum Philip o să devină iar tată. A fost un părinte foarte bun prima dată, adăugă ea.

Dora se simți insuportabil de tristă auzind de necazul lui Jo. Copilul îndelung așteptat îi revenea lui Philip, cu toate că el greșise. Chiar părea că trăgea foloase de pe urma proastei sale purtări, pe când manierele lui Jo nu-i erau de nici un folos. Rămaseră o vreme în tăcere, apoi Dora spuse:

— Chiar vorbeai serios când ai zis că sigur pleci în Olanda?

Jo inspiră și expiră adânc.

— Păi, acuma cred că ar fi cazul să mă duc, nu?

— Da! exclamă Dora ridicându-și pumnul mic în aer. Atunci merg și eu! Ce-o să se mai bucure Tom!

— Și vrei să-l bucuri pe Tom, Dora? spuse Jo privind-o întrebător.

— Păi, cam da, însă mai mult pentru că ar fi o provocare. Tom mă crede tare mototoală.

— Nu se poate să te mai creadă mototoală acum. Ai făcut rost de ponturi la curse și ai cântat la *karaoke*.

— Alea sunt altfel de provocări. Să merg cu barja în Olanda ar fi o ditamai provocarea, nu ți se pare?

— Și-ncă cum! spuse Jo și Dora râse.

Capitolul 12

Jo se trezi a doua zi dimineată cu așa o groază, că se chinui să-și amintească dacă murise cineva de curând. De cum făcu ochi, își dădu seama de ce: fostul ei soț urma să devină din nou tată și ea se angajase să meargă într-o călătorie care-o băga în sperieți. Se sculă, hotărând să se smulgă din această Mlaștină a Deznădejzii înainte să observe careva că nimerise acolo. Pe post de frânghie, în mod ciudat și foarte personal, hotărî să gătească o masă tradițională de duminică. Așa ceva implica sarcini liniștitoare și familiare, iar stresul de la sfârșit ceda de fiecare dată, înlocuit cu o senzație de triumf. Avea nevoie să preia din nou controlul situației.

Dora, neștiind că Jo avea alte priorități, ținea morțiș să planifice călătoria în Olanda.

— Ei, și unde o să dormim cu toții? întrebă ea. Dacă Marcus îți ia cabina... ești sigură că trebuie să i-o cedezi?

— Da, spuse Jo, care curăța morcovi. Trebuie să fie aproape de miezul acțiunii și e o cabină liniștită și confortabilă.

— Bine, atunci trebuie musai să te muți în cabina mea dublă, eu mă mut în cea mică, dar unde doarme Tom? Pe canapea?

— Ar putea, dar nu prea-mi convine. Presupun că ar trebui să eliberăm cambuza.

Își mușcă buza. Reușise să ignore aproape total spațiul acela de când se mutase pe barjă, cu excepția incidentelor oribile când se deschisese ușa, în timpul

paradei nautice, și n-avea nici un chef să atace problema acum, când și așa avea atâtea pe cap.

— Dar unde punem tot calabalâcul ăla? întrebă Dora. Dacă sunt lucrurile lui Michael, nu putem să aruncăm nimic. Ce bine-ar fi dacă bărcile ar avea poduri. Nu cred să fi văzut vreo barjă cu spațiu rezervat podului, în rest nu le lipsea nimic.

Jo zâmbi, uitându-și o clipă preocupările.

— O să-i scriu lui Michael să-l întreb. Serios, continuă ea, părând să-i fi trecut ceva din amuzament, nu vreau deloc să par nerecunoscătoare, însă dacă Michael mi-ar fi închiriat o căsuță, n-ar fi putut să-mi ceară s-o mut sau să mă mut cu tot cu ea.

— Nu, dar ți-ar fi putut cere să te ocupi să fie curățat putregaiul de lemn sau mai știu eu ce. Ar fi fost și mai rău.

— Adevărat. Jo deliberă dacă să-i mărturisească Dorei groaza ei, dar hotărî să nu o facă. Însă călătoria asta până în Olanda ne face să ratăm o mulțime de posibilități lucrative.

— Dar o să ne distrăm așa de bine! insistă Dora, încercând să manifeste destul entuziasm pentru amândouă. Tom s-a însuflețit tot când i-am zis aseară la telefon. O să vină mai târziu să vadă cum merg planurile.

— Mai degrabă vine să se asigure că nu m-a lăsat curajul, spuse Jo. Dar dacă tot apare, poate ne ajută să mutăm din lucruri. O să-i oferim o masă de duminică drept răsplată.

— O să-l sun. Ce-ar fi să-i scrii lui Michael și să-l întrebi dacă-i putem arunca gunoaiile alea?

Jo își privi tânăra prietenă înclinându-și capul.

— Nu țin minte să fi fost atât de autoritară când erai mică, Dora.

— M-am făcut mare de-atunci, spuse ea, și am învățat o groază de la Karen. Se încruntă. Cred că adevăratul motiv a fost că am lăsat-o pe mama să se ocupe de toate pregătirile de nuntă și nu i-am ieșit din vorbă nici măcar o dată. Ea a ales stilul

rochiei, florile, ce gen de recepție să dăm, tot. Era de fapt ziua ei, bănuiam, pentru că eu și John urma să avem la dispoziție tot restul vieții. Apoi mi-am dat seama că nu vreau să-mi petrec restul vieții cu John și că trebuie să mă impun un pic. Dora zâmbi larg. Și de-asta am fugit și m-am mutat cu tine. O mamă-surogat care pregătește o mare masă duminicală!

Jo râse.

— Da, numai că se pare că s-au inversat nițel rolurile, spuse ea. Du-te să-l suni pe Tom. O să încerc să-i trimit un e-mail lui Michael.

Dora urcă pe punte, unde semnalul era mai bun, ca să dea telefon. Se gândi că Tom era un prieten foarte bun. Nu doar că o distra, dar o și sprijinea în tot ce făcea, cumva ca un frate mai mare. Desigur, își spuse Dora ca să-i intre în cap, nu voia nimic altceva de la el – ar fi complicat prea tare lucrurile.

Cum Jo n-o lăsa s-o ajute cu curățatul cartofilor, Dora hotărî să facă un pic de curățenie la ea în cabină, de care nu prea se mai ocupase de când începuse munca. Puse la locul lor mărunțișurile pe care le cumpăraseră în ziua precedentă, întrebându-se ce s-ar întâmpla cu ea și Tom dacă unul din ei ar dori o relație. Era un tip normal și sănătos, mai devreme sau mai târziu o să vrea o iubită. N-o să mai aibă chef de Dora atunci.

O pungă cu ciorapi de lână pe care-i purtase la școală a fost depozitat cu grijă în coșul de hârtii. Mama ei i-i băgase pe gât, convinsă că pe vase era mereu frigul de pe lume, până și în miezul verii. Trebuia să fie pe fază. Dacă Tom dădea vreun semn că îi plăcea de vreo femeie, trebuia să-i spună verde-n față că n-are nimic împotriva – ea voia doar să se mai bucure o vreme de libertatea ei. Jo veni la ușă.

— Din fericire, Michael era pe net și spune că putem arunca tot ce dorim, dacă nu zice Marcus că-i trebuie la ceva.

— Ce Dumnezeu! De unde să ne dăm seama ce-o să fie în capul lui Marcus?! Era bine dacă-l cunoșteam, continuă Dora. Așa ar fi mult mai simplu.

— Cred că o să ne dăm seama dacă avem nevoie să păstrăm ceva, râse Jo. Michael spune că am putea să punem lucrurile de care nu suntem sigure în *peak*-ul de la proră.

— Ce-i aia? întrebă Dora îngrozită.

— E o cabină micuță în botul bărcii. E o cambuză verticală. În loc să depozitezi lucrurile cum se face de obicei, le lași să cadă unele peste altele. Ca o celulă izolantă, însă pentru obiecte de care poți să uiți, nu pentru oameni. Sunt acolo lucruri încă dinainte să cumpere Michael barja, pun pariu.

— Știi ce-ar spune Karen...

— Și ce-o să spui și tu...

— Ar trebui să golim și *peak*-ul, așa o să-l avem la dispoziție dacă Marcus mai aduce pe cineva.

— Hai să ne sfătuim cu Tom, oftă Jo, și până una-alta, eu o să pregătesc masa.

— Te fofilezi ca să scapi de curățenia din magazie!

— Te-ai prins, dragă, însă ieri am scos din congelator o ciozvârtă minunată. M-am gândit că o să fie cazul să gătesc o friptură ca lumea azi.

Dându-și seama că strategia funcționa și se simțea mult mai înveselită, Jo se felicita pentru puterea sa anticipativă.

Dora, care în sfârșit se prinsese că Jo gătea friptură din motive terapeutice, speră ca masa să includă și o budincă de Yorkshire, chiar dacă aveau miel.

Tom veni lângă Dora când aceasta stătea pe coridorul barjei, înconjurată de bucăți de furnir, vechi veste de salvare, câteva semne de navigație ruginite, parcă desprinse de pe *Queen Mary*, ghemuri de sfoară și cutii de soluție pentru rugină.

— Salut! spuse ea. Ai ajuns la marele țanc ca să mă lămurești cât din calabalâcul ăsta putem să aruncăm la gunoi și cât o să ne fie de folos.

Tom se uită la grămezile de obiecte de la picioarele ei.

— Păi, eu, unul, n-aș arunca nimic, aș vinde totul pe eBay.

N-avem timp să ne complicăm cu vânzări pe eBay! Și ce zici, crezi c-ar fi bine să golim *peak*-ul de la proră? Ce ușurare că nu trebuia să-i explice ce era! Crezi că s-ar putea să fie nevoie? Cam câte ajutoare o să vrea Marcus, după părerea ta?

— Păi, n-o să vrea pasageri, asta clar. Însă o să vrea oameni care se pricep să stea la cârmă și să mânuiască parâme.

— Poți să stai la cârmă?

— Cred că da. N-am mai condus o barcă atât de mare, însă. N-ar trebui să conteze, dar cine știe.

— Colacul ăsta pare îngrozitor de vechi, spuse Dora, ridicând un obiect ponosit, în formă de potcoavă, de care atârnau fâșii de nailon gri.

— Marcus o să decidă, dar sunt de acord, pare foarte vechi. Nu știu dacă au termen de valabilitate, însă dacă au, ăsta l-a depășit sigur de mult. Ce mai ai acolo? Aruncă o privire după ușă. Mai sunt o groază de chestii aici.

— Multe-s ale lui Jo. Nu mă ocup decât de obiectele evident utile bărcii. Vrei să arunci o privire în *peak*? S-ar putea să ne depășească.

— Nimic nu ne depășește, declară Tom și apoi dispăru.

Când reveni, avea aerul unui om care tocmai se hotărâse să traverseze Atlanticul singur într-o bărcuță: s-ar putea să regrete la un moment dat, însă așa se cuvenea să facă.

— Chiar cred că ar trebui golit. Ar putea fi o cabină utilă. Bănuiesc că Marcus aduce adesea pe cineva cunoscut, în caz că nimeni de la bord nu e-n stare de nimic, oftă el. Ei, o slujbă din asta îmi doresc eu.

— Ce?

— Să lucrez pentru Marcus.

— Credeam că ești constructor de nave.

— Sunt, dar îmi convine orice slujbă legată de ambarcațiuni.

— Asta-i bine, dacă implică și curățenia, îl tachină Dora.

— Mă tem c-o să am nevoie de o mână de ajutor cu *peak*-ul, spuse Tom zâmbind larg. Îmi trebuie pe cineva să ridice obiectele. O să le punem grămadă pe punte și hotărâm apoi ce facem cu ele. Dacă trebuie, o să împrumut dubița lui Hamo ca să le duc la groapa de gunoi.

— Hamo are o groază de vehicule, spuse Dora, amintindu-și broscuța Volkswagen.

— Da. Are un fel de colecție. Sau mai degrabă oamenii le lasă pe mâna lui și el le repară. Trebuie să le vândă mai departe, numai că nu se înduplecă.

După ce o asigură pe Dora că nu lasau pur și simplu baltă curățenia cabinei și că o să se ocupe de *peak*, urcară pe punte.

— Oare Jo știe de câți oameni are nevoie Marcus și dacă o să aducă pe cineva special? întrebă Dora, zgâindu-se nesigură prin gura *peak*-ului.

— Nu cred eu să fie cineva atât de special, râse Tom. Doar un zdrahon cu bătături în palme.

— Ar putea fi o fată stilată, cu o pasiune pentru cârme, chicoti ea. Sau Carole.

— Sigur Carole n-are nici o înclinație de timonier.

— De unde știi? Doar pentru că e tânără și drăgălașă nu înseamnă că-i bătută în cap.

— Știu...

— Și aș fi crezut, judecând după cunoștințele tale enciclopedice în materie de barje olandeze, că știi pe cine ia cu el de obicei.

Tom oftă, clar ofuscat că nu interceptase nici o bârfă pe tema asta de maximă importanță.

— De fapt, nu l-am întâlnit niciodată pe Marcus. Îi știu doar reputația.

— Ei, păi dacă doar gura-i de tine, hai să facem ordine în cabina asta. Apoi putem să adunăm amândoi chestiile de aruncat. Coboară tu.

Scoaseră amândoi o mare cantitate de „coaste uzate“, cum le zicea Tom, adică bucăți de bârne și panouri de furnir din care lipseau porțiuni. Într-un final, *peak*-ul se eliberase suficient – de saltele mucedu,

parâme putrezite și o groază de cutii de vopsea cu capacele înțepenite – ca să intre și Dora alături de Tom. Coborî cu grijă pe scară.

— Pute, spuse ea privind în jur.

Tom se arată indignat.

— Și tu ai fi împuțită, dacă ai fi plină până-n gât cu toate gunoaiele astea ani de-a rândul.

— Nu era o insultă, făceam doar o constatare. Trebuie să-l spălăm cu ceva. Poți să-mi dai fârașul ăla? E umed pentru că picură ceva sau pentru că era plin de chestii umede?

— Nu știu! Cu ce ar trebui să-l speli? Stai aici, mă duc să-i cer lui Jo.

Jo se simțea încinsă și hărțuită când veni Tom în bucătărie cerându-i produse de curățare. Era un progres clar de la sentimentul de frică și deprimare.

— Uită-te în dulapul ăla. Mă tem că nu te pot ajuta, tocmai mi-am dat seama că mai am de curățat o tranșă măricică de cartofi.

— Bun.

Tom, fără să priceapă, din câte se părea, semnificația remarcii, se lăsă pe vine și începu să scotocească printre sticle cu fluide foarte parfumate, care te scăpau garantat de depunerile de calciu și omorau toți microbii cunoscuți de om.

— Nu știi, din întâmplare, pe cine aduce Marcus cu el în călătorie? Dacă se descurcă doar cu mine, probabil n-o să avem nevoie de *peak*.

— Poți să-l întrebi chiar tu, spuse Jo, părând mai calmă decât se simțea. Vine la masă.

— Ohoho, făcu Tom, cu o interjecție din vocabularul Dorei, după care scoase capul din dulap. Când s-a întâmpat?

— Tocmai a sunat. Vrea să facă o verificare, în principal a rezervoarelor de combustibil. Michael spune că n-au nimic, dar Marcus nu vrea să riște. Ce bine ar fi fost dacă era și Michael aici.

De la destrămarea căsniciei sale, Jo își tot spunea că nu se putea baza pe bărbați și că nici nu era

nevoie. Însă poate că trebuia să treacă ceva timp până să învețe să trăiască fără ajutorul nici unui bărbat, iar ea nu era singură de chiar atât de multă vreme.

— Nu eram obligată să-l invit la masă, desigur, însă, cum tocmai găteam, invitația a decurs de la sine.

— S-o chem pe Dora?

Tom se ridicase și o privea cu atâta îngrijorare, că Jo se forță să zâmbească.

— A, nu. Dați-i bătaie. Dar dacă găsiți un răgaz să mutați lucrurile de pe coridor aici, jos, ca să se elibereze accesul la baie, ar fi grozav.

Tom plecă, cu un mănunchi de sticle la piept, o perie aspră, mai multe cârpe pe care le recuperase Jo din camera motorului și vestea că Marcus, ființa mitică, urma să se întrupeze curând.

Jo stătea în bucătărioară, pregătind masa. Era suficientă carne, dacă o tăia în bucăți subțiri. Deja curățase destui cartofi în plus, însă oare era o nebunie să-i coacă într-un singur cuptor? Terapia mesei duminicale, care funcționase de minune pe vremea când locuia într-o casă cu o mașină de gătit și un cuptor convențional, părea să-și fi pierdut o parte din proprietățile benefice. Oare toate grijile suplimentare erau din cauză că venea Marcus și voia să se ridice la înălțimea reputației cu care o înzestrase el – aceea de bucătăreasă excelentă?

Sigur că voia să se priceapă la ceva, de vreme ce n-o să fie bună de nimic pe mare. Se uită a suta oară la ceas, sperând să citească acolo răspunsul la toate întrebările ei.

— Vrei să merg cu Tom la magazin? o întrebă Dora, care își făcuse apariția în vreme ce Jo trecea în revistă cu voce tare conținutul dulapului cu provizii. Tom mi-a spus că vine și Marcus la masă. Ne trebuie niște produse de curățare ultraputernice în cabina aia, inclusiv mănuși.

— A, da, ați putea? Eu, una, sunt prinsă cam până peste cap. N-ar fi fost nimic, dacă erați numai

tu și Tom, însă Marcus, mă rog, Marcus e musafir. O să vrea și desert.

Își aminti cât îi plăcuseră bezelele cu căpșuni. Păcat că nu putea să pregătească din nou așa ceva, ar fi fost foarte simplu.

— O să fac o listă.

— Crezi că preferă crema sau frișca? întrebă Jo după o vreme, pe la jumătatea listei de cumpărături.

— Nu-l cunosc, Jo. Ce-ar fi să luăm de-amândouă? Așa, dacă nu-i place frișca, putem să mâncăm căpșuni altă dată.

— Mulțumesc, Dora, ești neprețuită. Acum, ia cardul meu ca să achiți toate astea și n-ar strica să scoți și niște bani.

— Dar nu se poate să-mi spui PIN-ul tău!

— Dora dragă, te știu de când erai atâtica. Cred că pot să am încredere în tine.

După ce plecă Dora, Jo se repezi pe punte și strigă spre mal, ca s-o audă cei doi:

— Granule pentru sos de friptură instant! Nu mă descurc fără pastiluțele astea.

— Chiar aș vrea ca Jo să se fi exprimat mai clar decât „niște vin roșu“, spuse Dora privind șirurile de sticle de la raionul de vinuri. Nu prea mă pricep la băuturi.

— Aleg eu, dacă vrei, spuse Tom.

— Tu bei vin de casă mai tot timpul. Nu știu dacă să am încredere în papilele tale.

— Papilele mele n-au nici pe naiba, numai că nu vrem să cheltuim prea mult din banii lui Jo. Dar o să cumpăr eu o sticlă. Așa e frumos. Mereu mănânc cu voi la masă.

— Ar fi drăguț, dar încă nu ne-am hotărât ce luăm. John alegea întotdeauna vinul când ieșeam. Eu mă mulțumeam să-l beau.

— Mm, făcu Tom pe un ton speculativ și Dora îi aruncă o privire neliniștită.

— Dar pot să citesc lista de vinuri la fel de bine ca oricine! Serios, de frica ta nu mai îndrăznesc să spun nimic, ca să nu scornești vreo provocare.

— Promit să te avertizez din timp data viitoare, spuse el rîzînd. Recunosc că pe primele două ți le-am cam pus în cîrcă.

— Păi da!

— Știi că una ar fi să mergi la un festival?

— Cum aș putea să uit? spuse Dora străduindu-se să adopte un ton lejer și lipsit de griji.

— Așa că pe-asta nu poți să zici că ți-am pus-o în cîrcă pe loc. Păcat că n-am găsit bilete la concertul la care voiam neapărat să te duc.

— Da, păcat.

Tom o privi pieziș, însă lăsă faza să treacă. Dora era sigură că știa cât de puțin entuziasm îi stârneau festivalurile muzicale. Se bucură când schimbă subiectul.

— Știi de ce s-a hotărât Jo să dea o masă duminicală azi? Mi se pare cam sărit de pe fix, pentru că evident nu face așa ceva în fiecare duminică.

— Păi, nu mă pricep la citit gândurile, însă cred că are de-a face cu ziua de ieri.

— Ieri?

Dora dădu din cap, luând o sticlă de vin roșu care era la reduceri.

— Ce zici de ăsta? E la ofertă.

— Sunt fan de oferte. Luă sticla din mîna Dorei și cercetă eticheta. Și ce-ați făcut ieri?

— Ne-am dus în fosta ei casă. Pentru ea a fost oribil. Nu prea a zis mare lucru, dar mi-am dat seama că își simțea trecutul șters de noua iubită a soțului ei. I-a zguduit încrederea în sine. Cred că gătind o masă copioasă încearcă să se asigure că are anumite talente.

— Bineînțeles că are talente! Și afacerea cu restaurări pe care a pornit-o?

Dora clătină din cap și puse sticlele în cărucior.

— Știu. Cred că chestia cu gătitul reprezintă o parte din trecutul ei și vrea să-și demonstreze că nu e tocmai execrabilă sau așa ceva.

Incapacitatea lui Jo de a aduce pe lume un al doilea copil probabil că o făcea să se simtă fără căpătâi, reflectă ea, însă nu-i împărtăși lui Tom constatarea ei. Oricum nu credea că era prea interesat de psihicul lui Jo, însă avea politețea de a nu se arăta plictisit.

— Dacă luăm șase sticle, avem o reducere bunicică și o să ne și folosească.

— Nu știu dacă e bine să cumpărăm șase sticle de vin din banii lui Jo, obiectă Tom. Știu cum facem, cumpărăm noi trei și mai luăm trei din banii ei, și așa n-o să mai avem de ce să ne simțim vinovați că ne gătește tot timpul.

— Eu nu mă simt vinovată, spuse Dora aferată. Eu sunt chiriașă. Primesc masă și casă.

— Atunci fac eu cinste cu restul vinului. Ce mai e pe listă?

— Ceva pentru pesmet, dar hai să n-o mai lălăim. Mai avem tot calabalâcul ăla de pe coridor.

Tot calabalâcul fusese pus la loc în cambuză. Cabina curățată cu aspiratorul și masa gata așternută. Când se întoarseră Dora și Tom, Jo stătea în genunchi pe podea, zgâindu-se în cuptor de parcă acolo s-ar fi aflat toate tainele universului.

— Ce anume speri să vezi? se interesă Tom curios.

Jo oftă, trânti ușița cuptorului și se ridică în picioare.

— Carnea deja s-a rumenit, acum încerc să văd dacă și cartofii or să se înroșească vreodată sau dacă să-i duc la cuptorul lui Tilly. Are un cuptor superb, ultimul răcnet. Ați luat vin? Bravo vouă. Hai să deschidem o sticlă. Oricum o să-mi trebuiască la sos.

— Am luat șase sticle. Era la reducere. Însă Tom plătește trei.

Dora se uită la Tom, așteptând să-și scoată portofelul.

— A, nu, nu plăti vinul! exclamă Jo, dând din mână să-l oprească atunci când Tom duse mâna la buzunarul din spate. Debarasezi *peak*-ul și vii în Olanda cu noi — dacă e Marcus de acord. Cred că ți-ai câștigat dreptul la niște vin.

— Vai, Doamne, Jo! Ai eliberat coridorul! Aveam de gând să ne ocupăm acum!

— Am intrat în panică. Tre' să sosească dintr-o clipă în alta. Ați putea să aranjați totul mai bine în cambuză, ca să pară că o să rămână până la urmă niște loc unde să doarmă cineva.

— Am luat flori, spuse Dora. Astea sunt sigur cadou. La reducere, adăugă ea. Așa că am cumpărat două buchete.

— Draga de tine! Tocmai așa ceva ne lipsea! Mulțumesc tare mult. Pune-le într-un borcan. Cred că am unul potrivit.

Dora așeză stânjeneii într-un borcan, cum i se zisese. Tom desfăcu o sticlă de vin și puse restul în suportul încastrat în blatul de bucătărie. Jo deschise iar cuptorul.

— Nu-i bine, spuse ea. Mă duc până la Tilly cu aștia. N-or să se rumenească deloc.

Dora o dădu pe Jo din drum și se uită.

— Nici n-a ajuns măcar. Nu trebuie să pui mâncarea pe masă de cum intră, îi dăm mai întâi să bea ceva. Aș zice că mai pot să stea o oră ca să se rumenească. Ce-ar fi să iei un pahar de vin cu tine în cabina din spate și să te aranjezi un pic?

Jo o privi lung.

— Știi, cred că nu-i rău deloc că te-ai făcut așa autoritară de când te-ai mutat la mine. Tom, toarnă-mi ceva care să mă aline.

În cabina ei era mai răcoare. Jo puse paharul jos și scotoci într-un dulap după trusa de machiaj. De când cu parada nautică, Jo ținea totul prin dulapuri. Când Marcus venise în inspecție, își instalase iar măsuța de toaletă. Era minusculă, cât o cutie de șervețele, însă lui Jo îi plăcea să aibă la îndemână o perie și un ruj.

Acum răsturnă trusa pe patul pliant și găsi tubul cu cremă de la Karen. „Asta în mod garantat îți saltă pungile de sub ochi, mamă.“ Din nefericire, avea impresia că nimic nu mai putea avea un asemenea efect, însă crema chiar părea să mențină un pic mai mult machiajul, așa că i se părea utilă.

Apoi se dădu cu încă un produs scump, pe care și-l cumpărase singură, de data asta. Conținea „particule care reflectă lumina“ și o întreagă listă de chimicale cu nume tehnice care promiteau ameliorări dătătoare de tinerețe ale „cearcănelor întunecate și pungilor de sub ochi“ Nu credea cu adevărat că poți să te dai cu un pic de tinerețe luată de undeva, prin intermediul unei cutiuțe frumoase, însă o făcu oricum, mai mult din superstiție.

Faptul că o cunoscuse pe iubita fostului ei soț cu o zi în urmă și că Marcus avea și el o parteneră mult mai tânără îi agravau și mai mult complexe feminine legate de aspectul exterior. Nu voia doar să dea cât mai bine printre femeile de vârsta ei, ci încerca și să nu pară o băbătie, știind în același timp că era aproape imposibil, dată fiind etatea ei. În comparație cu Samantha și Carole, nu putea să nu arate bătrână.

Se dădu cu Chanel No. 19. Cum Karen îi folosea tot timpul parfumul, își imagina că nu e bătrânicos. Apoi își muie degetele într-un produs de păr, de asemenea plin de proprietăți ce sfidau legea gravitației, și își înfoie un pic buclele. De ce nu observase mai devreme că trebuia să se tundă?

— Jo?

Glasul nesigur al Dorei o determină pe Jo să lase la timp forfecuța de unghii.

— Da?

— Tocmai s-a declanșat o alarmă. Vrei să fac ceva anume?

— Nu, mai bine vin eu.

Ascunse iar în grabă totul și apoi se duse să vadă ce se mai întâmplase prin bucătărie în lipsa ei.

Capitolul 13

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse Marcus la mai bine de o oră de când se machiase Jo. Am fost reținut.

Nu dădea impresia că-i pare rău, în schimb chiar părea iritat. Hm, își zise Jo, trecând „irascibil“ pe lista trăsăturilor lui de caracter.

— Nu-i nimic, spuse ea plină de grație, de parcă nu s-ar fi perpelit o jumătate de oră de grijă să nu se răcească de tot carnea, să nu se ardă cartofii și să nu se usuce budinca de Yorkshire până ajungea doar o crustă.

La urma urmei, nu era vina lui că ea alesese să urmeze o ședință de terapie gastronomică din motive personale.

Făcu prezentările, apoi le spuse să se așeze la masă ca să-i servească. Tocmai când scotea legumele de la cuptor și turna sos într-un vas, punând masa, îl auzi pe Tom făcând o încercare de a-l întreba indirect pe Marcus dacă putea veni.

Din fericire pentru Tom, se părea că îi lăsase o impresie bună lui Marcus și nu peste mult timp puneau împreună la cale călătoria. Dora își aducea contribuția feminină la discuție, așa că Jo își îngădui să păstreze tăcerea. Făcuse ce-și propusese, gătise o masă pe cinste, judecând chiar și după propriile standarde înalte, și asta în ciuda așteptării îndelungate, iar toată lumea ingurgita cu poftă.

Și apoi, când au fost împărțite ultimele budinci de Yorkshire și cartofi la cuptor, iar Jo se pregătea să servească desertul, Marcus spuse :

— Știu c-ai zis că vii, Joanna, însă vreau să știu de ce ai de fapt atâtea rețineri.

Dacă s-ar fi așteptat la întrebarea asta, ar fi pregătit un răspuns din timp, însă cum picase din senin, a trebuit să recurgă la adevăr.

— Pentru că sunt îngrozită. Le tot zic oamenilor, dar nimeni nu pare să mă creadă.

Urmă un răstimp de tăcere ; toți păreau să se fi oprit din mestecat.

— Așa deci, spuse Marcus calm și se ridică. Dora, poți să te ocupi tu de ce trebuie? Eu și Joanna ieșim la plimbare.

Tom și Dora se uitară unul la celălalt, dar nu comentară.

— Bine, dar nu pot să las totul baltă! exclamă Jo, văzând teancurile precare de vase pline de grăsime și tăvi îngrămădite peste tot.

— Ba poți, spuse Marcus. Vino.

Se duse. Nu-i plăcea tonul lui poruncitor, însă o anume expresie de pe chipul lui îi dădu de înțeles că era mai sigur să se supună. Se gândi că o făcuse pentru ca ea să-și poată deschide inima între patru ochi. De cum Jo o luă pe scară în sus, Tom și Dora se apucară să curețe farfuriile și să umple mașina de spălat vase.

Marcus nu vorbi până nu coborâră amândoi de pe barjă și trecură de poartă.

— Chiar nu am chef..., începu Jo, neștiind sigur ce voia de fapt.

— Vreau să aflu de ce ți-e atât de frică, spuse Marcus încet. Și apoi o să-ți alung orice temeri. Tom pare un flăcău de ispravă, continuă el, ca să nu-i dea lui Jo timp să protesteze.

— A, da. Vrea tare mult să vină. Sper să-l lași. Și pe Dora, mă simt responsabilă pentru ea.

— E destul de calmă de felul ei? Se isterizează rar, poate să facă ceai?

Înainta cu pași mari și Jo se ținea cam greu după el. Simțindu-se ea însăși oarecum isterică, Jo izbucni în râs.

— Da la toate. Ea și Tom formează o echipă de ju

— Sunt împreună?

— Nu cred, răspuse Jo încruntându-se. Sunt destul de sigură că sunt doar prieteni, dar cine știe dacă n-or să ajungă mai departe? Unde mergem? adăugă ea, furându-i tehnica de schimbare bruscă a subiectului.

— La plimbare, atâta tot. Mergem o vreme pe malul fluviului, până găsim o bancă liberă.

În loc s-o apuce spre pub și magazine, el o conduse în direcția opusă, peste un pod și pe o alee, până când ajunseră din nou pe mal.

— Ți se întâmplă adesea să convingi lumea să plece cu barja pe mare? întrebă Jo când au putut să înainteze unul lângă altul.

— Nu, spuse el râzând și clătinând din cap. De obicei le spun oamenilor că nu pot să vină, nu pot să-și ia prietenele, nu pot să le vândă bilete ca la croazieră tuturor amicilor.

— Doar nu fac așa ceva, nu?

— Nu, dar toți sunt porniți să considere călătoriile astea ca pe niște incursiuni de plăcere și, cu toate că lumea vrea să se distreze, dacă sunt prea mulți oameni la bord, se poate crea o situație periculoasă și confuză.

— Ei, atunci mai bine îmi zici să nu vin, sunt confuză și periculoasă.

Îl tachina doar, se aștepta ca el să râdă, însă nu se întâmplă așa.

— Ba deloc. Mă rog, nu în... O privea iar într-un fel intimidant. Oricum, nu țin neapărat să vii pentru c-ai fi o bucătăreasă bună și ai mulțumi pe toată lumea, ci tocmai pentru că nu vreau să-ți fie frică de mare.

— Dacă n-aș veni, nici n-ar trebui să-mi fie.

Ei, drăcie, ce greu îi citea reacțiile. Philip fusese întotdeauna atât de transparent, încât se obișnuise să știe dinainte ce urma să zică și când anume. Pe Marcus însă cu greu îl bunghea.

Îi ignoră comentariul și o luă de braț. Trebuie să mărească din nou pasul ca să se țină după el și nici unul nu vorbește până când Marcus se opri într-un loc pe care părea să-l considere potrivit. Acolo era o bancă îndreptată spre fluviu. Jo bănuia că pomii la care se uitau erau pe insula lui Tom, unde plutea barca lui, laolaltă cu diverse alte vase care putrezeau și rugineau până când erau una cu fluviul și cu vegetația din jur.

— Acum, spuse el, de ce anume te temi?

Jo reflectă. Era tare greu să exprime în cuvinte frici iraționale — orice-ai fi spus, ar fi părut stupid și slab de înger.

— Nu știu. Cred că îmi e frică pur și simplu. Am rău de mare, ceea ce nu ajută, și nu-mi place să petrec prea mult timp pe ambarcațiuni mici, nici măcar pe feriboturi. Marea e atât de vastă, de nesfârșită, de implacabilă.

Marcus nu vorbește imediat.

— Marea e vastă, adevărat, dar dacă te gândești la toate bărcile și vapoarele care au străbătut-o de când a golit omul bușteni, e și foarte folositoare.

— Folositoare?

După toate calificativele grandioase și înălțătoare pe care le dăduse mării, „folositoare“ părea un picuț cam prea reținut.

— Nu, serios, spuse ea, hotărând să adopte un ton glumeț, nu văd ce șanse ar avea sintagma asta să se impună. *Marea folositoare, Marea cea necuprinsă și folositoare.* „La marea folositoare, acolo trebuie să merg, marea folositoare și văzduhul...”

Cită titluri de cărți și versuri modificate, încercând să demonstreze cât de neinspirat era cuvântul „folositoare“

Deși Marcus râse, nu se lăsă.

— Păi, chiar e folositoare. Fluviile sunt folositoare. Orașele au înflorit întotdeauna pe malul fluviilor. Londra, bunăoară. Marcus arată spre insula împădurită, care nu semăna deloc cu o vastă metropolă. Și

gândește-te la marea, cât de folositoare sunt. Dacă am de-a face cu o ambarcațiune cu un motor mai slăbuț, îi dau bătaie douăsprezece ore, cât sunt pe direcția curentului, iar apoi arunc ancora.

Jo deschise gura să spună că era altfel pentru el, însă Marcus i-o luă înainte.

— Știi că pe vremuri se înecau milioane de oameni, însă azi nu se mai întâmplă așa ceva. *Trei surori* e o navă foarte pregătită pentru mare. Pe ea n-are ce să ți se întâmple. N-o să te las eu.

În mod surprinzător, Jo chiar începu să privească mai relaxat perspectiva călătoriei pe mare.

— Am o experiență îndelungată. Îmi iau mijloace de siguranță pe care unii le-ar considera maniacale. Îl am pe Ed, care e pe mare de mai mult timp decât mine, și tot felul de aparatură care nici nu se inventase acum câțiva ani. O să te țin la curent cu tot ce se întâmplă și poate chiar te conving să stai la cârmă. Promit că tu și *Trei surori* sunteți în deplină siguranță cu mine.

Jo scoase o mică exclamație, în semn de resemnare ; fie că-i convenea, fie că nu, fricile aveau să-i fie smulse.

— Ei, acum te simți mai bine? o întrebă el, iar Jo detectă în glasul lui o notă subtilă de îngrijorare.

Ea oftă iarăși și încuviință.

— De ce voiai să mă simt mai bine? De ce nu m-ai lăsat să stau acasă?

Marcus zâmbi.

— Lăsând deoparte faptul că poate n-ai unde să locuiești în altă parte? Nu vreau să te temi de nimic, dacă pot să te împiedic cumva. Și contează pentru mine să-ți placă pe mare.

— De ce?

Urmă o mică pauză.

— Trebuie să-mi întretin reputația. Dacă s-ar afla că lumea refuză să plece pe mare cu mine, s-ar alege praful de renumele meu.

Jo nu-și dădea seama dacă glumește sau nu. Poate că doar de dragul reputației lui ținea ca ea să vină în Olanda — și ca să le gătească, desigur.

— Păi, toată lumea știe că *Trei surori* nu e a mea, ci a lui Michael, spuse ea.

— Chiar dacă. Și Michael și-ar putea pune anumite întrebări neplăcute. Nu vrem să-și piardă încrederea în mine.

Jo râse și profită de situație ca să schimbe subiectul.

— Nu mai știi – n-ați fost colegi de facultate?

— Nu, am fost în același club nautic. Eu dădeam brevetul de secund – examenul, cum spuneți voi –, iar el era în anul întâi la facultate. Ne știm de mult.

— Nu-mi amintesc cum s-au întâlnit el și Philip.

— Are importanță? În momentul ăsta?

Jo își mușcă buza și clătină din cap.

— De fapt, nu.

El îi luă mâna, însă nu cu un gest romantic, ci mai degrabă ca și cum ar fi oprit-o să fugă.

— Și cum de te-ai hotărât să vii în călătorie, indiferent de felul în care te simțeai?

Mâna îi era caldă, uscată și un pic aspră. A ei părea micuță, ca de copil, în strânsoarea lui.

— Philip. Știe ce teamă îmi e – îmi era – și mi-a zis că sigur n-o să fac față. Uimitor cât de prost reacționez la sugestii.

— Trebuie să țin minte, râse el. Și l-ai văzut pe Philip ieri?

— Mhm. M-am dus acasă cu Dora să-mi iau niște lucruri. El și Samantha, noua iubită, trebuiau să nu apară prin zonă, dar s-au întors devreme.

Se gândi dacă să-i spună de dezastrul cu pantalonii Dorei, dar decise că nu făcea parte din povestea ei.

— Ei, și cum e noua iubită a lui Philip?

— A, sunt sigură că-ți închipui. Tânără, suplă, gravidă.

Nu avusese intenția să-i spună lui Marcus că Samantha era însărcinată, pur și simplu îi scăpase. Oftă, reușind să se abțină să nu spună „Așa cum eu n-o să mai fiu niciodată“.

— Gravidă? E un pic cam neașteptat, nu?

— Nu știu dacă și-au propus.

— Philip n-a auzit de contracepție?

Marcus părea din cale-afară de indignat.

— Nu e întotdeauna o idee prea bună să amâni copiii la nesfârșit, să știi.

— Da, dar mi se pare...

— Ce?

— Nu prea arată respect – să-și întemeieze o nouă familie imediat după ce te-a părăsit.

Jo nu răspunse imediat.

— Nu cred că s-au gândit la asta.

— Păi, ar fi trebuit. Se ridică și o trase și pe ea. Ai făcut desert?

Ea râse surprinsă.

— Desigur. La cât de mămoasă și de cloșcă sunt. E treaba mea să pregătesc deserturi.

— Nu cred că altă treabă n-ai, Joanna, dar hai s-o luăm înapoi.

Jo era ușurată că terminaseră de vorbit. Toată discuția despre Philip și despre casa ei veche și scumpă, pe lângă felul în care o tot privise Marcus, o cam derutase.

Au nimerit la țanc. Toate rămășițele prânzului fuseseră curățate sau spălate, iar plăcinta cu aluat sfărâmicios trona în mijlocul mesei, înconjurată de boluri și linguri. Mai era și un vas cu cremă.

— Ah, Dora, exclamă Jo. Ai făcut cremă!

— Eu am făcut crema, spuse Tom. Mă pricep la așa ceva. Ei, și de unde credeți c-o s-o apucăm spre Olanda? întrebă el când toată lumea se înfrupta cu mare plăcere.

— Din Flushing, probabil, spuse Marcus. Poți să te încadrezi și mai repede, însă asta e calea pe care o cunosc cel mai bine.

— Și de câți oameni o să ai nevoie? continuă Tom, poate dorind să se știe pe deplin acceptat în călătorie.

— Patru oameni buni, de nădejde. Noi doi, tovarășul meu Ed, Dora și Joanna.

Tom zâmbi ușurat.

— Suntem cinci, spuse Jo repede.

— Nu am nimic împotriva să rămân, spuse Dora, dându-și brusc seama că de fapt ar fi avut.

— Nu plec fără Dora, spuse Jo. Deși ar putea să vă gătească ea și eu să rămân acasă.

Dora era gata să facă gălăgie, când Marcus i-o luă înainte.

— Veniți amândouă, declară el. Avem destul loc? Nu mai țin minte.

— Slavă Domnului c-ați golit *peak*-ul, spuse Jo, dându-și seama că în sfârșit simțea un dram de entuziasm.

Poate că până la urmă o să se distreze pe mare.

— Cred că da, spuse Tom făcând repartiția în minte. Doi oameni în *peak*, unul în cambuză, când terminăm de mutat lucrurile. Dora are cabina ei...

— Doar c-o să aibă Jo nevoie de ea, dacă Marcus doarme într-a ei.

— Pot să dorm în cambuză, spuse Jo.

— Omul tău, Ed, e dispus să doarmă cu cineva în cameră?

— Ed? Da, nu e deloc pretențios, spuse Marcus. Cambuza e potrivită pentru Jo?

— O să fie, spuse Dora repede. Și oricum, eu o să dorm acolo. Jo poate să se mute în cabina mea. E mai mare.

— Știu că m-am îngrășat un pic de la șaptesprezece ani, dar n-am nevoie să dorm singură într-un pat dublu. Chiar dacă Marcus are, adăugă ea.

— Cine-a zis că am nevoie de tot patul? spuse el.

Jo se apucă să adune farfuriile, nesigură dacă flirta cu el. Apoi văzu vreo două chipuri pe care se citea dezamăgirea.

— A, mai voi ați plăcintă?

— Să fac niște cafea? întrebă Tom peste câteva minute, după ce Jo îi servise cu încă o porție.

Evident, murea de nerăbdare să se termine masa, să strângă vasele și să se apuce de plănuit.

— Așa am putea să punem țara la cale.

— Neagră, două lingurițe de zahăr, te rog, spuse Marcus, trântindu-și lingura în bolul golit. Chiar a fost o masă excelentă.

— N-o să gătesc fripturi la tavă pe mare, spuse Jo. Mi-ar fi prea groază să nu mă trezesc cu grăsime încinsă pe mine.

— Nu, zău, Joanna, nu străbatem Atlanticul, mare parte a timpului n-o să fie cine știe ce mișcare. Însă sunt de acord, asemenea mese cad mai bine în porturi.

— De când sunt mi-am dorit o călătorie ca asta, spuse Tom. Să aduc niște hârtie?

— Găsești un teanc în banchetă, Tom, spuse Jo.

— Bun.

Toată lumea se așează iarăși în grabă, ca să-l asculte pe Marcus.

— Când pornim la drum, o s-o luăm din loc cam cu două ore înainte ca Podul Londrei să atingă fluxul cel mai ridicat, așa profităm la maximum de maree. Se uită la Jo și zâmbi. Însă barja asta nu are motor sub capacitate. Nu-mi place să irosesc combustibil, atâta tot. Îți cam coboară și moralul să răzbești contra fluxului.

Dora își propuse să-l descoasă pe Tom mai târziu pe tema asta. Cu toate că prinsese destule informații despre construcția și repararea navelor de când lucra la șantier, nu era conștientă de maree decât atunci când îi afecta deplasarea la serviciu și înapoi acasă.

— Probabil o să ne oprim peste noapte undeva, la Queenborough, lângă Sheerness, continuă Marcus.

— De ce să ne oprim? întrebă Tom. Suntem destui ca să ne urmăm drumul noaptea, nu?

— Da, am putea, însă n-am parcurge cine știe ce distanță. Mai bine dormim ca lumea și o pornim la drum dimineața devreme.

— Cât ne ia să ajungem la bazinul de reparații? întrebă Jo.

— De la Queensborough la Flashing ia vreo șaisprezece ore și de-acolo încă vreo douăsprezece până la Dordrecht.

— Bun, spuse Jo, încercând să nu pară intimidată. Ce să spun, mă simt ușurată că nu trebuie să călătorim noaptea.

— Deși, din unele puncte de vedere, mai ușor navighezi noaptea decât ziua, spuse Tom. Poți să te orientezi mai bine, după faruri.

Marcus se uită la Jo.

— Nu-ți face griji, o să avem destulă aparatură care o să ne spună unde suntem, chiar și ziua.

Jo reuși să scoată un râset pierit.

— Bun, continuă Marcus cu planurile. Apoi, dacă ne permite vremea...

— Cu ce forță maximă ai porni în larg? întrebă Tom, care își vedea de hârtia lui, notând totul frenetic.

— A patra, cel mult. Ideal ar fi să pornim în toiul unei perioade de presiune stabilă.

— Cum facem cu ceața? întrebă Jo.

— Dacă e ceață, nu plecăm. Bun, alte întrebări?

Dora se abținu să nu ridice mâna ca să întrebe:

— Și ce facem cât timp nava e în reparații?

— Mergeți acasă, dacă aveți destulă minte. Nu prea se distrează nimeni în bazinele de reparație, deși...

Se uită la Jo, gata să spună ceva, dar se abținu.

— Atunci mergem s-o luăm când e gata? întrebă Tom.

— Puteți să veniți dacă vreți, dar s-ar putea să sosească Michael să ne dea o mână de ajutor, mie și lui Ed. Făcu o pauză. Alte întrebări? Joanna?

— Nu, cred că m-am lămurit.

Jo oftă și apoi zâmbi. Deși se simțea mult mai bine de când discutase cu Marcus, nu se vindecase de tot de fobia ei. Marcus îi zâmbi și el, parcă citindu-i gândurile.

— O să fie bine, Joanna, serios. Acum trebuie să-mi bag ca lumea nasul peste tot, așa că o să-mi pun costumul de mecanic și o să mă apuc de treabă.

Marcus se ridică de la masă. Când intră în timonerie, unde probabil că-și lăsase costumul, Dora spuse :

— Acum odihnește-te, Jo. Întinde-te și închide ochii cât timp terminăm noi cu strânsul.

Dora observase că lui Jo îi plăcea să moțăie vreo douăzeci de minute și credea că în ziua aceea avea dreptul la siesta ei mai mult decât oricând.

— Nu pot să mă relaxez când e Marcus aici, spuse ea. S-ar putea să aibă întrebări.

— Dar n-o să știi ce să-i răspunzi! spuse Dora cu o sinceritate brutală. Dacă nu poți să te deconectezi aici, du-te la Tilly. Și în caz că Marcus chiar are nevoie de tine, te strig sau vin să te chem.

— Aș veni cu tine dacă aș putea să plec, spuse Tilly dându-i lui Jo un pahar înalt cu apă minerală și gheață. Dar unii dintre noi trebuie să își câștige pâinea.

— Și eu trebuie să-mi câștig pâinea! Jo era deja surescitată, odată ce toată călătoria asta oribilă în Olanda devenise reală. Restaurez niște vechituri pentru Miranda. Îi știi pe Miranda și Bill? De pe *Hepplewhite*?

— Cred că da. Au un magazin de antichități, nu?

— Păi, Miranda e coproprietară, însă a zis că dacă învăț să restaurez mărunțișuri de colecție, le-ar prinde tare bine. Și mie, de altfel.

— Știu că pentru tine e prea târziu, Jo, însă eu, una, n-aș renunța pentru nimic în lume la posibilitatea de a-mi câștiga singură existența.

Tilly, își aminti Jo, era consultant de management care trăia pe picior mare, bazându-se mai mult pe inteligență decât pe volumul de muncă. Jo oftă.

— Problema e că nu prea m-am priceput să fac bani. Întotdeauna am avut diverse slujbe, nu o carieră anume. N-am vrut, de fapt, decât copii.

— Și n-o ai decât pe fiica ta?

— Exact. Karen. Sunt extraordinar de mândră de ea! Tocmai i-am trimis permisul de conducere pentru motostivuitoare ; îi trebuie în Canada.

— Mamă! Are o groază de talente, atunci!

— A, da, râse Jo, nu seamănă deloc cu mine.

Dora își făcu apariția pe ponton.

— Hei, vino pe punte, îi spuse Tilly. Bea un șprîț cu noi.

Dora se întrebă o clipă dacă oamenii care locuiau pe vase nu cumva beau de stingeau, în comparație cu locuitorii uscatului, sau dacă i se părea numai.

— Mai bine nu. Am o treabă de făcut. Jo, Marcus vrea să știe când a venit ultima oară barja de alimentare.

— Barja de alimentare? se încruntă Jo în timp ce cugeta.

— Da, spuse Tilly. Ca să te alimenteze cu motorină. N-a mai venit de luni întregi, Dora.

— De ce vrea să știe Marcus? întrebă Jo, părând agitată și încolțită.

— Vrea să știe cât combustibil mai e în rezervor.

— Am făcut economii cât am putut, spuse Jo. Am închis încălzirea centrală de cum s-a îndreptat vremea. Ar trebui să fi rămas destul, pentru că rezervoarele erau aproape pline când am ajuns. Mi-a spus Michael.

— Ah.

— Ah? Nu e o veste bună?

— Nu cred. Marcus vrea să golească rezervoarele. Jo își termină paharul și se ridică fără chef. Dorința de a se odihni un pic nu avusese sorți de izbândă, evident.

— Mai bine vin. Nu pot să mă relaxez, numai Dumnezeu știe ce se poate întâmpla acolo.

Tom și Marcus erau în camera motorului. Marcus purta costumul de protecție, iar Tom era acoperit de un strat de unsoare. Jo și Dora se uitară la ei prin bocaport.

— Ce probleme sunt? întrebă Jo. Probabil că mai avem o groază de combustibil. Am folosit cât mai puțin.

— Tocmai asta-i problema, spuse Marcus. Chiar dacă Michael spune că sunt curate, vreau să le verific. Asta înseamnă că trebuie să golim rezervoarele.

— Când, acum? făcu Jo, simțind că pierde contactul cu realitatea. E șase seara, și-i duminică.

— Dacă golesc rezervoarele, pot să văd dacă e nevoie să fie curățate. Tom s-a angajat s-o facă el, dacă trebuie.

— Când, acum? întrebă iar Jo, încă uluită.

— Ei, nu, spuse Marcus. În următoarele zile. Când trebuie să vină barja de alimentare?

Jo deschise ușa timoneriei și îi strigă lui Tilly, care, din fericire, încă se relaxa pe punte:

— Când vine barja de alimentare?

— Trebuie să te programezi. Dacă au nevoie de combustibil mai mulți oameni, o să vină. Altfel trebuie să aștepti după ea. Sau ai putea să te duci tu pe fluviu. O groază de vase de acolo au nevoie de alimentare. Barja cu combustibilul se tot plimbă dintr-o parte în alta.

Jo se întoarse înăuntru.

— Bine.

Venise momentul să pună la încercare eforturile lui Marcus de a o lecui de fobii.

— OK! strigă Marcus. Am găsit indicatorul de nivel.

Urmă o tăcere tensionată, timp în care Jo și Dora își imagină că era nevoie să meargă cu barja pe valurile Tamisei, care, în mintea lor, luau proporțiile unui uragan.

— N-a mai rămas mult, dar vreau să fie golit tot, îi spuse lui Tom. O pompă? A, da. Acuma, avem în ce să-l golim?

Marcus n-o mai întreba pe Jo, apelând la Tom.

— Nu cred, nu pe barjă, însă tovarășul meu are niște butoaie de ulei. Aș putea împrumuta vreo două.

— Acum?

— Păi, da. Mă duc să-l rog.

— O să ai nevoie de o mână de ajutor să le cari înapoi.

Urmă o tăcere. Jo și Dora ascultau din timonerie, amândouă încordate.

— O să le zic tovarășilor mei să vină cu mine. Nu vreau s-o iau pe Dora, adăugă el coborându-și vocea.

În timonerie, Jo și Dora se uitară ușurate una la cealaltă. Jo fiindcă Dora n-o lăsa singură cu Marcus și Dora pentru că n-avea chef să care la piept un butoi de ulei kilometri întregi – și pentru că se simțea un pic nervoasă în prezența tovarășilor lui Tom. Chiar te treceau sudorile, dacă erai o fată decentă și burgheză din împrejurimile Londrei. Tom urcă afară din camera motorului.

— Mă duc să...

— Știm, spuseră Dora și Jo într-un glas. Am auzit.

— A. Atunci am plecat.

Era la jumătatea pontonului când Dora strigă brusc după el:

— Stai! Vin să te ajut.

În timp ce se grăbea să-l ajungă din urmă, se întrebă de ce făcea asta și își dădu seama că era plictisitor să fie o fată decentă și burgheză din împrejurimile Londrei și că voia să-și mai lărgescă un pic orizontul.

Marcus veni în timonerie lângă Jo.

— E băiat bun Tom ăsta. Are inițiativă.

— Tare s-ar mai bucura să te audă. Vrea neapărat să vină cu noi în Olanda.

— Și cum privești situația acum?

— În termeni mai buni, dar n-o să știu dacă mi-e frică până nu ridicăm ancora. Vrei să iei loc?

— Ai un ziar sau ceva pe care să mă așez? S-ar putea să fiu un pic murdar de unsoare.

Jo scoase pe dată un ziar de sub o pernă a banchetei, bucuroasă că nu apucase să strângă materialele de reciclat.

— Ei, și care-i planul?

— O să-l ajut pe Tom să golească rezervoarele cu pompa ca să vedem cum arată și după aia a zis că le curăță într-o săptămână. Mă întorc weekendul viitor, când o să mergem la barja de alimentare să luăm combustibil.

— Bine, dar dacă scoți tot combustibilul, cum o să ajungi la barja de alimentare?

— O să filtrăm destul din cât a rămas ca să ne ajungă până acolo. Marcus ezită un pic. E o treabă foarte murdară, Joanna.

— De ce ții morțiș să-mi spui Joanna?

— Pentru că așa te cheamă și îmi place numele.

— A.

Jo se gândi o clipă și hotărî că și ei îi place. Pe de altă parte, n-o să convingă lumea să nu-i mai spună Jo, în nici un caz acum.

— Dar cu mizeria cum facem? continuă Marcus. Motorina pătrunde peste tot și e oribilă. Trebuie să ne asigurăm că avem destule cârpe, ziare, prosoape de hârtie, chestii din astea.

— Avem un maldăr de cârpe pe care le-am șterpelit din camera motorului ca să curețe Dora și Tom *peak*-ul.

— Ziare?

Jo bătu în banchetă.

— Câteva aici și există un container special de reciclare lângă celelalte. Am putea să dăm iama în el. Jo se uită la ceas. N-o să întârzii dacă ne apucăm de toate astea?

Marcus se uită și el la ceas.

— Un pic, bănuiesc.

— Carole nu se îngrijorează? Probabil îi e greu.

— Ce vrei să spui? întrebă Marcus răsucindu-se pe ziar.

— Păi, dacă ești mai tot timpul plecat, mutând barje dintr-o parte în alta. Eu, una, mi-aș face griji.

— Bine, ca să-ți fac pe plac, o s-o sun pe Carole.

Pentru a nu se întreba din ce motive voia să-i facă pe plac, Jo se duse în cabina principală și puse ibricul la fiert.

E bine, spuse Marcus un pic mai târziu, când Jo pregătea ceaiul. O să plecăm împreună mâine-dimineață. Avem câteva zile la dispoziție, așa că n-are de ce să se agite.

— Credeam că pleci pe Tamisa, așa ai zis data trecută.

Marcus avea un aer enigmatic, de-a dreptul înnebunitor pentru Jo. Trebuia să renunțe să-i ghicească intențiile – era clar o cauză pierdută.

— Așa trebuia, dar n-am mai plecat. Pe Carole oricum n-o deranjează.

Nici nu-i trecea prin cap să-l întrebe de ce.

— Nu te criticam, spuneam doar cum m-aș simți eu. Vrei niște ceai? Nu trebuie să-l bei, dacă nu ai chef.

— Păi, am.

Sorbi din cana pe care i-o întinse Jo, iar ea bău dintr-a ei. Se lăsă o tăcere un pic stânjenitoare.

— Tot n-am reușit să te conving că n-o să te îneci? întrebă el după câteva clipe.

— A, ba da! Mă rog, aproape.

— Atunci de ce ai aerul ăsta neliniștit?

— Așa zici?

Jo încercă să-și ia o expresie calmă, dar nu prea îi ieși. Marcus părea să o bulverseze.

— Da.

— Ei, mă rog – viața poate fi în general un pic neliniștitoare. Mai vrei ceai?

— Schimbi subiectul?

— Aha!

— De ce?

— Ești într-o pasă foarte..., și căută cuvântul potrivit. Interogativă.

— Spune-mi ce te neliniștește.

— Și autoritară, continuă ea.

Tot încerca să detensioneze atmosfera, dar el nu coopera deloc. Avea o expresie la fel de fermă cum îi erau și cuvintele. Jo oftă și cedă.

— Bine, treaba e că nu știu dacă pot să-mi câștig singură traiul.

Hotărî să dezvăluie doar o parte din adevăr. Era mai simplu așa.

— Nu am mai făcut asta de o groază de ani și, cu toate că am restaurat niște lucruri pentru Miranda, ca să le vândă în magazinul ei, nu știu dacă pot să mă întrețin din asta. Philip a fost foarte generos, însă iubita lui e gravidă. Totul o să se schimbe. Michael o să vrea până la urmă barja înapoi și o să rămân pe drumuri.

— Ai putea să te muți pe altă barjă.

— Barjele nu sunt gratis și e greu să primești credit ipotecar pentru ele.

— Philip ar putea să mărească creditul la casa voastră. Îți datorează cel puțin jumătate din valoarea casei.

— Da? Așa de mult? La urma urmei, el a cum-părat-o.

— Sunt sigur că ai contribuit și tu, spuse el simplu.

— A, da. Eu i-am dat aspectul de acum – sau mai degrabă acela pe care îl avea când am plecat. Însă n-a fost o contribuție financiară. Nu asta contează?

— Nu cred, însă ar trebui să consulți un avocat, să te informezi.

Jo zâmbi, clătinând încet din cap.

— E-n regulă, nu trebuie să vii cu soluții. E o chestie tipic masculină, știu, dar de fapt doar mă plâng un pic. Și chiar nu mă aștept să-mi rezolvi tu problemele.

— Vreau să le rezolv.

Pacea interioară a lui Jo a fost salvată în acel moment de niște pași pe ponton și apoi de zgomotul unui obiect pe acoperișul cabinei.

— S-au mișcat repede, spuse Marcus.

— Tom stă destul de aproape. Are o barcă. Presupun că și tovarășul lui are un vas tot acolo. Dar ce noroc că avea niște butoaie de ulei, nu?

Capitolul 14

Tom și Dora se aflau lângă un container mare, verde, care lui Jo i se părea că e o cisternă de apă.

— Ce-i aia? întrebă Marcus.

— Se pare că era plin cu suc de lămâie.

Marcus nu păru impresionat.

— E un pic cam mare și cam greoi.

— Da, păi cum! Tocmai l-am cărat de pe insulă și a fost greu, nu glumă, spuse Dora, care ar fi putut să se exprime și mai dur.

— Nu-i deloc ideal, spuse Marcus.

— Dar altceva n-avem. Și e duminică seara. Nu putem să strâmbăm din nas.

Dora n-ar fi vorbit atât de pe șleau în mod normal, însă containerul chiar fusese foarte greu de cărat.

— N-o să se topească dacă turnăm motorină în el, nu? întrebă Jo.

— Probabil că nu. Om trăi și-om vedea.

— Dar o să reușim să cărăm matahala asta jos, în camera motorului? întrebă Jo, nedorind să submineze eforturile celor doi, însă arătându-se oricum neîncrezătoare.

— Hai să încercăm, spuse Tom, evident sătul de lipsa de entuziasm.

Cele două femei rămaseră pe punte, lăsându-i pe bărbați să manevreze butoiul cel imens în timonerie, prin ușa îngustă, și apoi jos, în camera motorului.

— Cum îl coboară pe scară? întrebă Dora.

— Îi dau pur și simplu drumul, bănuiesc.

— N-au cum să-l mai scoată de-acolo, cel puțin nu plin.

— Cred că au de gând să filtreze niște combustibil și să-l toarne înapoi cu ajutorul pompei, explică Jo oftând.

— Tot îți mai e groază de călătorie, Jo?

— Ei, nu, nu chiar. Marcus m-a convins oarecum să nu-mi mai fie frică și, cu toate că nu mă văd făcând înconjurul lumii cu barca, nu mai sunt chiar isterică.

— E mult mai inofensiv decât părea la început, nu? Nu-i chiar masculul alfa.

— Cred că ne-am format părerea din ce spune lumea despre el, râse Jo. Asta e oricum o prostie. Hai să coborâm să facem niște ceai. Marcus și Tom par să se descurce. E așa un băiat bun.

— Ha! Stai să-i vezi amicii! Sunt genul de paria pe care ar fi trebuit să-i prezint maică-mii! S-ar fi învățat minte!

— Când ai vorbit ultima oară cu mama ta, Dora?

— Acum o veșnicie. I-am scris să-i zic de slujbă.

— Ce-ar fi s-o suni? îi propuse Jo.

Nu voia să-i spună Dorei ce să facă, însă știa că îi era dor de părinții ei, chiar dacă se întâmplase ce se întâmplase.

Ajunseră în salon și Dora se duse să pună ibricul pe foc.

— Păi... o să-mi sară în cap. Sau o să mi-l dea pe tata la telefon. Ceva tot o să facă.

— Nu ți-ar plăcea să vorbești cu ea?

— Mi-ar plăcea să ne purtăm mai normal, dar chiar nu-mi doresc să am acea discuție cu ea. O să se aștepte să-mi cer scuze, spuse ea și se întoarse spre Jo. Chiar îmi pare rău pentru toate necazurile pe care le-am creat – foarte rău. Însă nu regret că am anulat nunta. Și nu cred că ea o să vadă situația la fel ca mine.

— Lucrurile astea nu se întâmplă din senin, ca prin farmec. Va trebui să-i dai mamei tale o șansă

nă vază situația din punctul tău de vedere, spuse Jo luând pliculețele de ceai și cămile din set.

Știu.

Dora luă o cârpă și se apucă să curețe blatul, care oricum era curat.

— Și dacă mama ta nu te sună, trebuie s-o suni tu. Sunteți oameni mari, chiar dacă una din voi a adus-o pe cealaltă pe lume.

— Dar nu știu ce crede despre mine. Era atât de supărată și dezamăgită.

— Sunt sigură că i-ar plăcea să reia legătura cu fiica ei, spuse Jo blând. Numai pe tine te au, ține minte. Mie nu mi-ar plăcea deloc dacă n-aș mai vorbi cu Karen. Nici n-aș suporta, de fapt.

— Dar tu și Karen aveți o relație foarte diferită.

— Adică ea e cea care dă ordine, și nu eu? râse Jo.

— Păi, da...

— Am aflat devreme care din noi avea personalitatea mai puternică, însă ea nu s-a folosit niciodată de slăbiciunea mea.

— Nu, țin minte că spunea că nu suportă să-ți faci sânge rău din cauza ei, pentru că ești atât de sensibilă.

Jo oftă.

— Pe vremuri îmi făceam atâtea griji că eram ușor de manevrat, și totuși nu reușeam să fiu altfel ca mamă. Nu cred că se poate.

— Dar Karen a ajuns foarte bine, insistă Dora.

— Știu, sunt tare mândră de ea. Dar și dacă ar fi locuit ilegal undeva, trăind din șomaj, așa cum îmi închipui că fac unii dintre prietenii lui Tom, tot aș iubi-o foarte mult și aș vrea să păstrăm legătura.

— Presupun că da, spuse Dora, recunoscând fără chef că într-un fel avea dreptate.

— Și mama ta te iubește la fel de mult. Sun-o. La urma urmei, dacă o fi să ne înecăm toți pe mare, în drum spre Olanda, ar fi drăguț ca voi două să fiți din nou prietene.

— Of, bine. Dora stoarse cârpa și se șterse pe mâini. Cedează. Mă duc s-o sun. Așa am și eu o ocupație cât timp băieții se joacă cu pompe, combustibil și din astea.

— N-aș zice că Marcus e doar un băiat, spuse Jo, însă Dora deja dispăruse la ea în cabină, după telefon.

— Ne trebuie niște prosoape, spuse Tom, urcând roșu la față, însă în elementul lui. Pompa merge bine acum, dar s-a vărsat destul pe jos la început.

Jo îi dădu o rolă neîncepută, propunându-și să cumpere o duzină înainte de plecarea în Olanda.

— Ziare vreți?

— Mă duc s-o întreb pe Dora dacă a dat iama în containerul de hârtie.

— Vorbește cu mama ei la telefon. O s-o întreb când termină și merg eu cu ea.

— A. Bine.

După ce dispăru Tom, Jo se gândi că, în momentul ăla, cel mai mult voia s-o vadă pe fata ei. Karen nu prea se sinchisea de legi și ar fi reușit să jefuiască un container de reciclare fără pic de remușcări sau scrupule. Jo își deschise laptopul și tastă un scurt e-mail.

Aici e haos! Marcus (un vechi amic de-al lui Michael – și de-al meu. Tata l-a cunoscut și el cu ani în urmă) toarnă motorină cu pompa într-un butoi în care a fost suc de lămâie și eu trebuie să fac rost de ziare ca să șterg mizeria de pe jos. Tare mult aș vrea să fii aici!!!! Cu drag, mama

Dora își făcu apariția, cu telefonul în mână. Arăta de parcă plânsese, însă părea destul de fericită. Se duse la Jo și o îmbrățișă.

— Ești atât de înțeleaptă! Am vorbit pe îndelete și mă simt mult mai bine. Însă nu mă duc acasă, adăugă ea.

— Te-a rugat mama ta să te duci?

— Da, dar i-am explicat că am început o viață nouă și o să vin curând, în weekend sau ceva, dar nu definitiv.

Cum a reacționat?

— Păi, clar nu i-a plăcut, dar a trebuit să accepte. Acum sunt om mare! exclamă Dora zâmbind larg. Hai la joacă!

— Ei, pot să mă declar mulțumit că rezervoarele sunt curate, spuse Marcus când apărură cele două. Ar fi cazul să plec acasă. Carole o să se întrebe ce mi s-a întâmplat.

— Vai, mă simt groaznic! exclamă Jo. Mai bine te goneam acum câteva ore.

— Îmi port singur de grijă, spuse el. Nu trebuie să-mi monitorizezi fiecare mișcare.

— Presupun că nu. O clipă am avut impresia că tu și Tom sunteți doi amici de-ai lui Karen, pe care i-am lăsat să stea mai mult decât le-ar fi permis părinții lor. Lui Jo îi stătea mintea la mame din cauza discuției pe care o avusese cu Dora. Ați decis o dată?

— Mai avem încă destule de pus la punct și oricum nu putem alege o dată până nu știm cum o să fie vremea.

— A, mă gândeam că Dora o să trebuiască să-și ia concediu. Trebuie să le zică din timp. Și tu, Tom.

— Ei, Fred o să-nțelegă, interveni Tom lejer.

— Sper, spuse Dora. Nu vreau să-i dezamăgesc.

Dora își alese cu grijă ocazia în care să-l întrebe pe Fred dacă poate să-și ia concediu. Se ocupase de un maldăr ceva mai mare de dosare și, terminând cu asta, eliberase un scaun din birou. Fred stătea pe el la sfârșitul programului, când ea deschise subiectul.

— Fred, știu că am început lucrul de puțin timp...

— Doar n-ai de gând să pleci, Dora, nu? spuse el, cu o expresie șocată și dezamăgită.

— Nu, nu! Bineînțeles că nu. Îmi place foarte mult aici. Voiam doar să întreb dacă nu cumva pot să-mi iau un concediu scurt.

Vocea i se stinse, nedorind să adâncească și mai mult mâhnirea lui Fred.

— Concediu! Bineînțeles, toată lumea are dreptul la concediu.

Nu părea totuși prea încântat de adevărul vorbelor sale.

— Nu mi-aș lua, dacă s-ar putea altfel, însă trebuie să plec, de dragul lui Jo.

— Unde să pleci?

— În Olanda, cu *Trei surori*.

— Vrei să pleci pe mare cu barja?

— Ei, nu tocmai, mai degrabă sunt nevoită. Deși cred că îmi doresc să merg, încuviință Dora.

— Are cumva de-a face cu tânărul Tom?

— Păi...

— Nici nu-mi imaginez să plece cineva pe undeva fără să încerce și el să se aciuzeze.

— Da, vine și el, râse Dora. Vrea neapărat. Și se pare că *Trei surori* trebuie să meargă în Olanda pentru reparații.

— Aha, făcu Fred înțelegător, trebuie să sablați carena. Ne-am ocupa noi aici, dacă n-ar fi poluarea fonică.

— Atunci e-n ordine? Pot să merg?

— Sigur. Ți-am zis.

— Problema e că nu prea știu când plec și cât stau. Trebuie să așteptăm să se îndrepte vremea și tot așa.

— Nu-i nimic, oftă Fred. Știu cum sunt călătoriile astea. E foarte greu să le planifici. N-ai de unde să știi cum o să fie la bazin și, dacă vremea se strică, rămâi blocat de cealaltă parte a Mării Nordului.

Dora nu voia să se gândească la furtuni și blocaje, așa că schimbă subiectul, abordând un domeniu cunoscut.

— O să-mi găsești un înlocuitor? Cineva care să se ocupe de slujba mea cât sunt plecată?

Spera să nu facă asta. Nu voia să se gândească că o angajată cu ora, cu unghii false, o clonă a femeii care o intervievase, îi va da peste cap sistemul proaspăt inaugurat.

Ar costa mult prea mult, însă fii pe pace. Ai făcut atâtea de când ai venit, spuse el. Și n-am avut pe nimeni timp de o veșnicie. O să ne descurcăm. Și știi ce, dacă doamna cu care stai...

— Jo.

— Așa. Dacă putem s-o ajutăm cu ceva înainte de plecare, dă-ne de știre.

— A, ce drăguț! Dora se aruncase la gâtul lui când și-a amintit că probabil nu era obișnuit cu îmbrățișările, însă după ce ajunsese până acolo, era mai greu să dea înapoi. Pardon. O clipă am avut impresia că ești taică-meu.

— Nu-i nimic, spuse Fred bătând-o patern pe braț. Cred c-ar fi bine să mai dai pe-acasă cât de curând.

Cum Jo spusese cam același lucru într-o seară, când făceau ciocolată caldă, Dora oftă.

— Știu. Dar mai sunt atâtea de făcut înainte de călătoria în Olanda.

— O să-ți dau o zi liberă, dacă ai nevoie. Deci cam când ai pleca?

— Păi, facem toate pregătirile, apoi Marcus o să aleagă o perioadă cu vreme stabilă pe la mijlocul lui iunie.

— A, da.

Fred evident nu avea cine știe ce încredere în buletinele meteo.

— Cică se poate stabili prognoza pe șase zile, din câte spune Marcus.

Fred oftă, minunându-se de cât de nesăbuiți pot fi tinerii, apoi spuse :

— Ia-l pe tânărul Tom să-ți cunoască părinții. Are nevoie de un pic de companie civilizată. Umblă cu ratații ăia tot timpul.

— Ai copii, Fred?

— Și nepoți, încuviință el și zâmbi nostalgic. Sunt niște figuri. Mi-e dor de ei. Cei doi băieți mai mari locuiesc în străinătate și nu-i vedem așa de des. Nu prea-ți vine să te gândești că nepoții cresc mari și tu nici nu-i vezi.

— Bine! Mă duc! Și-l iau și pe Tom de guler, dacă pot. Acum poți să fii drăguț și să atârni avizierul ăsta nou? Vreau să vă fie pur și simplu imposibil să uitați vreo chitanță cât sunt plecată.

Fred plecă după trusa cu unelte, mormăind:

— O să fii plecată doar câteva zile. Pot să aștepte!

Jo își dorea s-o fi anunțat pe Miranda că venea s-o vadă la magazin, asta după ce găsisese un loc de parcare și mergea pe frumoasa stradă principală. Când pornise, avusese de gând să vadă cam ce mărfuri sunt în magazin înainte să intre, pentru a-și da seama dacă munca ei se înălța la standardele de calitate cerute. Acum părea un plan stupid și nu voia să recurgă la vechea minciună cu „eram prin zonă și m-am gândit să trec pe-aici“, pentru că unde Dumnezeu ar fi putut să se ducă, de fapt?

Văzu magazinul pe cealaltă parte a străzii. Părea, chiar și de la depărtare și prin trafic, în mod clar cu pretenții. Miranda evident că fusese doar politicoasă când îi propusese să restaureze obiecte care s-ar fi putut vinde acolo. Oricum, mai bine se scutea de o suferință. Putea s-o vadă pe Miranda sau pe partenera ei, să-i arate lucrarea, după care să-și ia obiectul și să meargă la cumpărături.

Trăgând de timp ceva de speriat, trecu strada cu viteza melcului. Însă până la urmă, cu toate eforturile sale, se trezi în fața magazinului. Interiorul era mascat de vitrine și, cu toate că exponatele erau extrem de atrăgătoare, Jo nu vedea decât câteva obiecte alese cu grijă.

Într-o parte, pe un scrin, era o colecție veche de ceramică englezească. Jo se uită o vreme și hotărî că piesa ei preferată era un coșuleț larg turnat din porțelan. Fusese umplut cu coacăze și pata de stacojiu printre vasele albe, cu albastrul pe fundal, părea o adevărată operă de artă.

Cealaltă vitrină era în contrast absolut. Aici, o mulțime de cutii de bomboane, vechi, pictate, cutii

de ceai și de biscuiți, într-o gamă glorioasă de culori bogate și modele complicate, erau expuse pe o masă. În spatele lor se afla un borcan vechi, plin cu coadașoricelului. Jo oftă extaziată. Clar era o prăvălie pe gustul ei. Simți că i se mai risipește neliniștea. Deschise ușa și intră.

I-a luat câteva clipe să o recunoască pe femeia în costum elegant care venea spre ea cu mâinile întinse. Miranda nu semăna deloc cu tipa care bea cantități imense de vin și Pimm's, îmbrăcată în pantaloni lălâi de stofă și tricouri vechi.

Fie că semăna, fie că nu, Miranda o îmbrățișă călduros pe Jo.

— Jo! De ce n-ai zis că vii? Am fi putut să luăm masa undeva. Acuma nu pot să plec de-aici.

Jo răspunse la îmbrățișare la fel de călduros, lăsându-se îmbărbătată și alinată de brațele puternice ale Mirandei.

— Am venit sperând să te gădesc. Pe barjă sunt multe de făcut și nu știam când mă eliberez.

— Ei, minunat c-ai venit. Așa deci, *Trei surori* pleacă în Olanda?

— Cum Dumnezeu ai aflat?

— Merge vorba. Vino la o cafea sau ceva, să-mi povestești tot, spuse Miranda, după care observă plasa pe care o purta Jo. Acolo ai ce cred eu?

Jo încuviință din cap.

— Chiar nu știi dacă am făcut o treabă destul de bună, Miranda. Magazinul tău are atâtea chestii minunate. Își puse geanta jos, lângă biroul la care stătuse Miranda. Putem să bem cafeaua înainte să-ți arăt?

— Pun apa la fiert. Aruncă și tu o privire pe-aici!

Jo admiră, scoțând exclamații, fie pentru sine, fie de-a dreptul, la vederea pletorei de obiecte, variind de la registrul gingaș la acela excentric, de la dulce la kitsch și trecând prin toate stilurile intermediare.

Nu o surprinse când văzu că exista și un raionăș de ambarcațiuni miniaturale de toate soiurile. Erau

acolo un vas cu zbatari, cu carena vopsită în negru și roșu, diverse iahturi, proiectate evident pentru a fi lansate pe iazuri comunale, și o machetă a navei *Queen Mary*. Vedeta colecției, din câte vedea Jo, era o dioramă într-o casetă de sticlă înfățișând o scenă istorică dramatică la care participau o corabie cu două catarge, un vas cu zbatari și două bărcuțe. Cum se făcea că toate ambarcațiunile acelea se aflau concomitent în același loc nu era explicat.

Pe lângă machete se aflau diverse obiecte din aceeași sferă: dinți de balenă sculptați, o corabie într-o sticlă, o selecție de telescoape, sextante, lanțuri și alte instrumente misterioase.

Peste tot, Jo vedea numai obiecte minunate. În colț era un căluț de lemn, cenușiu bălțat, cu o coamă bogată și o șa adevărată, mititică.

— Ador magazinul, spuse Jo. E paradisul concentrat sub forma unei proprietăți imobiliare de primă mână.

Miranda râse și puse încet tava pe birou, dând la o parte cu atenție un teanc de hârtii.

— Mă bucur tare mult că-ți place. Trebuie să recunosc că și eu țin mult la el. Ia loc.

Jo își trase un scăunaș pe care, din cunoștințele ei vagi, îl etichetă drept Art Nouveau.

— Sper să mai găsesc vreo două scaune din astea, ca să am un set întreg, spuse Miranda turnând cafea, însă până atunci o să-i dau oricum o utilitate.

— Ce zicea William Morris? „Nu păstrați în casă lucruri a căror utilitate sau frumusețe nu o vedeți.“

— Mi se pare corect. Ia un pișcot.

— Foarte civilizată. Prea mi-am făcut griji în legătură cu rezervoare de combustibil și semnale de navigație în ultimul timp.

Jo mușcă din pișcot cu un mic geamăt hedonist.

— N-ar trebui să-ți bați capul cu asemenea lucruri, nu ți se pare? Credeam că se ocupă Marcus de tot.

— Păi da, se ocupă, evident cu multă eficiență, însă toate se întâmplă taman la mine acasă, ca să zic așa. Deși *Trei surori* nu e chiar casa mea.

Miranda sorbi din cafea privindu-și prietena.

— Te-ai dus acasă?

— Cum de-ai ghicit? întrebă Jo încuviințând.

— Nu-i mare brânză. Cum a fost?

Era minunat să poată vorbi cu o femeie de vârsta ei, se gândi Jo. Dora era o dulce și Marcus era din aceeași generație, însă, oricât s-ar fi străduit, nu puteau să înțeleagă temerile și dezamăgirile lui Jo. Miranda ascultă atentă, mușcând din când în când din pișcot. După care emise o declarație scurtă și fluentă, încărcată cu niște termeni vulgari care o unseră la suflet pe Jo.

— Ah, Miranda, te iubesc! exclamă ea.

— Idem. Acuma ajunge, spuse ea dintr-odată, simțind că venise vremea să schimbe subiectul. Ce ai în punga aia de cumpărături?

— S-ar putea să-mi retractez ultima declarație de dragoste. Flecustețele alea au însemnat ore în șir de trudă, exercițiu, cercetări și Dumnezeu mai știe ce.

— Ai uitat de faza cu „sânge, sudoare și lacrimi“.

— Astea se înțeleg de la sine.

— Păi, lasă-mă să văd.

Jo vârî mâna în plasă și scoase primul pachet învelit în hârtie, întinzându-i-l Mirandei. Aceasta îl desfăcu grijulie și scoase oglinjoara.

— Dumnezeule! Nu-mi vine să cred, exclamă ea. E un adevărat miracol.

Jo râse de ușurare.

— Nu-i vorba de nici un miracol, ci de toate celelalte, inclusiv sângele și lacrimile.

— Dar e superb! Dumnezeule mare, ai poleit-o ca la carte, cu foiță de aur adevărată! Nu-mi vine să cred! exclamă iar Miranda, coborând oglinjoara. Ești ambițioasă.

— Mai degrabă necugetată. M-am îndrăgostit de tehnică la magazin, când am cumpărat materialele. Am știut că trebuie să încerc cu mâna mea. Părea mai degrabă alchimie.

— Ai făcut o treabă fantastică, Jo. Sunt tare impresionată. De-acum încolo, o să-ți trimit tot ce necesită restaurare.

Jo se simți ceva mai încrezătoare.

— Trimite-mi, deși o să am nevoie de mai mult spațiu, dacă o să-mi câștig existența din așa ceva.

— Avem vreo două camere la etaj. Acum sunt pline de mizerie, însă n-ar fi greu să-ți facem un atelier dintr-una. Miranda se opri. E și o baie mică. Dacă ai nevoie de un loc, te așteaptă aici.

Jo își mângâie prietena pe mână, incapabilă să vorbească preț de o clipă.

— Ești tare drăguță, spuse ea răgușit. Se prea poate să-ți accept oferta.

După întâlnirea cu Miranda, Jo se întoarse mulțumită și calmă. Chiar avea aptitudini vandabile, învățase singură o tehnică nouă și dificilă, prin urmare mai avea creier și coordonare motorie ca lumea, iar dacă totul se ducea pe apa sâmbetei, măcar îi rămânea o locuință undeva.

Așa se simțea mai puțin vulnerabilă și dependentă de generozitatea lui Philip. Deși poate că Marcus nu se înșela când zicea că avea dreptul la jumătate din casă, organizarea putea să ia o groază de timp. Oricât de neplăcut i-ar fi fost gândul că Philip locuia acolo cu Ștoarfa, o întrista foarte tare perspectiva vânzării casei unor necunoscuți.

Dora sosi târziu, dar ușurată că Fred primise atât de bine vestea vacanței ei iminente.

— S-a arătat foarte înțelegător când i-am zis că nu știu cât o să dureze călătoria.

— Bănuiesc că, lucrând pe șantier, știe cum e să aștepti vremea prielnică, să cureți rezervoarele de combustibil și alte cele.

— Normal, răspunse Dora, după care se opri. A zis și că ar fi bine să mă duc un pic pe-acasă înainte să plecăm. Spune să-l iau pe Tom cu mine.

— A, da, bună idee. Ai tăi n-or să poată face sau zice nimic rușinos de față cu un străin, spuse ea.

— Păi, da, mama nu prea cred să facă o scenă cât timp e el acolo, însă nu pot fi sigură că n-o să-i trimită pe tata și Tom la plimbare la un moment dat, născocind ea vreun motiv.

— O să vrea să te vadă între patru ochi și tu la fel, de fapt. Văzând că Dora era contrariată în legătură cu vizita propusă, continuă: Poți să iei mașina, dacă vrei. O să vă fie mai ușor s-o întindeți, în caz că se împute treaba.

Dora râse, protestând:

— Nici n-am asigurare!

— O să dau un telefon ca să-ți fac.

Jo presăra brânză și pesmet peste amestecul de paste și legume la cuptor.

— N-am decât o singură grijă.

— Anume?

— Nu vreau să creadă maică-mea că sunt cu Tom. Ar putea fi cumplit de stânjenitor și dureros pentru ea dacă îi cade cu tronc din prima, cum a făcut cu John.

— Ei, sunt sigură că nu-i așa de flușturistică, să se-ndrăgostească atât de repede de altcineva, spuse Jo, gândindu-se de fapt că mama Dorei ar putea să-și transfere afecțiunea asupra lui Tom, disperată cum era să-și vadă fata măritată.

Dora râse, gândindu-se poate tot la asta.

— Spune-le foarte clar din prima că Tom e doar un amic, continuă Jo.

— Tocmai mi-a trecut prin cap. O să-mi trebuiască un pretext să-l aduc pe Tom.

— Spune-i mamei tale că ți l-am vârat eu pe gât. Că nu ți-am dat mașina pe mână decât în compania unui adult responsabil.

— Jo! Uiți că e vorba de Tom!

— Da, știu, însă...

Jo se opri.

— Ce? întrebă Dora, dându-și seama pe loc că Jo se opriese din motive de tact și diplomatie.

— Nu vreau să spun ceva ce-ar putea să sune ca o critică la adresa mamei tale...

— Dar?

— Deși sigur știe cât de bine conduci, probabil că te-ar crede mai în siguranță cu un bărbat alături. N-ai ce-i face. E vorba de condiționare aici.

Dora își mușcă buzele.

— Și așa putea spune că l-am luat ca să mă ajute la orientare.

— La urma urmei, se cam știe că femeile nu sunt în stare să citească hărți, spuse Jo râzând.

— Și că bărbații nu sunt în stare să meargă pe stradă și să mestece gumă în același timp!

— Sun-o pe maică-ta. Așa o să aibă destul timp să pună la punct masa în cinstea ta.

Dora ezită.

— Mi-ar plăcea să ieșim. E mai puțin stresant la restaurant, nu ți se pare?

— Mama ta o să vrea să-ți gătească. Tom e numai bun, pentru că mănâncă o groază. Mamele se dau în vânt după așa ceva când e vorba de băieți.

Capitolul 15

— Bun, te descurci pe drum? o întrebă Jo peste câteva zile.

— Cum ieșim din Londra e problema, spuse Dora, nu pentru prima oară. Am o listă cu numărul autostrăzilor și cu punctele de reper, iar Tom are harta.

— Scuze că mă agit, spuse Jo zâmbind autoironic. Sunt prea mămoasă!

— E de înțeles, doar îți iau mașina, zise Dora și își înșfăcă geanta. O bătu pe Jo ușurel pe braț și zâmbi. Mai bine plec — Tom așteaptă la mașină. Ce-o să faci cât suntem noi plecați?

— O să gătesc pentru călătorie. Am făcut o tonă de cumpărături ieri. Am de gând să burdușesc congelatorul cu feluri care se pot găti una-două la cuptor sau la microunde. O să fie distractiv, adăugă ea.

Destul de convinsă că era adevărat, Dora o pupă pe obraz și se duse la Tom, vânturând cheile mașinii lui Jo. Era o zi frumoasă de vară și se simțea bine-dispusă. Însă și nervoasă și nerăbdătoare totodată. Era plăcut să plece o zi cu Tom, însă o cam pleoștea gândul că avea să-și revadă părinții pentru prima dată de la evadarea ei.

Tom era la fel de relaxat ca de obicei.

— Când ai condus ultima oară, Dora? o întrebă el, urcându-se pe locul din dreapta.

— N-am avut niciodată mașină, dar am mers cu a maică-mii de destule ori.

Se uită în oglinda retrovizoare, reglând-o un pic.

— Și cu a lui John?

Dora clătină din cap.

— Avea mașini atât de scumpe, că nu ne permiteam să le asigurăm pentru mine. Nu prea era distractiv să conduc cu el alături. Și chiar mă irita. Eu conduc mult mai bine decât el...

Se încruntă, amintindu-și cum conduceau amândoi pe vremuri, până să-și ia el mașină, pentru ca apoi să înceapă să o critice atât de mult, încât de fiecare dată îl lăsa pe el să treacă la volan dacă mergeau împreună undeva, indiferent a cui era mașina.

— Bun, spuse Tom după o vreme. Fă la dreapta la ieșirea din parcare.

— Cred că m-aș fi prins și singură.

— Dacă sunt aici în calitate de navigator, trebuie să-mi fac treaba. Poți să mă iei drept un sistem GPS.

Dora se relaxă. Tom nu era ca John, n-avea să stea tot timpul cu mâna pe frână și să respire printre dinți de câte ori schimba viteza.

— Sistemele GPS sunt o pacoste pentru unii, toată lumea o știe, spuse ea, începând să se simtă încrezătoare și sigură pe ea la volanul mașinii lui Jo.

Spera doar să se simtă încrezătoare și sigură pe ea și când ajungea acasă.

— Sistemele de navigație umane au avantajul că pot citi hărțile, spuse Tom.

Mai târziu, când se apropiau de destinație, Dora începu:

— Bun, Tom, tre' să-ți zic câteva lucruri despre maică-mea.

— Eu sunt sigur că nu tre'.

— Ba da! Ca de pildă: nu cumva să sufli o vorbă despre pariuri...

— Bine, dar tatăl tău ne-a dat biletele la curse.

— Da, numai că la început nu i-a zis maică-mii. Acum a aflat, evident, însă nu trebuie să-i spui că m-ai pus să fac rost de un pont.

— Nici că ai agățat doi irlandezi, ai pus laba pe o acumulare și ai câștigat o sută de parai?

— Nu. Și să nu aduci vorba despre *karaoke*.

Chiar nu văd care-i problema, spuse Tom, apropiindu-și genunchii de bord.

Dora oftă, întrebându-se dacă Tom făcea pe prostul sau încerca s-o enerveze.

— Și dacă le spui că mergem la un festival...

— A, nu ți-am zis? Am mai încercat o dată, însă chiar n-am putut să fac rost de bilete pentru concertul la care voiam să te duc.

Dora ridică din umeri ca să-și ascundă dezamăgirea.

— Ah, ce păcat! Atunci ai face bine să te gândești la o altă modalitate de tortură la care să mă supui.

— Poate. Să vedem ce idei îmi vin. Ne-am distra dacă am merge la un festival.

— Da. Și eu sunt tare dezamăgită. Mai ales dacă ar implica statul la cort și piramide de căcăței în bude.

Tom o prinse de cot, chiar dacă tocmai lua o curbă.

— Mincinoasă mai ești!

— Scumpo! Mama Dorei ieși în fugă pe ușă de cum trase mașina în fața casei. Ce mă bucur să te văd! El e Tom, bănuiesc.

Cât s-au îmbrățișat ele două, Tom, din câte a observat Dora stânjenită, s-a ales cu o inspecție din cap până-n picioare.

— Suntem doar amici, mamă, ți-am zis, îi șopti ea când se desprindeau din îmbrățișare. Tom m-a ajutat cu deslușitul hărții, adăugă ea pe un ton mai ridicat.

— Nu c-ar fi avut nevoie de ajutor, spuse Tom politico. Conduce excelent.

— Da, așa e, încuviință mama Dorei, cumva surprinsă.

— Unde-i tata? întrebă Dora.

— În grădină. Se curăță pe picioare de iarbă. Sau așa sper. A tuns peluza în cinstea venirii tale, Dora.

— Bănuiesc c-a tuns-o pentru că l-ai pus tu.

Știind că relațiile dintre ele se răciseră considerabil, Dora o luă pe mama ei de braț.

— Hai să intrăm.

— Nu mi l-ai prezentat ca lumea pe Tom.

Dora își înăbuși un oftat, hotărâtă să termine ziua cu bine, oricât ar fi călcat-o maică-sa pe nervi.

— Mamă, spuse ea, el e Tom. Tom, ea e mama, doamna...

— Spune-mi Sukie, zise mama Dorei cu dulceață. Sunt sigură c-o să ne împrietenim.

— Hai să-l căutăm pe tata și niște vin, spuse Dora, conducându-și mama spre casă cu mână sigură.

— Mai bine bei un șpriț, dragă, dacă o să conduci. Ei, cu ce te ocupi, Tom? continuă Sukie în timp ce Dora îi mâna prin casă și pe ușile de sticlă ce dădeau spre grădină.

Chiar era o sticlă de vin pusă la răcit pe masă, sub umbrela de soare. Tatăl Dorei aștepta lângă ea, cu brațele deschise. Dora dădu fuga să-l îmbrățișeze, amușinându-i mirosul patern, familiar și simțind o clipă că-i dau lacrimile. Brațele lui o cuprinseseră ferm.

— Ei, ce mai face micuța mea Flora-Dora?

O vreme n-a reușit să vorbească, dar într-un final a scos un „Bine“ chițait. Apoi a zis:

— El e Tom, tată. Tom, el e Cliff.

— Încântat să vă cunosc, spuse Tom și Dora își aminti că, oricât ar fi tachinat-o el, probabil că părinții lui erau la fel și știa cum să se poarte.

— Toată lumea bea vin? întrebă Cliff. Draga mea, mâncăm în casă sau afară?

— Afară, zic eu, răspunse Sukie. Dora, ai putea să vii cu mine în casă să-mi dai o mână de ajutor?

— Lasă fata să bea ceva mai întâi, spuse Cliff blajin.

Sukie țâțâi din buze.

— Nu uita că o să fie la volan. Aduc aperitivele.

Și fugi în casă, în timp ce Cliff turnă vin.

— Ei, Tom, lucrezi pe un șantier naval, din câte zicea Dora în mail, spuse el când îi întinse lui Tom un pahar, însă, spre ușurarea Dorei, arătându-se interesat doar din politețe.

— Da, spuse Tom și se așezară cu toții. Îmi fac mai degrabă ucenicia. Am învățat la Falmouth, numai că a durat ceva până m-au primit undeva. Fac orice treabă legată de navigație.

— De ce nu înveți ca să devii inspector sau ceva?

— S-ar putea să fac și asta până la urmă, spuse Tom strâmbându-se, numai că m-am săturat până peste cap de învățat, vreau să călătoresc o vreme, înainte să mă opresc asupra unei cariere.

— Chiar așa, spuse Dora luând o înghițitură. Și eu vreau să călătoresc.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convinsă de adevărul afirmației.

— Da? Atunci de ce n-o faci? întrebă Cliff.

— O s-o fac, spuse Dora hotărâtă. Când o să am destui bani puși deoparte.

Cu toate că n-ar fi recunoscut nici moartă, se cam bucura că mama ei nu era prin preajmă s-o audă.

Sukie se întoarse cu un platou pe care diversele aperitive erau aranjate în compartimente separate.

— Ia o măslină, Tom, spuse ea punând platoul pe masă. Sau o roșie cherry cu brânză. Astea sunt sărmăluțe în foi de viță și acelea sunt doar păstăi de fasole legate cu un pic de praz. A, și mai am niște cartofi prăjiți buni, preferații tăi, Dora.

— Mersi, mamă, ești foarte drăguță, spuse Dora. Și sigur că te ajut imediat cu masa.

— Asta deja mi se pare o masă-n toată regula, spuse Tom luând un minichebap cu pui, roșii, brânză și cuișoare.

Cliff râse.

— Ei, doar ceva de ronțait înainte de masă. Avem pui cu curry și salată. Ia un șervețel, Tom.

— Prea te-ai deranjat, mamă. Nu trebuia.

— Ei, nu se întâmplă des să se întoarcă acasă fiica rătăcitoare, nu?

Ochii lui Sukie luceau de bucurie și Dora își dădu seama că, deși exagerase cu ospitalitatea, n-avusese deloc intenții rele.

— Nu am fugit de-acasă în adevăratul sens al cuvântului, spuse Dora.

— Hai să lăsăm subiectul ăsta deocamdată, spuse Cliff. Mai ia ceva, Tom.

— Mulțumesc, răspuse Tom cu gura plină.

— Ei, povestește-ne de noua slujbă, spuse Sukie trăgându-și un scaun lângă Dora.

— Păi, e pe un șantier naval, la birou. Era harabură când m-au angajat. Mă distrez pe cinste descurcând ițele.

— Bine, dragă, da' pe șantier?! Nu pare la fel de bine ca la o agenție imobiliară. Cunoști oameni drăguți?

Dora se uită la Tom, care-i făcu cu ochiul.

— O, da, foarte drăguți.

— Zi-ne de călătoria asta în care pornești, îi ceru Cliff. În Olanda, nu?

— Exact, răspuse Dora.

— Nu înțeleg de ce nu pot să repare barca în Anglia, spuse Sukie luând o gură de vin. De ce nu pot s-o ducă undeva mai aproape?

— De fapt, n-are nevoie de reparații, spuse Tom. Trebuie făcută o revizie pentru certificat, e cam ca un permis de conducere, cum ar veni. Și dacă tot o scot de pe apă, o să-i sableze carena și-o s-o dea cu rășină.

— Serios? făcu Cliff. Bună idee, nu?

— O groază de inspectori recomandă așa ceva în ziua de azi, spuse Tom, fără să observe privirea cam buimăcită a lui Cliff. Odată ce se apuca să vorbească despre bărci, nu-l mai opreai. Șantierul nostru a vrut să-și ofere serviciile, însă, cum vasul e în zona rezidențială, nu au voie. Poluare fonică, explică el.

Sukie surprinse privirea Dorei.

— Vino să vezi ce haine mi-am luat. Pentru nunta lui Hannah. Se întoarse cu spatele, evident ca să-și mascheze reproșul din privire. N-aș putea să port rochia pe care mi-am luat-o pentru a ta.

— Bine, mamă, hai să vedem. Dar sper că nu ți-ai luat ceva prea bătrânicos. Majoritatea hainelor de soacră sunt de babe... Ah, pardon! N-am vrut să sune chiar așa.

Spre surprinderea și ușurarea ei, mama ei reuși să râdă.

— Tocmai rolul de soacră te îmbătrânește, dragă, n-are-a face cu hainele.

Dora își trase mama de pe scaun și o pupă.

— Hai să vedem.

La etaj, în dormitorul mamei sale, Dora o îmbrățișă pe Sukie.

— Mamă, știu că am încercat, dar nu prea am reușit să îmi cer scuze pentru toate bătăile de cap pe care vi le-am provocat. Chiar cred că am procedat corect când nu m-am măritat cu John, însă trebuia să-mi dau seama de asta mai din timp.

Sukie o bătu pe braț.

— Nu-i nimic, după ce mi-a trecut supărarea, am înțeles că a fost mai bine că s-a întâmplat înainte de nuntă decât după. John are o iubită foarte drăguță acum. Am cunoscut-o când am fost pe la ei la un pahar.

— Ce bine.

Dora se duse la măsuța de toaletă și se apucă să ia sticlute, să citească etichete și să le amușine. Deși se bucura pentru John, nu putea să nu judece că era cam jalnic faptul că nu putuse să stea o vreme singur, ci îi găsisese imediat o înlocuitoare.

— Deci tu și Tom...

— Nu. Ți-am zis. E un amic minunat, însă nu se întâmplă nimic altceva între noi.

— Și nu crezi că s-ar putea... înfiripa ceva?

— John evident că gândește altfel, oftă Dora, însă mie mi se pare cam devreme să mă avânt într-o nouă relație. Hai să vedem ce ți-ai luat.

Sukie se duse în cealaltă parte a camerei și deschise șifonierul.

— Mare dreptate ai. Bărbații ăștia sunt de groază, cu frica lor de a rămâne singuri, nu? Până și unii bărbați foarte drăguți care și-au iubit sincer nevestele par să-și găsească altele cât ai clipi, după ce rămân văduvi. Jo e încă singură, nu?

— Da, doar cu mine. Ei, ce ți-ai luat aici? Oho! Splendid! Pun pariu c-a costat o groază, spuse Dora când mama ei întinse gingaș pe pat o bluză de șifon satinat cu volănașe gri deschis și de culoarea piersicii, o fustă-pantaloni și o haină lungă. Mult mai draguț decât ce ți-ai luat pentru nunta mea!

— Poate îl pun deoparte pentru când chiar te hotărăști să te măriți.

Făcură un schimb de priviri în oglinda de pe ușa șifonierului. Dora se hotărî să riște o glumă la adresa mamei sale:

— În locul tău, nu mi-aș bate capul. Până atunci sigur te îngrași. Și n-o să suporti să te creadă lumea deșucheată la vârsta ta.

— Obrăznicătură! Dar chiar îți place costumația? M-am gândit să port pălăria pe care mi-am luat-o pentru nunta ta. M-a costat o avere.

— Puneți-o. Hai să vedem efectul de ansamblu.

— Mi se pare important să arăt bine, din orgoliu, spuse Sukie, aranjându-și părul pe sub pălărie.

— Bine, mami – reveni Dora la apelativul din copilărie fără să-și dea seama –, dar nimeni nu te bănuiește pe tine de vreun amestec. Toată lumea dă vina pe mine.

— Știu, dar oricum e neplăcut să zică lumea că fiică-ta e o fufă care habar n-are ce vrea.

Dora înghiți în sec. Nu-i trecuse prin cap aspectul ăsta.

— Mă rog, costumația e tare. Toate prietenele or să te invidieze și cavalerul de onoare o să fugă cu tine.

Mama ei râse, scoțându-și pălăria.

— Ce să zic, mi se pare oribil ce i s-a întâmplat lui Jo. Fata aia are jumătate din vârsta ei!

— Nu cred că tocmai jumătate.

— Și e adevărat că e însărcinată?

Dora se gândi un pic. N-avea rost să facă pe neștiutoarea.

— Da, dar nu te apuca să plimbi vorba. Jo e foarte supărată, deși n-o arată.

— Discreția e tardivă. Tot satul știe.

— Of, Doamne. Înțeleg de ce-a plecat Jo – și de ce-am plecat și eu. Ar fi groaznic să rămâi aici, știind că toată lumea te bârfește.

— Ei, draga mea, trebuie să ții cont că tocmai datorită bârfelor am reușit să ne păstrăm prăvălia din sat, când atâtea altele s-au închis.

— Hm. Nu mă prind dacă e bine sau rău. Niciodată nu-mi ajungea la ureche nici un zvon util, cât am locuit aici.

— Ei, pe față nu te vorbea nimeni, scumpo. Acuma hai să vedem dacă taică-tău și Tom mai pălăvrăgesc încă despre bărci. Răbdarea mea are și ea o limită când vine vorba de subiectul ăsta.

În timp ce își urma mama la parter, Dora reflectă că era destul de interesată de bărci, acum că locuia într-una, lucra pe un șantier naval și pune la punct o călătorie pe mare. Numai bine.

Jo împrumutase robotul de bucătărie ultimul răcnet de la Tilly și asculta Radio 4 dat tare. Nu-i mai lăcrimau ochii de la mormanul de ceapă tocată, mare cât ditamai pepenele, și de la acela de țelină, aproape la fel de mare, iar acum decima câteva kile de morcovi. În tigaie pusese la rumenit niște chiftele de vită, așa că Jo se simțea bine.

Opri aparatul și își consultă lista.

— Acuma, mormăi ea, dacă fac un sos clasic de roșii cu carne tocată, pot să adaug fasole și să iasă chilli, însă pentru așa ceva nu-mi trebuie un vas separat, doar cutiile alea de plastic...

Scoase un țipăt.

— Scuză-mă, spuse Marcus intrând în bucătărie. Am bătut, dar evident că nu m-ai auzit.

Îngrozită la gândul că o surprinsese vorbind singură, Jo își trecu degetele prin păr și reuși cumva să-și vâre un pic de zeamă de ceapă în ochi.

— Of, Doamne, acuma trebuie să mă bag cu ochiul sub robinetul de apă rece. Reuși să zâmbească

pierit înainte de a o zbughi spre baie. Uită-te și tu la chiftelele din tigaie! strigă înainte să închidă ușa după ea.

În baie, dădu drumul la apa rece și se apucă să se clătească pe față înainte să vadă ce ochi roșii și umflați avea. Cum de reușise s-o ia prin surprindere în halul ăsta? Era scandalos! Apoi își aminti că bazinul cu rezervele de apă nu era fără fund, așa că închise robinetul. Se șterse pe față cu prosopul și inspectă cutiuțele până găsi o cremă de-a Dorei, probabil.

Necazul era că avea impresia că-l adusese pe Marcus acolo ca prin farmec, doar gândindu-se la el în timp ce decojea, toca și prăjea. Avusese de gând să se gândească la noile provocări care o pășteau la prăvălia Mirandei, însă se trezise cu mintea la Marcus, printre gânduri legate de Radio 4 și gătit. La început se întrebese ce-i plăcea să mănânce în călătoriile pe mare și de-acolo se lăsase furată. Marcus îi stârnea curiozitatea și trebuia să recunoască că era foarte atrăgător, însă părea să aibă și o personalitate mai întunecată. Spera doar să nu iasă la iveală pe timpul călătoriei. Și chiar în clipa aia se afla la ea în bucătărie, întorcând chiftelele pe cealaltă parte. Sau așa spera ea.

Își dădu cu fardurile Dorei cât mai discret posibil. Nu se făcea să se prindă că se boise ca la carte doar pentru că își făcuse el apariția. Fugise la baie cu un motiv întemeiat, însă nu putea ieși de acolo cu un machiaj impecabil.

— Scuză-mă, spuse ea. Sunt groaznic de sensibilă la ceapă și m-am luptat toată ziua cu ea. Vrei un ceai?

La momentul respectiv, Jo habar n-avea cât e ora. Era nimerit un ceai? Aruncă o privire spre ceasul marinăresc fixat pe peretele despărțitor și se asigură că era.

— Am făcut o prăjitură.

De ce adăugase informația respectivă, nu știa. O făcuse pentru Dora și Tom, să mănânce la întoarcere, în caz că vizita nu decursese cum trebuie.

— N-am venit la ceai și prăjituri, spuse Marcus. Dar dacă le pui la bătaie, nu te refuz.

Jo puse apa la fiert, ceva mai răcorită, acum că avea o ocupație.

— Atunci de ce-ai venit?

— Am adus o barcă de salvare. E pe punte. M-ai fi auzit cum o trag la bord dacă n-ai fi dat radioul atât de tare.

— Trebuia să-l dau tare, altfel n-aș fi auzit muzica de bârâitul mixerului.

— E al tău? întrebă el privind cu neîncredere aparatul mare cât un minifrigider.

— Nu-ți face griji, l-am împrumutat. E fantastic, dar sunt de acord că n-are loc nicăieri.

— N-am zis asta.

— Nu, dar gândești foarte zgomotos.

— Parcă ți-ai pus în minte să hrănești o armată întreagă, spuse Marcus râzând.

— Păi, chiar mi-am pus. Știu că o să mă apuce răul de mare, așa că nu vreau să gătesc pe apă mai mult decât e strict necesar. O să burdușesc congelatorul și frigiderul. Așa o să puteți să veniți jos și să băgați ceva la microunde. Jo se opri. Nu-ți face griji, poți să-i spui lui Carole că sarea și grăsimile sunt la cote reduse. A, mai bine mă apuc să scurg uleiul de pe chiftelele alea.

Mirându-se că oamenii își găsesc să stea taman în dreptul chiuvetei când au la dispoziție o groază de spațiu, Jo îl dădu deoparte din drum.

— Ce-a zis Miranda despre lucrurile alea pe care i le-ai reparat?

Jo era să scape chiftelele în chiuvetă.

— De unde Dumnezeu știi?

— M-a sunat Bill cu o problemă și a zis c-ai trecut pe la prăvălie. Nu mi-a spus dacă piesele au ieșit cum trebuie.

Telefonul fără fir din barcă-n barcă zbârnâia chiar mai iute decât acela din sat, își spuse ea sec, un pic nedumerită de interesul lui.

— Au ieșit chiar mai bine de-atât, să știi, spuse ea. Miranda a vrut să-mi mai dea pe mână încă un morman de lucruri, dar i-am zis să aștepte până ne întoarcem acasă și îmi rămâne iar ceva mai mult spațiu.

Se încruntă un pic, tamponând chiftelele cu un șervet de hârtie.

— Păi, e de bine, nu?

— Desigur.

— Numai că pari îngrijorată.

Jo își ridică surprinsă privirea.

— Păi, sunt un pic.

— De ce?

— De ce te interesează? Nu se poate să fi părut chiar așa de îngrijorată.

O neliniștea interogatoriului lui. Ce-i păsa?

— Întrebam și eu, spuse el pe un ton mai blând.

Dându-și seama în acel moment că n-avea chef să discute despre noua ei carieră-fulger, de teamă să nu se aleagă praful, își veni în fire.

— Scuză-mă. Cred că sunt cam ciufută de la ceapă. Ce-ar fi să iei loc și-ți fac o cană de ceai.

— Ei, și ce ne gătești?

— Lasagna, chilli, musaca, deși ar fi trebuit s-o fac cu carne de miel, îi zâmbi Jo. Mă gândesc să scriu o carte de bucate: *O mie de rețete cu carne tocată*.

— Vorbești serios?!

— Nu, spuse Jo ridicând din sprânceană. Dar așa putea. Când ne-am căsătorit, eu și Philip nu prea aveam bani. Am reușit să gătesc câteva cine foarte elegante pentru prieteni, fie cu meniu vegetarian, fie cu carne tocată și congelată. Bine că nu se știa de boala vacii nebune pe vremea aia.

Marcus zâmbi gânditor.

— Ei, se găseau vaci nebune pe toate drumurile.

— Acum e incorect politic să spui că femeile sunt vaci, îi atrase ea atenția cu severitate.

— Orice așteptări ai avea din partea mea, nu poți să-mi pretinzi să mă port corect politic.

Jo râse un pic.

— Da, asta mi-e clar și mie.

— Bei un ceai cu mine? Sau sunt prea incorect politic?

Jo înhîți în sec, încercând să-și lămurească sentimentele. Cumva, trebuia să recunoască faptul că Marcus i se părea foarte atrăgător și că se purta drăguț cu ea, arătându-se interesat de treburile ei și așa mai departe. Însă nu putea să nu aibă în vedere că era obișnuit ca toată lumea să-i facă pe plac, era cam arogant și avea o iubită mult mai tânără. Și, în plus, ea nu mai putea să se încreadă în bărbați deocamdată. Dacă Philip putea s-o părăsească după aproape treizeci de ani de căsnicie, un bărbat ca Marcus n-avea cum să fie interesat de ea ca femeie. Și atunci, ce anume urmărea?

— Marcus, poate că nu ne cunoaștem așa de bine și a trecut mult de când ne-am întâlnit prima dată, însă lipsa ta de competență în domeniul corectitudinii politice nu mă surprinde. O să bea niște ceai totuși. Vrei prăjitură?

— Mm. Da, te rog.

Oare îl servea cu prăjituri pentru că era un bărbat pe care voia să-l impresioneze sau pentru că-l vedea ca pe un copil pe care voia să-l răsfețe? Trecuse prin prea multe șocuri în ultimul timp, decise ea, îi făcuseră creierul terci – nici gândurile nu și le mai descâlcea.

Jo pregăti două căni de ceai, apoi găsi prăjitura, ascunsă sub o rețetă pe care o printase de pe internet. Veni cu ceaiul, apoi se duse după prăjituri. Oare nu putea să-l întrebe pe șleau de ce nu lăsase barca de salvare și se cărase pur și simplu?

— Ei, și ai mai avut vreun alt motiv să vii aici? În afară de barca de salvare, adică.

Marcus păru amuzat de nonșalanța ei și vorbi la fel de direct.

— Am venit – cu tot cu barca de salvare – ca să văd cum îți merge și să mă-nvârt de-o cană de ceai. Apoi am mirosit eu că ai și niște prăjitură.

Jo se amuză la rîndul ei de directetea lui și rase
— Bine, Marcus, dar asta înseamnă că trebuie să facem conversație cât îți bei tu ceaiul și mîncînci prăjitura.

Marcus ridică din sprîncene, mimînd groaza

— La asta nu m-am gîndit.

— Nu-ți face probleme. Mă pricep să găsesc subiecte de conversație neconvenționale. Spune-mi cîte ceva despre Ed, zise ea, extrăgînd un subiect dintr-un abis neexploatat.

Marcus rămase surprins.

— Ed? Ce-i cu el?

Jo făcu un gest aprins din mînă.

— Păi, știi tu, o să fiu în aceeași barcă cu el. E dreptul meu să știu cum e ca om.

Marcus păru să sesizeze că, dincolo de glumele lui Jo despre talentele ei în societate, se simțea neliniștită și jenată.

— Joanna, ce ai?

— Nimic. Sunt bine!

— Ba nu ești. Iar pari neliniștită. Mă întreb de ce.

Jo trase aer în piept. Știa ea cam ce-avea, dar nimic pe lume nu i-ar fi smuls acea informație. O deranja că mintea și corpul ei erau atît de decalate. Creierul ei nu se încredea în bărbați, mai ales în cei ca Marcus, și, prin urmare, corpul ei n-avea decît să-i respingă pe toți, așa cum se cuvenea.

— Ei, și ce mîncăruri îi plăc lui Ed? întrebă Jo, care n-avea chef să înceapă el iarăși cu interogatoriul psihologic.

Marcus clătină ușor din cap, lăsînd baltă, se părea, eforturile de-a o face pe Jo să-și ușureze sufletul.

— El mîncîncă orice, doarme oriunde și spală vasele cînd îi vine rîndul. E dresat bine. Îl știu de mult.

— Pare în regulă din multe puncte de vedere. Sigur o să ne prindă bine la drum.

Marcus zămbi.

— În plus, are ani de experiență ca navigator ; poate să stea la cîrmă. Dar de Tom ce zici, dacă tot

e vremea întrebărilor despre mateloții pe care ni i-am ales?

— Știi deja destule despre Tom și, cum deja i-ai zis să vină, nu te mai poți răzgândi acum.

Marcus o studie câteva clipe, apoi răspunse:

— Te bați pentru oamenii la care ții, nu?

— Absolut! Tu nu?

— Eu rareori țin la vreun om. Nu-mi dau seama.

Brusc, toată tensiunea se risipi din corpul ei. Îl bătu apăsat peste încheietură.

— Ei, mai ia niște prăjitură, mizantrop mizerabilist.

El râse și-și ridică mâna ca pentru a o așeza peste a ei, însă, până să intre Jo în panică, îi auziră pe Tom și Dora. Marcus își puse iar mâna pe masă și ascultară zgomotul de pași pe scară.

— Hei, Jo! Ce caută geamantanul ăla imens pe punte? A, bună, Marcus, adăugă Dora.

— E o barcă de salvare, răspunse Marcus.

— Asta puteam să-ți zic și eu, spuse Tom.

Capitolul 16

— Un ceai? întrebă Jo punând apa la fiert fără să aștepte răspunsul.

Când Dora veni s-o ajute, adăugă un „Cum a fost?” sotto-voce, iar Tom se așeză lângă Marcus și începură să discute despre tipare meteorologice.

— Chiar bine, deși cred că mama s-ar fi simțit mai fericită dacă Tom ar fi fost bărbatul vieții mele.

Jo scoase un pliculeț de ceai din cană și-l aruncă la gunoi.

— Presupun că-i normal, în situația de față.

— A fost minunat să-i văd pe-amândoi într-un context puțin mai normal, după cum ne-am despărțit ultima oară.

— Știam eu c-o să te simți mai bine așa. Iar ai tăi n-au încercat să te convingă să te întorci acasă, nu?

— Neee. Cred că s-au prins și ei că am fugit din cuib.

— Adică „ai zburat” din cuib, nu?

— Nu, „am fugit” e mai potrivit, spuse Dora râzând. Clar am fugit. Sau poate am fost dată afară.

— Oricum, mă bucur că v-ați împăcat cu toții. Probabil că te rodea.

— Da. Eu și maică-mea am avut perioadele noastre dificile de-a lungul anilor, dar cred că acum am atins o fază mai egalitaristă. Începem să judecăm mai mult din punctul de vedere al celeilalte. A, și John și-a tras iubită nouă.

— A... Jo o privi, să vadă cum arăta ; părea perfect calmă. Cum te simți?

— Ciudat, dar mi-e chiar bine. Îmi dau seama că am luat decizia corectă. Cred că și ai mei o știu acum.

— Și nu se simt prea rău fără tine?

— Nu cred. Poate chiar le-ar plăcea să petreacă un pic de timp doar ei doi. Mama și-a luat niște haine fermecătoare.

— Deși aș fi preferat ca fiică-mea să fie în aceeași țară cu mine, înainte să se strice totul între mine și Philip, chiar ne bucuram amândoi de compania celui-lalt. Sau cel puțin eu mă bucuram. Nu știam că el se bucura ceva mai mult de compania altcuiva.

Dora așteptă cu tact o vreme, apoi întrebă :

— Marcus e de mult aici?

— Nu foarte. Cât a băut un ceai.

— Și e totul în regulă? Pe mine Marcus încă mă mai sperie un pic. E atât de informat și un pic cam din topor. Simt că o să greșesc cu ceva când e el prin preajmă.

— Și pe mine, să știi. Nu prea îmi dau seama de ce. E cât se poate de politicos.

Oare chiar era cât se poate de politicos? Nu era mai degrabă nepoliticos, cu interogatoriile lui intense? Jo își mușcă buza. Se simțea de parcă trecuse printr-un interviu de angajare și nu știa sigur dacă se descurcase. Însă în unele momente avea aerul că flirta cu ea. Totul o băga în ceață.

Dora veni mai aproape.

— Ei, și ați vorbit despre vremuri trecute și alte cele?

— Nu chiar. Doar la modul abstract. Când l-am cunoscut eu și Philip, credeam că ne disprețuiește că ne-am luat așa de tineri, spuse Jo și zâmbi vag. Poate a mirosit că n-o să țină.

— Ce tot bodogăniți voi două acolo? întrebă Tom.

— Discutam ce să facem cu cina, spuse Jo improvizând cât ai clipi. Pentru că am zis că refuz să gătesc. Și Dora a declarat că ea nu poate să gătească, pentru că în bucătărie n-ai loc să te miști de lasagna semi-preparată și de chilli.

— Da, spuse Dora, simțind că ea, una, nu mai avea poftă de nimic o vreme.

— Aha, făcu Tom, înghițind fără probleme minciunile servite. Uite cum facem, hai să mergem să mâncăm la pub. Fac cinste.

— Genial, spuse Jo.

— Eu trebuie să mă duc acasă, spuse Marcus, împăturind hărțile și ridicându-se de la masă.

— Nu te putem momi cu niște „pui în paner“?

— Ce-i aia „pui în paner“? întrebă Dora.

— E o chestie din anii '70, spuse Jo. N-ai trăit, habar n-ai.

— Ei, ba nu, spuse Marcus. Era dezgustător. Dar nici măcar o cină ca la mama acasă nu m-ar tenta în seara asta. Am lăsat-o pe Carole singură.

Zicându-și, dar nu cu glas tare, că probabil fata era obișnuită de-acum cu așa ceva și simțindu-se în continuare nedumerită de relația dintre Marcus și Carole, Jo spuse:

— Ei, eu, una, nu insist, dar dă-mi voie să te conduc. Urcară amândoi în timonerie.

— A, exclamă Jo, cum rămâne cu combustibilul?

— O să facem rost de el când navigăm în jos, pe fluviu. E mai simplu așa decât să aranjăm să vină barja de alimentare până aici.

— Bun, spuse Jo. Apoi, nemaiștiind ce să zică, adăugă: Mulțumesc mult de tot că ai adus barca de salvare.

Marcus o privi de sus.

— Mulțumesc pentru ceai și prăjitură.

— A fost plăcerea mea.

Marcus se uita în continuare la ea și Jo se rugă să nu mai facă sau zică nimic neconvențional sau controversat. Existența ei de soție și mamă n-o pregătise sufletește pentru situația de a se afla cu zdrahoni fără nici o relație de rudenie cu ea în spații mici și intime.

Până la urmă, el spuse:

— De-abia aștept să plecăm în călătorie.

De ușurare, o apucă limbarița :

— A, da! Chiar cred că o să fie palpitant să mergem în Olanda.

Marcus râse și ieși din timonerie pe punte.

— Am mai fost în Olanda de zeci de ori. Nu la asta mă refeream.

Jo încercă să afișeze un surâs lejer, apoi spuse :

— Așa, deci. Bun. Mai bine mă duc. Și tu la fel.

Apoi se retrase în timonerie și îl urmări până se îndepărtă.

Jo nu se întoarse imediat la Tom și Dora. Voia să-și potolească respirația și să aștepte să-i revină la normal coloritul tenului. Știa că nu se putea retrage în cabina ei, pentru că Tom și Dora s-ar întreba ce Dumnezeu pățise, așa că respiră adânc și își făcu vânt cât mai mult.

Problema era că își dăduse seama – spre groaza ei –, în timp ce-l trata cu ceai și prăjituri, că Marcus îi provoca o atracție cum nu mai simțise pentru nimeni de ani de zile. Și, cu toate că nu avea cum să fie sigură, simțise că flirtează cu ea. Se puse singură la punct : „Hormonii sunt de vină sau vârsta sau senzația că am fost respinsă, toate se proiectează asupra primului bărbat aflat la mai puțin de trei metri de mine“, își spuse severă. „Și mai sunt și o hoască frustrată. Nu că mi-ar plăcea sau ceva. Dumnezeule! De-abia dacă-l cunosc! Însă hormonii mei tropăie, din cauza menopauzei iminente sau așa ceva. Asta mă face să reacționez ciudat. Parc-aș face alergie. Chiar ar trebui să nu-mi bat capul cu asta și să mă port normal.“

După ce băgă la cap lecția de raționalitate, se duse iar înăuntru.

— E încă devreme, spuse ea. Ce-ar fi să mergeți voi doi la pub, iar eu termin felurile astea de băgat la congelat?

— N-are decât să meargă Tom la pub, spuse Dora hotărâtă. Te ajut și eu. Arăți obosită.

Se putea zice și că era „obosită“, se gândi Jo.

— Vă ajut și eu, spuse Tom. Sunt alt om acum, să știți. Știu să mânuiesc o tigaie.

— E foarte bine de știut, spuse Jo. Dacă pe Dora și pe mine ne pălește răul de mare, poți să preiei tu frâiele în bucătărie. Măcar știm că poți să faci cremă, dacă trebuie.

Mai târziu, după ce munciseră din greu toți trei punând la punct diverse feluri de mâncare, spălând vase și găsind recipiente de depozitare, Jo spuse:

— Ei, cred că toată mâncarea asta ar trebui să-i ajungă unei mici armate pe timpul traversării stepelor din Rusia. Hai la cârciumă.

Sigură că făcuse toate pregătirile posibile, Jo o vizită iar pe Miranda. Plănuiau să elibereze una din camerele de rezervă de deasupra magazinului, ca să devină atelierul lui Jo când se întorcea din Olanda.

S-au distrat și au muncit mult toată dimineața, până când Bill a venit să le scoată la masă.

— Grozav ar fi, începu Miranda atacând salata Caesar, să vii cu mine, dacă poți, la un târg de antichități care o să aibă loc în curând. Să vedem cât de bine te pricepi la vânzări. Te distrezi de minune la asemenea târguri. Mai ales la asta, e o atmosferă grozavă.

— Chiar pare distractiv, se învoi Jo, și chiar mi-ar prinde bine să plec un pic de pe barjă. Am muncit pe brânci s-o pregătim de călătorie. Ar fi minunat să plec într-o mică vacanță.

— N-o să fie chiar vacanță, râse Miranda.

— O să fie infinit mai bine decât să traversezi Marea Nordului pe o barjă.

— Fiecare cu ce-l doare, spuse Bill. Eu, unul, aș prefera călătoria cu barja.

Amândouă femeile îl priviră.

— Da, dar ție îți plac bărcile, spuse Jo. Eu n-am nici o preferință pentru așa ceva.

Se ciondăniră amical despre plăcerile personale, până când Bill văzu cât e ceasul.

— Mai vreți ceva de băut, fetelor?

— Prefemei, Bill, îl corectă Miranda cu aerul c-o mai făcuse de destule ori. E incorect politic să te referi la femeii cu termenul de „fete“. Acum se zice prefemei.

— Mai vreți ceva de băut, prefemeilor? întrebă Bill cu un zâmbet și un oftat.

— Da, te rugăm, spuse Miranda. Apoi trebuie să ne întoarcem la treabă.

Cât timp Bill se duse la bar, revenită la discuția despre viitorul târg de antichități.

— Sună divin, spuse Jo. Dacă se potrivesc datele, clar mă bag. A, mersi, Bill. Drăguț din partea ta.

— Cu plăcere. Dacă tot te duci cu Miranda la pacostea aia de târg, o băutură pot să-ți iau și eu, ca să-ți mulțumesc.

Peste mai bine de o săptămână, Marcus a telefonat să le anunțe că prognoza meteo era destul de bună ca s-o pornească în prima parte a călătoriei.

— Trebuie să plecăm mâine foarte devreme, țin să vă atenționez, spuse el din scurt, aproape nepoliticos.

— A! exclamă Jo, apoi se stăpâni. Nu-i nimic. O să ne ocupăm diseară de ultimele pregătiri necesare.

Jo se gândi că era tensionat din cauza călătoriei, drept pentru care încercă să vină cu ceva liniștitor, însă nu reuși.

— La revedere, atunci.

Marcus închise, iar Jo rămase un pic descumpănită. Fusese atât de binedispus. Ce s-o fi întâmplat de era așa de întors pe dos dintr-odată?

— Sper să iasă rapid din starea asta, mormăi ea, sau n-o să ne simțim deloc bine.

Își dădea seama că, deși călătoria încă o îngrozea, cumva așteptase cu nerăbdare să petreacă timp cu Marcus.

Se duse s-o găsească pe Dora.

— Deci avea dreptate Fred? Mi-a zis ieri că n-o să ne mai vedem o vreme. Poate primește aceeași prognoză ca Marcus.

— Sau poate că are vreo algă care indică vremea cu aceeași precizie, spuse Jo, nevoind în momentul acela să-i recunoască vreun merit lui Marcus.

Lipsa lui de menajamente o înfuriase.

— Bun, atunci, zise Dora, mai bine ne-am apuca de treabă.

Trecură la acțiune ca doi soldați bine antrenați avântându-se în bătălie, și Jo se bucură că nu pomenise de impolitețea lui Marcus. Dora se implicase foarte mult în organizarea călătoriei și Jo nu voia s-o dea peste cap.

Verificară dacă paturile aveau lenjeriile curate, numărară prosoapele și își dădură cu presupusul dacă Marcus și Ed or să-și aducă propriile prosoape. Permiseră scoaterea și testarea tartei masive cu fructe pe care o făcuse Jo pentru călătorie ; verificară baia și ascuseră tot ce nu era esențial de orice privire critică masculină. Când terminară și veni Tom, la cererea lui, fixară bine tot ce se putea mișca. Scoaseră plantele din timonerie, trimițând roșiile și mușcatele în vacanță pe barja vecină, la Tilly. Ierburile aromatice coborâră în bucătărie.

Apoi se prăbușiră pe canapea, sorbind *sherry* medicinal – mai puternic decât vinul, însă mai slab decât whisky-ul, căci aveau nevoie să rămână cât de cât cu mintea limpede. Amândouă erau moarte de oboseală.

— Nu-mi mai surâde ideea de-a pleca în Olanda, spuse Jo. Hai să rămânem aici și să mâncăm prăjitura și toată mâncarea pe care-o avem. Așa n-ar mai trebui să gătesc câteva săptămâni.

— Aș fi dezamăgită dacă n-aș putea să merg, spuse Dora. Însă acum, că avem toată mâncarea aia minunată, ciocolata și chipsurile...

— Cutiile de bere, adăugă Tom, care stătea pe scaunul din față, cu o bere în mână.

— Am putea să rămânem locului și să ne luăm o vacanță, încheie Jo. Am nevoie de o vacanță.

— Ai muncit din greu ca să pregătești totul, spuse Dora. Acum ai putea să le închiriezi barja unor turiști cu bani.

— Nu! se tângui Jo. N-aș fi în stare! Doar dacă i-aș lăsa singuri să se descurce.

Închise ochii, sperând să adoarmă și, când se trezea, să descopere că a fost doar un vis, nu pleca nicăieri cu *Trei surori*, putea să meargă la târgul de antichități (care începea tot a doua zi) și să se distreze de minune.

Chiar a început să picotească un pic. Ațipitul în reprize era unul din talentele ei. Zece minute cu ochii închiși o menținea în acțiune multe ore în plus. Se mândrea cu abilitatea de a picoti aproape oriunde.

O treziră niște voci și își dădu seama că Marcus și Ed — el bănuia că e — tocmai sosiseră. Evident, Tom și Dora urcaseră să-i ajute cu bagajele. Părea să dureze ceva, așa că merse la ei. Rămase surprinsă — nu foarte plăcut — când o văzu pe Carole cu Marcus în timonerie. Nici nu apucă să salute, când Marcus îi zise:

— Tot aici ești?

— Da, tot aici, îi răspunse ea, încruntându-se. N-ar trebui să fiu?

— Bănuiesc că pleci mai încolo?

Ce tot vorbea acolo? Clar nu-i trecuse proasta dispoziție.

— Nu, rămân aici peste noapte, dacă te interesează, spuse ea, apoi se întoarse, ignorându-i proastele maniere ca o mamă vrednică. Carole! Mă bucur să te văd. I-ai adus cu mașina? Drăguț din partea ta. De ce nu vii jos să bei un pahar de vin sau ceva cât se instalează ei? Mănânci cu noi sau trebuie să te întorci?

Cât timp vorbi, îl văzu pe Tom dispărând cu insul care probabil că era Ed, din câte își dădea ea seama, și pe care Marcus ar fi trebuit să i-l prezinte. Nu, serios, Marcus n-avea pic de maniere, ce mama naibii!

— Nu mă întorc, spuse Carole, care părea speriată și sfidătoare totodată. Vin cu voi.

Jo înghiți în sec, înjurându-l și mai rău pe Marcus, care îi pusese pe cap încă o persoană, mai ales că nu era de acord ca lumea să-și aducă jumătățile în călătorie. Standarde duble, tipic!

— Așa, deci. Bun, hai să te conduc în cabină. Dormi cu Marcus, nu? Altfel nu știu unde-o să te culc. Trebuie să găsec niște perne în plus.

— Bineînțeles că dorm cu Marcus, spuse ea, privind-o ciudat pe Jo. Suntem un cuplu.

— Tom îi arată lui Ed unde doarme? îl întrebă Jo pe Marcus.

Marcus încuviință.

— O să mă asigur că e un loc corespunzător.

Mascându-și sub un zâmbet gândul că nu era decât un țânc mofluz, Jo spuse:

— Vino cu mine, Carole. Apoi deschise ușa spre ceea ce fusese spațiul ei intim până în urmă cu câteva ore. Poate preferi s-o iei cu spatele înainte, dar ai oricum grijă la cap.

Unde oare, se întreba ea, o să găsească niște perne mai de Doamne-ajută la ora asta? Tom va trebui să facă un act de eroism și să le sacrifice pe ale lui. Probabil că se mulțumea cu o pernă de canapea.

— O. E cam mică, spuse Carole când ajunse jos.

— E la dimensiunile normale. Tu și Marcus cam huzuriți pe *Hildegarde*. Jo își ascunse tendința defensivă sub un aer heirupist. Aici e spațiul de locuit inițial, deși pe vremuri trebuiau și să gătească și să mănânce aici, nu doar să doarmă.

— Presupun că da. Aici e baia? întrebă Carole aruncând o privire în cămăruța vecină. E infimă!

— Folosesc doar vasul de toaletă și chiuveta ca să mă spăl pe dinți. Încă nu m-am prins cum merge dușul. Pentru asta folosesc baia de la capătul celălalt.

— Nu-i tocmai la îndemână.

— E-n regulă, când suntem doar eu și Dora.

Jo se agăță de tonul revigorant din pură voință. Când se gândea că renunțase la cuibușorul ei, la sanctuarul ei pentru doi oameni care nici măcar nu-l apreciau. Unul era o fetiță răsfățată și celălalt era plin de toane, arogant și peste măsură de nepoliticos!

— Te las să te organizezi, adăugă ea, gândindu-se cu jind la *sherry*-ul ei, rămas neterminat în salon.

Oare o să devină alcoolică în călătoria asta? se întrebă ea în timp ce o lua în sus pe scări, până în timonerie.

— Să deschid vinul? întrebă Dora, văzând ce față făcuse.

— Da.

Jo se trânti pe canapea cât era de lungă, știind că trebuia să fie pe fază oricând. Nu-i mai păsa dacă devenea sau nu alcoolică – probabil era oricum inevitabil.

— Habar n-ai avut că vine și Carole, nu?

Dora puse un pahar plin cu vin lângă *sherry*-ul pe jumătate băut al lui Jo.

— Aha, răspunse ea ținându-și ochii închiși.

— Mă întreb dacă știe să gătească.

— Sunt sigură că știe. Oricum, n-o să trebuiască. S-ar putea să se ocupe cu încălzitul, însă. Ne-ar prinde bine.

— Nu pot să nu mă întreb..., începu Dora, apoi sunetul unor pași îi tăie vorba.

Jo se ridică în capul oaselor și-și dădu pe gât *sherry*-ul dintr-o singură mișcare amețitoare.

— Bărbații nu mai au mult, nu?

Carole stătea în prag, părând nesigură.

— Nu cred, răspunse Jo. Nu prea e nimic de văzut sus. Vino la un pahar de *sherry* sau vin; avem de-amândouă.

— Marcus întotdeauna insistă ca Ed să primească o cabină bună, spuse Carole.

— Păi, mai bună de-atât nu se poate. Deși am omis să pun flori pe măsuța de toaletă, spuse Jo pe un ton mai puțin ospitalier.

— Ei, nu-i nimic, interveni Dora. Am pus eu.

Carole și Jo se holbară la ea.

— De fapt, nu. Glumeam și eu. Hai să-i dăm bătaie cu vinul! spuse Dora pe un ton vesel.

— Haide, Carole, ia loc, nu trebuie să ne formalizăm atâta, de vreme ce-o să traversăm oceanul împreună.

— Marea Nordului nu-i ocean, spuse Dora. Roșu sau alb, Carole?

— Nimic, mulțumesc.

— Bineînțeles, pentru tine o să fie o călătorie de rutină, Carole, spuse Jo după o clipă. Probabil ai fost de zeci de ori în Olanda cu Marcus.

— De fapt, n-am mai fost. De obicei nu mă lasă să vin în călătorii.

— Însă te-a lăsat... ți-a zis să vii de data asta?

Motivele unui asemenea gest îi dădeau târcoale lui Jo ca un roi de muște înfuriate bâzâindu-i în jurul capului.

— Nu, nu mi-a zis, dar a fost de acord să vin.

Jo se simți inundată de un val de jenă crâncenă. Probabil că o lăsase pe Carole să vină pentru că simțise că îl plăcea. Voia să se apere de o femeie frustrată, pe care o păștea menopauza. Asta îi explica și lipsa extremă de maniere – voia să evite abordajul. Când își dădu seama că gândea în expresii nautice, își bău vinul ca să-și alunge disperarea.

Dora preluă rolul gazdei. Mai deschise o sticlă de vin și scoase câteva cutii de bere din frigider. Deschise o pungă de chipsuri tăiate manual și le turnă în boluri. Puiul la cuptor era numai bun de servit. Aruncă o privire în cuptor și numără cartofii copti pe post de garnitură. Slavă Domnului că avea tendința să gătească mai mult decât trebuia, își spuse.

Cum nu-i mai rămânea de făcut nimic constructiv, își turnă un pahar de vin și luă o mână de chipsuri. Se uită la Jo, care părea foarte obosită și i se făcu tare milă de ea. Săraca Jo! Și-așa își făcea griji în legătură cu călătoria, acuma trebuia să se ocupe și de Carole.

Apoi observă masa pe care o pregătise și adăugă un scaun. Aveau să se îngheșuie un pic, dar asta era. Nimeni n-o să fie prea deranjat ; la urma urmei, erau pe o barjă, cu treburi, nu ca să socializeze pe un iaht în sudul Franței.

Carole, se gândi ea inevitabil, s-ar simți mai acasă la Cap d'Antibes, nu pufăind pe apele uleioase ale măreței Tamise, navigând spre coastă. Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Jo, de felul ei conștiincioasă în societate, nu o rupse, iar Dora nu știa cum. Nici Carole nu vorbi. Spre ușurarea tuturor, auziră pași care se apropiau.

Dora sări de la locul ei, simțindu-se ca un pui de labrador, prietenos, dar excesiv de entuziasmat.

— Haideți încoace amândoi. Vă dau ceva de băut. Tu ești Ed, înțeleg, ce vrei să bei?

— Sal'tare, toată lumea, spuse Ed. Bere deocamdată, dacă ai. Un strop de rom mai încolo.

Era înalt, cu păr argintiu și, decise Dora, își inspira încredere. Un alt gen de încredere decât Marcus, care dintr-odată părea cam mofluz. Ed se simțea foarte bine în pielea lui și știa ce face. Ori nu simțea atmosfera tensionată, ori o risipi prin prezența sa jovială.

— Pahar sau cutie? întrebă Dora.

— Cutie. Hai să avem cât mai puține de spălat, dacă se poate!

Râse fără griji și Dora simți că avea să fie un catalizator pentru grupul disparat de oameni de la bord.

— A, mulțumesc că faci onorurile, Dora, spuse Jo, care părea să-și fi revenit, mai mult sau mai puțin. Ce ți-ar plăcea, Carole? Ar trebui să bei și tu ceva cât timp ne alcoolizăm noi.

— Atunci un pahar de apă plată, te rog. N-am nevoie de nimic sofisticat.

Își propuse să zâmbească, însă nu prea îi reuși.

— Mă tem că e un picuț problematic, spuse Jo după o clipă. N-avem așa ceva. Am o groază de apă carbogazoasă, diverse sucuri acidulate și băuturi alcoolice, inclusiv rom – se uită la Ed –, însă apă plată nu am. Puteai să-mi spui, Marcus, încheie ea.

Marcus îi spusese că lui Ed îi plăcea romul. Însă acum nu răspunse.

— Avem niște suc de portocale și mango, sugeră Dora. E minunat cu niște apă carbogazoasă.

— Apa carbogazoasă duce la declanșarea osteoporozei, spuse Carole.

— Ei, dar sigur nu la vârsta ta! exclamă Jo.

— Niciodată nu-i prea devreme să ai grijă de tine, spuse Carole. Trebuie să te îngrijești bine.

— Dar tu, Marcus? întrebă în continuare Jo, ignorând replica și forțându-se să i se adreseze, deși îi venea să-l scuipe.

Mohoreala lui Marcus, combinată cu mofturile lui Carole, o călcau pe nervi. Cum o să reziste o oră cu ei, darămite câteva zile?

— Vin, nu, hai să fie bere.

— Până la urmă tot va trebui să bei din vinul meu, spuse Jo, aproape ca pentru sine. E chiar în regulă. Era la ofertă și l-am încercat cu Dora.

Carole se încruntă.

Neuitând că fata rămăsese fără nimic de băut, Dora spuse:

— Ce-ar fi să bei sucul de portocale și mango cu un strop de apă minerală numai? Sunt sigură că un strop n-are ce rău să-ți facă. Ai putea să iei o capsulă de calciu sau ceva.

— Bine, așa ar merge, spuse Carole cu un zâmbet scump la vedere. Chiar mi-am adus toate suplimentele alimentare.

— Dar ce ne facem cu tine, dacă nu vrei să bei decât apă? întrebă Jo, care crezuse că luase în considerare toate dorințele fiecăruia. Își simțea inima grea.

— O să trag o fugă până la nonstop, zise Tom, care intrase fără zgomot și-și luase o cutie de bere. Poate să mă ajute Dora cu căratul.

— Ei, hai să mâncăm mai întâi. Probabil că suntem toți înfomețați. Ah, mersi c-ai mai pus un scaun, Dora. Puteți să vă așezați unde vreți.

Urmă o rundă de târșăit de picioare, dat din coate și replici de politețe, apoi se auzi glasul lui Carole.

— Eu sunt vegetariană.

Jo trecu în revistă sumedenia de feluri nevegetariene pe care le pregătise.

— Ei, păi, vrei să-ți pregătesc rapid o omletă sau ceva?

— Da, te rog.

Jo se oferise, însă nu se așteptase ca ea să accepte. Crezuse c-o să spună: „Un cartof copt e numai bun“.

— Carole, e prea mare deranjul s-o pui pe Jo la treabă, spuse Marcus încet.

— Nu-i nici un deranj, spuse Jo, ridicându-se cu greu de pe scaun.

— Fac eu, interveni Tom. Sunt cel mai aproape.

Jo și Dora îi adresară niște priviri pline de recunoștință, care mai că-l sanctificau.

— Mulțumesc mult de tot, Tom. Ei, să mă apuc să servesc? O fac acuma, prima dată, însă după asta o să trebuiască să vă luați singuri ce vă trebuie.

Toată lumea începu să mănânce, în afară de Carole, care se uita lung la cartoful copt și la mazărea din farfurie. Probabil că nu erau toxice, însă aveau un indice glicemic ridicat – sau poate scăzut. Dora nu avea habar care din două, știa doar că din punctul de vedere al lui Carole nu erau bune. Când Tom puse alături o omletă aurie perfectă, Dora simți că merita aplauze generale. Jo clar era de acord, pentru că i-a aruncat un zâmbet foarte cald și l-a bătut pe braț cu afecțiune. Dora îl surprinse pe Marcus observând scena cu un aer clar dezaprobator. Probabil că se simțea stânjenit că din cauza prietenei lui fusese necesară omleta.

— E delicios, Jo, spuse Ed. Îmi dai un pic de pâine, nu vreau să ratez sosul ăsta minunat.

Jo îi întinse coșul cu pâine și mai puse de la ea un zâmbet precum acela pe care i-l acordase lui Tom.

— Mai e din belșug, dacă vrei mai târziu.

— Ah, mi-ajunge, drăguța mea. Mai bine aștepți până termină toată lumea ca să împarți a doua tranșă de provizii.

— Cum e omleta, Carole? întrebă Jo pe un ton cald. Probabil doar Dora își dădea seama că Jo ar fi spus ceva foarte nepoliticos dacă n-ar fi primit un răspuns afirmativ.

— E minunată. Mulțumesc frumos, Tom.

Ciudat, își spuse Dora, dar Marcus nu părea să observe zâmbetul larg de recunoștință al lui Carole.

Carole respinse plăcinta, cu siropul ei de coacăze negre prelingându-se pe margini și crusta crocantă și untoasă pe care Dora ar fi mâncat-o separat, ca pe biscuiți, atât de bună era. N-a vrut nici ceai sau cafea.

Ed se ridică de la masă.

— A fost cu totul un deliciu, Jo. Pot să spun c-o să avem parte de haleală pe cinste în călătoria asta. Acuma, dacă vrem să terminăm cu spălatul...

— A, multumesc mult că te oferi, Ed, spuse Jo, însă avem mașină și presupun că Marcus are lucruri de discutat cu tine. O să ne ocupăm eu și Dora imediat.

— Bine, atunci, chiar zic că șefu' vrea să ne sfătuim o țără, însă să știi că eu, unu', nu sunt de părere că muierile tre' să facă toată treaba în casă, așa că poți să contezi pe mine cu gătitu' uneori.

— O să contez sigur, Ed. Mulțumesc frumos!

Recunoștința lui Jo era poate amplificată de plecarea lui Carole pe punte, posibil ca să fumeze, timp în care Marcus își luase un aer preocupat, încruntându-se de-atâta concentrare.

Tom a fost antrenat în ședința de planificare ce se desfășura la masă, în timp ce Dora și Jo se ocupau de resturile cinei.

— O să las vasul ăsta un pic la muiat, bine? Rămășițele astea n-or să iasă la mașină, chit că ar avea loc în ea, spuse Dora.

— A, da, putem să terminăm dimineată, spuse Jo căscând de-i trosniră fălcile. La ce oră vrei să fim gata de acțiune mâine, Marcus?

Se hotărâse să încerce să se poarte normal cu el. Nu putea să-l urască acum, că porneau la drum, și-așa era prea stresată. Marcus păru surprins.

— De ce? Chiar vii?

Întrebarea răsună în tăcerea care se lăsase.

— Bineînțeles că vin, răspunse Jo peste câteva clipe. De ce să nu vin? Vrei să nu vin?

Acum ezită el înainte să răspundă.

— Am crezut c-o să te răzgândești, atâta tot.

— Păi, nu m-am răzgândit, spuse Jo, hotărând că nu era momentul să-l pună să-i explice de unde îi venise ideea asta. Deci la cât să fie?

— Aăă, păi, fluxul e la șapte, aș vrea să pornim cam cu vreo două ore înainte, ca să profităm din plin de maree. Asta înseamnă să plecăm la cinci – așa că presupun că ar trebui să ne trezim la patru jumate.

— Bun, făcu Jo, sperând că nu i se citea groaza pe față, iar Dora icni.

— Nu trebuie să se trezească toată lumea, spuse Ed liniștitor. Marcus, tânărul Tom și cu mine o să ne descurcăm.

— Nu, mă trezesc și eu odată cu voi, insistă Jo cu un căscat pe cinste, însă mă cam duc la culcare acuma. Sunt foarte obosită.

— Atunci mergem să luăm apă acum, zise Tom. Putem s-o cărăm noi.

Jo medită. Poate i-ar prinde bine o gură de aer curat înainte de culcare.

— Nu, mă duc să iau mașina. Vă sun din parcare și puteți să mă ajutați s-o car înapoi.

— Mergem toți trei, spuse Dora hotărâtă. Nu ne ia mult.

În timp ce Tom, Dora și Jo mergeau de-a lungul cheiului la mașină, Dora spuse:

— Ce șanse sunt să termine Carole cu vasele până ne întoarcem noi?

— Nu prea sunt, răspunse Tom. E prințesă de felul ei.

Dora îi aruncă o privire. Surprinsese oare un ton admirativ în vocea lui? Și dacă da, de ce-o supăra?

— Mi-e cam milă de ea, spuse Jo. Pleacă pe mare cu oameni necunoscuți. E ceva de speriat.

„Și iubitul ei e un bătăran cu pandalii“, continuă ea în minte. Se întrebă dacă nu cumva se arătase prietenos înainte ca să se asigure că vine și Jo și c-o să aibă bucătăreasă și femeie bună la toate pe vas. Când a crezut că nu mai vine, clar se simțise în ciudat că nu-i ieșise totul cum voise. Ce copilărie. Avea mai multă înțelegere pentru Carole.

— Lași prea mult de la tine, spuse Dora. Probabil că s-a autoinvitat, toți avem de tras la rame – dacă-mi scuzi exprimarea – și e femeie-n toată firea. Poate să facă eforturi să se integreze.

— Ar fi trebuit să mă gândesc să iau apă, o ținu Jo pe-a ei. La urma urmei, de la robinet are un gust ciudat după câteva zile.

— N-are nimic apa de la robinet, spuse Tom ferm. Se face sălcie doar dacă e de mult timp în rezervor, iar noi doar trecem Marea Nordului, la doi pași.

— Nimic nu-i atât de simplu, Tom, răspuse Jo. Crede-mă. Sunt o băbuță excentrică. Mai știu și eu una, alta.

Capitolul 17

După ce își făcu toaleta, Jo merse în cabina micuță care servise pe vremuri drept cambuză. N-avea sens s-o mute pe Dora, insistase ea, și oricum era o schimbare pe termen foarte scurt. O să se întoarcă în curând în cabina ei, care urma să fie ocupată acum de Marcus și Carole.

Cambuza era o minune, își zise Jo închizând ușa. Când s-au apucat s-o elibereze și s-o aranjeze, crezuse că Tom o să doarmă în ea. Când și-au dat seama că Tom o să stea în *peak* cu Ed și că acolo o să locuiască o femeie, depuseseră eforturi speciale. Acum, observă Jo, Dora așezase o gamă de creme și pomezi pe raft, vârâse un ursuleț de pluș în așternuturile de pe patul de campanie și pusese un număr din *Heat* pe noptiera cea mică. Pe el era o sticlă de whisky Famous Grouse. Jo râse și dosi sticlă sub pernă. Chiar spera să nu se ducă totul pe copcă, încât să ajunge să bea în secret, însă, dacă nu mai funcționa nimic altceva, era plăcut să ai o opțiune de criză.

Jo se simțea cam vinovată că se culca prima. Era gazda, se cuvenea să stea trează în caz că avea cineva nevoie de ceva, să stingă luminile, să găsească așternuturi în plus și ce-o mai fi. Însă gătise tot ce le trebuia pe toată durata călătoriei și făcuse atâtea ture la magazin, că știa cum îl cheamă pe băiatul care o ajuta cu pungile. Pusese la punct situația așternuturilor, ceea ce însemna că trebuise să cumpere unele noi. Și dacă tot trebuia să se scoale la ora inumană pe care o propusese Marcus, simțea nevoia

să tragă pe dreapta rapid. Marcus era un căpitan excelent, își spuse, toată lumea zicea asta. Dacă se purta un pic cam scorțos, atunci trebuiau să-l suporte. Și ce dacă nici nu spusese noapte bună, era problema lui. Măcar îi avea pe Tom, Ed și Dora. Înduioșată și amuzată de micile atenții ale Dorei, se vârî sub așternut și adormi zâmbind.

Se trezi devreme și se sculă pe loc, sperând că e prima. Fără să se obosească să pună pe ea altceva decât un pulover pe deasupra pijamalei, urcă pe punte să vadă soarele răsărind din apă. Știa că trebuia să se grăbească – restul lumii se trezea în curând.

De când se știa îi plăcuseră primele ore ale dimineții și, pe vremea când locuia în fosta ei casă, se strecura în cămașa de noapte în grădină și se bucura de frumusețea bobițelor de rouă pe peluză, de flori, de felul în care lumina răzbătea în dosul unor plante, creând umbre bizare și pale. Rămânea afară până îi înghețau picioarele, apoi intra, făcea un ceai și ieșea să-l bea așezată pe o bancă, privind cum se ivește ziua și magia pălește. Părea că acele clipe din zori erau doar ale ei, o revelație mărunță a frumuseții.

Răsăritul era aproape la fel de frumos azi, doar că nu se bucura singură de el. Când coborî din timonerie, îl văzu pe Marcus în picioare la proră, ținând în mâini ceva din care se înălțau aburi. Rămase nemișcată, sperând să n-o observe și plănuiind să topăie înapoi pe scări în timonerie, apoi să coboare scara. Nu se simțea în stare să facă față altor ostilități în acea dimineață. Însă ceva trebuie să-i fi dat de gol prezența, pentru că el s-a întors.

O luă iute pe lângă margine spre ea și i se alătură, înainte ca Jo să apuce s-o tulsească înapoi fără să dea impresia că fuge. Din mândrie, se văzu silită să rămână locului.

— Se pare că mi-am format o idee greșită, spuse el.

— A, da? făcu ea încordată, încercând să-i ghicească dispoziția.

— Am crezut că ai hotărât să nu vii.

— De ce Dumnezeu ai crezut așa ceva? întrebă Jo simțind că se zburlește iar.

— A zis Bill ceva. A spus – sunt sigur de asta – că mergi la nu știi ce târg de antichități cu Miranda și c-o să muncești acolo.

Asta îi explica parțial surpriza pe care a resimțit-o când a văzut-o pe barjă.

— Ei, de-aș fi putut. Dar nu știam când plecăm, nu?

— Nu. Marcus se opri. Cred că-ți datorez niște scuze, Joanna. Am crezut c-ai lăsat baltă călătoria, după ce te-am dădăcit atâta.

— Mă surprinde c-ai crezut așa ceva. Aș fi zis că mă cunoști mai bine de-atât.

— Am zis că-mi pare rău.

— Ba n-ai zis!

Un surâs miji în colțurile gurii lui.

— Bine, o zic acum. Îmi pare sincer rău că te-am judecat greșit.

— Și că ai dat ascultare bârfelor.

— N-a fost tocmai o bârfă...

— Informațiilor la mâna a doua, atunci.

Marcus oftă, începând să-și piardă răbdarea cu cât se lungea mai mult ritualul scuzelor.

— Păi, Bill a zis că târgul de antichități la care te duci cu Miranda începe mâine.

— Mi-ar fi plăcut tare mult să mă duc, spuse Jo pe un ton afectat. Mi-ar fi prins bine, în ce privește cariera mea. Oricum, aranjasem să plec în această călătorie cu ceva timp în urmă. Era o prioritate.

Marcus îi puse mâna pe umăr.

— Acum chiar am zis că-mi pare rău. Putem să fim prieteni?

Jo se gândi. Era cumva ca și cum o panteră i-ar fi cerut prietenia – deși era imposibil, era o variantă mai sigură decât dușmănia. Marcus era atât de imprevizibil, cine știa dacă n-o să-l apuce din nou din te miri ce, însă plecau împreună pe mare, așa că trebuia să aibă încredere în el.

— Desigur.

Dădu să plece, însă Marcus îi puse din nou mâna pe umăr.

— Nu te duce încă. Se trezește și Ed imediat și o să-l scoale pe Tom. Cu Dora cum rămâne?

Jo se uită la ceas.

— Îi mai dau vreo zece minute, cât sunt ceilalți la baie. Carole ce face?

— O să stea deoparte până se pun lucrurile bine în mișcare. Nu prea se pricepe la bărci.

Jo nu putu să-l întrebe de ce-o adusesese cu el – ar fi fost nepoliticos, chiar dacă era curioasă. Jo rareori era nepolitică, aproape niciodată.

— Atunci n-are rost să se chinuie.

— Nu.

— O să fac niște ceai pentru ceilalți.

— Aș fi făcut eu, dar n-am găsit ceainicul.

— A, păi n-avem.

— Așa îmi explic de ce nu l-am găsit.

Jo oftă.

— Ar fi trebuit să cumpăr. Se pare că am uitat atâta lucru.

Cu toate că-și ceruse scuze, Jo încă nu se simțea în largul ei cu Marcus. O jignise că putuse să creadă că se retrăsese dintr-un proiect plănuit de atâta timp și oricum nu justifica purtarea lui foarte rece. Firește, avea să-i treacă, însă în acel moment nu prea-l avea la inimă.

Poate simțind-o, Marcus insistă :

— Nu, n-ai uitat nimic. Te-ai descurcat de minune. Cum zicea Ed, avem haleală pentru o întregă armată și pileală pentru toată marina.

— Îmi place de Ed. Mă bucur tare mult că l-ai adus. O să binedispună pe toată lumea.

Marcus nu păru să aprobe lauda.

— Sper să-mi fie secund.

— Ei, o s-o facă prin simpla lui prezență. Hai că mă duc să fac ceaiul.

Ajunsa în bucătărie, se feliită că vorbise destul de normal. Puse ibricul pe foc, cu senzația că poate totul o să fie în regulă până la urmă.

Pe Dora o trezi zgomotul ușii de la baie închizându-se. Deși prin hublou intra lumină, își dădea seama că era încă foarte devreme. Trebuia să se scoale. Plecau în dimineața aceea.

Se simți inundată de un val de entuziasm. Pleca într-o aventură și Tom era alături de ea. Era distractiv să plece în peripeții cu el, în compania lui pur și simplu se întâmplau lucruri nostime.

Își îngădui pentru scurt timp să se gândească la cum s-ar fi purtat John într-o asemenea călătorie. S-ar fi purtat în regulă, își spuse ea ferm, dacă s-ar fi lăsat dus. Însă ar fi existat un milion de pretexte imbatabile pentru care să nu vină. Fuseseră plecați aproape doar în vizită la rudele lui.

Își trase pe ea blugii și un pulover de bumbac. Din baie se auzea clipocit, scuipat și gemete extatice și Dora își dădu seama că înăuntru cineva se spăla cu mare entuziasm. Simțindu-se vinovată că se dăduse în grabă cu deodorant și își aplicase un pic de cremă pe post de abluțiune matinală, se duse în bucătărie.

Îi găsi pe Tom și Marcus acolo, bând ceai. Jo prăjea pâine și îi arătă o cană.

— Voiam să ți-o aduc în cabină. Ed e la baie.

— Știu. Am hotărât că e prea devreme pentru îmbăiat. O să mă spăl mai încolo. Bună dimineața, Marcus. Bună, Tom.

Văzându-i zâmbetul larg, ea își dori să fi putut măcar să se spele pe dinți. O s-o facă de cum ieșea Ed din baie.

— Unge, te rog, feliile astea, dacă ești drăguță, și gândește-te cam ce le-ar plăcea oamenilor să fie pe ele. Avem marmeladă, Marmite, miere, gem.

— Prea multe variante, spuse Tom hotărât. Pune doar marmeladă. Sau unt de arahide, preferatul meu.

Îi făcu cu ochiul lui Jo și apoi se apucă să unghă feliiile cot la cot cu Dora. Jo mai puse patru felii în aparat.

— O pâine ajunge, spuse Tom și Marcus râse.

— Nu vreau să flămânzească nimeni, spuse ea calmă, dar poate că n-o să le prăjesc pe-astea până nu le terminați pe celelalte. Marcus, îi duci și lui Carole sau nu mănâncă pâine prăjită?

— Hm? făcu Marcus ridicând privirea din hărți. A, o să-i duc niște pâine, dacă insiști, dar nu știu dac-o să mănânce.

Se ridică, luă o farfurie de pe suport și puse două felii pe ea.

— Cine are parte de micul dejun la pat? întrebă Ed apărând din baie, un pic jilav și mustind de entuziasm. Ah, tânăra Carole. Ai anumite avantaje dacă te culci cu șeful.

Râse cu atâta veselie, că nimeni nu s-a simțit prost; de fapt, se gândi Dora, nimeni nu păruse să observe, cu toate că spusese ceva la care se gândise și ea, și probabil că și Jo și Tom. Jo părea să delibereze dacă să mai prăjească niște pâine.

— Eu mai mănânc o felie și Tom la fel, spuse Dora.

Tom, care avea gura plină, încuviință din cap.

— Bun, toată lumea la muncă, spuse Marcus trântindu-și ceaiul pe masă.

— Bine, căpitane, zise Ed. Fluxul e la șapte?

— Da, ar fi cazul s-o luăm din loc. Poți să pornești motorul, Ed? Vreau să mai arunc o privire pe prognoza meteo înainte să pice internetul.

— Grozave mai sunt șmecheriile astea moderne, zise Ed luând-o în sus pe scări. Pe vremea mea verificam doar iarba de mare care atârna de timonerie.

— Glumește, le spuse Tom lui Jo și Dorei, care rămăseseră cu gura căscată.

— Știam, răspunseră ele într-un glas peste câteva clipe.

Motorul prinse viață tușind și o vibrație nouă și neliniștitoare pentru Dora și Jo cuprinse *Trei surori*,

preschimbând-o dintr-o casă confortabilă de suburbie în ceva mobil, călător și, posibil, zvâcnitor.

— Du-te să-l ajuți pe Tom, îi spuse Jo Dorei. Spăl eu vasele.

Nu voia să-i observe nimeni nervozitatea. Asta era. Se aflau pe punctul de a lăsa în urmă siguranța danei de acostare.

— Nu, spuse Marcus hotărât. Chiar avea o capacitate bizară de a-i citi mintea. Du-te pe punte. O să îți se facă sigur rău dacă stai aici, jos, tot timpul. Așteaptă până te obișnuiești cu senzația de mișcare. Cănila pot să aștepte până la următorul rând de ceai, ceea ce în cazul lui Ed înseamnă peste zece minute. Nu te mai obosi să-l întrebi dacă vrea, doar du-i câte unul de câte ori te înduri să faci. Cu trei cuburi de zahăr, adăugă el, apoi închise laptopul lui Jo și urcă pe scară.

— Ce noroc pe capul lui Carole, spuse Jo.

— Ce, că poate să rămână în pat? întrebă Dora spălând cănila prea rapid ca să fie și igienic, dar fără să-i pese.

— Mhm, făcu Jo vag.

— Uite, ține de tranchetul ăsta, zise Tom când Dora veni lângă el.

Acum lăsaseră în urmă spațiul sigur al cheiului și ieșiseră mai în larg. Așteptau la ecluză. Cheiul era întotdeauna la un nivel mai ridicat decât fluviul, îi explicase Tom, așa că trebuiau să ecluzeze. Dora decise că viața era prea scurtă ca să-l întrebe cum funcționează o ecluză și spera să afle pe parcurs.

— Nu știi ce să fac cu el! protestă ea, apucând de sfoara tranchetului de parcă ar fi fost un șarpe veninos.

— Ține-l doar între barjă și margine dacă îți se pare că am putea să ne izbim de ceva. Și când ajungem la ecluză, s-ar putea să fie nevoie să-l ții mai sus. Tom era foarte calm. Uită-te la mine doar. E simplu. Crede-mă, până și Carole poate s-o face.

— Nu vorbi urât despre Carole, spuse Jo ivindu-se pe punte. Cred c-a trecut prin multe greutăți în viață.

— De când e cu Marcus? întrebă Dora.

— Îmi închipui că e greu să trăiești cu el, spuse Jo.

Mai târziu, când pătrundeau prin ecluză fără să se fi izbit de nimic, fără să fi trecut pe lângă nimic, dacă nu era absolut necesar, Tom spuse:

— Mamă, Marcus ăsta chiar știe să mânuiască o barcă!

— Păi, ar fi și cazul, la naiba, mormăi Jo.

Era nervoasă și încă nu-l iertase de tot.

— Vedeți cum a dat colțul? A venit o rafală de vânt fix când nu trebuia, însă a întors cârma înainte să provoace vreo neplăcere.

— Credeam că nu trebuie să fie deloc vânt, spuse Jo. Credeam că tot șpilul cu așteptatul ăsta la nesfârșit până la traversare e că prindeam o perioadă cu vreme lină, fără vânt.

— Nu există să nu bată câte o rafală din când în când, spuse Tom încrezător. Hai, acum, Jo, apucă tranchetul și mișcă-l, dacă trebuie.

Tom o luă cu pași mari spre timonerie, ca să nu piardă nimic din acțiune.

— Nu era vorba să fac nimic marinăresc, mormăi Jo blajin. Eu trebuia să mă asigur că toată lumea e bine hrănită și fericită.

— Și că Ed are ceai la discreție.

— Exact. Nu era vorba să țin tranchete și să decid dacă să le mișc sau nu. A, uite, Dora. Mă gândesc că poate ai face bine să-l muți pe-al tău un pic mai spre față.

— Cred că se spune „spre proră”, zise Dora râzând.

În sfârșit, *Trei surori* a fost coborâtă la nivelul fluviului. Marcus se vedea în timonerie, trăgând de cârmă când în dreapta, când în stânga, ca apoi să se trezească pe Tamisa, marea arteră a Angliei, rută comercială de secole.

— E destul de romantic, spuse Jo. Chiar dacă e și un pic înfiorător.

— Aha, făcu Dora. Cred că până la urmă s-ar putea să-mi placă navigatul.

— Ei, ce ușurare, spuse Tom, care, după ce le luase tranchetele, se îngrijea să nu mai fie nici o sfoară întinsă aiurea pe punte, de care să se împiedice careva.

— Nu-i rost de-o cană cu ceai, nu? întrebă Ed, apărând în spatele lor. Vrea șefu'.

— Nu vrei și tu? zise Dora râzând.

— Ei, bine atunci, dacă insiști.

Când Dora dădu să meargă cu Jo, aceasta din urmă ridică mâna.

— Stai aici. Pot să fac și singură ceai.

Dora rămase. Avea ce vedea: tot felul de barje, șalupe de salvare recondiționate și remorchere. Pe cealaltă parte a bazinului portuar era un vapor înalt. Era nou și toate catargele și vergele licăreau în lumina dimineții.

— E un vas de instrucție, spuse Tom, apărând la țanc ca să răspundă la întrebarea nerostită a Dorei. E din aluminiu. Ușor, dar solid.

O cercetă gânditor, într-un fel care îi dădu emoții.

— N-avem timp să mă pui să mă cațăr pe catarg, Tom, spuse ea încercând să nu pară îngrijorată.

— Te descurci, știu, zise el râzând.

— Simt că ar trebui să fiu mai de ajutor.

— Deocamdată nu prea ai ce să faci. Fii doar pe fază cu tranchetele și mută-le când ai impresia că o să ne lovească ceva.

— Cred că fac față.

— Te distrezi?

— A, da! Mai mult decât mă așteptam de fapt. Sunt atâtea de văzut! Uită-te la grădina de pe nava aia. Așa ceva vezi în Chelsea.

Tom îi aruncă o privire care-i dădu de înțeles că probabil nu urmărea regulat la televizor emisiunea despre aranjamentele florale din Chelsea. Pe ea o bufni râsul.

— Acum mă duc s-o ajut pe Jo cu ceaiul. N-o să reușească să-l care pe tot odată.

Carole era în timonerie când au urcat cu ceaiul. Se lipise de Marcus.

— Oo, ceai! exclamă ea. Îmi dați și mie o cană?

— Mă duc să-l fac, spuse Dora, simțind că lui Jo nu prea îi venea să coboare așa de repede.

— Sunt sigur că poate și ea să-și facă niște ceai, spuse Marcus, desprinzând brațul lui Carole de pe talia lui.

— Vai, Marky! exclamă Carole, ridicându-și spre el privirea plină de reproș.

— Nu te deranja. Îl fac eu, spuse Dora. S-ar putea să găsesc și un biscuit.

— A, biscuiți. Așa mai vii de-acasă, zise Tom.

— Biscuiții au grăsimi hidrogenate în ei, spuse Carole.

— Aștia n-au, am verificat, ripostă Jo, detestându-se pentru tonul ei arogant.

— Ce zi minunată, spuse Carole. Am dormit foarte bine în patul ăla.

Jo așteaptă să-i mulțumească pentru că li-l cedase, însă apoi hotărî că viața e prea scurtă ca să tot aștepte.

— O să-mi pun niște pantaloni scurți ca să-mi perfecționez bronzul, continuă Carole.

— Dar e încă un pic cam răcoare, nu?

De ce tre' să mămoșesc pe toată lumea? se mustră Jo. Ce-i pasă ei dacă răcește Carole.

Carole dădu fuga la ea în cabină cu câteva clipe înainte să vină Dora cu ceaiul. Dora bătu la ușă.

— Vrei să ți-l aduc jos?

— A. Nu, mulțumesc. Tocmai am băut niște apă. Nu-mi trebuie, strigă Carole.

— Avem o cană de ceai în plus, spuse Dora, dând dovadă de o stăpânire de sine remarcabilă, după părerea lui Jo.

— O bea Ed, spuse Marcus.

— Mă duc să pun zahăr în ea, spuse Dora.

— Mă duc eu! se offeri Jo, care nu voia să rămână singură cu Marcus.

Încă se simțea ciudat cu el și deocamdată nu voia să analizeze de ce.

— Nu, rămâi aici.

Dora adoptase un ton ferm și începuse să se poarte cu ea cam la fel ca fiica ei.

În loc să înceapă o conversație scremută, Jo se apucă să se întrebe cum de era Carole atât de egocentrică atunci când venea vorba de restul lumii și totuși atât de devotată față de Marcus și confortul lui. Presupunea că dragostei i se datorau o groază de lucruri.

Peste vreo zece minute, Carole își făcu apariția într-un bikini galben-canar croit astfel încât să lase descoperită cât mai multă piele și să adeverească mitul conform căruia la unele femei picioarele porneau direct din talie, fără pic de șolduri. Purta o geantă de plajă imensă.

— N-ai nevoie de nimic, Marky? îl întrebă în trecere. Sunt afară, dacă e ceva, dar sunt sigură că Jo sau Dora o să-ți aducă orice-ți trebuie.

După ce făcu anunțul, urcă pe punte. Sub privirile fascinate ale tuturor, mai ales ale lui Tom, din câte observă Dora, întinse un prosop de plajă imens și se așeză pe el. Apoi scoase o pălărie, ochelari de soare și câteva flacoane de cremă pentru protecție solară. Își aplică un strat gros de cremă, astfel încât pielea îi era aproape albă, apoi își rezemă capul pe o vestă de salvare. Însă doar o clipă.

— E un pic cam tare, ați putea să-mi aruncați o pernă de canapea? strigă ea.

Jo și Dora săriră amândouă să-i execute cererea, însă Dora ajunse prima.

— Ce-ar fi să te bronzezi și tu un pic, îi propuse Jo, dacă tot o să fii afară?

— N-am ce să port, spuse Dora. Mi-am uitat așa dentară în baie.

Tom și Marcus îi aruncară priviri nedumerite și Jo se încruntă.

— Bucură-te și tu de soare cât poți, spuse pe un ton ferm.

Nu i se părea corect să facă remarci depreciative la adresa iubitei lui Marcus de față cu el. Mai ales că nici nu înțelegea la ce se referea.

— Mă întreb dacă Ed n-ar mai vrea niște ceai, spuse Jo retoric și plecă să-l prepare, chiar dacă îl auzise pe Tom protestând că tocmai primise o cană adineauri.

Jo decise să-l folosească pe Ed ca sursă de informații. L-ar fi ales pe Tom, dar era în timonerie, la cârmă, și Marcus stătea cu el, ca să fie sigur că se descurcă, bănuia ea. Ed și-a golit politicos cana și a luat-o pe cea plină oferită de Jo.

— Ei, și ce se mai întâmplă, Ed? Nu vreau să-i abat atenția lui Tom.

— Se pare că se pricepe să stea la timonă. Marcus o să fie mulțumit.

— Spune-mi unde suntem și tot.

Jo simțea că-și putea da de gol ignoranța fără să se simtă jenată față de Ed.

— Te-ai uitat la Marea Cursă Navală la televizor, nu?

Jo încuviință.

— Păi, o să trecem pe lângă aceleași puncte de reper, depozitele Harrods, toate podurile. Ajungem în Westminster în vreo două ore, de-acolo luăm combustibil. E ceva să vezi clădirile Parlamentului dinspre apă.

— Măiculiță! Asta chiar pare grozav, spuse Jo, ezitând încă între ipostaza precedentă, a gospodinei cu fobie de apă, și aceea a navigatoarei ceva mai în elementul ei, în care se preschimbase cu ajutorul lui Marcus. Dacă stătea să reflecteze, așa se explica purtarea rece a lui Marcus. Dacă într-adevăr crezuse că ea-și pierduse curajul, la cât se străduise el s-o facă să se simtă mai puțin îngrozită – ei bine, așa ceva ar fi întors pe oricine pe dos, mai ales pe cineva obișnuit să i se facă pe plac. Și arăta insuportabil de atrăgător.

Ed nu era la curent cu mica revelație a lui Jo.

— O să te obișnuiești să te miști tot timpul, spuse el. Deși probabil că e un pic ciudat când îți se desprinde casa și începe s-o ia la sănătoasa.

— Păi e! E neliniștitor pentru cineva ca mine, care n-a prea călătorit sau altceva. M-am măritat când eram prea tânără, adăugă ea gândind cu voce tare.

— Nu-i niciodată prea târziu ca să recuperezi. Tânărul Tom îmi spunea că plănuiește să călătorească. Ei, când ești așa dibaci ca el, poți să-ți găsești ușor de lucru pe un vas. Cred că pentru un tinerel ar fi un trai pe cinste. Și eu m-am însurat de tânăr, adăugă el. Chiar dacă am plecat pe mare și așa, întotdeauna am avut nevastă și familie la care să mă gândesc. Acum am o groază de nepoți.

— O, ce frumos.

— Chiar e. Nu-l invidiez pe Marcus, spuse el coborând un pic glasul, însă nu de-ajuns, gândi Jo. Carole aia e o bătaie de cap, pare-mi-se.

— Sunt de mult împreună? îl întrebă Jo aproape în șoaptă.

— Nu vine de obicei cu el în călătorii, așa că nu știu.

— A.

— Nu prea îi place, de fapt, să fie nici o femeie la bord. Spune că intră în panică și te încurcă. Poate pentru că tu și Dora trebuie să veniți, s-a gândit că ar putea să vă țină Carole... companie.

— Înțeleg.

Jo nu prea știa cum s-o ia. De ce, dacă nu mai simțise nevoia s-o ia pe Carole cu el, decisese s-o aducă de data asta? Ca s-o descurajeze pe ea? Numai că el crezuse că nu vine.

— Mă întreb pe la cât crede Marcus c-ar trebui să luăm masa, continuă ea cu prima afirmație sigură care îi trecu prin cap.

— Nu-i nici zece încă, zâmbi Ed. Nu plănuiai să faci o friptură, nu?

— Nu, râse Jo. Pizza de casă, chifle de secară, brânză, salată. Tom a spus că altceva nici n-o să-și dorească lumea.

— Pizza de casă sună fantastic. Dar de-abia peste câteva ore.

Alimenaseră cu combustibil și o luaseră iar din loc, când Dora îi spuse lui Jo că pizza ar trebui servită rece.

— Dac-o încălzim se turtește, și e o zi frumoasă. N-avem nevoie s-o încălzim, n-are nimic așa. Carole o să mănânce salată goală, bănuiesc.

— Hă?

— Am discutat un pic. Nu mănâncă lactate și are alergie la grâu.

— Aș vrea să-mi fi spus Marcus că vine!

— Mi-a zis că o enervează când lumea ia atât de în serios alergiile la arahide, însă crede că aia la grâu e doar o modă.

— Chiar pare nedrept.

Jo își storcea creierul să găsească o modalitate de-a o ține pe Carole în viață în următoarele zile. Din fericire, era așa de slăbuță, că probabil nu-i trebuia prea multă mâncare.

— I-am spus că e foarte periculos să ai alergie la arahide, doar dacă miroși așa ceva și poți să mori. Nu cred că grâul are un efect atât de dramatic.

— Habar n-am, zise Jo. Sper doar să n-aibă nici o problemă cu citricele. N-o să poată mânca decât fructe și cam atât.

— Cred că doar dacă ai artrită tre' să eviți citricele, spuse Dora. Nu cred că ea se încadrează în această categorie.

— N-am nimic împotriva, serios, chiar n-am. Vreau să fie lumea mulțumită, să mănânce ce vrea... Jo coborî glasul, chiar dacă erau în bucătărie și pe puncte nu se auzea ce vorbeau. Dar de ce nu vine aici, jos, să ne spună de ce anume are nevoie? De ce tre' să ghicim noi tot timpul?

— Și-a pus ceva în păr acum, să-și nuanțeze șuvițele.

— Nici nu mai țin minte de când nu m-am mai coafat, zise Jo. S-ar putea să-mi iau un tub de vopsea.

— Ai putea să te duci la coafor, spuse Dora. Asta ar spune Karen, adăugă ea, știind că va avea efectul scontat.

— Crezi? Poate ai dreptate. Merg să duc astea pe punte. Vrei să aduci tu chiflele și salata?

Tom era la proră când sosi mâncarea în timonerie, dar nu i-a luat mult să ajungă la ea.

— Mamă, ce bine arată!

— N-avem toți loc aici, spuse Marcus sever. Ce-ar fi să duceți totul afară, după ce eu și Ed ne luăm niște pizza, bineînțeles.

— Ai putea să-i duci tava lui Carole, să vezi ce i-ar plăcea, îi spuse Jo lui Tom. Aduc eu berea. Vrei una, nu?

— De fapt, n-ai ceva fără alcool? întrebă Marcus.

— Căpitanului nu-i place să bem în timpul programului, spuse Ed, luând încă o felie de pizza cu un entuziasm încântător.

— N-aveți de ce să nu beți o bere, continuă Marcus. Însă e lipsit de profesionalism să bei la volan, cum ar veni.

— Nu-ți face griji, fată dragă, ne dăm în petic când ancorăm undeva în siguranță, spuse Ed.

— Mă duc să vă caut ceva fără alcool – sau preferați niște ceai?

— Ceai pentru mine, spuse Ed, dar pot să aștept până bea toată lumea.

— Mă duc să strâng cănila, spuse Jo, încercând să-și înghită un oftat, îngrijorată că imensa cutie cu pliculețe de ceai – care ar fi ajuns în mod normal pentru un an – s-ar putea să se termine. Nici cei câțiva zeci de litri de lapte s-ar putea să nu ajungă.

Jo clăti aproximativ douăzeci de căni, dorindu-și să aibă un ceainic, ca să facă economie de pliculețe. Își dorea și ca iubita lui Marcus să mai pună din când în când mâna și să care și ea câte o tranșă. Dora și Tom se tot oferiseră, însă Carole doar lenevise pe punte în bikini, nuanțându-și șuvițele, plângându-se de mâncare, stând pe post de dispozitiv ultrascump

de clătit ochii. Numai Marcus putea să-și tragă o iubită-trofeu, era genul, își spuse ea furioasă. Apoi se simți și mai înfuriată pe sine că se sinchisea de asta.

Tocmai așezase cămile pe o tavă când Dora se năpusti în jos pe scară.

— Dumnezeule! Poliția Fluvială a luat legătura cu noi prin radio – vin la bord!

Tom veni după ea, mult mai calm.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Jo, toate micile sale păcate năvălindu-i în minte – revista *Heat*, sticluța de whisky, diverse alte slăbiciuni care ar putea contraveni vreunei legi la care nici nu te-ai fi așteptat.

— Păi, grăi Tom pe un ton solemn. Cred că asta s-ar putea să însemne că mai trebuie ceai.

Capitolul 18

De cum își termină afirmația severă, Jo aruncă în el cu un șervet de ceai, iar Tom puse ibricul pe foc.

— Ce-o să se întâmple, de fapt? întrebă Dora.

— Or să controleze actele și barca în căutare de explozive și mai știu eu ce, și o să fie bine. Din câte ziceau prin radio, înțeleg că-l cunosc pe Marcus. Presupun că-i normal. Ooo, prăjitură!

Fără să comenteze, Jo îi pasă tava cu o tartă un pic sfărâmicioasă, dar plină de fructe ce urma să fie servită drept desert, dacă nu găsea ceva mai interesant.

— Crezi că ceilalți vor să mănânce așa ceva?

Tom aprobă cu gura plină.

— Absolut, zise într-un final improșcând cu firimituri.

Dora urcă după Jo ducând tarta, zahărul și lingurițele. În timonerie era mai multă lume ca oricând, peste tot erau bărbați cu stații la șold care râdeau și făceau glume nesărate cu Marcus. După ce apucă să-i descâlcească în minte, își dădu seama că erau numai trei.

— Ceai? făcu Jo și Dora își aminti cu neplăcere de mama ei, când avea de-a face cu vreo membră a comitetului pe care nu prea o cunoștea.

— Joanna, spuse Marcus și Dora se întrebă de ce naiba îi zicea așa, când nimeni nu i se adresa cu numele ăsta, băieții sunt de la Poliția Fluvială. Trebuie să ne verifice, dacă mergem în Westminster.

— Nu știu de ce vă puneți viața în joc plecând la drum cu proscrisul ăsta bătrân, doamnă, zise unul.

— Credeți-mă, n-a fost alegerea mea, însă, vă rog, luați niște ceai și o prăjitură.

Dora se întoarse cu spatele. Dacă ar fi surprins privirea lui Jo, ar fi început amândouă să chico-tească – Jo vorbise ca la televizor.

— Mamă, ia uite-o pe-aia, spuse unul din polițiștii mai tineri holbându-se prin geam la Carole, care se bronza în continuare.

— E prietena lui Marcus, spuse Jo sever.

— O, pardon, amice, spuse el. Nu te supăra.

Marcus discuta cu polițistul mai în vârstă și nu păru să observe.

— Mă duc să văd dacă vrea niște ceai, spuse Dora și plecă, sperând ca fetei să nu-i suradă din senin cafeina sau, mai rău, să ceară chimen sau mușețel sau vreun alt fluid care Dorei îi aducea aminte de pisici.

— A venit poliția, spuse Dora, adresându-se ochelarilor lui Carole.

— Mhm. Am văzut când a tras șalupa lângă noi. Ai putea să te uiți cum arată părul meu? Crezi că vopseaua a stat destul?

— Depinde cât de blondă vrei să fii. Nu acționează în ceva mai mult timp?

— Mhm. Dar îmi plac nuanțele puternice de blond.

— Însă nu vrei să fie țipător, spuse Dora dur. Și tre' să te gândești la starea părului.

— Chiar folosesc un balsam minunat. E îngrozitor de scump, dar face toți banii, cred.

Dora se așeză lângă Carole, întinzându-și picioarele. Apoi își suflecă blugii.

— Eu am un păr destul de plictisitor. Prietenul meu... fostul meu prieten era adeptul culorii naturale, așa că n-am experimentat cu nuanțe.

— Ați fost împreună mult timp?

— Prea mult, patru ani. Aș putea să încerc și eu să-mi fac șuvițe.

— Din propria mea experiență, îți spun că bărbaților nu le pasă ce-ți faci ca să arăți bine, atâta timp cât arăți bine.

— Tu și Marcus sunteți de mult împreună?

Carole o întrebuse prima, așa că Dora se simțea îndreptățită să întrebe și ea.

— De vreo optişpe luni.

Cum Carole părea să răspundă relaxat, Dora o iscodi un pic mai mult.

— Marcus e foarte atrăgător, se vede, însă nu ți se pare un pic cam bătrân pentru tine?

— A, nu. Îmi plac bărbații mai în vârstă. Mă simt în siguranță cu ei. Și apoi, Marcus mi se pare supersexy.

— A.

— Chestia e că multe alte femei gândesc la fel. De-asta tre' să mă mențin într-o formă de zile mari. Și să rămân neapărat prin preajmă, ca să alung competiția. De obicei, nu vin în călătoriile astea, știi.

— Nu?

— Nu. M-a mirat când Marcus mi-a spus că pot să vin.

— Atunci de ce crezi că a făcut-o?

— Chiar n-am habar, spuse Carole căscând. Poate ca să arate că e luat. Mă gândesc că o groază de femeiuști desperate se dau la el.

Dora își scoase pantofii și își mișcă degetele de la picioare în lumina soarelui, simțindu-se jigănită, dar nevoind în nici un caz s-o arate. Dacă era să se compare cu Jo, oare despre care din ele două ar fi zis Carole că era „femeiușca disperată”? Ei bine, nici nu trebuia să-și bată capul cu una din ele.

— Tre' să recunosc că, deși îl iubesc enorm pe taică-meu, n-aș avea chef să ies cu nimeni de vârsta lui.

Dora închise ochii pentru a simula o lipsă totală de interes față de reacția lui Carole. Era posibil ca, odată ce se declara dezinteresată, Carole să coboare la Queenborough, unde acostau peste noapte. Doar nu era s-o suspecteze pe Jo că pusese ochii pe Marcus? Numai pentru că era singură nu însemna că e și disperată.

— Poate când o să mai îmbătrânești un pic, o să ajungi să apreciezi bărbatul mai în vârstă. Mai degrabă

el te duce prin locuri frumoase, nu ăla mai tinerel. Deși Tom al tău e foarte drăguț.

— Nu e Tom al meu, spuse Dora, dorindu-și până la urmă să nu fi deschis subiectul, suntem amici.

— A da? E bine de știut care-i treaba cu toată lumea.

Carole părea în continuare preocupată de bronzul ei, însă un fior neașteptat de gelozie umbri un pic soarele Dorei. Oare Carole avea de gând să încerce un pic de carne tânără, pe lângă felul principal? Și chiar dacă, ce-i păsa ei?

Și așa trecu ziua. Dora și Jo urmăriră desfășurarea Londrei pe maluri: South Bank, Tate Modern, London Bridge, hulitul Millennium Dome. Era destul de palpitant, căci nu mai văzuseră zona aceea din perspectiva aceasta. Fluviul se lărgea tot mai mult pe măsură ce se apropiau de estuar, astfel că reperiile, depozitele și blocurile luxoase de apartamente se răriră tot mai mult, până când Tom le spuse într-un final că se apropiau de Queenborough. Deși era doar dupa-amiaza devreme, Dora își dădea seama că pe Jo o răzbise oboseala, așa că îi spuse:

— Când ajungem, trebuie să renunți să te ocupi de toată lumea și să-i lași să-și poarte singuri de grijă. Tu să tragi un pui de somn. Măine sigur o iei de la capăt devreme.

— Chiar o să încerc. Mă simt de parcă n-am mai dormit de zile întregi, ca și cum ar fi trecut câteva săptămâni de când am pornit de pe chei.

— Da! Ciudat, așa-i? Ce-ai plănuit pentru cină? Te ajut.

— Musaca, pe care deja am pregătit-o, cu morcovi, mazăre și orez. Carole poate să mănânce doar morcovi, mazăre și orez. Ai apucat s-o cunoști un pic mai bine azi?

— Nu prea. E cu Marcus de optsprezece luni, se pare. A zis ceva bizar, totuși. Mi-a dat mai mult sau mai puțin de înțeles că a venit să stea cu ochii pe el.

— În ce fel?

— Ca să nu-și facă de cap cu altele, adică cu noi, cum ar veni. Sau mai rău, el ne credeperate și în limbă după el. Carole zice că se tot întâmplă din astea.

Jo își luă o expresie dură.

— Așa deci, suntemperate?

Avusese dreptate să nu se încreadă în ramura de măslin pe care i-o arătase de dimineață.

— Nu cred că se referea la noi anume, ci doar voia să spună că femeile singure sunt în general așa.

— Cred că e și mai rău! Și-așa e grav când bărbații judecă femeile în stereotipuri și le iau de sus în tot ce zic și fac, însă când femeile – cele tinere – se comportă la fel, e de-a dreptul jale.

Dora încuviință. Deși se simțea indignată din alt motiv, îi ținu cu bucurie isonul lui Jo:

— Știu! A presupus din prima că eu și Tom suntem împreună și a zis că Tom e drăguț. Când am spus că suntem doar amici, a comentat că e bine să se știe care-i treaba cu toată lumea.

— Păi, chiar e drăguț, Dora, nu poți să-i iei în nume de rău că a observat.

— Nu știi ce-i trece prin cap, sincer, spuse Dora clătinând din cap. (Sau poate era un pic nedumerită de ce-i trecea ei prin minte?) Știu însă ce-și face la păr, adăugă ea pe un ton mai frivol. Însă nu-i ușor să te apropii de ea.

— N-ai reușit să treci de bariera cremei de protecție cu factor 55, adică? Vai, Doamne, nu-mi vine să cred ce-am spus.

— Karen ar fi mândră să afle că ți-ai descoperit talentele de scorie.

— Karen ar fi, dar eu nu-s. E doar o puștoaică, n-ar trebui să fac remarci răutăcioase la adresa ei.

Zgomote ce răzbăteau de sus le dădură de înțeles că urmau să ajungă foarte curând la mal.

— Hai să mergem sus, să vedem Queenborough, spuse Jo.

Nu prea aveau ce vedea. Erau amarați de un ponton de ciment din albia fluviului și n-aveau cum să ajungă pe mal. Carole stătea pe punte, cu ochii pierduți în zare. Dora și Jo se duseră lângă ea, căci de data asta nu trebuiau să țină nici un tranchet.

— Nici un magazin, spuse Carole.

— Nu, încuviință Jo, care dorise să se aprovizioneze cu apă și alte produse aprobate de Carole.

— Terapia prin cumpărături va trebui să aștepte până ajungem în Olanda, zise Marcus, care ieși tocmai atunci de la timonă.

— Personal, nu consider cumpărăturile o formă de terapie, spuse Jo, încă supărată pe el.

— Marky, scumpule, voiam să-mi iau niște ciocolată, i se adresă Carole pe un ton care se deosebea doar vag de un smiorcăit.

— Doar nu mănânci ciocolată, se poate, Carole? întrebă Jo surprinsă.

— Ciocolata conține antioxidanți, cu condiția să fie densă în cacao, explică tânăra cu amabilitate.

— Aha, făcu Jo, care știa deja, și coborî sub punte.

Dora era cât pe ce s-o urmeze, când Carole spuse:

— Ce-a apucat-o?

— Probabil că i se trage de la faptul că s-a trezit cu noaptea-n cap și a trebuit să hrănească tot felul de oameni, fiecare cu mofturile lui, răspunse Dora și coborî după Jo în bucătărie.

— Păpușa aia Barbie ambulantă mă scoate din pepeni, zise Dora.

— Descarcă-te un pic și o să te simți mai bine, zise Jo râzând, simțindu-se și ea mai ușurată. Pe mine afurisitul de Marcus mă vâără-n boală, îmi vine să-l... iau la rost.

— Jo, sper din suflet că nu ți-a venit să zici ceva murdar, spuse Dora. Ce-ar zice doamnele din cercul de grădinărit?

— Mi-ar da dreptate, ca între femei. Acum, cum ar fi spus maică-mea, „o să mă hodinesc un pic“.

Peste vreo două ore, când se trezi Jo, descoperi că Tom și Dora puseseră la punct cina. Pe masă așteptau morcovii la tigaie și aveau până și salată.

— Du-te pe punte să bei ceva. Îi găsești pe Marcus și Ed.

Jo nu prea avea chef să stea cu Marcus, mai ales că știa că o să fie și Carole de față, însă nu voia nici să stea în bucătărie mai mult decât era necesar. Își epuizase în maratonul culinar dinaintea călătoriei tot entuziasmul de moment.

Făcuse un duș rapid după somn, se machiase și se îmbrăcase într-o cămașă lungă și albă, care probabil că o făcea să pară cât casa, dar era comodă și aerisită – numai bună, credea ea, pentru stat pe punte la un pahar de vin alb. Așa că, verificându-și machiajul, li se alătură celorlalți.

Orice temeri ar fi avut în legătură cu faptul că trebuia să facă conversație cu Carole, pentru care avea sentimente contradictorii, și cu Marcus, care încă o irita, și cu Ed, pe care îl iubea din multe motive, acestea se risipiră de cum se alătură grupului. Marcus vorbea despre treburile lor.

— Vor sta doi oameni de cart tot timpul. Ar trebui să ajungem pe lumină, însă dacă nu se întâmplă așa, din cine știe ce motiv, regula rămâne valabilă. Patru ore de cart, patru ore liber și, alternativ, o oră la timonă.

— Eu nu tre' să mă ocup de lucruri din astea, nu? întrebă Carole.

— Toți avem de tras ca mateloți, scumpa, zise Ed vesel.

Jo, care avusese de gând să ceară o scutire, în calitate de bucătăreasă oficială, își ținu gura.

— N-are rost să ne-nghesuim în timonerie, spuse Marcus. Tom pare un flăcău vrednic. Mă descurc cu Tom. Poți să alegi între Dora, Joanna și Carole.

— În ce poziție delicată mă pui, căpitane. O aleg pe tânăra Dora. Jo și-așa muncește prea mult, mâncărurile ei sunt de-a dreptul regești.

— Dar eu? întrebă Carole, evident simțindu-se lăsată pe dinafară.

— Tu n-ai decât să-ți vezi de ocupația favorită, scumpo, cultivarea aspectului decorativ, zise Marcus, cu o notă de sarcasm pe care Jo o observă.

O privi pe Carole, întrebându-se de ce nu-l pocnește pe Marcus sau măcar să se uite urât la el. Însă Carole doar zâmbi prostește. Chiar era la fel de naivă cum părea.

— Vrei să-ți mai aduc o bere? îl întrebă ea.

— Dacă tot te oferi, da, și cred că și Ed mai vrea una, spuse Marcus.

Carole se ridică și se întinse, scoțând la iveală un stomac pe care puteai să calci cearșafuri, dacă n-ar fi fost inelul din buric. Merse în capul scărilor și le strigă lui Tom și Dorei:

— Ne măi aduceți și nouă vreo două beri, vă rugăm?

— Cred că nu tocmai asta se înțelege când te oferi să-i aduci cuiva ceva de băut, spuse Jo, pe un ton cât mai lejer, deși nu era deloc într-o pasă lejeră.

— Bănuiesc că oricum au chef să ia o gură de aer, spuse Carole. Eu, una, sigur aş avea dac-ar trebui să gătesc.

— O să organizăm un program de gătit prin rotație mai încolo, zise Jo, așa că o să afli cum e.

Jo nu manifestase niciodată înclinații de muiere rea de gură, însă nu se putea abține. Carole avea un asemenea efect asupra ei.

Tom apăru în capul scărilor, cu câteva cutii de bere și o sticlă de vin în mâini.

— Vrem să mâncăm aici, sus, la aer? Sau jos, la masă? E destul de cald jos.

— Cum preferi, Joanna? o întrebă Marcus, făcând-o să tresară.

Fusese supărată pe el, considerându-l arogant și autoritar, iar acum, poftim, se purta grijuliu.

— Ar fi cam greu să cărăm totul aici, sus, nu?

— Nu și dacă fiecare se servește cu ce vrea și-și aduce mâncarea sus, spuse Tom. Aș putea să aduc niște perne de canapea.

— Sună minunat! exclamă Carole. Eu vreau doar legume sau salată, orice, numai să n-aibă față.

— Planul e să ne servim singuri, zise Jo blând, sperând să nu pară că-i vorbește de sus. Dacă o să stai aici cu noi, trebuie să fim cot la cot.

Carole și Jo se uitară la Marcus, fiecare căutând sprijin pentru cauza proprie. Amândouă rămaseră dezamăgite. Marcus stătea la proră cu Ed, privind semnalele de navigație. Jo își dorea să-și țină prietena mai din scurt, pentru binele tuturor.

Dora se trezi auzindu-l pe Ed intrând în baie. Era a doua zi dimineața și, cum Marcus ținuse ca toată lumea să se culce destul de devreme și să nu bea prea mult, se simțea adormită, dar nu chiar în ultimul hal. Stătu în capul oaselor pe pat și privi pe geam. Încă o zi perfectă, până și bancurile de mâl aveau o nuanță romantică de roz în lumina răsăritului. Hotărî să-i ducă lui Jo o cană de ceai la pat, sperând să fie tot acolo, nu trează și robotind.

Cu o seară în urmă jucaseră Monopoly, pe care Jo îl adusesese special, „în caz că lumea e varză la capitolul distracție“.

Marcus n-a jucat. S-a retras în cabină cu hărțile și, se presupune, o carte bună, însă restul au jucat. A fost distractiv. Mă rog, Dora își spuse insistent că fusese distractiv, însă își dădea seama că ea se purtase cam morocănos. Oare pentru că Tom se arătase atât de serviabil cu Carole, ajutând-o să câștige, sau pentru că la rândul ei tânăra se fâstâcise și chicotise la atențiile lui?

Își alungă totul din minte. Dacă lui Tom îi plăceau femeile hlizite și acaparatoare, atunci mai voia ea să aibă de-a face cu el? Când își trase blugii pe ea, își spuse ferm că erau doar amici, așa că n-o privea cu cine alegea el să flirteze.

Jo se arată recunoscătoare pentru ceai.

— M-am trezit foarte devreme ieri ; acumă mă simt de parc-aș avea picioarele de plumb.

— Păi, încă nu-i nevoie să te trezești. Mă ocup eu de micul dejun al băieților.

— Eu zic să le dai doar pâine prăjită și cereale. Pot să mănânce niște sendvișuri cu șuncă drept gustare. Jo se lăsă la loc pe pernă. Ar fi trebuit să-mi treacă prin cap să iau lapte de soia. O mulțime de oameni sunt alergici la lactate.

— Da, numai că de obicei îți spun din timp. Nu apar ca o floare și pretind mâncăruri speciale.

— Biata Carole, spuse Jo bându-și ceaiul cu ochii închiși. Nu trebuie să ne purtăm groaznic cu ea.

— De ce nu? făcu Dora și o zbughi spre baie, auzindu-l pe Ed că iese.

Toată lumea era mai tăcută în acea zi. Entuziasmul plecării pâlise și poate că se simțeau un pic descumpăniți de perspectiva traversării Mării Nordului. Marcus le-a ținut o lecție despre măsuri de siguranță, vorbind despre veste de salvare, ce trebuiau să facă dacă pica cineva peste bord, cum se lasă la apă barca de salvare – ceea ce, din fericire, Tom deja știa – și despre cât de important era ca totul să fie bine legat în bucătărie. Dora și Jo își mărturisiră neliniștile în timp ce pregăteau masa, după ce discutaseră cum să lege roșiile cu elastice înainte să le taie. Nu voiau să-și verse îngrijorările pe capul altcuiva.

— La urma urmei, dacă pe Carole n-o deranjează, n-are rost să-i vâram idei în cap, spuse Jo.

— Da, ignoranța e o binecuvântare, spuse Dora, sau așa pare în cazul ei.

— Nu cred că e chiar atât de fericită cum pare, zise Jo.

— Nu? Îl are pe Marcus, pe care-l adoră, nu trebuie să miște un deget, arată ca un supermodel, ce-și mai poate dori o fată?

— Un pic de împlinire, poate, zise Jo. Deși, mai devreme, când am zis că n-ar fi fericită, nu credeam

de fapt. Probabil că îmi imaginez doar. Nu mă lua în seamă. Mie nu mi-ar plăcea să fiu cu Marcus.

— Serios? Mi se pare foarte atrăgător, la vârsta lui.

— Ei, da, e atrăgător ; numai că nu mi-ar plăcea să fiu prietena lui.

Ce-ar fi vrut Jo să fie de fapt își tăinuia chiar și sieși, adâncindu-se în treburile casnice ca să nu se gândească. Cum de o femeie de vârsta ei, care zbura iute ca glonțul spre menopauză, putea avea sentimente atât de nepotrivite pentru un bărbat pe care nici măcar nu era sigură că-l place? Oricât de atrăgătoare ar fi fost cauza, trebuie să fi existat vreun motiv de natură chimică. Atunci când avea să fie din nou pe uscat, o să se ducă la un medic ca să facă rost de un tratament. Oftă. Marcus nu-i fusese întotdeauna antipatic. Când o scosese la plimbare și o convinsese să nu-i mai fie teamă, îl plăcuse foarte mult.

— Ei, n-o să mai vedem uscatul ceva timp.

Dora îi adusese lui Ed cana de ceai de fiecare oră. Era vreo două după-masa.

— Acuma tre' să avem grijă să nu intrăm în bancul de nisip Goodwin și în toate navele comerciale, că după aia o să fie floare la ureche.

— Bancul Goodwin nu e foarte periculos? îl întrebă Dora. Cred c-am auzit de el.

— E-n regulă, dacă stai cu ochii-n patru. Nu e ceață, nu bate vântul și avem un echipaj bun. N-are ce să se întâmple. Noroc!

Și goli dintr-o înghițitură jumătate de cană.

Peste vreo oră Jo hotărî să-și privească deschis sentimentele contradictorii față de căpitan și să stea în timonerie cu Marcus și Ed. Tom stătuse la cârmă o oră și se dusesse să o găsească pe Dora. Carole era lungită pe punte, purtând ceva mai gros decât bikini, acum că erau pe mare și nu mai era atât de cald, iar Jo se plictisea. Își dădu seama că nu se simțise rău, că nu-i fusese deloc frică și recunoscu cu greu că totul se datora abilității lui Marcus de a-i calma

nervii. Era o idee bună să afle unde erau, pe unde o luau și să încerce să se poarte normal în prezența lui Marcus – lucru care i se părea deranjant de dificil.

— E un pic cam prea multă lume pe-aici, zise Ed când veni Jo.

— Mă duc, voiam doar să văd unde suntem pe hartă, zise Jo pe un ton de scuză, bucuroasă de fapt că avea motiv să plece.

— Nu, e în regulă. Uită-te la hartă, eu o să mă întind un pic, acum că am trecut de șirurile flotei comerciale. Vasul ăla cisternă dinspre port e departe de noi acum.

— Du-te și trage un pui de somn! Peste vreo două ore ești de cart, zise Marcus.

Jo își aminti în ce hal era *peak*-ul înainte să-l debaraseze Tom și Dora și simți un val de mândrie și recunoștință față de amândoi.

— Să iau niște câni cu mine jos...

Dintr-odată barja se afundă mult spre dreapta și Ed se izbi de ușă, care se deschise sub impactul greutății lui. Apoi Jo îl văzu pe Ed dând din mâini în aer ca să se agațe de ceva, după care dispăru.

— Dumnezeu mare! exclamă Jo.

— Om peste bord, strigă Marcus trăgând de maneta de control, apoi veni în fugă pe lângă Jo, luă colacul de salvare din suport și-l aruncă peste margine. Acuma vreau să te uiți la colacul ăla și să nu-l scapi din ochi, îi ordonă el. O să înclin barja ca să ne întoarcem după el și să-l tragem la bord. Să nu-l scapi din ochi!

— Îl văd! Geaca îl menține un pic la suprafață.

— Bun. Acuma cheam-o pe Carole și spune-i să-l aducă pe Tom.

Acum că trecuse șocul inițial, începu să-și amintească lecția pe care i se părea că le-o ținuse Marcus cu o groază de timp în urmă. Îi dădură lacrimile de cât își forța ochii să se uite la colac; o chemă pe Carole fără să se uite la ea.

— Carole! Du-te după Tom. A căzut Ed în apă.

— Ce? făcu Dora scoțându-și casca.

— A căzut Ed în apă! Jo își simțea gura uscată de la țipăt. Du-te după Tom!

Din fericire, acesta apăru dinspre *peak*, însoțit apoi de Dora. Veni în fugă la Jo.

— Ce e? Am auzit cum încetinește motorul. Futu-i! exclamă când văzu colacul de salvare și pe Ed lângă el.

— Ed a picat în mare, îi explică Jo Dorei.

Marcus era foarte calm.

— Întorc barja astfel încât să-l putem scoate. Vreau ca voi doi să vă pregătiți să lăsați barca de salvare la apă și s-o legați bine la capete ca s-avem un fel de platformă pe care să-l urcăm. Îl săltăm pe barjă de acolo. Ați înțeles?

— Aha. Am participat la un exercițiu de salvare la cursurile de marină, zise Tom.

Marcus băgă motorul în viteză și trase de timonă cu mișcări largi. Barja coti lent. Jo nu-și desprindea ochii de colac și de Ed, dincolo de margine. În timp ce barja se deplasa, Ed părea să se miște odată cu ea, deși Jo își dădea seama că se afla cam în același loc.

— Slavă Domnului că nu bate vântul.

Apoi Marcus roti de timonă în cealaltă parte. Oare de ce făcea asta? se întrebă ea, știind că nu era cazul. El îi răspunse oricum la întrebare.

— Dacă o țineam în aceeași direcție, ne-am fi izbit de valuri; așa ne apropiem de-a dreptul de el.

Acum colacul și Ed păreau chiar în față și, pentru a nu-i scăpa din ochi, Jo fugi la proră și-l arătă cu mâna. Vai, Doamne, să nu-l calci, mormăi ea pentru sine.

— Lăsați barca la apă, Tom, Dora. Vedeți să fie frânghiile bine strânse, să nu se poată deplasa barca, le strigă Marcus.

Când Jo își dădu seama că Marcus vedea colacul și pe Ed, se duse înapoi să-i ajute pe Tom și Dora.

— Carole! o strigă Marcus. Vreau să iei bandula de la ușa *peak*-ului, s-o arunci cât poți de aproape de Ed și apoi s-o legi bine când a prins-o. Ai înțeles?

Jo se uită la Carole și-și dădu seama că nu înțelegea. Se duse să ia ea bandula și i-o dădu lui Tom.

— Nu pot s-o arunc! îi zise ea, cu vocea pierită de neliniște.

— Dă la mine, spuse Tom, pe un ton remarcabil de calm. Așa, hai c-a prins-o. Acum leag-o de pana aia, îi arată el. Dă-o pe-acolo și fă un laț în formă de opt.

Jo îl ascultă și apoi se uită cum Tom și Dora încearcă să-l salte pe Ed la bord. Dora se lăsă peste parapet către el și apa năvăli în barcă, mai s-o răstoarne.

— Menține-ți cât mai mult greutatea în interior, strigă Tom cu vocea întretăiată.

Marcus aduse o parâmbă mai groasă.

— Tom, poți să o petreci în jurul brațelor lui Ed și să-i faci un nod de scaun? Așa putem să tragem de-o singură sfoară.

Ca prin minune, Tom știa cum se face un nod de scaun și toți îl priviră cum se lungește pe barca inundată de apă ca să petreacă parâmba pe după brațele lui Ed. Până la urmă, reuși s-o lege, și Marcus trase. Tom și Dora îl apucară pe Ed de unde reușiră și îl săltară într-un final în barcă.

— Să-l fi văzut pe ultimul tip care a făcut faza asta, îi spuse Tom.

— Poate ar fi cazul să dăm liber la pileală, căpitane, zise Ed gâfâind. Din motive medicale.

Capitolul 19

Jo intră imediat în rolul de mamă.

— Un duș fierbinte, fără spălat la chiuvetă. Tom, adu-i haine uscate. Pun de ceai sau preferi niște supă, Ed? Am niște praz și cartofi la congelator.

— Nu-i nevoie de toată agitația asta, zise Ed, scuturând din cap ca un dulău. O să mă schimb doar și-mi văd de treabă.

— Poți să bei un deget de rom după ce faci ce spune Jo, zise Marcus ferm. Apoi te duci să tragi un somn de două ore.

Toată lumea, în afară de Marcus și Carole, se strânse în jurul lui Ed când ieși de la duș, încălzit și uscat, ca să-și bea supa.

— Cârligul de la ușa aia e slăbit, zise el. Când valurile de la vasul-cisternă ne-au izbit, mi-am pierdut echilibrul o clipă. După aia, pleosc!

— Slavă Domnului că Marcus a știut ce să facă, spuse Dora. A fost un erou!

— Și-a făcut doar datoria, fată dragă, zise Ed, iar Jo îl aprobă în tăcere, însă cred că mi-a salvat viața.

— Foarte eroid, mormăi Jo, întingând untul pe una din chiflele ei de casă, ca să i-o dea lui Ed.

Baia în mare îi stimulase evident apetitul.

— Am fost la un curs de navigație la sfârșitul colegiului, spuse Tom. Trebuia să învățăm tehnici de salvare a oamenilor căzuți peste bord. Al dracu' de dificil! Te-a apucat groaza, Ed?

— Ei, m-au ajutat câteva chestii: e vară, așa că, deși apa e foarte rece, nu e ca iarna; e lumină, plus

că am trecut de vasele comerciale. Luă o înghițitură uriașă de supă, golind cana. Cre' c-am fost un picuț neatent pentru că trecuserăm de ce era mai greu.

— Ți-am pregătit o sticlă cu apă caldă, zise Jo. Când îți termini romul, du-te neapărat să dormi. Așa a ordonat căpitanul.

— Mă duc până sus să văd dacă Marcus vrea să stau la timonă, zise Tom.

— Bună idee, flăcău. Și lui o să-i priască o pauză, aș zice.

Dora plecă cu Tom. Când îl privise cum îl salvase pe Ed, începuse să-l vadă într-o lumină un pic altfel. Știuse că e foarte capabil, că se pricepea la vase, însă acum observase și cât de curajos era. Simțea că plesnește de mândrie.

— Vrei să trec eu la cârmă? îl întrebă Tom pe Marcus aproape timid.

Văzând cum se comportau cei doi, Dora își dădu seama că totul se schimbase, nu doar cum îl vedea ea pe Tom, ci și perspectiva lui Tom asupra lui Marcus. Avansase din gradul de „om cu slujba ideală” la un soi de divinitate.

— Ar fi drăguț din partea ta. O să mă întind nițel. Vezi unde suntem pe hartă? Dora o să te ajute să reperezi geamandurile și avem și un sistem de navigație prin satelit.

— Nu cred că Ed vede cu ochi buni navigația prin satelit, zise Tom.

Deși Marcus se retrăsese de la timonă, încă nu dispăruse în cabină. Îl bufni râsul.

— Lochul, plumbul și ochii-n patru¹, asta preferă el, zise Marcus, și are dreptate. Când tot echipamentul tău sofisticat dă rateuri, trebuie să te bizui pe ochi.

1. În orig., *Log, lead and lookout*, unde *log* poate avea sensul de jurnal de bord, trunchi de copac sau loch – instrument de navigație (n. t.).

— Îmi pare rău, dar nu înțeleg, zise Dora.

— Explică-i tu, îi spuse Marcus lui Tom. Eu sunt sub punte. Nu ezita să mă chemi. Picotesc doar un pic.

Când rămaseră singuri, se lăsă tăcerea. Dora voia să-l laude pe Tom pentru ce făcuse în acțiunea de salvare, dar nu-i veneau cuvintele potrivite. Tocmai se hotărâse să se exprime cât mai simplu, când apăru Carole.

— Ce agitație! Ai fost grozav, Tom!

Dora simți ceva ce aducea a gelozie, nu pentru că fata rostise genul de cuvinte pe care le alesese și ea.

— Eu doar mi-am făcut datoria, doamnă, zise Tom, imitând tonul unui polițist american din filme.

Carole râse și-l înghionti jucăuș în umăr.

Dora se strâmbă. Cum de Carole, care de-abia dacă îl cunoștea pe Tom, reușea să-i zică ce simțea și se purta atât de lejer cu el? Dar și ea se purtase lejer cu el când jucau table în magazie, înainte să audă cum se schimbă tonalitatea motorului.

Hotărând să n-o lase pe Carole să preia controlul conversației, zise pe un ton mai silit decât intenționase:

— Care-i treaba cu jurnalul și plumbul?

— Ăă, nu mi-e cunoscută expresia...

— Dacă aveți de gând să vorbiți despre navi-gație, eu mă car, zise Carole. Vrei un ceai, Tom?

Dora era sigură că era prima dată când Carole se oferea să facă ceva pentru altcineva în afară de Marcus.

— Și mie mi-ar plăcea să beau niște ceai, zise ea repede, hotărâtă s-o pună pe Carole la treabă.

— Of, Doamne, n-aveam de gând să fac ceai pentru toată lumea!

— Hai, fii cuminte, zise Tom.

Carole își sumeți năsucul cu un gest fermecător și coborî sub punte.

Dora își mușcă limba ca să nu-i zică vreo două de dulce, deși deocamdată nu-i venea în minte nimic care să nu fie de dulce.

— Deci, chestia cu jurnalul? reuși ea să întrebe într-un final.

— A, da. Păi, presupunând că nu se referă la jurnalul de navigație, în care scriu tot ce se întâmplă...

— De exemplu, dacă pică cineva în apă.

— Exact, numai că ar fi ceva gen „om peste bord – schimbat cursul la tribord“, plus o explicație a manevrei lui Marcus ca să-l scoată pe Ed.

— Deci nu e o carte prea captivantă?

Tom îi acceptă micile ironii și Dora se simți ușurată că începeau din nou să se poarte cu vechea lejeritate.

— Înveți să citești printre rânduri. Jurnalele de bord pot fi palpitate.

— Bun, și care ar fi celălalt sens al cuvântului? În afară de partea componentă a copacului, adică.

— Evident, la origine făcea parte dintr-un copac – pe vremuri îl legau de pupă – ei, nu contează. În termenii lui Ed, înseamnă un fel de roată cu care se calcula câte leghe sau mile nautice ai străbătut.

— Nu stânjeni?

— Nu, ăia se foloseau pentru adâncime, iar acum se calculează în metri. La asta se referă partea cu plumbul. Pe vremuri legau o bucată de plumb de o sfoară lungă, cu lungimea marcată în stânjeni. Uneori o ungeau cu seu ca să se imprime nisipul sau argila sau ce-o fi fost, și așa își dădeau seama ce era pe fundul mării. Astfel, dacă voiau să ancoreze, știau dacă o să țină sau nu.

Dora se simțea surprinzător de interesată de subiect. Tom chiar se pricepea.

— Deci așa îți dai seama cât de adâncă e apa. La ce ajută asta?

— Adâncimea cea mai mică e marcată pe hartă, așa vei ști că, în orice stadiu al fluxului, apa e întotdeauna mai mare de-atât. Partea cu ochii-n patru nu are nevoie de explicații.

— Deci tâlcul ar fi că ai nevoie de metode demodate ca să-ți verifici mașinile ultimul răcnet. Nu mi-am dat seama că navigația acordă atât de puțină importanță tehnologiei.

Tom râse.

— Sunt necesare o groază de calcule pe care, din fericire, nu trebuie să le fac eu. Ei, a venit Carole cu ceaiul. Îi zâmbi cald și ea îi întoarse zâmbetul. Ce repede te-ai mișcat.

— A, deja îl făcuse Jo. Eu doar l-am adus sus. Poftim.

Îi întinse Dorei o cană, vărsându-i un pic de ceai pe mână. Din fericire, nu era tocmai opărit.

— Marcus s-a dus să tragă un pui de somn? întrebă ea, așezând cu atenție cana lui Tom. Mă gândesc să mă strecor și eu lângă el.

Carole chicoti, iar Tom și Dora făcură schimb de priviri jenate când fata plecă sub punte.

Se întoarse peste câteva minute.

— Nu vrea să fie deranjat, spuse ea dându-și importanță. Mă duc să-mi iau niște apă.

Dorei i se părea tensionată și se întrebă dacă avuseseră timp să se certe în cele câteva minute cât stătuse în cabină cu Marcus.

— Scuze că fac nazuri, zise Tom, care nu simțea deloc tensiunea, dar ceaiul ăsta e rece ca gheața. Nu vrei să-mi faci altă cană?

Carole zâmbi cuceritor.

— Orice pentru tine, Tom, dacă mă prind cum se face.

— Pe aragaz, își pierdu Dora răbdarea. E chiar simplu.

Jo încă făcea curățenie când Carole i se alătură în bucătărie.

— Trebuie să mai fac niște ceai pentru Tom, zise ea. Cel puțin așa vrea, adăugă ea mormăit, atât de încet, că Jo putu s-o ignore.

— A, bine. Vrei să-l fac eu?

— Nu sunt proastă, să știi. Pot să fierb niște apă.

— Nu, doar că eu sunt mai aproape. Jo simțea că o durea ceva, dincolo de afirmația cumva beligerantă. Bineînțeles că ești o tânără foarte capabilă, Carole.

Jo n-avea de unde să știe asta, însă tânăra ținea în ordine viața lui Marcus de ceva timp. Trebuia să fie capabilă, altfel Marcus n-ar fi suportat-o.

Carole umplu ibricul și îl trânti pe aragaz, vărsând apă pe ochiuri, așa că atunci când a încercat să aprindă gazul, acesta scoase doar un bolborosit și refuză să coopereze.

— E vreo problemă? întrebă Jo blând.

— Ce nu e o problemă?! Mai bine nu veneam în călătoria asta oribilă. Toată lumea mă urăște. Marcus e nesuferit. Aș vrea să pot să mă duc acasă!

— Păi, o să poți, destul de curând. Nu te necăji, Carole. Nu te urăște nimeni.

— Cred că Marcus mă urăște.

— Sunt sigură că nu te urăște.

Jo răspundea automat, însă știa că ceva o făcuse pe Carole să se simtă așa și era vina lui Marcus. Nu fusese corect s-o aducă pe Carole în călătorie, știind probabil cum o să se simtă, și apoi să se poarte urât cu ea. Jo observase că Marcus era cam indiferent cu ea și că nu aveau o relație tocmai pasională, cel puțin nu în public, însă spera că o să reziste până la sfârșitul călătoriei. Nu era în fișa postului ei să fie mama răniților.

— Crezi că e prea bătrân pentru mine?

Întrebarea lui Carole părea mai degrabă o rugămintă. Jo răsufală pentru a-și acorda un răgaz de gândire.

— Păi, e o chestiune foarte personală, desigur.

— Dar așa crezi?

— Carole, scumpo, n-are de-a face cu mine.

— Știu! Vreau să-ți aud părerea, atâta tot. Dora așa crede.

— A zis ea asta?

Nu părea în firea Dorei să se exprime atât de tranșant. Karen, pe de altă parte, ar fi zis de-a dreptul ce gândește.

— Nu tocmai. A zis că-și iubește tatăl foarte mult, dar n-ar putea să fie cu cineva aproape de vârsta lui. Cât de bătrân e tatăl Dorei?

— Habar n-am! Însă îmi închipui că e ceva mai bătrân decât Marcus. Jo înghiți în gol, făcând niște calcule în cap și ajungând la o concluzie contradictorie. Tu ce crezi, e prea bătrân pentru tine?

— Poate. Adică e foarte sexy, însă uneori are niște toane îngrozitoare.

— Și tinerii pot avea toane, să știi, însă recunosc că au tendința de a fi ceva mai toleranți.

Jo nu voia să se gândească chiar atunci la cât de sexy era Marcus.

— Tom e tare de treabă.

— Da.

Jo chiar nu știa ce să mai spună. În mintea ei, Tom era legat de Dora. Însă Dora susținea sus și tare că erau doar amici.

— Cred că mă place.

— Sunt sigură, spuse Jo mușcându-și buza, însă chiar nu cred că ar trebui să flirtezi cu Tom în călătoria asta. Ar fi groaznic să se certe cu Marcus.

— Dar s-ar putea ca Marcus să fie gelos și să mă dorească din nou.

— Cu bărbații nu se știe niciodată, zise Jo cu convingere. Uite ce s-a ales de mine!

— Ce s-a ales de tine?

— Mă rog, pe de altă parte, îmi închipui că nu e nimic ieșit din comun. Soțul meu m-a părăsit pentru o femeie mult mai tânără.

— A.

Carole chiar nu părea deloc surprinsă.

— Care e însărcinată, la ora actuală.

Informația îi produse o reacție ceva mai animată.

— Ah, ce drăguț.

— Presupun, răspunse Jo înăbușindu-și o răbufnire de gelozie. Pentru ea. Carole, tu îți dorești copii?

— A, da. Mi-ar plăcea la nebunie un copil.

— Atunci lasă-l pe Marcus – e mult prea bătrân ca să fie tată.

Vorbise fără să se gândească, însă ideea că Marcus ar fi tolerat un bebeluș dependent de atenția lui cu

răbdarea pe care o cer copiii era prea improbabilă pentru a fi luată în serios.

— În ziua de azi devin tați o groază de bărbați destul de bătrâni, zise Carole un pic bosumflată.

— Știu, însă dacă așa ceva e posibil din punct de vedere biologic, nu înseamnă și că e de dorit. Cred că dacă Marcus voia o familie, și-ar fi întemeiat-o până acum.

— Hm, făcu fata gândindu-se. Cred că s-ar putea să ai dreptate. Poate o s-o rup cu el.

Și se urni din loc, de parcă voia să-și pună vorbele în aplicare chiar atunci.

Jo întinse mâna și era gata s-o oprească la modul fizic, dacă ar fi părut necesar.

— Numai n-o face până nu se termină călătoria asta, te rog! Nu vrem să provocăm asemenea suferințe.

— N-o să sufăr. Nu mi-e greu să dau papucii cuiva. Am mai făcut-o de o groază de ori.

— Dar Marcus ar suferi! Gândește-te numai, îl părăsește iubita de fițe în fața atâtor oameni. Ar fi groaznic!

— Păi, așa-i trebuie, dacă se poartă oribil.

— Chiar s-a purtat oribil? Nu văd când a avut timp de-așa ceva.

Jo o conduse pe Carole la masă și o împinse binișor pe un scaun. Tom n-avea decât să aștepte ceaiul.

— Adineauri. A fost o scârbă!

— Toată lumea are impresia că a fost un erou.

Jo ezita între antipatia pe care o simțea față de Marcus, pentru că așa părea cel mai sigur, și dorința de a-l apăra și a-i convinge iubita să nu-l părăsească.

— Păi, cu mine nu s-a purtat eroid! Voiam să ne giugiulim un pic cât se odihnea după-masă și mi-a zis să nu-l deranjez!

— Probabil că se simte foarte obosit. A stat de cart cam toată ziua, n-a avut decât câte o oră liberă când și când. Are nevoie să se odihnească un pic, Carole.

E bătrân, ar fi putut să adauge, dar n-a făcut-o.

— Putea să se odihnească cu mine! Noaptea nu pare să aibă vreo problemă, sforăie de mama focului!

— Bărbații mai bătrâni au tendința să sforăie mai mult. Nu știu cum se face, zise Jo gânditoare.

— Păi, e dezgustător. Sunt sigură că Tom nu sforăie.

— Tre' să-l întrebi pe Ed, spuse Jo, a cărei gură cerea imperios voie să zâmbească. Numai nu acuma!

— Mă crezi ridicolă?

— Un pic. Cred că ar trebui să aștepti nițel, până când tu și Marcus ajungeți acasă. Sunt sigură că magia o să revină în relația voastră.

Surprinzându-se rostind această platitudine, prin minte îi trecu o clipă gândul că într-adevăr ar putea să-și găsească o slujbă ca mamă a răniților, dând sfaturi despre viața amoroasă a oamenilor.

— Nu cred să fi existat vreodată cine știe ce magie. Cred că mă dorește pentru că sunt foarte tânără și frumoasă.

— Ceea ce nu e rău, spuse Jo, dorindu-și să se poată ridica mai presus de dorința de a fi și ea așa. Și s-ar fi mulțumit doar să te scoată la restaurant, dacă ar fi fost numai asta.

— Și mi-a plăcut întotdeauna de el la nebunie. Și acuma îmi place.

Jo nu avu replică. Un „și mie“ în acel moment nu ar fi ajutat cu nimic.

— Însă poate m-aș distra mai bine cu un bărbat mai tânăr, zise Carole și își lăsă bărbia în palmă, gândindu-se profund.

— Ai putea să-ți dai un răgaz să fii singură. Să te distrezi de una singură o vreme.

— N-am fost niciodată singură, zise Carole, cu aerul că ar fi cine știe ce realizare!

— Eu chiar cred că ar fi bine să încerci așa ceva. Nici eu nu mai fusesem singură înainte să facă bărbat-meu ce-a făcut și, cu toate că a fost absolut oribil, mă distrez de minune de atunci.

Când se auzi vorbind așa, își dădu seama că era foarte adevărat.

— Cred că mi-ar fi aiurea fără un tip.

— Ar trebui să discuți cu Dora. A fost logodită ani de zile...

— Logodită? N-a zis c-a fost logodită.

— Nu? Atunci poate nu voia să se știe, dar nu contează asta. A fost cu un băiat ani de zile și acum e singură. Cred că se distrează mult mai bine.

— Atunci chiar nu e cu Tom?

Spre imensa ușurare a lui Jo, ibricul începu să clocotească taman atunci și Dora își făcu apariția.

— Ce se-aude cu ceaiu' ăla?

— De-abia a fiert apa, zise Carole, care nu se ridicase și nici nu se apucase acum de pregătit ceaiul. Așa deci, Dora, ai fost logodită, ha?

Dora îi aruncă lui Jo o privire oripilată.

— Îmi pare rău, Dora, zise Jo, mi-a scăpat. Îi spuneam doar lui Carole că ar trebui să-ncerce să fie un pic singură, dacă se desparte de Marcus. Te distrezi doar, nu?

Dora nici nu apucă să răspundă, că fata continuă:

— Apoi am întrebat-o dacă ești cu Tom.

Lui Jo îi veni să arunce în Carole cu pliculețul de ceai opărit.

— Carole dragă, chiar nu cred că e bine s-o ții tot așa. Nu se face să crezi scene amoroase dramatice pe mare. Ed putea să moară înecat. Te rog, hai să nu facem nici un fel de scenă.

— Cum adică?

— Adică nu te despărți de Marcus, nu încerca să-l prinzi în mreje pe Tom, străduiește-te doar să te înțelegi bine cu toată lumea.

— Să-l prind în mreje? Ce vrea să însemne asta? întrebă Carole.

— Știi foarte bine ce vrea să însemne! Nervii lui Jo se dezlănțuiseră în sfârșit. Hai să ne purtăm ca niște oameni în toată firea, să ne vedem de bărbații noștri și să nu ne-apucăm să punem mâna pe ai altora!

— Știi ce, Jo, zise Carole gânditoare, fără să dea atenție tiradei, am venit pe vasul ăsta pentru că

aveam impresia că Marcus e interesat de una din femei. Și chiar nu cred că e vorba de Dora. Îi aruncă o privire Dorei să se asigure că nu ea e rivala ei. Oare tu să fii?

Jo își dădu seama că existau două variante: să-și iasă din pepeni sau să izbucnească în râs. Râse.

— Carole, dacă tu-ți închipui că un bărbat ca Marcus își poate dori o femeie ca mine, cred că ar trebui să te cauți de ceva cucuie. Acuma toată lumea să-și ia ceaiul, mă duc să trag un pui de somn.

Apucă o cană și o șterse englezește înainte să spună vreuna din ele ceva care să-i smulgă un țipăt, fie de isterie, fie de râs.

Dora se uită la Carole.

— Păi, ne-a zis-o! Vrei niște prăjitură? Dacă nu, ai putea să duci oricum câteva pe punte? Sunt sigură că Tom ar vrea.

— A, bine.

Carole părea un pic uimită de atitudinea politicoasă și simplă a Dorei. Și Dora era destul de surprinsă, dar decise că era o strategie bună. Așa totul se menținea în limitele normalității, pe cât se putea. Jo cea blajină și rațională nu mai avea mult până-i sărea muștarul de tot și ea era aproape în același hal. Era, de asemenea, o atitudine britanică de modă veche – hai să bem un ceai bun și totul o să se rezolve cumva.

— Nu uita de apă, zise Dora. Sau ce-oi fi avut de gând să bei.

Când balizele se înmulțiră, Tom îl chemă pe Marcus, care se trezi și veni în timonerie cât ai bate din palme. Carole și Dora eliberară pe loc scena.

— Hai să vedem cum stăm cu cina, bine? propuse Dora, care gătise toate mesele până acum. Ce grozav, când te gândești că o să mâncăm pe un chei olandez, nu?

— Ar fi drăguț să mâncăm la un restaurant, de fapt, spuse Carole.

— S-ar putea să nu fie nici unul și atunci va trebui să ne apucăm de gătit când toată lumea va fi deja flămândă și prost dispusă. Taică-meu e întotdeauna morocănos când îi e foame.

Voia să adauge : „Îmi închipui că Marcus e la fel“, însă reuși să se abțină la timp.

Cele două coborâră în bucătărie. Dora deschise frigiderul să vadă dacă Jo scosese ceva de la congelator. Nu scosese. Deschise congelatorul și Carole privi peste umărul ei la legumele înghețate.

— Aș putea să fac o salată. Fac niște salate fantastice. Era slujba mea pe vremuri.

— Nu știi dacă ai din ce să faci salată, spuse Dora aruncând o privire înăuntru.

— Aveți fasole verde și din astea. Nu-ți face griji. Pot să fac salată din orice. Carole deschise iar frigiderul. Ia uite, țelină, ardei gras, praz, o groază de chestii. Nu-ți face probleme, va ieși ceva delicios. O să las baltă trofologia și o să pun crutoane.

— Sunt cartofi și morcovi și altele afară, în hol, în capul scării.

— Excelent. Marcus nu se dă în vânt după salate, așa că nu prea fac. O să ne distrăm!

Dacă i-ar fi zis cineva Dorei c-o să se distreze gătind cu Carole, n-ar fi crezut pentru nimic în lume. Însă chiar s-a distrat. Carole s-a apucat să decojească, să toace și să radă cu un entuziasm de zile mari. Bolul de lemn pentru salată se umplea cu tot felul de culori, texturi și potențiale arome.

— Acum dressingul, spuse Carole. Jo are niște ulei bun de măsline?

Dora îi întinse sticla.

— Cred că a fost tescuit de fecioare din măslini ce cresc în pământ sfânt sau o chestie de-asta.

Carole râse. Dora era uimită.

— Chiar te-a prins gătitul, ai? zise ea.

— Da, și mă simt dintr-odată mult mai veselă. În ultimul timp am fost destul de deprimată, dar am început să iau niște vitamine noi și cred că de-abia acum îmi fac efectul.

— Aha.

— Sau poate e pentru că am decis că între mine și Marcus totul s-a terminat. O să trebuiască să-mi gădesc o nouă locuință, sigur, dar o să fie bine. N-o să plec până nu reglez problema asta.

— N-o să-i dai papucii decât când ajungeți acasă, nu? Închipuie-ți numai ce tevatură o să iasă!

— Așa zicea și Jo, însă eu consider că, odată ceiei o hotărâre, trebuie s-o pui în aplicare.

Dora își mușcă buza. Carole devenise dintr-odată incredibil de îndrăzneță și, cu toate că era extraordinar din multe puncte de vedere, gândul de a-l vedea pe Marcus mofluz – sau, mai rău, distrus – la masă era insuportabil.

— Da, dar nu vrem să se amărască Marcus de tot. Avem nevoie de el, una la mână, și apoi, și-așa ocupă o groază de spațiu. Dacă ar fi înconjurat tot timpul de un nor întunecat, n-ar mai rămâne nici un pic de loc pentru noi.

— Ce Dumnezeu vorbești acolo?

— Durerea în dragoste ocupă o groază de spațiu, crede-mă. Când m-am despărțit de John, după vreun secol, a trebuit să plec din sat. Nu era loc acolo și pentru mine, și pentru inima lui distrusă.

— Mamă! făcu fata ridicându-și privirea de la legumele pe care le toca.

— Și dacă te gândești ce mică e o barcă – fie și una mare ca asta –, ei bine, e un coșmar.

— Presupun că da...

— Și unde o să dormi? N-ai unde.

— Nu pot să dorm în cabină cu tine?

— Nu, zise Dora ferm. Nu mă deranjează să dorm cu femeii în pat, dar chiar nu e un pat prea mare. Așa că, te rog, nu-i spune nimic lui Marcus până nu ajungeți acasă!

— Ce să nu-mi spună? se auzi vocea lui Marcus și, la auzul ei, ambele femei tresăriră și scoaseră țipete scurte.

— Eu mă car! zise Dora. Lăsați-mă!

O luă în sus, pe scară, cu pași apăsați, ajungând în timonerie, unde Tom și Jo făceau de cart. Tom stătea la timonă și Jo se uita în depărtare. Evident trăsesese un pui de somn și Dora spera că se simte mai calmă.

— Ce Dumnezeu se întâmplă, Dora? spuse Tom veselindu-se. A scăpat bestia din lanț? Și dacă da, ai închis bine ușa după tine? Nu vrem să ajungă sus.

— Dumnezeule mare! E mai rău decât orice bestie de pe lumea asta! Carole o s-o termine cu Marcus, cu toate c-am implorat-o să aștepte până ajung acasă. Problema e că a apărut Marcus.

— Voia un ceai, explică Tom. M-am oferit să-l fac.

— Of, Doamne, acum ce-o să fie? zise Jo. Uneori nu se gândește decât la ea.

— De fapt, ne-am simțit bine jos. A pregătit o salată fantastică, iar lasagna e la cuptor.

— A, super! Ai găsit pâinea cu usturoi? E lângă pungile cu mazăre congelată. Jo ezită. A avut din ce să facă salată? Nu mai am deloc salată verde. Am mâncat-o pe toată.

— Are o imaginație foarte bogată când vine vorba de salată.

— Bine așa, spuse Tom. Îmi place salata.

Jo și Dora se uită la el.

— Bărbaților adevărați nu le place salata, declară ea cu fermitate.

— Corect, zise Jo.

— Prostii. Îmi place ce-mi place și gata.

Tom se apucă să fluiere printre dinți, total neafectat de afirmațiile tranșante ale femeilor, cum că preferința lui pentru salate ar fi fost lipsită de bărbăție.

— Mă rog, zise Jo după o clipă, sper să nu găsim salata împrăștiată pe podea, dacă lui supermacho, aici de față, îi place atât de mult.

— Chiar îmi pare un pic rău de Marcus, de fapt, zise Dora chicotind.

— Mhm, nu-i deloc plăcut să ți se dea papucii, zise Jo.

Numai Tom continuă să fluiere, neatins recent de vreo experiență amoroasă neplăcută, fie ea din perspectiva părăsitului sau a celui care părăsește.

Marcus păru, de asemenea, destul de neafectat când își făcu apariția în timonerie cu o cană în mână.

— Pardon, mai voia cineva ceai? Ca un egoist ce sunt, mi-am făcut numai mie.

— Eu o să aștept până amarăm și după aia o să beau ceva zdravăn, zise Jo peste câteva clipe. Cred că am nevoie.

— Și eu, zise Dora.

— Mai sunt două ore, lui Tom s-ar putea să-i trebuiască ceva până atunci, spuse Jo revenind la privitul în zare, datoria ei neoficială.

— N-am nevoie de nimic deocamdată, mersi.

Tom îi zâmbi Dorei și ceva din zâmbetul lui o făcu să se îmbujoreze un pic.

Spre surprinderea ei, tocmai Marcus o salvă.

— Dacă n-ai nimic de făcut, Dora, zise el, cred că lui Carole i-ar prinde bine o mână de ajutor sub punte. Voia să știe dacă Jo are o răzătoare fină. Vrea să pună niște ghimbir în salată.

— Mă duc să văd, zise Dora și coborî scara cam cu aceeași iuțime cu care o urcase.

— Ei? Ce s-a întâmplat? o întrebă pe Carole când ateriză în salon. Ai terminat-o cu el?

— Da! A fost foarte calm. A zis: „Dacă simți că e vremea să pleci, nu se face să te rețin“. M-a pupat pe obraz. A fost chiar dulce.

— Nu te deranjează că nu s-a milogit de tine să nu-l părăsești?

Dora o bănuia drept genul de femeie care ar aprecia un pic de milogeală.

Carole râse.

— O, Marcus nu se milogeste. Nu, mi-a părut doar bine că nu a suferit chiar așa de mult, cum spuneai tu și Jo, ar fi fost groaznic de stânjenitor. O să dorm pe canapea la noapte.

— O, bună idee!

— Atunci hai să facem dressingul, apoi să punem masa, spuse Carole hotărâtă. Și crezi că am putea să deschidem deja vinul?

— Absolut, spuse Dora găsind simultan o sticlă și tirbușonul, deși n-o să ajungem pe uscat decât peste vreo două ore. Nu credeam că bei alcool.

— O, ba da, numai că nu tot timpul.

Apoi se deschise o ușă în capătul scării.

— E cumva pe foc apa pentru ceai? strigă Ed de sus. Dacă ai fost cât p-aci să te-neci, ai nevoie de o cană bună de ceai.

Capitolul 20

Accidentul lui Ed schimbase cumva totul și femeile deciseră să rămână sub punte în ultimele două ore ale călătoriei. Fiecare avea motivul ei. Jo, sincer, era nervoasă și n-avea chef să vadă vapoarele gigantice și din când în când câte o barjă, pe lângă care barca lor părea atât de mărunță. Sub punte putea să închidă ochii, să bea câte o gură de vin și să se poarte de parcă ieșiseră doar la o plimbare cu barca.

Dora rămase jos, pentru că nu voia să stea cu Tom. Accidentul lui Ed chiar o făcuse să-l privească într-o lumină un pic diferită ; știuse că e amuzant și capabil și întotdeauna îl respectase, însă, văzându-l atât de eficient, atât de priceput într-o situație de criză, își dăduse seama că merita cu prisosință respectul ei. Cumva se apropiaseră și mai mult după accident, însă, pentru Dora, prietenia alunecase spre ceva un pic mai tulburător decât camaraderia de dinainte.

Dora și Carole, care se ținea la distanță de Marcus, din motive evidente, se duceau din când în când la proră, dar nu prea aveau ce vedea, așa că se întoarseră în confortul salonului.

Jo pregătise gustări ca să potolească foamea bărbaților până când puteau să mănânce ca lumea, și ceaiul se revărsa în căni cu o asemenea abundență, încât Jo începu din nou să se teamă pentru rezerva de pliculețe.

— Hai să jucăm cărți, propuse Carole, spre uluiala Dorei și a lui Jo. Aveți ?

— Mhm ! Da, spuse Jo sărind de la locul ei. Le-am adus, să fie. Ce jucăm ? Șeptic ?

Dora și Carole o priviră nevenindu-le să-și creadă urechilor.

— Pocher, ziseră într-un glas.

— Te învăț eu, adăugă Dora amabilă.

Spre surprinderea lor, Jo nu era chiar o novice, așa cum se așteptaseră, și se dovedi a fi o jucătoare foarte bună. Când Tom veni să le spună că pierdeau toată distracția, strânsese destule bețe de chibrituri ca să-și tragă un apartament foarte drăguț, asta dacă ar fi putut să le schimbe pe bani gheață.

Auziseră cum încetinește motorul și simțiseră cum se reduce viteza, întrebându-se ce se întâmplă. Jo profită de sarcina punerii bețelor înapoi în cutii ca să nu se repeadă pe punte să vadă ce se petrece, însă fetele se duseră la chemarea lui Tom.

Manevrele motorului îi stârneau lui Jo un amestec de entuziasm și anxietate. Părea o minune că în primele ore ale dimineții fuseseră în Anglia, iar acum erau în Olanda. Mai aveau de călătorit o jumătate de zi până la Dordrecht, destinația finală, însă în seara aceea ancorau într-o țară străină. Entuziasmul o mână pe scări în sus chiar când intrau în ecluză. Ieși imediat, nevoind să le stea în cale sau, mai rău, să o cheme să facă ceva ce nu înțelegea. Se așeză lângă Ed, unde se simțea în siguranță.

— E enormă! îi zise ea, referindu-se la ecluză. N-am văzut ecluze decât pe canalele de acasă sau pe fluvii. Par mititele, prin comparație.

— Asta e mititică în comparație cu unele pe care-o să le vedem mai încolo, zise Ed râzând. Și apa nu e atât de adâncă.

Jo se sili să stea și să privească, în loc să se furișeze înapoi sub punte. Problema era că se simțea obosită și întoarsă pe dos de o mulțime de lucruri, iar într-o asemenea dispoziție era și mai predispusă la nervozitate. Îi aruncă o privire lui Marcus, în timonerie. Vorbea la radioul de înaltă frecvență, apoi cu cineva de pe ecluză. Era perfect stăpân pe situație, lucru care nu-i diminua cu nimic șarmul.

Carole era cu Tom, ținând un tranchet, iar el o făcea să râdă. Jo o vedea pe Dora apucând altul, în cealaltă parte a punții. Oare n-o deranja că nu putea să vină lângă ei și să o oprească pe Carole să i-l sufle de sub nas?

Jo clătină din cap, încercând să-și inoculeze o doză de realitate în creier. Chiar era cazul să descopere niște suplimente alimenare ca lumea când se întorcea acasă, ceva care să-i țină sub control blestemații de hormoni, al căror nivel se prăbușea și se înălța atât de abrupt, că-i trebuia scara Richter ca să-l calculeze. N-ar fi mers într-acolo încât să încerce terapia hormonală de substituție, dacă nu era neapărat nevoie, însă auzise că *Cimicifuga racemosa*, ignamele sălbatice și primulele dau rezulaltate. Niciodată nu se ținuse de vitamine, însă dacă se simțea în continuare ca o adolescentă în prezența unui bărbat absolut obișnuit, trebuia să facă ceva. Preferase perioada când îl antipatizase pe bună dreptate, însă acum trebuia să admită că se purta din nou destul de drăguț și o tulbura mai ceva ca înainte.

Brusc, exclamă :

— Dumnezeule mare! Uite o moară de vânt! Chiar suntem în Olanda!

Ed râse iar pe înfundate.

— Chiar arată ca în cărțile din copilărie, nu? O țară grozavă, Olanda. Îmi place mult. O să fim amarați în vreo juma' de oră, adăugă el. E vreo șansă să mai primesc o cană de ceai?

Jo încuviință.

— Îți fac acuma, numai nu le spune celorlalți. Apoi o să mă îngrijesc să avem o masă caldă.

Deși era cam răcoare, hotărâră să mănânce pe puncte ca să aprecieze toată distanța pe care o parcurseseră. Tom le ajută pe Dora și Carole să aducă masa și scaunele, care, din fericire, cum observă Carole, fuseseră destinate meselor în aer liber și pliate convenabil.

Se simțea un aer de sărbătoare. Pentru prima dată, Carole era deosebit de veselă, poate pentru că-i dăduse papucii lui Marcus sau pentru că dăduse și ea o mână de ajutor cu masa. Marcus își masca inima rănită cu o expresie bravă și relaxată, părând, mai presus decât orice, să considere că totul era o mare realizare personală. Ed deborda de energie, impulsionat de baia în mare și de sosirea încununată de succes. Dora și Tom erau mai apropiați decât oricând, deși Jo observă că Dora nu părea la fel de relaxată cu el ca înainte. Iar Jo – ei bine, se gândea că, deși nu ajunseseră la destinație, ce era mai greu trecuse. Scăpase cu viață și chiar se bucurase cât de cât de călătorie.

— Ecluza aia a fost gigantică, spuse Dora, însă totul a decurs atât de lin, nu?

— Pe continent sunt foarte eficienți. Transportul mărfurilor pe apă e o parte importantă a modului lor de viață, zise Marcus, și într-o țară ca Olanda, plină de căi navale și ape curgătoare, e un mod de a acționa cât se poate de logic. Grozavă salata, Carole, adăugă el cu un zâmbet care ar fi topit inima lui Jo, dacă i-ar fi fost adresat ei.

Femeile îl priviră nedumerite. Carole spusese clar că lui nu-i plăcea salata și uite c-o lăuda cu o plăcere sinceră. Carole nu reuși să scoată nici un sunet preț de o clipă.

— A. Mersi.

Oare voia să se pună iar bine cu ea? se întrebă Jo. Încerca s-o recucerească? Din câte vedea uitându-se la el, părea puțin probabil. Poate că voia să lase să se înțeleagă că nu îi reproșa nimic fetei și că-i aprecia eforturile. Dacă așa stăteau lucrurile, clar câștigase o bilă albă, din punctul ei de vedere.

— Da, încuviință Ed, orb la orice subtext. Îmi place aroma de muștar măcinat în dressing. Umplu paharul de vin al lui Jo. Mai ții minte, Marcus, când am fost aici prima oară? Veneam din cealaltă parte, aduceam o barjă de la Rotterdam. Am dat peste un

chei total pustiu, ne-am dus să mâncăm la clubul de iahting și apoi ne-am culcat. Să vezi ce-ai fi râs, Jo. (Din tonul lui, Jo înțelegea că n-ar fi râs deloc.) Pe la două dimineața, atâta era, nu, Marcus? Marcus încuviință. Ne-a trezit ditamai larma! Soseau în port o sumedenie de bărci de pescuit și se apucau să descarce prada. Ne-am gândit că poate eram în calea vreunuia, însă nu ne-au lovit deloc, așa că ne-am calmat. Ah, ce vremuri!

Și-și vârî în gură încă o furculiță doldora de mâncare.

— Jo parc-ar fi un iepure în lumina farurilor unei mașini de curse, spuse Marcus cu un ton pe care Dora îl catalogă drept afectuos.

— Of, Marcus! spuse Carole. Nu poți să zici și tu că arată bine?

Toată lumea izbucni în râs.

— Păi arată, continuă Marcus, un iepure foarte stilat, dar îngrozit.

— N-are rost să vă așteptați la complimente din partea lui Marcus, mărturisi Carole. Pur și simplu nu observă ce porți.

Stânjenită de faptul că era în centrul atenției, Jo se uită în jur neliniștită. Oare Carole îi adresa personal remarcile sau erau menite consumului general?

— A, da, ne așteaptă timpuri glorioase, o ținu înainte Ed. Când vezi cât de imense sunt unele din vasele alea... îți și pierе pofta de mâncare dacă te gândești la ce s-ar întâmpla într-o coliziune.

Jo își bău vinul, încercând să se simtă mai bine. Toată lumea părea relaxată și fericită. În ciuda eforturilor lui Marcus să prezinte călătoria ca pe o croazieră de lux, încă se simțea incredibil de agitată, deși se vedea silită să admită că nu doar ideea de a pluti pe o cale navală imensă și foarte circulată era motivul. Ci Marcus. Nu se știe cum, își pierduse capacitatea de a-l antipatiza, iar fără convingerea fermă că era arogant și autoritar, alte sentimente pe care le nutrea față de el, pe care încercase din greu să le pună pe seama altor cauze, preluau conducerea.

— Totuși, continuă Ed, care habar n-avea de zbućiumul din sufletul femeii de la dreapta sa, Marcus a pățit asta de câteva ori, nu-i așa?

— O, da. Prima oară a fost impresionant, însă după aia te obișnuiești. Vezi ditamai remorchererele, barje pătrate, imense cărând două mii de tone de cărbune de căciulă, poate două, trei împinse de remorcherere foarte puternice, și *péniches* franțuzești micuțe, în drum spre sudul Franței.

— După cum vorbești, pare absolut romantic, Marcus, zise Carole.

— Problema e că am pase romantice legate de ce nu trebuie. Clarul de lună și trandafirii n-au efect asupra mea, însă dă-mi o navă înaltă și o stea după care s-o cărmesc și sunt trosnit de tot.

Încă un zâmbet. Jo speră că i-a scăpat atenției lui Carole. Biata fată sigur ar fi crezut că făcuse o mare prostie dându-i papucii.

— Chiar sper că nu-i cazul, mormăi ea.

Ghinionul ei, vorbele sale se nimeriseră într-un interval de tăcere și Marcus o auzi.

— Vrei să fii romantic, Joanna?

— Nu, deloc! Nu vreau să fii trosnit, ce-o mai fi însemnând și asta. Vreau să poți să te concentrezi, când ai viețile noastre pe mână!

Își dădea seama că părea melodramatic, dar așa se simțea la momentul respectiv, din diverse motive.

— De-asta sunt plătit regește.

De data asta, zâmbetul pălise și își luase mai degrabă un aer de potlogar, ceea ce o făcu pe Jo să întoarcă privirea.

— E și păcat că acceptăm banii uneori, zise Ed. Așa de bine ne distrăm!

— Nu cred că a fost cine știe ce distracție să cazi în apă, spuse Jo.

— Păi, nu. Ar fi trebuit să țin minte vechiul proverb: „Cu o mână păzește corabia și cu alta pe tine“.

— Am observat că era un pic slăbit cârligul ăla și n-am făcut nimic, zise Marcus. Îmi pare rău, Ed, mă simt responsabil.

— Ei, nu fi tăntălău. Cum ziceam, dacă eram atent, nu mi-aș fi umplut mâinile cu căni.

— Tom, ai făcut o treabă foarte bună în manevrele de salvare. Și tu, Dora, bineînțeles. Însă, Tom, tu ai strălucit.

Tom roși, străluci și mai că se umflă tot în pene.

— Da, zise Jo ridicând paharul. În cinstea lui Tom!

— Da, da, zise și Ed. Omul cheie – cel puțin în călătoria asta.

— Trebuie să ciocnești cu toată lumea, spuse Carole privindu-l în ochi, altfel poartă ghinion.

Când toată lumea ciocni, Marcus zise:

— Dacă ai nevoie de o recomandare sau ceva vreodată, am câteva contacte peste hotare, în caz că pleci să vezi lumea și vrei să-ți găsești ceva de lucru.

— Ar fi grozav! exclamă Tom. Mulțumesc tare mult.

Carole își puse mâna pe a lui Tom, în chip de felicitare.

— Ce erou!

— Ăă..., începu Dora. Mai mănâncă cineva sau mă duc după desert?

— Avem desert? spuse Jo, vrând să o împiedice pe Carole să flirteze pe față cu Tom. Ce desert?

— Doar pentru că n-ai gătit nu înseamnă că nu există, spuse Dora. Carole și cu mine am născocit ceva.

Dorindu-și să meargă sub punte doar ca să plece de lângă Marcus, în al cărui picior părea să se poticnească de câte ori îl mișca pe al său, Jo se arătă de acord că trebuia să le lase pe Dora și Carole să se ocupe. Păreau să se înțeleagă mult mai bine, deși ce atitudine avea Dora față de ea numai Dumnezeu știa. N-are treabă, nu trebuie să-și vâre ea nasul, să facă pe mama și să strice tot.

Tom începu să discute cu Ed despre probleme tehnice, asupra cărora Jo era prea agitată ca să se concentreze. Marcus stătea tăcut, însă de câte ori Jo se uita cât de vag în direcția lui, părea să o privească fâțiș.

După un interval ce păru să dureze o viață de om, Dora și Carole veniră cu desertul. Arăta impresionant.

— Am găsit niște aluat de foietaj în congelator, deja semipreparat, așa că a fost floare la ureche, zise Dora.

— Și am pus fructe de pădure pe el, continuă Carole cu mândrie. Și avem și niște înghețată.

— Arată grozav, zise Tom. Bravo, fetelor.

— Chiar aveți de gând să-i tolerați remarca demodată, sexistă și arogantă? întrebă Jo, zâmbind ca să-și îndulcească cuvintele.

Nu credea cu adevărat că Tom era sexist și arogant, însă gura și creierul nu comunicau prea bine în momentul de față.

— Tom poate să spună ce vrea, zise Carole. Pe el îl iubim.

Jo o văzu pe Dora strâmbându-se și i se strânse inima pentru ea. Bănuiala tot mai clară că Dora îl cam plăcea pe Tom se întări și mai mult.

— Ei, Ed, continuă Carole, vrei din asta?

— Nu refuz nimic, de felul meu, spuse Ed, fericitul de el, insensibil la orice urmă de ciudățenie din atmosfera mesei.

— Servește-te cu înghețată, zise Dora, întinzându-i o cutie și o lingură. Marcus, tu vrei?

— Doar o porție mică, te rog. Am mâncat destul de mult din ce-o fi fost primul fel.

Carole deschise gura și apoi o închise la loc. Poate avusese de gând să-l mustre că mânca desert, însă apoi își amintise că dieta lui n-o mai privea.

— Și salata. Salata a fost superbă, Carole, zise Jo.

— Nu-ți trebuie decât un pic de imaginație. Oricine poate s-o facă.

Carole zâmbi și Jo, ale cărei salate nu erau mai puțin superbe, încercă să nu se simtă luată de sus.

Din capul mesei, Marcus spuse:

— Cu riscul de a semăna cu căpitanul Bligh¹, aş vrea să propun ca toată lumea să se culce devreme

1. William Bligh (1754-1817) a fost căpitanul corabiei britanice *Bounty*, împotriva căruia a avut loc o revoltă celebră a echipajului.

azi. Vreau să plecăm cât mai repede posibil, imediat după șase, dacă se poate.

— Prea bine, căpitane, zise Ed. Ți-am zis că tre' s-o întind spre casă de cum amarăm ? O să mă întorc s-o ducem înapoi, dar am un alt nepot pe drum de pe o zi pe alta.

— Nepoți, ce fermecător, mormăi Jo, întrebându-se dacă nu cumva băuse prea mult și turnându-și un pahar de apă.

— N-are rost să rămâneți prin zonă cât barca e în bazinul de reparații, zise Marcus. O să vă sun să vă anunț când o să înceapă călătoria de întoarcere.

— Păi, puteți conta pe mine, zise Tom. Apoi continuă: Mă întreb dacă are cineva un telefon care să meargă aici. Le-am promis alor mei că-i sun să le zic c-am ajuns cu bine. Maică-mea pleacă în drumeții și nu vreau să o-ntindă în Peru fără să știe nimic de mine.

— Telefonul meu merge aici, spuse Marcus scoțându-l din buzunar. Îi mai trebuie cuiva?

— Presupun că și eu ar trebui să-i anunț pe ai mei, zise Dora. Ar fi bine să sun și la șantier, să văd cum le este fără mine.

— Așteptau să sosească barja aia, nu ? zise Tom. Era mult de lucrat la interior. Or s-o transforme într-o sală de fitness.

— Păi, cum spuneam, o să rămânem aici vreo zece zile, fără ocupație. Transportul public e foarte simplu. Ați putea să vă întoarceți rapid, dacă am nevoie de voi fără întârziere.

— Eu, una, aș vrea să mă întorc la lucru dacă se poate, zise Dora. Tocmai m-am angajat când am plecat în vacanță. Au fost ei foarte drăguți, dar tot mă simt vinovată.

— Eu clar mă-ntorc, zise Carole. Putem să plecăm împreună, cu Tom.

— Și cu mine, zise Ed.

— Dar cu mine cum rămâne ? spuse Jo, dându-și seama că nimeni în afară de Ed și Marcus nu se gândise serios ce să facă odată ce ajungeau.

— Pentru tine e cam greu să pleci acasă, Jo, zise Marcus, pentru că ești deja acolo.

Era atât de buimăcită, încât i-a luat vreo câteva clipe să priceapă. Zâmbi pierit.

— Poftim telefonul, Tom, spuse Marcus. Tu l-ai cerut primul.

Deși Tom se retrase cu telefonul ca să vorbească, nu putură să nu audă salutările și toate urările de bine. Apoi urmă o tăcere prelungită, după care Tom mai că strigă: „Mișto! O să iau legătura cu el imediat“.

— Am o veste grozavă, zise el când se întoarse la masă. Maică-mea mi-a zis că un amic de-al meu a făcut rost de bilete la un festival de aici, din Olanda! Mergem la sigur, Dora.

— Bine, Tom, dar tre' să mă întorc la muncă!

— Ba deloc, zise el, le-ai zis că ești plecată cel puțin zece zile. Festivalul nu durează decât în weekendul ăsta.

— Oo, pot să vin și eu? întrebă Carole.

— Îmi pare rău, frățioare, zise Tom clătînând din cap. Sunt doar două bilete și tre' să dormim în același cort.

— A, la cort, așadar, zise Carole. Poate că nu vreau așa ceva.

O clipă, Dora și Carole au fost fix pe aceeași lungime de undă.

— Chiar trebuie? zise Dora.

— Aha. Ai promis.

Cum Dora n-avea chef să le povestească tuturor de faza cu provocările și, în sinea ei, era foarte mulțumită de maniera în care Tom o placase pe Carole, interzicându-i să se bage în aventura lor, se hotărî să se lase convinsă.

— Bine, presupun că e OK.

— Putem să luăm trenul, zise el.

— Gara e un pic mai departe pe drum, interveni Ed. Când ajungem la Dordrecht.

— Tu ce-ai de gând să faci, Carole? întrebă Marcus părănd preocupat. Pleci acasă cu Ed?

— Sigur, dacă n-are nimic împotriva. Pot să stau pe *Hildegarde*, nu?

— Pot să stai cât ai nevoie. N-o să mă întorc timp de două săptămâni, poate și mai mult.

— Mersi, Marcus, ești tare.

O senzație vagă, dar persistentă de panică se înălța în pieptul lui Jo și, oricât s-ar fi chinuit să o înăbușe, nu se risipea. Toată lumea plănuia să plece, în afară de Marcus. Ea unde se ducea? Probabil ar fi putut să stea cu Tilly pe *Appalachia* câteva zile, însă Jo știa că aștepta o mulțime de musafiri în curând. Mai erau cele două camere de deasupra magazinului pe care i le oferise Miranda, însă deocamdată erau nelocuibile. Se mustră că nu se gândise din timp, fiind prea îngrijorată de călătoria în sine.

— Cred c-o să fac niște cafea, zise ea în speranța că un răgaz solitar o să-i ofere o idee mai bună despre unde o să stea până se întorcea *Trei surori* acasă.

— Vin să te ajut! zise Dora ridicându-se și ignorând-o pe Carole, care mai turna niște vin în paharul lui Tom și apoi în al ei. Putem să vorbim? întrebă Dora când ajunseră în bucătărie.

— Da, sigur. Ce s-a întâmplat? Îți faci griji în legătură cu festivalul ăsta? Nu trebuie să mergi dacă nu vrei, să știi. Nu te simți obligată.

— Nu despre mine e vorba, ci despre tine!

— Cum adică despre mine?

— Îți convine să rămâi singură cu Marcus? Toată lumea se întoarce în Anglia când ajungem la Dordrecht și tu o să rămâi cu el. E în regulă?

Jo oftă.

— Cred că da. Și oricum nu-mi trece prin cap unde m-aș putea duce.

Trecu în revistă cu Dora lista paturilor disponibile și amândouă ajunseră la concluzia că nici o opțiune nu era cu adevărat viabilă.

— Și nu poți să stai în casa ta, cu Ștoarfa gravidă și tot.

— Nici nu se pune problema, zise Jo cutremurându-se.

Apoi se deschise ușa și apăru Marcus.

— Ce tot unelțiți voi două acolo?

Amândouă tresăriră vinovate.

— Nu uneltim deloc, zise Jo indignată, dar simțindu-se și cu musca pe căciulă.

— Sper că nu-ți trece prin cap să părăsești corabia, Joanna. Am în continuare nevoie de un bucătar. În afară de asta, o să ai ocazia să pleci un pic în explorare. O mică vacanță înainte de călătoria de întoarcere.

Dora o auzi pe Jo răsuflând, deși știa că proprietărea ei încerca să se controleze.

— Da, zise Jo încet.

Dora se hotărî. Era evident că Marcus o tulbura pe Jo, însă, în pofida a tot ce spusese despre el până atunci, era posibil să-l placă. Se cunoșteau deja și Jo nu spusese niciodată „Orice-ar fi, nu mă lăsa singură cu el“ sau așa ceva. Și i-ar face bine să petreacă un pic de timp cu un bărbat cu care nu era căsătorită și care părea să-i aprecieze sincer compania. Lui Jo i-ar fi prins bine un amic acum.

— Tot spuneați tu că-i păcat că n-apuci să vezi mai mult din Olanda.

— Așa ziceam?

— Rămâi cu mine, Jo. Marcus chiar putea să fie foarte convingător, observă Dora. Promit să mă port cât mai frumos.

Jo zâmbi vag.

— Bine, atunci. Oricum n-am unde să mă duc.

— Atunci n-o să las să mi se urce la cap faptul că nu dai bir cu fugiții de cum ți se oferă ocazia.

Dora râse.

— Au niște târguri de vechituri fermecătoare în Olanda. Așa am citit.

— Iar Amsterdam e un oraș minunat. Putem să închiriem o mașină și să mergem.

Jo, excedată, se lăsă păgubașă și, cum în acel moment părea relativ mulțumită să rămână, Dora

se întrebă dacă nu cumva își transfera propriile anxietăți și dubii legate de festival asupra lui Jo.

Se întrebă și dacă era singura care avea impresia că toți vor duce alte vieți după ce ajung la destinația finală, vechiul oraș olandez Dordrecht, care depășea Amsterdamul ca număr de ani.

Ed se întorcea la un nou nepot, Carole urma să vâneze un nou iubit și, poate, pe cineva care s-o întrețină. Jo rămânea cu un bărbat care li se părea amândurora în secret cam înfricoșător. Cum o să facă față? O să-l mămoșească până ceda? Cumva, Dora se îndoia. Spre deosebire de mulți bărbați, Marcus nu părea să-și dorească o femeie maternă. Pe de altă parte, poate era doar o mască bătoasă pe care o afișa de ochii lumii. Dora voia s-o apere pe Jo, care avusese grijă de ea la greu, însă era femeie în toată firea, putea să ia și singură hotărâri.

Dora avu din nou posibilitatea să o descoasă pe Jo a doua zi dimineață, când o găsi sprijinită de copastie, privind lumea care i se perinda prin fața ochilor. Își făcuse bagajele și era gata să sară la țarm când îi spunea Tom, încercând să-și alunge temerile în legătură cu festivalul.

— Nu-mi vine să cred cât de mult îmi confirmă așteptările..., zise Jo arătând peisajul mișcător. E atât de reconfortant să vezi că există într-adevăr mori de vânt și oi care pasc pe diguri și oameni pe biciclete.

— Aha.

Dora nu voia să vorbească despre decor, ci dorea să știe mai multe despre personajele de pe scenă.

— Ești sigură că o să te simți bine cu Marcus? Nu trebuie să mă duc la blestemăția de festival, nu contează ce spune Tom.

— Cauți un pretext să te retragi? râse Jo. Nu ți-o iau în nume de rău. Nici mie nu mi-ar plăcea.

— Păi, îmi fac destule griji, chicoti Dora, mai ales despre cum o să fie să stau în cort cu amicii

trăsniți ai lui Tom, însă chiar vreau să mă duc. Mă simt mai puternică de când am pornit la drum, asta e sigur. Nu-mi plac deloc asemenea expresii, dar pot să spun că mă simt un pic mai întărită în feminitatea mea.

— Foarte bine! Și cum e cu tine și Tom? Nu trebuie să-mi spui nimic, dacă n-ai chef.

— Parc-ai fi maică-mea, râse Dora, zici că nu vrei să mă bați la cap, dar de fapt ești disperată să afli detalii.

— Așa zicea și Karen. Și tre' să recunosc că-mi spunea maximumul de informații pe care aș fi putut să le suport, ceea ce, după părerea ei, era infim. Nu mai trebuie să-mi spui nimic.

— Bine, păi, chiar îmi place mult de Tom, însă cred că nu e cazul să mă gândesc la o nouă relație atât de devreme și, oricum, nu prea știu ce simte față de mine. Tu ce zici?

Jo își ridică brațele, în semn că se predă.

— Scumpo, cine mă crezi, Solomon? Habar n-am. Cred că ar fi bine să te bucuri de fiecare zi așa cum vine și să vezi ce se întâmplă.

Părea agitată, așa că Dora o scuti de un chin, pentru a o supune altuia.

— Bun. Și cum rămâne cu tine și Marcus? Tom zice că reparațiile ar putea dura mai bine de zece zile. O să-ți fie bine atâta timp, înainte de întoarcerea acasă?

Jo privi spre timonerie, de parcă Marcus putea s-o audă, de la douăzeci și ceva de metri, pe deasupra zgomotului infernal al motorului.

— Chiar are un efect straniu asupra mea, însă, cum sunt în pragul menopauzei, n-o să-l iau în seamă.

— Cum adică? întrebă Dora, coborând și ea glasul.

— Doar pentru că simt un soi de slăbiciune în preajma lui nu înseamnă că-l plac, ci că am nevoie doar de un tip special de pâine cu semințe sau ceva. O prietenă se freca pe sâni cu extract de igname.

— Dumnezeuule mare!

— Nu știu dacă aş putea să fac față unei asemenea situații, dar îi pot face față lui Marcus. Dacă mi-ar plăcea într-adevăr de el, ar fi tare stânjenitor, însă de vină nu sunt decât fluctuațiile hormonale. Poate ar fi bine să-mi cumpăr un evantai, în caz că mă apucă bufeurile.

Dora asimilă informațiile. Deși știa foarte puține despre menopauză și efectele sale, nu reținuse că ar fi provocat slăbiciune în preajma vreunui bărbat anume. Oricum, nu credea că se cade să-i atragă atenția lui Jo, care evident că știa la perfecție cum stă situația.

Sosiră în zona veche a orașului Dordrecht la vremea ceaiului. În timp ce Marcus se strecura lin pe canale, spre șantier, cele trei femei stăteau laolaltă, privind casele de pe maluri.

— E minunat când există canale chiar în oraș, nu? zise Jo.

— Există așa ceva și în unele orașe din Anglia, spuse Dora.

— Dar nu chiar în plin centru, ca aici. Mi se pare grozav. Mai că le vedem pe geam.

— Ciudat că n-au perdele, doar în unele case, spuse și Carole. Ai putea să vezi tot, dacă n-ar fi plantele.

— Chiar îți strică toată schema, nu? zise Dora în glumă. A! Ridică podul ca să trecem! Dar cine îl pune în mișcare? Nu văd pe nimeni.

— Poate e totul automat, zise Carole. Știți, n-am mai fost niciodată în călătorii cu Marcus și-mi cam place aiureala asta de mers cu barca. S-ar putea să intru într-un club de iahting sau ceva, continuă ea. Să învăț navigație.

— Sunt destui băieți chipeși care practică navigația, zise Dora. Am fost cu niște prieteni acum câțiva ani și bărbații erau superbi! Foarte atrăgători, cum îți plac ție, Jo, dar și cum ne plac nouă, mie și lui Carole, bașca foarte bronzăți.

— Mm, făcu Jo, eu, una, nu mă apuc de-așa ceva nici moartă, nu contează cât de superbi sunt tipii. Se pare c-am ajuns. Mă duc să-i fac un ceai lui Ed. A! Auziți carilonul – clopotele care bat pe o melodie anume? Cred că știu imnul ăsta.

Coborî sub punte, fredonând.

Erau prea obosiți să facă altceva în afară de bagaje, un pic de curățenie și diverse planuri de călătorie, înainte să meargă devreme la culcare.

Capitolul 21

— Ziua de chenzină e întotdeauna o nebunie, spuse Ed a doua zi dimineăta, întinzându-i lui Carole geanta. Toată lumea vrea să ajungă acasă cât mai repede, de cum își primește salariul. Se bătu ușurel peste buzunarul din spate. Și-ncă în euro.

— Ați avut noroc că ați găsit avion, spuse Dora, dorindu-și într-un fel să zboare acasă cu Ed și Carole în loc să meargă cu trenul la un festival de muzică.

Deși se bucura că merge cu Tom. Amândoi își primiseră banii, cu toate că protestaseră vehement, neașteptându-se să fie plătiți.

— Aha. Și Marcus a fost grozav că ne-a făcut rezervarea pe internet, continuă Ed, cățărându-se pe barele montate în bordura docului, până sus, la Carole. A venit taxiul?

Cum nu venise încă, Dora rămase să mai discute un pic cu el.

— La cât ajungi acasă?

— Nu prea știu, dar, cu un pic de noroc, o să ajung înaintea copilului. Asta contează. Marcus v-a găsit cumva un tren?

— Da, tot pe internet. E unul care ajunge direct în oraș.

— Sigur nu vreți să veniți cu noi cu taxiul la gară?

— Mai am treburi. O să mergem pe jos și gata.

Apoi sosi taxiul și, brusc, toată lumea se apucă să dea din mâini și să-și ia rămas-bun cu strigăte gen „Ne vedem în două săptămâni!”, după care Ed și Carole se pierdură la orizont.

Nici n-a apucat să se dezmeticească și să le simtă lipsa, că Jo o întrebă a suta oară dacă n-o deranjează să meargă cu cortul.

— Lucrurile astea nu se fac fără să stabilești totul din timp. N-am fost decât o dată și am dat o avere pe echipament la magazinul campingului.

— Va trebui să ne descurcăm, Tom zice că avem de unde să ne cumpărăm lucruri.

— Mm, făcu Jo, da, da' o să găsiți clopoței de atârnat în vânt și cornuri aborigene, nu chestii practice, gen șervețele umede. Ia de-aici, spuse ea întinzându-i un pachet. Le-am cumpărat în caz că dădea baia pe-afară, explică ea.

— Cred că rucsacul meu dă pe-afară, spuse Dora, înghesuind șervețelele într-un buzunar și așa burdușit. Oricum e prea mic, dacă stau mai mult de o noapte undeva.

Jo, care o ajutase să mai scoată din lucruri până rămăseseră doar haine de schimb, o periuță de dinți, o cremă hidratantă și un roman, încercă să pară entuziastă.

— Ei, oricum n-o s-apuci să porți pijamaua, nu? O să dansezi toată noaptea.

— O să ascuți trupe, spuse Tom, care se fâțâia pe picior de plecare, și o să-ți vânturi mâinile prin aer.

— Cel mai probabil ne întoarcem peste două zile, spuse Dora, fără să știe dacă o liniștea pe Jo sau pe ea însăși.

— O să vă distrați frumos, zise Jo, pe tonul unui părinte care-și trimite copilul la o petrecere la care n-are chef să meargă.

Dora reuși să zâmbească.

— Sunt sigură. Promite-mi doar că n-o să-i spui maică-mii unde mă duc.

— Ei, făcu Dora, care se așezase la geam în tren. Am răzbit până aici.

— Transportul public e fantastic în Olanda, așa-i?

— Mhm. Și tare curat. Dora se opri. Crezi că și festivalurile sunt la fel de curate și bine organizate?

Tom îi zâmbi, tachinând-o :

— Nu prea arzi de nerăbdare să ajungem, ai?

— Păi...

— Când te-ai prefăcut dezamăgită, de fapt te simțeai uşurată, nu?

În colţul gurii îi miji un surâs vinovat.

— Un pic.

— Nu-ţi face griji. O să te distrezi de minune şi nu te mai aşteaptă decât două provocări.

— Of, păcătoasele alea de provocări, spuse ea râzând. Ce mai e, de data asta?

— Tot nu m-am hotărât.

Tom se uită în jur nonşalant.

—Păi, vezi să nu fie așa de grele, spuse ea amintindu-şi de *karaoke* cu ceva groază în oase. Ai fost tare nesuferit până acum.

— „Nesuferit“, repetă el afectuos. Îmi place tare mult cum vorbeşti. Altcineva ar fi spus „jigodie“.

Dora zâmbi.

— Am primit o educaţie fără cusur.

Nu putu să nu observe că i-a cam tresărit inima când a remarcat tonul uşor tandru.

De când căzuse Ed, Dora îşi dădea seama că se simţea altfel. Fie că se simţise mereu atrasă de Tom, însă îşi reprimase totul pentru că se întâmplase prea devreme după relaţia cu John, fie că îl văzuse într-o lumină eroică şi o observase pe Carole cum i se scurg ochii după el, fie o fi fost altceva, oricum, acum ştia că îşi dorea ceva mai mult decât simpla lui prietenie. Însă nu ştia ce simţea el şi dacă încă o considera un fel de surioară.

— Am observat, spuse el. Ei, ce-ar fi să tragi un pui de somn, dacă tot ai ocazia? N-o să mai poţi să te odihneşti cine ştie ce când ajungem.

— Bine, dar vreau să văd Olanda de la geam.

— OK, uită-te, însă dacă îţi vine să picoteşti, eu așa aş face. Nu prea o să dormi în următoarele două zile. Nu-ţi face probleme, adăugă el. Am eu grijă să nu ratăm gara.

— Nu-mi vine să cred că chiar m-a furat somnul, spuse Dora când așteptau la ușă să coboare.

— A fost cam agitație, spuse Tom, de când a picat Ed în apă și tot restul.

— Nu prea am vorbit despre asta, nu? La cât de groaznic a fost.

Tom clătină din cap.

— Nu. Lui Ed i s-a părut o neglijență și Marcus a considerat că a fost vina lui, n-a știut că era cârligul desfăcut.

— Nu văd cum de se poate învinovăți vreunul, a fost un accident.

— Nu există așa ceva, în optica lor. Oricum, nu mai trebuie să ne gândim la asta, am ajuns!

Temerile lor, cum că n-o să găsească festivalul, au fost alungate de cum au ieșit din gară. Peste tot erau semne și bannere, plus un autobuz special.

— Ce bine merge totul! Nu-mi vine să cred cât de ușor am ajuns și tot, spuse Dora când înaintau pe culoarul autobuzului.

— Mhm, toate bune până acum, răspuse Tom.

— Ce-i? Vorbise pe un ton care o neliniștise — Tom îi ascundea ceva. Ce se întâmplă?

— Păi, știi c-am zis că amicul ăsta al meu are bilete la festival?

— Da?

— Ei bine, n-avem. Trebuie să sărim gardul.

Dora se întrebă dacă o să mai poată vreodată să vorbească cu Tom, era în culmea enervării. Întorsătura de situație amplifică doza de teroare, când deja erau o groază de lucruri la bătaie. Era prea de tot! Se sili să respire de câteva ori adânc, să se calmeze.

— Tom, nu pot. Pur și simplu nu pot să intru ilegal la un festival. N-ai decât să zici că-s papă-lapte sau găină sau cum îți vine ție, numai că eu nu sunt în stare să intru fără să plătesc. Țsta e furt.

Se și vedea umflată la răcoare, într-o pușcărie străină. Ce-ar zice mama? N-ar ierta-o în veci.

Tom se apără de izbucnirea ei nervoasă.

— Heei, Dora! Nu crezi că exagerezi un pic, așa?

— Poate, dar nu-mi pasă. Am și eu limite. N-am nici o problemă cu probele de curaj – mă rog, am, însă recunosc că e o chestie bună. Necinștea nu e. Îmi pare rău.

Tom oftă și se uită la ceilalți ocupanți ai autobuzului, numai să n-o privească.

Dora se uită la el, convinsă că i se luase de ea definitiv, că acum n-o să mai vrea să fie prieteni. Se simțea de-a dreptul nenorocită. Își mușcă buza. Se întoarse și ea să privească pe geam, ca el să nu observe dacă o apuca plânsul. Probabil mai degrabă de la oboseală, își spuse.

Autobuzul ajunsese la destinație și cei doi coborâră, luându-se după ceilalți amatori de festivaluri care deja păreau toți plini de chef. Când ajunseră în sfârșit, tot nu vorbeau și, de-acum, Dora nu știa dacă era doar o întâmplare sau dacă Tom chiar se bosumflase.

— Așteaptă aici, zise Tom. O să trimit niște mesaje.

Nedorind să întrebe și nici măcar să știe de ce voia să se îndepărteze de ea ca să facă asta, Dora rămase lângă intrare, privind cum pătrundeau înăuntru fericiții posesori de bilete.

Întreaga umanitate – mă rog, aproape – părea să defileze în fața Dorei. Erau hipioți cu rasta și cămăși lungi cu modele colorate; fete cumiști cu cosițe blonde, pantaloni foarte scurți și tricouri roz mulate. Erau grupuri de goți în piele neagră cu ținte, bocanci și, în cazul unei tipe, un tutu negru, surprinzător de fin, purtat pe deasupra ciorapilor de plasă – lookul îi aminti Dorei de Bib. Oare o fi aici? se întrebă ea. Băieți în blugi cu casetofone pe umăr și baxuri de bere în mână se strecurau printre mai mulți tipi care jonglau în timp ce mergeau. Erau cupluri cu cărucioare și portbebeuri, care păreau să ducă vieți suburbane burgheze în majoritatea timpului, și bărboși suri cu pleată și țoale negre care probabil nu prea

aveau nici o treabă cu marea masă a societății. Dora căută în van pe cineva ca ea, care să se simtă nelocul lui și neliniștit.

Soarele începu să ardă mai tare și o apucă setea. Bău apa din sticla pe care o avea, dându-și seama că în curând va trebui să mai cumpere. Nu era nici un stand cu apă afară, dar prin poartă se vedea unul înăuntru.

Oare Tom o lăsase în plata Domnului? Sigur n-ar fi făcut el așa ceva. Însă nu putea să nu se întrebe dacă refuzul ei de a intra ilegal la festival nu-l enervase în așa hal încât să-și dorească s-o lase de izbeliște.

Timpul trecea. Dacă pur și simplu ar fi așteptat, ar fi găsit destule lucruri distractive în mulțimea mișcătoare, însă teama vagă că era singură într-o țară străină și că va trebui să se întoarcă la autobuz, la gară și, într-un final, la barjă o sâcăia ca o așchie sub piele.

— Salut. Un bărbat înalt, blond și bronzat, în blugi și tricou, veni lângă ea. Ești singură?

Avea un accent slab ; ce fel de accent, Dora nu-și dădea seama. Putea să fie din orice țară europeană. Însă avea un zâmbet drăguț și ea îi surâse la rândul ei.

— Doar o clipă. Aștept pe cineva.

— Băiat sau fată? rânji el.

— Băiat, dacă chiar te interesează, răspunse ea, cu un zâmbet mai larg, ca să nu pară nepoliticoasă.

Voia să-i lase impresia că din mulțime se putea desprinde în orice clipă un iubit musculos și puternic. Voia să se convingă și pe sine, în același timp.

— Păi, nu trebuia să te lase singură, o fată așa de drăguță.

— Trebuia să se ocupe de ceva.

— Să pună la punct, ai? Tu nu vrei să te ocupi de nimic?

Dora chiar și-ar fi dorit să se ocupe de ceva, însă, cum nu știa ce-avea de gând Tom, nu putea. Hotărî să nu-l aștepte pe Tom la infinit. În câteva minute

o să calculeze cât timp trecuse și cât timp să-i mai acorde, apoi o să se întoarcă la barjă.

— Depinde la ce te gândești, zise ea.

— Păi, ai nevoie de ceva?

În momentul acela, setea Dorei sporise considerabil.

— Ai cumva niște apă?

Tipul avea o geantă mare de pânză, așa că era posibil să aibă.

— Apă? făcu el privind-o ciudat. Nu, apă n-am. Dar am coca.

Dora tocmai se prinsese ce vorbea el acolo, când Tom se ivi din senin, o luă de braț și o trase în mulțimea care intra pe porți.

— Cred că încerca să-mi vândă niște droguri!

— Îți dai seama, ce dracu'. Îmi pare rău că mi-a luat atâta.

— Ce-ai făcut?

— Am făcut rost de astea.

Scoase două bilete fix când ajunseră în dreptul bărbatului care le controla.

— De unde-ai făcut rost de ele? îi șopti Dora când Tom își întinse brațul să i se pună o brățară.

— De la un agent. Nu-ți face griji, sunt în regulă.

Dora întinse mâna să i se pună brățara de plastic.

— Tre' să fi costat o avere! continuă ea din mers. Cum ai plătit?

— Din salariu, nu că te-ar privi cu ceva.

Intervalul în care Dora rămăsese singură, să fiarbă în suc propriu și apoi să fie agățată de un dealer, îi sporise anxietatea, așa că se trezi țipând.

— Bineînțeles că mă privește! Dacă nu eram eu nu trebuia să plătești! Uite... Scotoci în portofel, pe care îl ținea în buzunarul din față al blugilor. Ia salariul meu. Pot măcar să-mi achit biletul.

— Nu. Din vina mea ești aici. Acum pune-ți banii la loc înainte să te abordeze și mai mulți oameni care vor să-ți vândă chestii sau să ți-i șterpelească cineva.

— Nu! Tom! N-are nici o logică. Dacă n-aș fi fost eu, ai fi sărit gardul și n-ai fi cheltuit un sfanț.

— Dacă nu erai tu, n-aș fi fost nici eu. Hai acuma. Vreau să-i găsec pe ceilalți.

Cum Tom n-o lăsa să plătească, Dorei nu-i rămase decât să se țină după el, sperând din suflet că „ceilalți“ nu erau prea de groază.

Însă pe măsură ce mergeau, anxietatea i se potolea. Majoritatea oamenilor nu păreau prăjiți de la droguri, deși era unul care se bălăbănea pe acolo cu ochii dați peste cap – Tom îi explică că probabil luase ketamină.

La standuri se vindea orice, chiar și, în ciuda a ce spusese Jo, chestii utile, cum ar fi pături și săpun. La o tarabă se vindeau din plin chiloți cu sloganuri imprimate, iar la altul se pictau tatuaje și decorații orientale. Se vindea mâncare în multe locuri – nu existau gusturi care să nu-și găsească hrana preferată. La un stand chiar se vindea șampanie și Pimm's, ceea ce o surprinse pe Dora, spre deosebire de sumedenia de corturi unde se vindeau „burgeri sănătoși“.

Apoi Tom zise într-un final:

— Uite-i! Lângă Hexagon, cum au zis – și plăcerea Dorei se cam evaporă un pic.

Și-așa era o adevărată muncă să se acomodeze cu mediul, dar să întâlnească o mulțime de oameni noi, care se putea să fie mai înfiorători decât dealerul ăla...

— Salut! Tom! O fată cam de vârsta ei se aruncă de gâtul lui. Ce bine să ne revedem! A trecut o veșnicie. Ea e Dora, nu? Salut! Eu sunt Lizzie! Ce bine mi-a părut când Tom a zis că vine cu o fată.

Un picuț din anxietatea Dorei se risipi. Nu doar că Lizzie părea perfect normală, dar ea și Tom erau evident strict în relații platonice.

— Salut, sunt Matt, zise un băiat înalt cu părul scurt și un zâmbet larg.

— Iar eu sunt Dave, adăugă altul, mai bondoc și blond. Suntem foști colegi de colegiu de-ai lui Tom. Deci, Tom! Se îmbrățișară. Care mai e treaba, frate?

Se tot salutară o vreme, până apăru încă o fată, cu o pungă de cumpărături.

— Ia uite ce-am luat! zis ea după ce salută. Mingi de jonglat.

Spre mirarea tuturor, le scoase din pungă și începu pe dată să jongleze cu ele.

— Nu știam că poți! zise Dave.

— Te învăț. Dar veniți să vă instalați mai întâi în cort. E gigantic – sau era când l-am instalat. S-ar putea să fie cam neîncăpător când ne vâram toți.

Dora nu știa dacă se simțea dezamăgită sau ușurată că ea și Tom nu stăteau singuri în cort. Încercă să se hotărască pe drum.

— Du-te acum la budă, îi spuse Lizzie când trecură pe lângă toalete. E încă destul de devreme și mai târziu or să arate dezgustător.

Dora îi ascultă sfatul.

Jo avea impresia că numai ce ajunseseră și amaraseră *Trei surori* lângă bazinul de reparații în care trebuia să intre, că se și trezise singură cu Marcus, într-un spațiu care părea prea mare pentru doi oameni. Asta în ciuda faptului că, până de curând, locuise singură pe *Trei surori*.

— Nu-mi vine să cred că au șters-o toți așa repede. Parcă a dat ciurma în barcă sau ceva, îi spuse lui Marcus când acesta o găsi debarasând bucătăria.

— Toți trebuiau să ajungă undeva fără întârziere.

— Știu și înțeleg perfect. Mă gândesc doar că ar fi fost draguț să ieșim să sărbătorim în oraș sau ceva.

— Încă putem să facem asta.

Jo își dădu una după ceafă în gând. Tocmai se auto-invitate la masă în oraș cu Marcus. Vai, ce jenant!

— N-o să fie chiar același lucru.

— O să fie mai bine.

— Ce?

Marcus o ignoră.

— Întâi și întâi, tre' să te instalăm în cabina din spate. Înainte ca Jo să leșine de la șocul invitației sale de a veni să doarmă în patul lui, Marcus continuă netulburat: Mă mut în cabina ta.

Părea să nu-și dea seama că simptomele de premenopauză ale lui Jo ieșiseră și se reînscriseră în grafic în câteva secunde.

— Ăă, nu prea are rost, nu crezi? Nu e vorba decât de zece zile, două săptămâni maximum, nu?

— Când vine vorba de bărci și reparații, nimic nu e bătut în cuie. Poate să dureze o lună sau o săptămână. Dacă-mi găsești niște așternuturi curate, îți fac eu patul.

Era peste puterile ei să și-l imagineze pe Marcus luptându-se cu o față de plapumă, lățindu-se pe pat ca să vâre cearșaful sub saltea și schimbând fețe de pernă.

— Găsești totul în scrin.

Marcus zâmbi cu părere de rău.

— Sunt foarte bine dresat când trebuie, însă cred că e nevoie să mi le găsești tu.

— Sigur. Mai întâi să scot lenjeria de pe patul meu.

— Nu te obosi, nu mă deranjează să dorm pe cearșafurile tale. Vino doar să găsești altele pentru patul tău.

— Chiar ne-ar fi mult mai bine dacă am rămâne amândoi în paturile noastre de acum, zise ea.

Acum că își revenise din șocul de a fi invitată în cabina căpitanului și din faptul că acesta nu se va afla acolo în același timp cu ea, Jo avea un ton perfect rațional.

— Insist. Trebuie să fiu acolo pe durata călătoriei pe mare, însă acum nu e nevoie, până ne întoarcem.

Cuvintele lui spulberară bula de săpun a iluziilor pe care Jo o păstrase intactă până atunci. Epuizase atâta energie gândindu-se la călătoria spre șantier, Olanda și mare, că nu mai apucase să mediteze la drumul înapoi. Probabil că nu era nimic. Dacă ar fi stat să se gândească că o să rămână singură și fără ocupație cu Marcus mai bine de o săptămână, și-ar fi ros unghiile de emoții.

— Ed și Tom se întorc, nu ? Și Dora ? întrebă ea cu glas pierit.

Marcus râse încet.

— Nu-ți face griji, Joanna, n-am de gând să te școlesc ca să-mi fii secund cât stăm aici, pentru a ne întoarce singuri cu barca.

— Slavă Domnului ! murmură ea simțind că o ia cu greață.

Știa foarte clar că secundul îndeplinea sarcinile lui Ed, însă terminologia o cam deranja în momentul ăla.

— Ed se întoarce cu siguranță ; și Tom, cred ; iar Michael zicea că s-ar putea să vină și el. Vedem cine e disponibil.

— Michael ar trebui să vină. La urma urmei, am trecut prin tot deranjul ăsta pentru barja lui.

— Chiar a fost așa de mare deranjul ?

Jo se bâlbâi.

— Scuze ! Am părut nerecunoscătoare, nu ? Doar că Michael nu mi-a zis că trebuie să plec undeva când mi-a dat barca pe mână.

— Adică nu erai dispusă să treci prin așa ceva de la bun început ?

— Nu. A fost nevoie de o mulțime de preparative și tu a trebuit să muncești din greu.

— Păi, asta e slujba mea. Cu asta mă ocup, alături de Ed, când trebuie.

Îi stătea pe limbă să comenteze că e o slujbă bizară, când își aminti că nici să poleiești amorași nu e tocmai o modalitate convențională de a-ți câștiga pâinea.

— Presupun, zise ea până la urmă și coborî în cabina care-i servise drept dormitor până de curând.

Era impregnată de ființa lui : mirosul, lucrurile împrăștiate peste tot, însă mai degrabă era pur și simplu el. Jo căută hotărâtă așternuturi și o față de plapumă curate în scrin. Cum luase pe furiș vechea ei pernă cu fulgi de găscă atunci când se mutase, nu trebuia decât să o aducă înapoi. Nu mai era nevoie s-o pună la spălat.

Marcus nu prea se omora după curățenie, observă ea. Philip, bărbatul ei, fusese aproape un maniac la capitolul ăsta. Cum Jo nu era nici pe departe așa, fusese o cauză a conflictelor dintre ei. Până în momentul dezertării lui, i se păruse o diferență fericită – se contrabalansau, stopând tendințele extremiste ale celuilalt. De atunci încoace, îi urase Ștoarfei să se bucure din plin de purtările fixe ale lui Philip.

Pe măsuta pliabilă era un teanc de mărunțișuri și în colț era unul de haine. Tocmai se întreba ce să facă cu ele și dacă e cazul să le ia de acolo când Marcus coborî scara și apărură în spatele ei, înclinându-și capul ca să nu se izbească de tavan. Spațiul acela nu fusese niciodată încăpător, dar acum părea ceva mai mic decât o casă de păpuși.

— Nu vreau decât să găsești cearșafurile alea, atât, ordonă el. E dezastru aici.

— Nu-i nimic, îl contrazise Jo automat. Sunt doar niște haine murdare.

— Da, dar nu-i nevoie să te ocupi tu. Du-te și relaxează-te, câtă vreme schimb eu cearșafurile, spuse Marcus trăgând de plapumă.

Își petrecură restul dimineții citind și odihnindu-se. Cel puțin Jo. Savură plăcerea lenevoasă de a sta pur și simplu, fără să facă mare lucru. Marcus încălzi ce mai rămăsese la prânz prin frigider, băură bere și citiră la masă. După aceea, Jo se duse un pic la plimbare, gândindu-se cât de odihnitoare putea fi prezența lui Marcus și cât o surprindea să afle asta. Când se întoarse, Marcus îi zise :

— Bun, e timpul să te pregătești.

— Pentru ce să mă pregătesc ?

— Te scot în oraș la masă.

Jo se chinui cu disperare să găsească un motiv ca să nu meargă.

— E încă devreme !

— S-ar putea să trebuiască să mergem mult până găsim un restaurant frumos, zise el zâmbind.

Încuind ușa de la baie, Jo se privi în oglindă, dorindu-și să fi apucat să vadă dacă nu cumva lăsase Carole ceva util. I-ar fi prins bine niște primule. Nu se aștepta ca o fată de vârsta lui Carole să aibă ceva tare, gen trifoi roșu, însă Jo se simțea atât de agitată, încât s-ar fi agățat de orice, până și de extractul de grâu încolțit.

„Mergem la restaurant ca să mâncăm amândoi în același timp și, probabil, la aceeași masă, își zise. Nu e absolut deloc o întâlnire amoroasă. O să facem jumi-juma'. Îi apăru un zâmbet pe chip. Ca olandezii¹, cum se zice, la fix să se întâmple chiar în Olanda!“ Apoi începu experiența superstresantă a pregătirilor pentru a ieși în oraș cu un bărbat pe care îl plăcea foarte, foarte mult, fără să se poată baza nici măcar pe o ignamă sălbatică la nevoie. Certitudinea că el nu se putea s-o placă, dat fiind că prefera carnea tânără, nu o ajuta deloc.

Cel mai greu era să nu arate de parcă se chinuise prea mult, hotărî ea, ștergându-și dermatograful cu care cam exagerase. Clar nu era nevoie de pudră roz. Sigur o să potențeze cu primul bufeu, care o să survină chiar în acea seară, era clar ca bună ziua. O prinsese un pic soarele, scoțându-i pistrii în evidență – nu că ar fi fost rău, doar că avea nasul cam roșu. Putea oare să preschimbe roșul în lookul bronzat pe care îl prefera?

După ce se dăduse și își ștersese o tonă de fard, arăta cât de cât bine, cu siguranță sănătoasă și destul de machiată încât să pună în valoare trăsăturile care pe vremuri o avantajaseră cel mai mult. Dacă încă o mai avantajau, cu plasa fină de riduri expresive întinzându-se de la colțuri, asta n-avea cum să știe, însă mai mult de-atât n-avea ce face. Jo nu putea să nu-și spună că ultima persoană cu

1. *Going Dutch*, expresie ce redă titlul original al cărții, referindu-se la obiceiul de a-și plăti fiecare propria consumație la restaurant (n. r.).

care luase Marcus masa la restaurant fusese probabil Carole. Să se uite peste masă la o femeie de cincizeci de ani va fi foarte diferit de priveliștea pielii de douăzeci și ceva de ani și a ochilor mari și strălucitori. Nu că ar fi intrat în competiție cu așa ceva – n-avea cum –, dar nu voia ca Marcus să-și piardă pofta de mâncare observând contrastul.

— Arăți minunat, zise el când ea își făcu apariția în bucătărie.

Jo își înăbuși reflexul de a zice ceva autodepreciativ și se sili să zâmbească.

— Mulțumesc, nici tu n-arăți rău!

Uitându-se la el, își dădu seama că o cămașă albă de pânză vârată într-o perche de pantaloni marinărești arăta chiar bine. Îi scotea în evidență tenul bronzat și părul cărunț, cărlionțat. Observă toate acestea cu un dezinteres care-o încântă. N-ar fi fost femeie care să nu-l găsească atrăgător atunci, nu trebuia neapărat să sufere de iluzii pe bază hormonală.

Jo sărise pe și de pe *Trei surori* fără probleme luni de zile. Însă cumva faptul că Marcus stătea pe chei cu mâna întinsă ca s-o ajute transforma mișcarea în ceva incredibil de dificil. Ea se împiedică, el o prinse și nu-i mai dădu drumul. El o luă de braț și porniră de-a lungul cheiului potrivit-și pașii, iar Jo își dori să nu se mai tot lovească de el.

— Unde mergem? întrebă ea când avu siguranța că poate vorbi fără să-și dea de gol simțurile bulversate.

— În oraș. Știi un restaurant mic și drăguț. E ceva de mers, dar putem să luăm un taxi la întoarcere.

— Mai bine îmi luam pedometrul, zise ea și se simți imediat prost.

— Ce anume?

— Știi, e o chestie pe care o porți la curea sau, în cazul meu, la chiloți... Of, de ce trebuia să pomească de chiloți? Ce-l privea pe el! Se zice că trebuie să faci zece mii de pași pe zi, însă e foarte greu, pentru că pedometrul nu înregistrează fiecare pas, turui ea mai departe. Nu-i place când o iei la deal

și, dacă te fâțâi doar prin casă, nici nu observă. Foarte frustrant.

— Îmi închipui.

Jo hotărî să nu încerce să facă conversație și reuși să păstreze tăcerea până când ajunseră pe o stradă plină de case vechi și fermecător de înclinate și de prăvălii cu antichități.

— Vai, Doamne! exclamă ea. Ia uite cum se lasă casele alea în jos spre stradă! Ce minune că nu se prăbușesc! Și ferestrele! Cred că au storuri pe dinăuntru, altfel n-ai cum să ții căldura în casă iarna. Și uită-te la prăvălii! Pot să traversez?

Uitase că era cu Marcus-Fiorosul, altfel n-ar fi propus în veci să o taie în zigzag de pe o parte a străzii pe cealaltă, dând fuga de la o vitrină la alta.

— Dora avea dreptate în legătură cu târgurile de vechituri din Olanda, știi ceva? întrebă ea.

— Sigur, răspunse Marcus părând amuzat, de parcă ar fi vorbit cu un copil mic – însă lui Jo îi plăcea.

— Am început să repar tot felul de mărunțișuri de design interior pentru prăvălia Mirandei...

— Știu.

— ...și dac-aș reuși să găsesc ceva obiecte pentru mine cât sunt aici, n-ar fi așa o pierdere de vreme.

— Pierdere de vreme?

Ochii i se încrețiră la colțuri când o privi de sus. Jo îi zâmbi un pic trist.

— A părut nepoliticos? N-am vrut, dar știi ce vreau să zic.

— Ai vrut să zici că te-ar plictisi de moarte să te plimbi prin Olanda cu mine.

Jo își mușcă buzele ca să-și înăbușe zâmbetul.

— A, nu, aș putea să-mi găsesc cuvintele, dar n-ar fi politicos. La urma urmei, ești Sfântul Marcus al Barjei, izvor al tuturor cunoștințelor din acest domeniu.

Marcus râse încântat și Jo își dădu seama că nu mulți îl tachinau. Bărbații erau prea fascinați de talentele lui marinărești, iar femeile probabil că

voiau prea mult să-i atragă atenția asupra lor. Ce minunat că ea era mai presus de așa ceva!

Însă mulțumirea ei nu rezistă prea mult.

— Te asigur că am și alte talente.

Avea un chip perfect serios ; nu dădea nici un semn că o tachinează, însă ea știa că asta făcea și nu putea, în acel moment, să-i răspundă. Privi cercetător un ceainic electric absolut banal care se trezise într-o colecție eclectică de radiouri vechi și se rugase să nu-și fi pierdut mințile.

Cu câteva săptămâni în urmă, ar fi ieșit fără probleme în oraș și la masă cu un bărbat pe care nu prea îl cunoștea. Bineînțeles că la început ar fi fost timidă, însă ar fi trăncănit împreună până când ea i-ar fi descoperit obsesiile și s-ar fi concentrat să fie un ascultător bun. La urma urmei, era adultă acum, își rafinase abilitățile sociale prin ani întregi de experiență în ce privea capacitatea de a-i face pe oameni să se relaxeze și să se simtă fericiți. Așa că n-ar trebui să fie altfel cu el.

— Ei, unde-i restaurantul ăsta ? întrebă ea, plănuiind să-l descoasă de cum ajungeau.

Atunci nu-i rămânea decât să dea din cap și să mormăie tot restul serii. Floare la ureche.

Restaurantul era în zona veche a orașului, într-una din clădirile înguste, înclinate și pe jumătate prăbușite pe care le admirase Jo atâta. Afară era o bancă pe care stătea un manechin îmbrăcat în băbuță. Numele însemna „Bucătăria bunicii“, îi spuse Marcus. Intrară.

Una din nenumăratele bucurii ale Olandei era că toată lumea vorbea engleza, se gândi Jo, jenându-se de propria incapacitate de a rosti până și cea mai simplă frază în olandeză. Fură conduși la masă de către o tânără frumoasă, în blugi mulați și cu un șorț minuscul. O frântură din Jo oftă de invidie.

Își primiră meniurile și le studiară.

— Parcă ar fi un careu de Sudoku, nu ? zise Jo. Dacă încerci să te prinzi cam ce-ar însemna fiecare

fel. Bineînțeles că fata aia fermecătoare o să ne zică, însă e destul de distractiv să încerci să cauți o logică.

— Cred că deserturile sunt mai ușor de descifrat decât felurile principale, zise Marcus după câteva clipe. E util că, din întâmplare, știu că la înghețată și la sosul de ciocolată li se zice aici Dame Blanche.

Jo citi descrierea.

— A, da, te prinzi, mai ales dacă știi deja ce e. Ridică privirea și-i zâmbi. Ce crezi că e un *slag*?

— Frișcă.

— Știu că nu-ți face deloc bine, dar îmi place la nebunie să pun frișcă pe înghețată, oftă Jo, să văd cum se întărește când dă de rece. E un desert din ăla despre care se zice c-ar fi mai ceva decât sexul.

Hopa! Coborâse garda o clipă și iar zisese o prostie. Încercă să dreagă lucrurile.

— Și să știi că nu-mi place deloc expresia, ție? Adică poate că preferi o ciocolată la ora patru după-masa, însă peste câteva ore... ei bine, nu mi-ar sta gândul la ciocolată.

O inundă un val colorat ca marea de neoprit ce inunda Țările de Jos. De n-ar fi știut prea bine ce anume îl provocase, ar fi crezut că avea într-adevăr un bufeu.

— Mă bucur foarte mult să aud așa ceva.

Jo emise un fel de cârâit și se întinse după apă.

— Pardon, n-ar fi trebuit să zic una ca asta. Acum te simți penibil, zise el.

Jo goli paharul.

— Ar fi fost mai bine dacă nu aduceai în discuție deloc subiectul sexului, așa că trebuie să-ți asumi partea ta de responsabilitate.

Jo înghiți în sec și se adună.

— De fapt, n-am adus în discuție nimic. Eu vorbeam despre deserturi.

— Odată ce cuvântul e azvârlit în arenă, ca să zic așa, e destul de greu să-l mai scoți.

— Asta am descoperit și eu, oftă ea.

Marcus ridică o sprânceană și își lăsă din nou privirea în meniu, fără să spună nimic.

O frântură de căldură pâlpâi undeva în plexul solar al lui Jo. Nu avea un radar prea bun când venea vorba de bărbați – era tare prostuță ca să se prindă dacă cineva îi făcea curte, însă până și ea simțea că în spatele felului în care flirta cu ea se ascundea ceva.

Marcus ridică privirea și se uită în ochii ei minute în șir, apoi spuse :

— Ce-ai vrea să mănânci ?

Jo simți iminența unui hohot de râs, pe care îl exterioriză doar un pic. Mai studie o dată meniul.

Patroana apăru lângă ei.

— Salut, prieteni, spuse fata în engleză, cu un accent fermecător. V-ați decis ? Să vă explic meniul ? Sau să vă spun ce specialități avem în seara asta ? Sparanghel olandez proaspăt cu șuncă și ouă. Foarte tradițional.

— Sună minunat, zise Jo, ușurată că scăpase de alegere.

— Și pentru mine la fel, zise Marcus, și se poate să ne aduceți lista de vinuri ?

Alcool – de-asta avea ea nevoie – o doză de „curaj olandez“, evident. O amuză propriul joc de cuvinte, relaxându-se destul cât să arunce o privire în jur. Încăperea era decolorată ca un soi de reproducere a unei bucătării olandeze de pe vremuri. Erau o polițioară cu cărți de bucate, un difuzor vechi, o râșniță de cafea cu o răzătoare pe ea. Pe alt perete, tablourile erau pictate direct pe el și pretutindeni erau obiecte simple și casnice cu rol decorativ și nostim. Deasupra scărilor ce duceau la încăperea de la etaj se afla un suport cu lenjerie de corp ce părea foarte autentică.

Surprinzător, Jo nu simțea nevoia să facă conversație. Stătea doar, întrebându-se dacă interpretase ea greșit semnalele pe care el părea să le emită. Oare chiar încerca să o seducă ? Spera să aducă repede vinul după ce comandau.

Marcus își scoase ochelarii de citit, ca să examineze lista atunci când le-a fost adusă. Jo, care mai că nu

îndrăznise să-i arunce vreo privire în ultimele minute, nu putu să nu observe că bărbații cu ochelari i se păruseră întotdeauna foarte sexy. Și lui Karen i se păreau și discutaseră fenomenul. Fiica ei, da, era o preocupare bună – Karen putea s-o păzească de buclucuri chiar și când nu era de față.

Proprietara reveni și Marcus îi murmură ceva.

— Am comandat o sticlă de Rioja bun, zise el. Cred că ne trebuie ceva solid.

Deși mare parte din ea era de acord că avea neapărat nevoie de ceva solid, o altă parte intră în panică – el de ce-avea nevoie de ceva solid? Las-o baltă, Jo, își porunci ea, scoate-ți din cap vorbele lui stupide, și-așa mai degrabă o să le interpretezi greșit. Probabil încerca s-o facă să se relaxeze.

Marcus începu procesul de degustare a vinului. Nu avea o manieră atât de snoabă, observă Jo bucuroasă, dacă era să ia în considerare cât mai strâmba din nas când venea vorba de vinul ei. Amintindu-și această veche ranchiună, se simți ceva mai întărită, așa că îndrăzni să ridice privirea când el închină paharul.

— Pentru ce închinăm? întrebă el.

— O, pentru prieteni absenți și pentru sosirea în siguranță la destinație – și pentru întoarcerea în siguranță.

Ei, asta n-a fost greu. Vinul era ușor și delicios. Poate e ceva adevăr în toată abureala aia despre vinuri, la urma urmei, își zise ea.

— Și pentru tine, pentru că ești tu însăși, zise Marcus și bău, fără să o scape din ochi.

Jo își dori să aibă îndrăzneala de a-și scoate jacheta, însă niciodată nu-i plăcuse cum arată brațele ei. Își depuse cu grijă paharul printre tacâmuri și farfurii.

— Joanna, zise Marcus părănd serios. Cred că se poate să te fi speriat adineauri.

— Mhm. Păi, un pic, presupun, bâiguie ea.

— Habar n-ai ce simt pentru tine, nu?

— Nu! Adică, dincolo de faptul că mă consideri o veche prietenă cu care ai traversat marea.

— Nu te consider deloc așa ceva, zise el răsufându-se adânc. Doar partea cu traversatul mării e adevărată.

— Atunci...? zise ea foarte ezitant.

Marcus înghiți în sec, își rearanjă tacâmurile, se scărpină pe nas și zise:

— De fapt, cred că m-am îndrăgostit de tine când te-am întâlnit, în pubul ăla, cu ani în urmă. Erai deja cu Philip.

— A.

Imediat îi veni amintirea în cap. Oare l-ar fi părăsit pe Philip pentru Marcus, dacă acesta ar fi făcut vreo mișcare? Nu era sigură, însă se temea că n-ar fi avut destulă încredere în sine.

— Da. Aveam prea multe scrupule ca să fac ceva. Poate așa fi făcut până la urmă, însă v-ați logodit, așa că s-a zis cu asta. Am plecat.

— Da, zise ea într-un târziu.

— Ce vreau să spun... Marcus ezită, apoi zise dintr-odată: Mai ești cu Philip? Emoțional, adică. Mai ții încă la el?

Marcus era foarte direct și trebuia să-l respecte, însă tot i se părea tulburător.

— Nu... În fine, nu vreau să i se întâmple nimic rău, vreau să fie fericit – drăguț din partea mea, dată fiind situația –, însă nu-l mai iubesc în felul ăla.

Marcus scoase un oftat adânc.

— Ah! Nici nu pot să-ți zic cât de ușurat sunt să aud asta.

— Dar tu și Carole?

— Cred că o să treacă veselă la următorul bărbat care o să-i ofere un cămin ca lumea, zise el zâmbind. Am senzația că mi-am pierdut interesul pentru Carole de cum te-am revăzut.

— Serios?

— A, da. Când te-am văzut mi-am amintit ce femeie atrăgătoare ești. Mi-am dat seama că te-am păstrat undeva în subconștient ani de zile, însă uneori, când te întâlnești iar cu anumiți oameni, totul s-a schimbat și nu mai știi ce-ai văzut la ei pe

vremuri. În cazul tău, toate vechile sentimente s-au năpustit ca un val.

— A?

Era un sunet ca un chițait. Chiar era sincer? La urma urmei, era cam fustangiu și se putea să caute numai o schimbare temporară, ca apoi să revină la femeile mai tinere. Poate era o provocare pentru el. Apoi Jo își spusese să nu mai fie atât de cinică.

— Da, continuă el, zâmbindu-i cu căldură. Ești la fel de sexy și de fermecătoare ca întotdeauna, numai că acum ești înțeleaptă, și bună, și iubitoare.

— Da?

Jo bău din vin, sperând să o ajute cu problema chițaitului. Marcus era foarte seducător.

— O, da, zise el încuviințând din cap.

Jo începu să zâmbească și, cu toate că încercă să se abțină, își dădu seama că voia să-i zâmbească în continuare, și încă foarte mult.

— Mamă, ce cald îmi e!

— Scoate-ți jacheta.

Îi dădu la o parte jacheta de pe un umăr, iar restul căzu în consecință.

— Îmi urăsc brațele, murmură ea în timp ce o agăța de spătarul scaunului.

— Mie îmi plac la nebunie brațele tale! spuse Marcus surprins, ca și cum ar fi fost o ciudățenie să le urască cineva.

Își plimbă degetele în susul unuia, de parcă nu se putea abține, apoi își puse apăsător mâinile în poală.

— Și n-ai ghicit ce simțeam – ce simt pentru tine?

— De unde să ghicesc? răspunse Jo clătinând din cap.

— Nu te-ai întrebat de ce am făcut atâtea eforturi să te conving să nu te temi, de ce am insistat atâta să vii în călătorie și toate astea?

— Am crezut doar că ești de treabă – cel puțin, când mi-ai alungat teama. Se încruntă. Atunci de ce ai venit cu Carole?

— Pentru că, atunci când m-a întrebat dacă poate să vină, credeam că ai dat bir cu fugiții. Eram furios — pe tine — pe mine, că fusesem așa un dobitoc, pe toată lumea. Și cred că n-aveam încredere în ce simțeam, dacă e să fiu sincer, adăugă el un pic întristat.

— Sper că n-a regretat c-a venit.

Deci o invitase pe Carole de ciudă, cum ar veni. Mă rog, nu putea să i-o ia în nume de rău.

— Nu prea cred. O să-și dea seama că această călătorie a fost catalizatorul necesar să se descotorosească de mine și o să se bucure.

— Te-ai fi descotorosit tu de ea, dacă nu ți-ar fi dat ea papucii mai întâi?

Marcus ezită înainte să răspundă.

— Înțeleg de ce mă întreb și, da, m-aș fi descotorosit de ea, dacă trebuia. Aș fi făcut-o astfel încât să creadă că a fost ideea ei. Dintr-odată rânji spăsit. E o tehnică pe care am perfecționat-o de-a lungul anilor.

Jo râse pe îndeaproape.

— Sunt sigură că ți-ai cultivat multe tehnici de-a lungul anilor.

Marcus încuviință, încă melancolic.

— Povestește-mi despre fiica ta.

— Și asta e una dintre ele? Schimbarea subiectului și alegerea unuia mai sigur?

— Absolut.

— Bine, treacă de la mine. Își îngădui o vreme să detalieze unul dintre subiectele ei preferate, apoi spuse: Acum e rândul tău.

Marcus râse încet.

— Eu n-am nici o fiică, nici un copil, de fapt, dacă veni vorba — cel puțin, din câte știi. N-am pretins niciodată c-aș fi vreun sfânt, adăugă el observând că Jo ridicase din sprânceană. Tu clar o iubești foarte mult pe Karen.

— A, da. Mai mult decât orice sau oricine pe lume. Chiar și pe vremea când îl iubeam pe Philip aș fi zis la fel.

— Și sigur nu-l mai iubești pe Philip?

Jo încuviință, mai sigură decât fusese vreodată de când o părăsise.

— E destul de greu să te convingi să nu mai iubești pe cineva, însă când a plecat, am murit puțin. Dragostea mea pentru el s-a cam veștejit, fără sângele care s-o împospăteze. Se uită la el melancolic. Vorbesc aiurea. Am băut prea mult, probabil.

— N-ai băut destul pentru așa ceva.

Îi umplu paharul și Jo se gândi brusc că poate încerca s-o îmbete și să profite de starea ei ca să-și satisfacă poftel infame. Apoi își dădu seama că și ea și-ar fi satisfăcut poftel infame. Bău cu prudență.

— N-o să las niciodată să ți se întâmple nimic rău, Joanna. Îți dau cuvântul meu, spuse el.

Oricât de emoționantă ar fi fost declarația lui, Jo n-o întâmpină cu veselie neîntinată. Tocmai ce începuse s-o încânte perspectiva de-a se lăsa sedusă de un bărbat foarte, foarte atrăgător, că acesta își luase un aer nemaipomenit de nobil cu ea. Tipic! Probabil a sedus sute de femei, ce l-a făcut să renunțe tocmai acum? Oricum, cu puțin noroc, n-o să considere că e chiar așa de rău s-o ademenească în patul său.

Mâncarea sosi tocmai la timp ca să nu trebuiască să spună nimic semnificativ.

— Dumnezeuule, e destulă mâncare pentru o armată! exclamă Jo.

— Aproape destulă ca să îndopi cu ea o barjă plină de mateloți flămânzi, încuviință Marcus.

Jo râse. Chiar îi plăcea compania lui. Zicea el lucruri tulburătoare din când în când, însă nu intra în detalii și nici nu insista să primească răspuns. Pentru prima dată de foarte mult timp, se bucura de compania unui bărbat care, simțea ea, chiar voia să fie cu ea – cel puțin în seara aceea.

Când farfuriile le-au fost luate în sfârșit din față, Marcus inspectă deserturile din meniu.

— Vrei desert?

— Cam da, oftă Jo. Însă sunt atât de sătulă, că nici nu pot să mă mișc.

— Facem pe din două, atunci. Să luăm *slag*?

— Absolut, râse Jo.

— Apoi bem un brandy. Rar se întâmplă în viață să nu ai nimic de făcut când te trezești dimineața.

— Păi, cei de la șantier n-or să vrea să mute barja în bazin de cum se luminează?

— Nu cred că au de gând s-o bage în bazin până pe la zece, așa că nu-i chiar rău. Șantierul ăsta n-are nici o problemă să permită familiilor să locuiască la bord pe timpul reparațiilor, dar e mai bine să nu fii de față în timp ce lucrează.

— Asta înseamnă că trebuie să rătăcim pe străzi până la căderea serii?

— Deloc. O să închiriem o mașină și o să dăm o tură prin Olanda, o să mergem la Amsterdam, Delft, toate atracțiile turistice și nonturistice.

— Poate dăm de un tâtg de vechituri?

— Sigur. Poți să-ți faci plinul cu cioburi de porțelan, să le recondiționezi și să le vinzi cu un profit imens.

— Și să câștig o avere. Ce-și poate dori mai mult o fată?

— Îmi mai vin în cap vreo două chestii pe care și le poate dori o fată.

Ea îi făcu cu ochiul sprintărară.

— Cred că niște înghețată și niște sos de ciocolată ar putea fi de-ajuns pentru moment.

Îi plăcea să flirteze pe față cu el.

Sosul a fost adus într-un vas separat, ca și frișca. Chiar și fără conotațiile pe care i le dădea acum Jo, ar fi părut de-a dreptul divin. Marcus luă o lingură și o umplu cu o combinație de înghețată, sos și frișcă, apoi o apropie de gura lui Jo.

— Gura mare.

Jo se conformă chicotind.

— Absolut mortală, zise ea.

— Dar nu bate sexul?

— Depinde de sex.

Nu fusese serioasă, însă chiar ținea minte că uneori – destul de des – își menținuse mintea ocupată

întocmind liste de cumpărături și plănuiind cum să îngrijească grădina în timp ce Philip făcea dragoste cu ea.

Marcus măncă și el o lingură.

— Mamă! Chiar e un standard foarte ridicat.

Jo sorbi din brandy-ul care apăruse pe neobservate lângă cotul ei.

— Nu compar performanțele. Nu-ți face griji.

Apoi își dădu seama că, la un moment dat de-a lungul serii, se hotărâse, dacă se ivea ocazia, dacă el voia, să-și lase deoparte anii lungi de condiționare, de chibzuință, de prevedere și să se culce cu el, indiferent de consecințe. Asta o zgudui. Probabil că șocul i se citea pe chip, căci el râse.

— Nu te îngrijora, n-o să te strâng cu ușa, ci doar la pieptul meu vânjos.

Acum Jo chiar începu să chicotească, acceptând încă o lingură de desert.

— Mai bine că nu cunoaștem pe nimeni aici. Închipuie-ți ce scandal, o doamnă burgheză, respectabilă, de vârstă mijlocie, să ia masa cu un...

Se întrerupse pentru a găsi o descriere corespunzătoare.

— Un destrăbălat burghez de vârstă mijlocie?

— Mhm, da, se potrivește.

— Dar cum nu cunoaștem pe nimeni, termină-ți băutura, e timpul să mergem acasă.

Capitolul 22

Nici nu le trecea prin cap să meargă pe jos. S-a găsit un taxi care i-a purtat în goană până la chei. Se ținură de mână în întuneric și Jo se simți mai tânără și mai amețită ca oricând – chiar și când era oficial tânără și amețită. Își dădu seama că se cherselise când se dădu jos clătinându-se nițel, în timp ce Marcus îi plătea taximetrului. „O să regreți mâine-diminează, își zise ea ferm. Bea o groază de apă, altfel o să te simți oribil.“ Însă știa că apa n-avea cum să abată o mahmureală mult mai rea, posibil permanentă, ca urmare a acțiunilor sale. Nu-i păsa – știa că promisiunile prezentului erau prea frumoase ca să le întoarcă spatele, oricât ar fi regretat ulterior.

Marcus veni lângă ea și o luă zdravăn de mână, conducând-o pe mica distanță până la barjă cu un aer hotărât, care lui Jo i se părea acum irezistibil. Mai s-o ridice la bord în brațele sale ; dintr-odată se treziră în bezna din timonerie. Acum e-acum. Jo trebuia să-și exprime voința.

— Marcus?

— Ce?

Jo trase aer în piept, pregătindu-se să spună nici ea nu știa ce – un apropiu că voia să o seducă, că n-avea de gând doar să-i mulțumească pentru o seară fermecătoare.

Apoi Marcus ușură mult situația sărutând-o. Simți că-i strivește buzele sub apăsarea gurii lui. Nu mai

fusese sărutată așa de ani și ani – acesta a fost ultimul ei gând coerent. Se legănă în brațele lui, simțind că i se învâрте capul, sub acțiunea sărutului și a brandy-ului în egală măsură. Își vârî degetele în părul lui, iar el o strivi cu patimă, de uită și să respire. Buzele se despărțiră cu greu, gâfâind de dorință și lipsă de oxigen.

— Dumnezeuule, săruți ca la carte, murmură ea zâmbind.

— Talentele mele nu se opresc aici, râse el.

— Numai gura-i de tine! Hai jos să faci dovada!

Ideea de a se dezbrăca în fața unui bărbat care nu-i era soț o îngrozise întotdeauna, dar acum nici măcar nu se gândi la asta. Își smulseră hainele pe măsură ce se interpuneau în calea mâinilor lor iscoditoare. Când în sfârșit reuși să-i scoată toate hainele, el oftă din greu încercuind-o cu brațele sale, mângâindu-i rotunjimea taliei.

— Nici nu pot să-ți zic de cât timp îmi doresc să fac asta.

Jo nu răspunse. Se simțea pe deplin dorită și dorea la rândul ei. Îl dorea în acea clipă mai mult decât orice altceva din viața ei. Îi smulse cămașa din pantaloni și se repezi la cureaua lui ca o tigroaică asupra prăzii.

— Trebuie să-ți zic ceva...

— Nu acuma, spuse ea răgușit și se azvârli pe pat. Într-o clipită era lângă ea.

Mai târziu el aduse două pahare cu apă și realitatea reveni pe nesimțite în conștiința lui Jo.

— N-am mai făcut niciodată așa ceva, spuse ea.

— Îmi place să cred că imprim o anumită doză de originalitate în activitățile mele amoroase.

— Ce lăudăros ești! chicoti ea. Nu la asta m-am referit. Vreau să spun că nu m-am mai culcat niciodată cu un bărbat cu care nu sunt căsătorită.

El trase așternutul, care se prinsese între ei, astfel încât pielea li se atingea.

— Cum așa? Nici un act indiscret în atâta amar de timp?

Jo medită.

— A avut loc un act indiscret, dar nu s-a ajuns prea departe.

— De ce?

— Pe atunci eram demodată și, din câte s-a văzut, bătută în cap, pentru că eu chiar credeam în jurămintele căsătoriei.

— Tehnic, presupun că încă ești, dar nu te simți căsătorită?

— Nu. Din câte judec eu, dacă jurămintele au fost călcate, așa rămân, nu contează care o face. De ce nu te-ai însurat niciodată, Marcus?

— Ei, păi, am fost întotdeauna un mare crai.

— Nu știam că ai fost vârat în politica familiei regale.

Marcus o strânse de umeri, apoi o sărută pe unul din ei.

— Nu știam că poți fi atât de neserioasă.

— Sunt într-o dispoziție neserioasă momentan. Și foarte... relaxată.

— Cred că mai potrivit ar fi „satisfăcută“.

— Nu, zău? făcu Jo căscând zdravăn. Știu doar că e foarte plăcut, însă mi-e somn.

— Culcă-te. Continuăm conversația mâine-dimineață.

Jo deschise gura ca să spună „Te iubesc“ așa cum făcuse cu bărbatul ei în atâția ani iluzorii de căsnicie. Reuși cumva să se oprească. Era sigură că putea să-l iubească pe Marcus, însă avea destul bun-simț să-și dea seama că simțea mai degrabă dorință decât dragoste și, oricum, era mult prea devreme să-i spună așa ceva.

— Noapte bună, vise plăcute, purecii să te sărute, zise ea până la urmă.

— Joanna!

Chicoti și închise ochii. Problema era că, deși se simțea un pic neserioasă, știa prea bine că a doua zi numai asta n-o să simtă.

Patul dublu din cabina de la pupa barjei avea mărimea tradițională, adică redusă, după cum prea bine știa Jo. Nu se putea să doarmă fără să li se atingă membrele, iar dacă Marcus nimerea în vreo parte mai sensibilă a corpului ei în timp ce își schimbau poziția, ei bine, lucrurile evoluau firesc din acel punct. Nu prea au dormit. Pe la șapte a doua zi, Marcus se trezi să facă ceai. Jo îl urmă, să se uite rapid în oglindă. Lumina zilei putea face ravagii asupra trupului unei femei mai în vârstă, gândi ea și se pregăti sufletește pentru tot ce era mai rău.

De fapt, își dădu ea seama, n-arăta așa de rău. Rămășițele de machiaj erau plasate strategic, doar sub ochi, și nu i se întinseseră pe toată fața. Părul îi era răvășit, însă nu turtit, iar pielea îi arăta relaxată și absolut înfloritoare. În timp ce se examina, își aminti că citise undeva că sexul are efecte benefice asupra tenului, iar acum vedea și ea asta.

Se vârî înapoi în pat, trăgându-și plapuma peste sâni, ca în filme.

— Poate ar fi bine să-mi pun la loc sutienul de firmă? se întrebă. Așa parc-o să fiu în *Totul despre sex*. Doar că sutienul meu nu e de fițe și chestia asta ar arăta stupid chiar și pe ele.

Spera că Marcus n-o auzise vorbind singură când apăru peste o clipă cu ceaiul.

— Am primit un mesaj, zise el întinzându-i o cană și urcându-se în pat. Își trăsese pantalonii ca să se ducă prin timonerie, dar nu și-i scoase acum.

— Ei?

— De la Michael.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea neliniștită. Mai poate să vină să te ajute să duci barja acasă, nu?

— A, da, nu-i problemă. Nu, a primit un mesaj de la Karen, zise el sorbind din ceai.

— Cine, Karen fiică-mea ? Întrebă Jo ridicându-se imediat în capul oaselor, atentă.

— Mai e vreo Karen în regatul Joannei ?

N-ar fi glumit dacă era vreo problemă, deși avea un aer visător.

— Ce-a zis ? E bine, nu ?

— A, da, dar e în Anglia. Are un pic de timp liber. Însă nu e sigură până când.

— Doamne ! Și eu sunt în Olanda ! Tipic.

Marcus făcu o pauză, apoi continuă pe un ton egal :

— Da, dar e un tren până la aeroport în vreo două ore. Sau poți să iei taxiul. Poate așa ar fi cel mai bine.

Cât timp se fâțâia de colo-colo pregătindu-se să plece în grabă, se întrebă dacă Marcus nu cumva voia să scape de ea. Oare se simțea ușurat că nu trebuia să-și petreacă restul timpului împreună în Olanda ? Sau măcar restul zilei ! Poate se simțea recunoscător că i se oferea șansa să o alunge din pat a doua zi dimineața fără să aibă parte de muștrări din partea ei ?

Nu părea să se bucure că ea pleacă, însă, pe de altă parte, nici nu o implora să rămână. Poate că fusese doar o provocare pentru el, iar acum revenea la tipul de femeie pe care îl frecventa de obicei. Însă păruse chiar serios.

Și-a tot pus întrebări în tren, în drum spre aeroport. Se simțea aeriană după atâta amor și se alătură unui cuplu care zbura tot în Anglia, ca să nu se zăpăcească și să se piardă pe durata numeroaselor procese pe care le antrena imbarcarea la bordul unui avion. Tânjea s-o vadă pe Karen, însă în același timp tânjea să rămână cu Marcus. Dacă i s-ar fi dat de ales, oare ce-ar fi decis ea ? Era mai degrabă mamă sau iubită ? Problema era că, fie și dacă era mai degrabă iubită, n-avea cum să-i spună lui Karen că nu putea veni acasă pentru că se drăgălea cu un bărbat care nu era tatăl ei. Măcar dacă fiica ei ar fi avut planuri mai clare, ar fi putut să discute pe îndelete chestiunea cu Marcus.

Adormi în avion, trezindu-se din când în când ca să vadă unde erau. Când se învârteau prin aer așteptând intervalul indicat pentru aterizare, se bucură, căci asta însemna că putea să doarmă mai mult. Când trebuiră să străbată o pistă foarte lungă după aterizare, iar se bucură. Și când chiar se văzu silită să se trezească și să se dea jos din avion și să scoată geanta de umăr a lui Marcus din compartimentul de deasupra scaunelor, își dădu seama că revenise cu picioarele pe pământ din mai multe puncte de vedere.

Marcus sugerase, poate, că tânjise după ea ani întregi, însă acum că se culcase cu ea, era aproape sigur că își va dori să se întoarcă la Carole cea suplă, cu membre mlădioase și abonament la *pilates* sau la o femeie care semăna leit cu ea. Era un bărbat foarte sexy. Putea avea orice femeie i se năzărea. O noapte petrecută în brațele ei și între coapsele ei prea consistente n-o să-l lege de ea. Jo oftă târșându-și picioarele în coada de la pașapoarte. Nu conta, își trăise marea pasiune, cea mai minunată noapte de dragoste imaginabilă, și niciodată n-o să-și îngăduie s-o regrete.

Dora stătea întinsă pe iarbă cu ochii închiși. Glezna fi era imobilizată în hamul rucsacului. Tom și majoritatea amicilor lui erau ceva mai încolo, ascultând formația preferată, Eskimo Rolling. Toți erau la bustul gol. Nu se uita la Tom, însă acum știa foarte clar cum arăta pieptul lui dezbrăcat, și acea informație îi spulbera concentrarea.

— Ei, și de ce nu ești cu Tom? întrebă Lizzie.

Stătea în capul oaselor, bronzându-se pe spate. Își dezlegase bretelele maioului și își ținea partea din față lipită de piept cu mâna. Deși în apropiere era un grup de oameni goi pușcă, nimeni nu simțea nevoia să li se alăture.

— Pentru că suntem amici! E greu să schimbăm lucrurile, nu crezi?

Problema era, își dădea ea seama, că, fiind cu John atât de mult timp, el fiind primul ei prieten și tot, n-avusese când să acumuleze experiența întâlnirilor și diversilor iubiți pe care o avuseseră alte fete.

— Dar îți place de el, nu?

Dora deschise un ochi și se uită de probă la spatele solid și neted al lui Tom, care se îngusta treptat și satisfăcător până la blugi.

— Nu știu. Presupun că da.

— Eu aș fi cu el uite-așa, dacă n-ar fi ca și frate-meu! Toate fetele erau în limbă după el la colegiu.

— Ăă... a avut iubite la colegiu?

Dora se simțea într-adevăr cam trădătoare că îl vorbea pe Tom pe la spate, însă era o ocazie propice să afle lucruri despre el, și Lizzie era, evident, o amicică bună. N-ar spune nimic urât.

— A, da, o groază. A reușit să rămână prieten cu ele, însă, ceea ce mi se pare mișto.

— Bun.

— Ei, și cum v-ați întâlnit?

Dorei i-ar cam fi plăcut să adoarmă. Simțea că nu prea o să aibă parte de somn mai încolo, când or să se bage toți în cortul de patru persoane. În noaptea aia urma să adăpostească și două fete, pe lângă patru băieți.

— Prin intermediul barjei, presupun. Voiam să spun că la serviciu, dar el mi-a făcut rost de slujba aia.

Sporovăiră în continuare, făcând schimb de informații de rutină și descoperind că au mai multe în comun decât se așteptase Dora. Amândouă aveau mame prăpăstioase.

— Însă mama lui Tom e tare, zise Lizzie. Țin minte c-am sosit o întreagă trupă la ea acasă peste noapte – ne întorceam din nu știu ce călătorie și se stricase mașina. S-a purtat grozav. Maică-mea ar fi luat-o razna. Ei, și unde mergi după festival? La serviciu sau la barjă?

— La barjă, presupun. Când se gândi la barjă și la cabina ei, își aminti că nu are sac de dormit. Probabil ar trebui să cumpăr o pătură sau ceva, continuă ea. Nu mi-am adus sac de dormit pentru că n-aveam așa ceva pe barjă.

— Mi-ar plăcea s-o văd cândva.

— Păi, poate poți să te întorci cu noi. Nu poate să vină toată lumea, totuși. S-ar putea să fie prea de tot pentru Jo. Doamne, oare ce mai face?

— Vrei să vin cu tine să-ți iei pătură? Îmi plac mult Eskies, dar mi-ar prinde bine o pauză.

I se părea mai puțin intimidant acum să meargă prin standuri și Dora își dădu seama că se relaxase și se integrase în atmosfera festivalului, nu mai era fata nervoasă și cocoloșită de la început.

— Și cu ce te ocupi acum, Lizzie? întrebă Dora când se întorceau la cort.

— Pun bani deoparte ca să călătoresc.

— A, ca Tom!

Lizzie râse cu tristețe.

— Da, numai că el chiar pleacă prin lume. Eu o să stau la rude în Australia!

Dora îi ajuta să demonteze cortul, când îi sună mobilul. Îl pescui din buzunar. Era Karen. Scoase un țipăt, mai să scape telefonul pe jos.

— Nu-mi vine să cred că ești tu! Unde ești?

— Acasă. La ai mei. Mama e aici, dar, Do, trebuie neapărat să te întorci cât de repede poți. Nu stau multă vreme.

— Cât stai?

— Nu știu. Am venit cu un tablou de la serviciu. Trebuie restaurat. Nu știm cât o să ia și trebuie să mă întorc de cum termină cu el, așa că tre' să te văd.

— Doamne. Tre' să vorbesc cu Tom. Ce mișto! De-abia aștept să te văd!

— Și eu. A, maică-mea vrea să vorbească cu tine.

— Jo? Ce grozav că a venit Karen acasă.

— Știu. Ar fi minunat să poți s-o vezi și tu. Crezi că Tom vrea să se întoarcă la barjă? Nu prea are

sens, o să fie în bazin o vreme și nu se poate locui în ea momentan.

— Marcus e încă acolo?

— A, da, însă nu e așa de problematic, dacă e o singură persoană.

Dorei îi stătea pe limbă să întrebe dacă Marcus fusese problematic și cum se înțeleseseră, însă nu i se părea momentul potrivit.

— O să vorbesc cu Tom. Chestia e că, dacă nu mă întorc la barjă, unde mă duc?

— Vorbește cu Tom. Dacă nu există altă posibilitate, poți să vii încoace. Karen mă întreabă ceva. A, și a venit Philip.

Tom își relaxă umerii după ce smulsese din pământ un cârlig mai încăpățânat. Dora încercă să-i ignore pieptul, bine definit fără a fi prea dezvoltat. Îi transmise mesajul lui Karen.

— Nici o problemă, mergem la ai mei.

— Dar nici nu mă cunosc! protestă Dora.

— Părinții lui Tom sunt foarte OK, zise Lizzie. Le-ar plăcea să stai la ei. Și mama ta nu pleacă oricum, Tom?

— La drumeție în Peru, zise el încuviințând.

— Dar tatăl tău? N-o să aibă chef de musafiri, dacă mama ta e plecată! insistă Dora.

— N-o să-l deranjeze! O să-i placă la nebunie de tine. E un tip relaxat. Ei, am scos toate cârligele?

Dora chiar l-a pus pe Tom să-i sune pe ai lui și să-i întrebe dacă poate să stea la ei și, cu toate că părea că el le spunea lor că poate, decise să nu-și mai facă griji. Părinții săi, o asigură Tom, erau încântați că venea acasă o vreme, „deși maică-mea o să plece la scurt timp după ce ajungem noi“.

Au dormit mai tot drumul înapoi, în tren spre aeroport, în avion și în tren după ce au aterizat. Cum nu prea dormiseră deloc pe timpul festivalului, și-au dat seama că nu rezistau pur și simplu. Când s-au urcat într-un taxi la gară își reveniseră în sfârșit și se simțeau iarăși oameni. Dora trebuia să recunoască totuși că se ditraseră foarte bine.

Părinții lui Tom stăteau în prag așteptându-i. Tatăl lui Tom semăna extrem de mult cu Tom, doar că avea părul cărunt, iar mama lui părea mai puțin vanitoasă decât mama ei. Avea păr grizonant, zburlit, era foarte bronzată și purta o fustă și sandale hipioate și un tricou polo.

— Au auzit taxiul, spuse Tom.

O conduse pe aleea din grădină, spre casa drăguță din anii '30, cu două frontoane, într-un stil pe care Dora îl auzise descris cu dezgust drept „tudorelisabetan“, însă care îi plăcuse întotdeauna datorită ferestrelor cu forme bizare și a ochiurilor de geam în formă de romb.

— Bună, mamă, bună, tată, zise Tom azvârlindu-și gențile și îmbrățișându-i pe amândoi. Ea e Dora.

— Bine-ai venit, Dora! zise tatăl lui Tom luându-i mâna.

— Intră, spuse mama lui Tom, care o sărută cam distrată. Vrei la toaletă? Sau să-ți arăt camera mai întâi? Uite cum facem, îți arăt unde e toaleta și poți să ni te alături când ești gata. Eu, una, întotdeauna am nevoie să mă curăț ca lumea după o călătorie.

Dora îi mulțumi, întrebându-se dacă era atât de evident că nu mai făcuse duș de câteva zile. Nu voia să-i rețină de la ceai sau ce era, însă nu putea să piardă ocazia de a scoate un strat de jeg de pe ea. N-o să-i deranjeze dacă se întorcea la parter cu părul ud, era sigură.

Când coborî îi găsi pe Tom și pe tatăl lui în salon. Ușile de sticlă erau deschise și un vânticel blând purta înăuntru un parfum de iasomie.

— Și mama o taie mâine? zicea Tom. Bine că ne-am întors azi, altfel am fi ratat-o.

— E plecată doar trei săptămâni, zise tatăl lui Tom.

— A, da, spuse mama lui, intrând în cameră cu o tavă. Ceai, Dora? Apropo, eu sunt Myra. Tom nu face niciodată prezentările ca lumea. El e Brian.

— Voiam s-o servesc cu un pahar de vin, spuse Brian.

— Se poate amândouă? întrebă Dora. Pare o viață de om, de când n-am mai băut un ceai ca lumea.

- Desigur, spuse Myra punând o cană pe masă lângă ea.
- A fost prima dată când a mers la un festival de muzică, explică Tom.
- A, și te-ai distrat? întrebă Myra.
- Dora știa că Tom e cu ochii pe ea.
- Da, după ce-am depășit șocul de a mi se oferi droguri chiar înainte să trecem de intrare...
- Și toți oamenii ăia goi, continuă Tom.
- A fost OK, încheie Dora. Amicii lui Tom au fost foarte drăguți.
- Drăguți? Eu nu i-aș descrie în termenii ăștia, zise Myra bând din ceai într-o manieră care-i exprima perfect atitudinea.
- Nu amicii de pe barcă, explică Tom. Erau cei de la colegiu. Lizzie și restul.
- A, prietenii ăia! Da, sunt drăguți.
- Ești gata să bei niște vin? o întrebă Brian. Se pare că deja ai dat ceaiul pe gât.
- Ar fi minunat niște vin, râse Dora. Trebuia doar să beau niște ceai bun ca să mă simt iar om.
- Hmm, făcu Tom. Tre' să țin minte.
- Neștiind prea bine ce vrea să spună, Dora se întoarse spre mama lui.
- Așa deci, pleci în drumeție? Chiar sună grozav.
- Nu chiar, e un tur organizat. Prietena mea n-a vrut să rezervăm pur și simplu biletele de avion și apoi să ne orientăm pe loc, când ajungem, oftă ea. Trebuie să termin cu bagajele în curând.
- De unde știi ce să iei cu tine? În Peru?
- O, am o listă de obiecte necesare de pe vremea când Tom a fost în India, când era elev, răspunse ea. O folosesc de fiecare dată de atunci.
- Ai fost în India când erai elev? se minună Dora. Noi n-am ajuns mai departe de St Albans.
- Am mai adăugat unele obiecte la listă, continuă Myra. Nu plec niciodată fără bandă izolieră. Poți să dregi orice cu ea. Ai călătorit pe undeva, Dora?

— Am dus o viață destul de cocoloșită și izolată, mă tem, răspuse Dora clătinând din cap.

— Păi, ești tânără. Eu nu am început să călătoresc decât după patruzeci de ani.

— Eu n-o să aștept până atunci s-o tai, zise Tom. Doar până strâng destui bani.

Dora se simți brusc pustiită la gândul că Tom avea să plece în lume, lăsând-o în urmă.

— Apropo, trebuie să-mi pun în bagaj săculețul de gât. Te simți minunat de eliberată când nu ai poșeta la tine, îi zise Myra Dorei. Îmi pun cardul și valuta în săculeț, câteva monede în buzunar și gata. Se ridică. O s-o fac acum și, până termin, o să fie gata și cina.

— Ce avem la cină? întrebă Tom.

— Lasagna.

— Vegetariană? făcu Tom ridicând o sprânceană spre tatăl său.

— Așa mă tem, răspuse Brian.

— Lintea e o legumă tare neînțeleasă, strigă maică-sa din bucătărie.

— Nu te îngrijora, Dora. Mâncăm friptură cu cartofi prăjiți la greu când Myra nu-i acasă.

Myra reveni în cameră.

— E bine atunci că nu plec foarte des. Excesul de carne roșie îți face rău. E gata. Aduceți-vă paharele.

Dora decise că Lizzie nu se înșelase deloc în privința părinților lui Tom: erau fermecători. Tatăl lui era relaxat și prietenos, iar mama lui avea o viață personală interesantă, așa că nu puneă întrebări jenante. Amândoi nu se sinchisiră deloc de prezența Dorei.

După cină, Myra termină de făcut bagajele și mai băură o cană de ceai înainte să meargă la culcare.

— Nu știu dacă sunt gata să mă întorc la lucru, spuse Dora căscând, cu toate că dormise mai tot drumul înapoi din Olanda.

— Nu ne întoarcem la lucru mâine, zise Tom. Oficial, suntem încă cu barja la control în Olanda. Mâine plecăm într-o aventură.

— Of, Tom, zise Dora ghicind că era vorba de încă o provocare. Sper că n-ai în plan nimic prea obositor.

— Nu-ți face griji, Somnorici, o să-ți placă la nebunie. Se ridică în picioare și, trecându-și o mână prin păr, întrebă : Mai bem un ceai ?

Capitolul 23

— Nu pot să mă decid dacă sunt în vacanță sau merg la serviciu, spuse Dora când mergea cu Tom la gară a doua zi.

Hotărâseră să treacă pe la șantier ca să le povestească de călătorie, apoi să plece la Londra.

— Ești în vacanță, zise Tom ferm. Și știi c-o să se descurce de minune fără noi. Or să vrea să le povestim totul foarte detaliat, totuși.

— Atunci o sun pe Karen, zise. Poate vrea să ne vedem în oraș sau ceva.

— Trebuie să-ți execuți provocarea, Dora. Te poți vedea cu Karen altă dată.

Părea sever și un pic patern și trebui să se uite la el ca să se asigure că râde. Când îi văzu strălucirea familiară din ochi, simți un val de afecțiune pentru el. Îi zâmbi și ea.

— Bine. O s-o sun, dar n-o să stabilesc nimic pentru azi. OK?

Karen era plină de entuziasm.

— Mama și cu mine ne distrăm pe cinste! Tata a luat-o pe Ștoarfă cu el, așa că avem casa pe mână. E minunat să stăm pur și simplu de povești. Vreau s-o scot la cumpărături și din astea. S-a făcut un pic mai bătrânicioasă de când am plecat.

Dora izbucni în râs.

— Dac-ai vedea-o cum se învârte de colo-colo pe barje, n-ai zice asta.

— Sunt tare mândră că și-a depășit frica de apă, dar părul ei arată groaznic.

Cum Dora nu putea s-o contrazică sincer, râse.

— Mama zice să facem un grătar duminică. Tu și Tom ați vrea să veniți?

— Absolut. Ar fi minunat! Îi spuse lui Tom când închiseră. O să ne distrăm. O s-o vedem pe Jo și o s-o cunoști pe Karen și – îi aruncă o privire piezișă – măcar nu poți să mă pui să fac nimic nasol în ziua aia.

— Nu te pun niciodată să faci ceva nasol! Ți-au plăcut toate provocările de până acum, hai, recunoaște!

Dora înclină din cap, indicând că poate da, un pic tot i-au plăcut.

— Nu mi-au plăcut budele de la festival.

— Păi, nu, cui i-au plăcut? Însă în mare, a fost bine, nu?

— Da. De fapt, a fost OK.

Tom o împinse în joacă, apoi urcă în fugă treptele spre peron.

Toată lumea de la șantier se bucură mult să o vadă. Cineva făcu ceai și majoritatea bărbaților se înghesuiră în birou ca să audă fiecare detaliu. Dora se bucura mult că era și Tom de față ca să vină cu detaliile tehnice.

— Și ați fost în Flushing?

— Da, Marcus a zis că pe-acolo știe cel mai bine să navigheze.

— Și Marcus ăsta e la fel de bun cum zice lumea? întrebă un bărbat cu gura plină de pricomigdale.

— O, da, răspunse Tom. Nici nu-ncape îndoială.

— Și Tom a fost erou la un moment dat, zise Dora. Când a căzut Ed în mare.

— Căc... dulceață mică! A picat un om peste bord?!

Dora își pili un pic unghiile cât timp Tom le relata totul cu lux de amănunte. Se băgă în vorbă doar ca să spună:

— Nu l-am fi săltat peste bord, dacă nu era Tom.

— Ba da, zise el cu modestie, însă rânjind cu gura până la urechi. Tu sau Jo ați fi trecut la cârmă și Marcus ar fi coborât să dea o mână de ajutor.

— Nu-i ușor să ții barja în loc, însă, zise Fred.

— Și barjele alea continentale chiar sunt masive? întrebă mai departe cineva după ce epuizaseră fiecare detaliu al operațiunii de salvare.

— A, da. Nici nu-ți vine să crezi, răspuse Dora terminând cu unghiile. Pe unele erau parcate două mașini, nu una. Și pe una – asta m-a cam întristat de fapt – era amenajat un spațiu de joacă pentru o fetiță. Se dădea în leagăn în vreme ce barja o lua pe apă în jos.

— De ce te-a întristat? întrebă Tom. Eu nu m-am simțit așa când am văzut-o.

— Mi se pare doar că un copil tre' să se simtă singur pe una din barjele alea imense. Sunt singură la părinți, dar am avut întotdeauna prieteni.

Tom se uită la ceas.

— E timpul să te iau de-aici, Dora.

— Mă întorc luni, promit, îi spuse Dora lui Fred. Aș putea să rămân acum...

— Valea! Fred îi conduse la ușă. Ne descurcăm și fără să ne pui tu la punct tot timpul.

După ce se mai împunseră un pic pe tema atitudinii autoritare a Dorei și a delăsării bărbaților când venea vorba de hârțoage, Tom și Dora pășiră în barcă și Dora o manevră până la mal.

— Ei, ai ajuns să te pricepi, zise Tom.

— Mhm. Am multiple talente la vârsta mea înaintată, răspuse Dora. Coboară și amareaz-o, bine?

— Și-ai prins și limbajul, zise Tom luând parâma și legând-o de belciugul de fier.

— Aproape fluent. Acuma, ce chin mă mai așteaptă azi?

— O să mănânci singură la restaurant.

— Nu pare cine știe ce distracție, oftă Dora. Sigur ar fi mult mai drăguș să mâncăm împreună. Chiar nu vreau... Se opri. A, OK. Așa ceva sunt în stare să fac. Sigur, ai dreptate. Sper doar că n-ai ales vreun loc fioros.

Tom se încruntă dintr-odată, cu ochii la manșetele pantalonilor Dorei.

— Mhm. Cred că n-ai avea chef să-ți cumperi niște nădragi, nu?

— Nădragi?

— Niște blugi, niște nădragi... niște pantaloni? Dora înțelese, în sfârșit.

— Vrei să zici că nămolul e o problemă? Atunci de ce-ai fost de acord să mergem la șantier? Știi că e imposibil să ajungem acolo fără să ne mânjim de nămol!

— Pardon! Nu mi-a trecut prin cap. Acuma, ce să facem înainte de provocarea ta?

— E prânzul. Sigur.

— E vremea ceaiului, spuse el clătinând din cap.

— Ceai?

— Mhm. O băutură maro și fierbinte care pare să-ți placă destul de mult?

— Știu ce-i ceaiul. Doar că n-am...

— Păi, asta te așteaptă. Dar nu chiar acum. Ce ți-ar plăcea să faci mai întâi?

— Nu-mi vine să cred că mă întrebi ce am chef să fac!

— Sunt autoritar sau ce?

— Da, zise ea pe loc, însă își dădu seama imediat că, deși o tot pusese să facă diverse, nu era autoritar, așa cum fusese John.

Cu John nu puteai să te cerți sau să discuți. Ea spunea tot timpul doar „Da, John” și „Nu, John” ca să nu se complice. Și când spusese „Da, John” la momentul nepotrivit, mai că se declanșase dezastrul.

— Hai să facem o plimbare la Londra și să ne uităm în vitrine, să vedem dacă-mi găsesc niște pantaloni. În rest, arăt bine?

Tom o privi ciudat.

— Cred că da.

Dora luă răspunsul drept o negare și se hotărî să găsească și o jachetă, ceva, dacă putea.

— Nu, serios. Ești dispus să mergi un pic la cumpărături?

— Sigur. Mai ales că din vina mea ești nevoită s-o faci. Nu că o să stau lângă cabina de probă și o să comentez la tot ce cumperi, dar o să-mi iau un ziar și o să citesc.

— Mișto! zâmbi Dora.

Lui John nu-i plăcea să meargă la cumpărături.

Când se urcară într-un autobuz care, o asigură Tom, îi ducea pe Oxford Street, Dora se întrebă iar ce simțea el pentru ea. Chiar fuseseră momente în care i se păruse că el o privește nu doar cu ochii prieteniei, însă nu făcuse nici o mișcare. Alteori își dorea să semene cu Carole. Carole ar fi luat pâna acum inițiativa, era convinsă. Petrecuseră atâta timp la festival și Dora nici măcar nu-și strecurase brațul pe după mijlocul lui. Pe de altă parte, un cort supra-solicitat de patru persoane nu prea impulsiona actele de seducție. Chicoti la gândul ăsta și trebui să se uite pe geamul autobuzului ca să n-o vadă Tom.

— Nu putem să uităm de toată povestea asta și să ne distrăm pur și simplu? zise ea un pic mai târziu când mergeau pe Oxford Street.

— Ei, haide, Dora! Unde-i fata aia înfiptă care m-a ajutat să-l salvez pe Ed? Să mănânci singură la restaurant ar trebui să fie floare la ureche.

Lauda lui îi merse o clipă la inimă.

— Ești atât de autoritar, totuși!

— Ba nu, eu sunt doar susținătorul tău.

— ăsta e doar termenul corect politic pentru autoritar, se strâmbă ea.

Tom ridică din umeri, cu capul înclinat într-o parte și un zâmbet larg care-i săpa o gropiță la colțul gurii. Era periculos de sexy, decise Dora, apoi se întrebă dacă își făcea probleme pentru siguranța ei. N-avea sens să i se scurgă ochii după cineva care o privea ca pe o soră mai mică.

— Chiar era bine să mă pui să-mi iau ceva mai stilat, zise Dora indignată. Erau în fața unui hotel

foarte elegant din Mayfair. Nu pot să intru, când arăt în halul ăsta!

Mai ales singură; chiar dacă ar fi venit Tom, n-ar fi fost mare diferență.

— Ba poți, arăți bine. Oricum, face parte din provocare. Fruntea sus și solicită masa. E rezervată pe numele meu.

— Nu credeam c-o să mai zic asta vreodată, dar vreau la mama!

Tom râse și asta îi insuflă curajul de care avea nevoie. La urma urmei, nu era nici un pericol la mijloc, n-o să moară de jenă.

— Dacă mă aruncă în stradă, Tom Watkins, o să-ți fac ceva oribil, zise ea, apoi urcă scările și intră pe ușa pe care i-o deschise un portar într-o uniformă sofisticată.

Pe dată pluti spre ea un bărbat tânăr și frumos.

— Vă pot ajuta cu ceva, *mademoiselle*? o întrebă el cu o voce profundă și sexy.

— Ăă... e o masă rezervată... pe numele Watkins. Tânărul cercetă catastiful.

— A, da, urmați-mă, vă rog.

Purta frac negru, pantaloni în dungi și vestă. Era, hotărî Dora, absolut delicios, după standarde universale.

Trase scaunul Dorei, îi așternu șervetul în poală și îi întinse un meniu.

— Gustarea standard conține sendvișuri, briose cu gem și smântână și o gamă de prăjituri. Ce tip de ceai preferă *mademoiselle*?

Turui o listă de ceaiuri printre care se numărau câteva soiuri de ceai chinezesc *souchong* și *oolong*, alături de tipuri mai cunoscute.

— Earl Gray, zise ea într-un final.

— Desigur, spuse tânărul, și o lăsă cu o plecăciune.

Bucurându-se mult mai mult de întregul proces decât se așteptase, Dora privi încăperea înconjurătoare. Un pian își revărsa nevăzut acordurile de undeva. Erau coloane pictate cu ghirlande de flori și

cu câte o pasăre, temă reflectată și de lambriuri, care se intercalau cu oglinzi. Se vedea șezând destul de țeapăn pe scaun și își relaxă un pic umerii. Era destul de aglomerat, își dădu seama, și se întrebă dacă lui Tom îi fusese greu să facă rost de o masă. Nu toată lumea era îmbrăcată elegant, însă se vedeau câteva exemple de „rochii de serată“, după cum le numea mama ei.

De n-ar fi fost singură, nu s-ar fi simțit îngrozitor de stingheră în pantalonii ei noi, dar simpli, și în tricoul cu *encoeur*, sigur și-ar fi luat o fustă dacă ar fi știut unde o să ajungă. Și era un pic surprinsă că o lăsaseră să intre.

Nu apucă să o cuprindă anxietatea la gândul că era o haimana în mijlocul protipendadei, că ospătarul se întoarse cu un platou supraetajat plin cu mâncare.

Dora nu prea mâncase de prânz – Tom ținuse morțiș să guste doar ceva cât să-și amăgească foamea – și când văzu minisendvișurile înguste dând pe dinafară de somon afumat și cremă de brânză, castreți și șuncă, într-o clipă se simți hămesită. Acum se îngrijoră că nu știa cât se cuvenea să mănânce. Își aminti că bunica ei zisese ceva de „o cantitate suficientă, spre amplă“. Sigur o să exagereze cu amplitudinea.

Ceaiul sosi înainte ca Dora să ajungă la o concluzie. Era într-un ceainic de porțelan pe care erau pictate ecouri ale motivelor de pe pereți și coloane. O cănuță de lapte și o zaharniță asortate erau aranjate în jurul ceștii și a farfurioarei. Dora se simți iar ca la șase ani, jucând tenis cu Karen, și zâmbi.

— *Mademoiselle*, așteptați doar două minute, mă întorc să vă torn ceaiul. Însă până atunci mâncați!

Își puse un sendviș în farfurie și îl mâncă dintr-o înghițitură. Mai luă unul. Erau savuroase – îmbucături absolut desăvârșite. Pâinea era proaspătă, umplutura era bine echilibrată, iar untul cremos și delicios.

Măcar mâncarea e minunată, își zise ea, simțind că i se mai topește un pic enervarea față de Tom. Era bucuroasă că o obligase să mănânce un hotdog

scârbos la prânz, nu un sendviș – nu le-ar fi savurat pe acestea de acum la fel de mult.

Chelnerul veni iarăși la ea, într-un suflet.

— *Mademoiselle*, vă voi turna ceaiul. Doriți lapte?

Dora începu să se întrebe de ce o regala tocmai pe ea cu asemenea atenții. Cât așteptase, observase că alți oameni își turnau singuri ceaiul. Așeză ceașca lângă cotul ei.

— Vă plac sendvișurile, da?

— Da, îmi plac. Sunt minunate.

— Vă mai aduc, dacă doriți.

— Nu – nu, mulțumesc. Sunt deja destule.

— După aceea trebuie să gustați brișele. Le-am făcut chiar eu.

Părea doritor să mai zăbovească, însă a fost chemat la altă masă.

Chelnerii găteau brișe? Sau patiserii sau cine or fi fost făceau pe ospătarii? Mai mâncă un sendviș – cu castraveți și șuncă de data asta – meditănd la această problemă.

— *Mademoiselle*, vă rog, brișele. Cu smântână și gem.

Chelnerul era iarăși lângă ea, privin-o cu ochi strălucitori, făcând-o să se simtă răsfățată și demnă de dorit. Luă o brișă cu cleștele și o puse pe farfuria ei. Apoi o tăie pe jumate și turnă o cantitate generoasă de smântână deasupra, apoi o linguriță de gem.

— Vă rog, mâncați.

Brișă era mică, însă Dora își simți oricum gura prea plină și își duse șervețelul la buze ca să nu se păteze. Mestecă, înghiți și zâmbi.

— Ei bine? o iscodi chelnerul.

— Delicioasă, însă cred că prefer sendvișurile.

— Pfff! făcu el batjocoritor. Încercați un ecler.

Pe jumătate de jenă și pe jumătate din cauza ridicolului situației, pe Dora începu s-o umfle râsul. Se strădui să se controleze. Toată lumea știa să cheme ospătarii, însă ea nu avea deloc experiență în procedura trimiterii chelnerilor la plimbare. Își vârî eclerul în gură. Era o bucătică de rai gastronomic.

— Ei ?

— A fost delicios, cum sigur știți. Acum ați putea să mergeți să vă ocupați de alți clienți. O să vă pierdeți slujba.

— *Pas du tout*. Azi eu sunt șeful. Preferați în continuare sendvișurile ?

— Nu știu. Probabil că nu.

— Încercați o bezea, o îndemnă el. Sunt micuțe.

Dora de-abia reuși să și-o vâre în gură fără să se fărâme. Se dizolvă pe loc într-o pastă dulce și cremoasă, potențată de căpșunile tocate mărunț în frișcă.

— A fost de-a dreptul divin.

— Vă mai aduc.

Dorei deja îi era un pic greață – dacă mai mânca bezele avea să se simtă foarte rău. Râgâi discret în șervețel și se simți un pic mai bine. Se uită spre ușă. Oare nu putea... nu putea s-o șteargă pur și simplu ? Își dădu seama că nu putea, chiar dacă Tom achitase totul în avans.

— Nu, serios ! zise ea când chelnerul își făcu apariția cu cinci bezele mici, perfecte pe o tavă acoperită cu un milieou.

— *Mademoiselle...*, zise el pe un ton de reproș.

— Chiar nu mai pot. Au fost minunate, dar...

— Vi le pun la pachet.

Tocmai îi adusese Dorei o cutie legată cu panglici în dungi aurii și roz cu o fundiță îmbârligată, când apăru Tom.

— A, bună, Tom, îl salută Dora.

— Ați putea să-mi aduceți nota, vă rog ?

— Desigur.

Chelnerul ridică din sprânceană și apoi se duse la tejghea.

— Ce om ! spuse Tom furios. A tot încercat să te agațe de cum ai intrat !

— Ba nu, nu te prosti !

— Am privit. Cu ceilalți clienți nu s-a purtat așa.

— Mă spionezi, Tom ? întrebă ea prefăcându-se indignată, dar simțindu-se în taină foarte mulțumită.

— Nu voiam să te pierd din vedere. Papagalul ăla dulceag... Tom se întrerupse căutând un cuvânt acceptabil. ...Individul ăla încerca să te seducă cu prăjituri.

— Mhm. Se poate și mai rău, spuse Dora simțindu-se foarte frivolă și binedispusă.

Tom se strâmbă dezgustat și se duse cu pași apăsați la tejghea. Niciodată nu-l mai văzuse Dora atât de bărbătos și, trebuia să recunoască, morocănos. Deși se simți prost față de chelner și îi zâmbi în chip de scuză, nu putea să nu se simtă un pic măgulită de gelozia evidentă a lui Tom. Poate că n-o considera numai o simplă amică.

Tom îl urmă pe chelner la tejghea și-și scoase portofelul. Dora luă cutia cu bezele. Putea să le mănânce Tom în parc.

— Vino, zise el cu un ton apăsător, luând-o de braț și scoțând-o din hotel. Dora de-abia apucă să-i zâmbescă ospătarului în chip de mulțumire.

— Nemernicul!

— A fost foarte săritor, zise Dora chicotind.

Tom o trăgea după el pe trotuar ca un tată înfuriat.

— Dacă știam...

— A fost o gustare minunată, Tom, și acum mă simt mult mai curajoasă când vine vorba să merg singură la restaurant.

— Nu e amuzant!

— Ba da! E foarte haios. Acuma, nu mai fi ursuz și hai să găsim un loc unde să mănânci bezelele astea. Chiar sunt delicioase.

Tom scoase un mârâit.

Capitolul 24

Jo se bucurase atâta s-o vadă pe Karen, că nu se mai gândise la nimic altceva. Karen și tatăl ei veniseră cu mașina s-o ia de la aeroport și mai că se azvârlise în mijlocul traficului ca să dea fuga la mama ei.

— Mamă! Te-ai bronzat. Arăți grozav.

Karen părea complet schimbată și totodată aceeași. Mamă și fiică se îmbrățișară clipe în șir, până când Philip le conduse pe trotuar, unde erau în siguranță.

— Draga mea, ce dor mi-a fost de tine! zise Jo ținând-o pe Karen de mână și lăsându-l pe Philip să care bagajele.

Au mers la mașină lipite una de alta. Jo l-a ignorat pe Philip nu doar pentru că era prinsă cu revederea fiicei sale, ci și pentru că nu prea știa cum să se poarte cu el. Nu simțea nici o animozitate, însă nici cine știe ce căldură. Mai ales după ce petrecuse noaptea cu Marcus. O să vadă cum îi este când ajung acasă. Și-l alungă pe Marcus din minte și se concentrează asupra fiicei sale.

— Am gătit, spuse Karen când o lua pe autostradă. Era să-l las pe tata să vină singur să te ia, însă nu mai aveam răbdare să te văd. Sper că e în regulă.

Cele două au trâncănit fără oprire tot drumul — mai ales despre ce mai făcuse Karen la Toronto —, iar Philip a condus fără să deschidă gura. Într-un final zise „Am ajuns“ și se trezire acasă.

Philip deschise portbagajul și scoase bagajul lui Jo, care includea și tot ce cumpărase înainte să decoleze avionul.

— Păi, cred că mai bine mă întorc la Travelodge, zise el.

— Unde-i... Samantha? întrebă Jo, care nu voia să audă că-l aștepta pe Philip la motel.

— Cu părinții ei. Nu o deranjează să stea o vreme cu ai ei, să fie răsfățată.

Îi zâmbi lui Jo în maniera conspirativă a părinților. Ea îi zâmbi la rândul ei.

— Până la urmă, rolurile se inversează și acum Karen mă răsfăță pe mine.

Karen se uită când la unul, când la altul.

— Rămâi la masă, tată. Am făcut o groază de mâncare.

Philip se uită la Jo un pic altfel.

— Da, stai, zise ea, dragostea pentru fiica ei revărsându-se o clipă și față de tată. Am adus o sticlă de whisky.

— Credeam că nu poți să iei chestii de la *duty-free* dacă nu călătorești în afara Uniunii Europene, zise Karen luând-o de braț.

— Nu poți, însă chiar au oferte bune și am luat niște ciocolată minunată.

— Să vezi ce ți-am cumpărat! zise Karen. Un set de cosmetică Touche Éclat, de exemplu.

— Vai, draga mea!

— Ei, m-am tot simțit vinovată că ți-am șterpelit-o pe a ta. Și presupun că ai nevoie de o cremă antirid mai mult decât mine.

Jo râse și-și îmbrățișă fiica.

— Obrăznicătură!

— Haideți să intrăm și să bem ceva, zise Philip.

— E ca pe vremuri cumva, zise Karen lăsându-și furculița în farfurie și făcând șervețelul ghemotoc.

— Da, spuse Jo, care era un pic amețită în urma unei combinații de entuziasm, alcool și nesomn.

Zborul nu ar fi trebuit să conteze – durase doar vreo oră –, însă simțea că acesta contribuia la starea ei. Mai luă o înghițitură din pahar, pe care Philip i-l umpluse pe nevăzute.

— Împreună, toți trei.

Făcea față surprinzător de ușor situației, deși Jo nu putea să nu se întrebe o clipă ce făcea Marcus și dacă se gândea și el la ea.

Philip oftă satisfăcut.

— A fost o masă minunată, draga mea. Se ridică și-și sărută fiica pe creștet. Ai moștenit talentele culinare ale mamei tale.

— Mă bucur că ți-a plăcut, tată. Karen se ridică și ea și își sărută tatăl, apoi se apucă să strângă vasele. Rămâi peste noapte?

Philip stătu nemișcat preț de o clipă, apoi spuse:

— Mai bine nu. Dar o să mai vin să te văd, dacă e în regulă, adăugă el adresându-i-se lui Jo.

— Sigur că e în ordine. Ești la tine acasă, eu nu sunt.

— Ba și tu ești, Jo, zise el sărutând-o pe obraz.

Ieși din cameră, lăsându-le pe cele două așezate la masă.

— Cum adică sunt la mine acasă? mormăi Jo obosită și confuză.

— Ei, nu te mai gândi, zise Karen hotărâtă. Hai să desfacem ciocolata pe care ai adus-o și să mergem în salon. Cred că e ceva ca lumea la televizor.

— Da. Măsuța asta prăpădită nu e bună pentru conversații normale – nici n-ai loc să-ți rezemi coatele cum trebuie.

A doua zi dimineată, Jo își amintea foarte clar cum era să fie luată în primire de fiica ei autoritară și adorată.

— Mamă, ai nevoie de o tunsoare și niște vopsea foarte bună, zise ea în timp ce consumau ceva dezgustător pentru micul dejun, din alimentele pe care le găsisese Karen în dulap.

Părea o combinație de mâncare pentru animale și păsări de casă, mai ales pentru papagali, însă promitea efecte de întinerire atât de minunate încât Jo mesteca stoic.

— Te-ai cam neglijat.

— Pun pariu că, dacă am planta grăunțele astea, ar crește niște plante cu proprietăți halucinogene interesante.

— Nu schimba subiectul. Părul ăsta al tău.

— O să-mi fac programare.

— Nu, nu la scumpa de Joy din sat. Știu c-o adori, dar te coafează fix la fel de ani de zile. Ai nevoie să-ți schimbi lookul.

Jo oftă, acceptând inevitabilul.

— Unde atunci?

— În oraș. La un salon de care mi-a zis Janet.

— Cine-i Janet?

— O prietenă din facultate. S-a mutat în zonă, așa că am niște informații de la ea. Ai nevoie de un epilant cu ceară pe picioare și de un bronz St Tropez, cred, deși chiar te prinde culoarea asta. A, și sigur niște sutiene noi.

— Draga mea, ce faci, vrei să mă reinventezi acum?

— Absolut! exclamă Karen ridicându-se și debarasând masa. O să fii cea mai stilată femeie la premenopauză de pe planetă.

— Nu știam că cunoști asemenea cuvinte, spuse Jo, dorindu-și cumva să nu aibă o fiică atât de bine informată.

A doua zi Karen și Jo stăteau în fața magazinului din Knightsbridge. Afară era un agent de pază.

— Ia uite, șopti Jo, aștia verifică dacă ești destul de fițos ca să cumperi sutiene de aici, iar eu nu-s!

— Arăți grozav! Acuma te-ai coafat și șuvițele alea dau foarte bine. Nici urmă de păr cărunt, plus că ai un ten fenomenal, după tratamentul ăla.

Jo trebuia să admită că se simțea iar mult mai bine în pielea ei. Nu putu să nu se întrebe dacă Marcus o s-o placă pe această nouă Joanna, rafinată și mai puțin din topor.

— Haide, mamă, o luă la rost Karen.

— Dar chiloții mei...

— N-au nimic. La urma urmei, o să-ți dai sutienul jos.

— De ce nu intri și tu?

— Pentru mine e mult prea scump, mamă. Ne vedem aici în juma' de oră. Dacă ieși mai devreme, sună-mă.

Jo îi zâmbi curajoasă agentului de pază și intră în magazin. O femeie bine îmbrăcată de cincizeci și ceva de ani o întrebă dacă a mai fost, presupunând că o să răspundă negativ. Recunoscând că așa era (omisiunea era atât de evidentă?), a fost condusă la biroul de primire, unde funcționa un sistem de așteptare.

— Vă rog, luați un număr și așteptați până sunteți chemată, zise femeia, care purta, din câte se părea, un costum de la o casă de modă.

— Vreți să spuneți, ca la raionul de brânzeturi? întrebă ea fără să se poată abține.

Femeia schiță un zâmbet.

— Exact, numai că noi nu suntem așa de ocupate, astfel că domnișoara o să vă ajute.

Simțindu-se ca înaintea unui control stomatologic în care urma să i se spună că nu folosea ața dentară destul de des sau a unui control general medical, în care urma să fie anunțată că e supraponderală, Jo o urmă automat.

— Vă rog, pe aici, doamnă.

Jo nu putu să nu observe fotografia cu autograf de pe perete. Era regina în tinerețe, alături de soțul, copiii și câinii ei corgi. Prințul Philip arăta deosebit de chipeș. Nu se simți cu nimic mai încrezătoare sub privirile lor.

— Dezbrăcați-vă până la brâu, doamnă, o să văd ce măsură purtați. Nu folosim centimetre aici.

Domnișoara era din vreo țară central-europeană care fusese probabil condusă de un dictator. Jo era îmbrăcată în rochie și și-o dădu jos fără comentarii, bucurându-se că avusese inspirația de a-și pune o jupă, astfel încât chiloții ei, chiar dacă erau perfect respectabili și destul de noi, nu erau la vedere. Există momente jenante pentru care nimic nu te pregătește, nici măcar nașterea.

Partea superioară a corpului a fost supusă atenției domnișoarei. Jo fusese întotdeauna destul de mulțumită de sâni ei, însă acum se întrebă dacă nu cumva erau mai asimetrice decât de obicei sau dacă degetele lui Marcus se imprimaseră cumva vizibil pe piele. Își trase umerii o idee. La un moment dat, trebuia să-i zică lui Karen de Marcus.

— Așteptați aici, mă întorc.

Deși era singură, Jo își încrucișă brațele pe sâni în timp ce stătea în fața fotografiei reginei. O altă postură părea lipsită de respect. Desigur, Karen era adult acum, însă Jo simțea că își dorea mult ca părinții ei să se împace. Ce copil nu-și dorește asta, indiferent de vârstă? Cum Samantha nu le stătea în cale și în ciuda copilului nenăscut, Karen se prea poate să creadă că era posibil ca ei doi să fie din nou împreună. Chiar dacă n-ar fi fost Samantha, Jo nu și-ar fi dorit așa ceva acum, își dădu ea seama. Va trebui să clarifice lucrul ăsta într-o discuție cu Karen, cât de blând putea.

Femeia se întoarse cu brațele încărcate de sutiene.

— Ce culoare preferați?

Jo încercă unul negru. Chiloții pe care-i purta sub jupă erau negri și i se părea o idee bună să fie asortată. O strângea rău.

— Ce mărime e? întrebă ea. Când primi răspunsul, își deschise și își închise o vreme gura. N-am mai purtat mărimea asta de când m-am măritat și,

în ce privește cupa, nu vreau să fiu chiar la coada listei celebrităților.

Tânăra, care nu vorbea engleza colocvială, îi ignoră ieșirea. Găsirea sutienului potrivit nu era o chestiune frivolă. Trase de bretele și îi săltă sânii lui Jo spre cer.

— Acum priviți.

Jo privi.

— Mamă! făcu ea, apoi zise: Ce s-a întâmplat cu spațiul dintre sânii mei?

Pe porțiunea unde era obișnuită să vadă o umbră adâncă era acum o gaură largă, destul de mare, s-ar zice, să încapă un bolovan mai mic.

— Aveți așa de la natură, zise femeia. Puneți-vă rochia la loc să vedeți cum vă stă.

Îi stătea, după cum a fost silită să recunoască, fenomenal.

— Dumnezeu mare, trebuie să fie al meu.

— Doriți altă culoare? Alb sau crem?

— A, da, vă rog, zise ea integrându-se în schemă.

— Mai încercați unul.

Jo se lăsă absorbită. Încercă sutiene pe care le putea purta pe sub rochii cu decolteu adânc, sutiene cu care se putea duce la sală fără să-i clopoțească sânii și unul sexos rău, cu bretele de mătase și fundițe. În el se simțea ca o combinație de curtezană și tablou de Monet. Îi plăcea la nebunie. Alese trei. De-abia când aștepta la casă își dădu seama că nici nu întrebese cât costau. Suma totală o făcu să se cutremure.

— Ar fi cazul să mă întorc la statutul de femeie întreținută, mormăi ea întinzând cardul, bucurându-se că avusese cheltuieli minime în ultimul timp.

Karen o aștepta nerăbdătoare în fața ușii.

La două zile după ce Dora și Tom ieșiseră la ceai, Dora spăla vasele după micul dejun, când o sună Karen pe mobil.

— Salut! Dora! Eu sunt! Poți să vorbești?

Karen își închipuise dintotdeauna că interlocutorul ei știa cine e și, judecând după experiența ei, chiar știa.

— Da! Spăl vasele.

— Ce palpitant! Mor să te văd duminică. V-ați combinat deja?

Era o întrebare pe care Dora și-o tot pusese în ultimul timp, însă tot nu știa răspunsul. Zâmbi observând directetea prietenei sale. Chiar îi fusese tare dor de ea.

— Nici nu știi, zise ea sincer.

— Trebuie să afli cum stai, Dora, mai ales după John.

— Păi, așa ceva nu poți să întrebi pur și simplu, nu?

— Păi... Karen se opri, meditând poate dacă nu era bine să-i spună timidei sale prietene că bineînțeles că putea. În fine, mama crede că-i un băiat de zahăr și de-abia aștept să-l întâlnesc.

— Ține mult la Jo.

— Mama i-a invitat pe ceilalți amici de-ai ei de la docuri, Bill și Miranda?

— A, da, sunt fermecători.

— Și pe alții, nu prea știi cine sunt. E grozav... ea și tata se înțeleg atât de bine. Mă întreb dacă o să le vină mintea la cap și or să se împace.

Dora cam simți că îngheață. Bineînțeles, din perspectiva lui Karen, era o veste grozavă, însă Dora o auzise pe Jo vorbind despre fostul ei bărbat nu cu furie, ci cu plictiseală. Furia putea fi înlăturată, plictiseala însă rămânea plictiseală. Oare Jo putea să se întoarcă la un soț care o plictisea? Era un gând deprimant. Și acum că se gândea mai bine, era sigură că Jo îl cam plăcea pe Marcus – însă se putea să fi fost începutul menopauzei, cum spusese ea. Viața o băga în ceață uneori.

— Credeam că prietena tatălui tău e însărcinată.

— Ei, da, presupun că e, răspunse Karen și se opri. Însă asemenea lucruri se pot aranja.

Dora nu vorbi imediat. Putea să înțeleagă pe deplin dorința lui Karen ca părinții ei să-și repare căsnicia, însă nu era sigură că era corect.

— Poate, zise ea într-un final.

— Oricum, eu și maică-mea ne-am simțit atât de bine împreună! A tot lucrat în grădină – ca s-o revendice, cum spunea. Am mers la cumpărături de o groază de ori. I-am aranjat o tunsoare ca lumea. Și-a luat sutiene noi – o investiție, i-am zis. Arată fantastic – parcă strălucește. Cred că are de-a face cu faptul că se înțelege așa de bine cu taică-meu, nu crezi?

— S-a mutat înapoi cu ea? întrebă Dora și simți că se deprimă îngrozitor.

— A, nu, dar tata și-a luat liber de la slujbă, dacă tot sunt eu aici, și a venit de câteva ori la masă, ne-a scos în oraș în familie. Cam ca pe vremuri.

— Minunat, zise Dora cu glas pierit.

— În fine, o să vezi cu ochii tăi duminică. De-abia aștept. Și clarifică situația cu Tom.

— O să fac tot ce pot, râse ea.

Materializându-se parcă drept urmare a conversației lor, Tom apărură în prag.

— Dora, nu trebuia să speli vasele!

— Spăl doar tigiia și alte câteva chestii. Rezul e în mașină.

— Ești o musafiră pe cinste.

Dora se strâmbă.

— Știu. Am vorbit cu Karen la telefon.

— A, da?

— Mi-a zis cine vine la grătar. Jo și Philip, bărbatul ei – fostul ei bărbat – au invitat diverși oameni. Vin Miranda și Bill, așa că barem o să cunoaștem pe cineva. Karen spune că părinții ei se înțeleg foarte bine, din câte crede ea...

— Și cu Marcus cum rămâne? o întrerupse Tom.

— Ce-i cu el? zise Dora mușcându-și buza.

— Poate mă înșel, dar sunt sigur că îi cam plăcea de Jo. Știu că ziceai că femeile sesizează mai degrabă chestii din astea, dar după cum se tot uita la ea...

Dora clătină din cap, mușcându-și buza.

— Karen clar crede că există șanse ca părinții ei să se împace.

— Aha, zise el oftând. Nu prea avem ce face oricum – mai ales că nu știm ce simte Jo.

— Nu, căzu ea de acord, întrebându-se ce simte el. Vrei o cafea sau ceva?

— Mhm. De ce nu? Vrei s-o fac eu? Îmi place mult cafeaua adevărată.

— Atunci, n-ai decât. Nu știu cum funcționează cafetiera ta.

— Îți arăt.

— Nu-i nevoie! Măine mă duc la muncă. O să am o zi la dispoziție să mă pun la punct înainte de weekend. Așa n-o să fie prea groaznic luni, când mă întorc. Tu ce faci?

Tom deschise frigiderul și scoase un borcan cu boabe de cafea.

— Nu știu sigur.

Dora se cam pleoști. De-abia așteptase să se întoarcă la lucru cu Tom – era așa, o chestie de cuplu. Însă de fapt ei doi nu erau un cuplu, își zise ea.

— Nu face moaca asta tristă. Îți explic cum se ajunge.

Dora își zise că știa destul de bine cum se ajunge, însă zâmbi și dădu din cap.

De fapt, merse cu ea la șantier, însă dispăru aproape imediat. Din când în când venea câte cineva s-o întrebe dacă știe unde e, însă nu putea decât să ridice din umeri și să clatine din cap. Totuși a sunat-o la prânz.

— M-a sunat Marcus!

— A?

— Da. Voia doar să verifice dacă sunt disponibil pentru călătoria de întoarcere pe *Trei surori*.

— Când vine asta? N-are nevoie și de mine? întrebă ea.

— N-o să aibă nevoie de tine în mod deosebit, dar bineînțeles că poți să vii. Însă nu de-asta am sunat.

— Nu?

— Am pomenit din întâmplare de grătar.

— Ce?

— Da. Cred că mi-am vârât nasul aiurea. Bănuiesc că nu e invitat. Nu știa nimic și când am zis că soțul lui Jo o să fie acolo... ei bine, numai mulțumit n-a părut.

— E doar un grătar.

Îl auzi pe Tom oftând.

— Se poate să fi amintit cumva ce-ai zis tu despre Karen, că bănuiește că ai ei au de gând să se împace.

— Cum, Doamne iartă-mă, ai strecurat informația asta într-o conversație despre disponibilitatea ta de a călători?

— A ciulit urechile de cum a auzit cuvintele „Jo și soțul ei“

— Aha.

— Cred că s-ar putea să încerce să vină. O să-mi pară bine să-l văd, dacă reușește. Oricum, vrea adresa lui Jo. Poți să mi-o dai?

Dora n-a stat să se întrebe decât o clipă dacă era bine ce făcea, apoi i-a zis-o. La urma urmei, probabil că pe Jo n-ar deranja-o dacă Marcus ar apărea într-adevăr și era obișnuită cu socializarea în masă. Și oricum Philip îl știa pe Marcus din tinerețe. Marcus probabil că nu se pricepea să vorbească la telefon și Tom interpretase greșit situația. La urma urmei, era în Olanda. Avea de străbătut o cale cam lungă doar ca să mănânce un cotlet ars.

— Mișto, zise Tom. Apoi continuă : E în regulă dacă te întorci acasă singură? Încă mai am destule de făcut.

— Nici nu-mi închipui ce anume, dacă nu e vorba de ceva muncă fizică. M-a întrebat lumea de tine toată dimineața.

— Doar diverse, bine? Dar e în regulă?

— Nici o problemă.

— Nu vreau să...

— Tom! M-ai pus să fac o groază de lucruri oribile, înfricoșătoare, împutite – adăugă ea amintindu-și de festival. Cred că rezist singură pe tren, cale de vreo două stații. Am cheia.

— Mișto. Ne vedem atunci.

Când nu mai era pericolul s-o audă, Dora își permise un oftat prelung.

Tom sosi acasă seara târziu chiar când Dora și tatăl lui își turnau un pahar de vin.

— E vineri, zise Brian.

— Dar am băut vin ieri, spuse Dora.

— Ieri a fost joi. E cu totul altceva.

Dora râse și atunci Tom veni cu pași energici în bucătărie.

— Hei, copii nebunatici ce sunteți, ce puneți la cale?

— Vrei un pahar de vin, Tom? îl întrebă tatăl său.

— Mișto!

Tom veni la micul dejun cu aceeași energie, a doua zi dimineață. Îi întinse Dorei un plic.

— Sper că n-ai nici un program azi.

— Nu...

— Ei, acum ai. E provocarea finală. Tată, îmi împrumuți mașina?

— Ți-am zis ieri că da. Rămâne valabil.

— Grozav! Atunci eu mă car, zise Tom ștergând-o în grabă, cu o felie pe jumătate mâncată de pâine prăjită încă în mână.

— Nu serios, chiar e băiat bun, zise Brian solemn.

Dora râse și oftă simultan, apoi deschise plicul. Înăuntru erau un bilet de tren și o listă cu instrucțiuni. *Ia trenul de 9:45, apoi ieși din gară și fă la stânga, prin dreptul pubului, în jos pe alee, până ajungi la chei. E acolo o barcă în care găsești primul indiciu. E o vânătoare de comori!*

Dora se uită la ceas. Era deja nouă și zece și până la gară făcea zece minute. Nu putea s-o conducă Brian, pentru că Tom îi luase mașina.

— Chiar cred că ar fi putut să mă ducă și pe mine la gară, zise ea ridicându-se, luându-și farfuria și cana.

— O zi frumoasă, Dora! îi ură Brian, care, din câte se prinse Dora, probabil că era la curent cu toată povestea.

— O să fac tot ce pot. Numai să prind trenul.

— Ai destul timp, zise Brian, revenind la ziarul lui. Dora clătină din cap.

— Trebuie să-mi strâng lucrurile și eu sunt genul de om care trebuie să ajungă foarte devreme la gară. Pa!

Fugi sus, își azvârli în geanta cu care mergea la serviciu tot ce se gândea că s-ar putea să-i trebuiască și plecă.

În drum spre gară se întrebă ce Dumnezeu îi mai cocea Tom. Poate cu asta se ocupase ieri, când nu venise la lucru. Zâmbi. Îi lipsiseră provocările. Acum că ajunseseră la final, oare cum o să mai evolueze prietenia lor?

Capitolul 25

În timp ce Dora aștepta trenul, ceea ce era inevitabil, se întrebă dacă se îmbrăcase corespunzător. Purta o fustă subțire de vară și un maiou, căci părea o zi frumoasă. Aruncase o jachetă în geantă, însă, când venea vorba de Tom, cizmele de cauciuc erau o alegere mai potrivită. Cum nu își ținea cizmele la Tom acasă, își iertă eroarea de a nu le fi adus.

Cu instrucțiunile lui în mână, Dora se îndreptă spre chei. Cum spusese el, acolo se afla o bărcuță, pe care o recunoscuseră drept una dintre acelea în care traversau apa spre și de la șantier. De funia care lega barca de chei era prins un bilet. Îl trase.

Urcă-te în barcă și vâslește, până când insula se ivește.

Insulița trebuia să fie aceea din față. Nu mai fusese pe ea, dar știa că oamenii își țineau bărcile legate acolo. Ca insula unde era amarată barca lui Tom, era probabil rezervație naturală.

Dora își depăși aversiunea față de încălcarea proprietății, se urcă în barcă și manevră barca spre larg. O să se ciondănească cu Tom în legătură cu folosirea verbului „a vâsli“ când o să-l vadă.

Următorul indiciu se ițea îmbârligat din gâtul unei sticle înfipte în nămol.

La stânga, vezi copacul, urcă-te (scoase un chițait gândindu-se cum o să fie să se cațăre în copaci în fusta ei scurta și strâmtă) *și uită-te în ce găsești acolo.*

Hm, nu prea le avea el cu rimele, dar se distra. O luă pe cărarea din stânga și dădu colțul. Pe pământ zăcea o salcie căzută, sprijinită doar de crengi. Nu trebuia să se urce în copac propriu-zis, însă trebuia să se balanseze pe trunchi spre coroană. Își scoase sandalele și o luă de-a lungul trunchiului. Printre crengi se vedea un buchet de flori – garoafe din curtea șantierului, bașca o mulțime de flori sălbatice și priboi. Foarte drăguțe, i se păreau Dorei. În centrul buchetului era vârât următorul indiciu.

Din copac, pe mal, de zor, vei găsi un rezervor.

Tom! Își zise Dora, distihurile tale sunt din ce în ce mai proaste și mă mai pui și să mă urc în copaci... Însă își vârî florile în geantă când o luă în jos pe trunchi, apoi o apucă într-o direcție care spera să fie corectă. Insula era micuță, și totuși părea să creeze o mulțime de ocazii de a se rătăci. În sfârșit zări un rezervor ruginit de apă pe jumătate năpădit de iarbă și, văzând un nou indiciu acolo, știu că era pe calea cea bună.

La stânga, la dreapta și prin pădure-nainte, așa vei da de ceva ce-o să te-ncânte (sper), adăugase el între paranteze.

— Păi, rimele tale clar nu mă-ncântă, zise Dora cu voce tare, bănuind că Tom era pe undeva prin preajmă, spionând-o.

Simțea că entuziasmul și nerăbdarea îi sporeau tot mai mult. Încerca să se enerveze pe Tom din cauza rimelor lui oribile și a ridicolului situației, însă îi era greu.

Nu s-a sinchisit cu stânga și dreapta. Vedea pădurea drept în față și, în vreme ce se apropia, se auzea muzică. Ajunse într-un luminiș unde văzu o scenă ce-i amintea de un tablou impresionist. Tom era acolo, cu spatele la ea. Așeză acul pe un disc vechi de vinil, care se rotea leneș pe platanul unui gramofon pus în funcțiune de o manivelă, și o melodie veche de Billie Holiday, aspră și senzuală, pluti în briza de vară.

Un pled de tartan și câteva perne mari erau întinse îmbietor pe jos. Un coș de picnic stătea deja

deschis. Chiar atunci, soarele, care se ascunsese parțial după un nor, se hotărî să iasă, strălucind printre copaci și scaldând totul într-o peliculă granulată de lumină. Dincolo de copaci, Dora zărea licărul apei în depărtare. În nări simțea parfum de ferigi, poate călcase pe câteva. Zăbovi la margine câteva clipe, așteptând s-o vadă Tom. Acum că era mai aproape, Dora își dădu seama că era emoționat. Și odată pornită muzica, începu să se plimbe de colo-colo. Dora tuși discret și Tom își ridică privirea.

— Salut! zise el, clar ușurat s-o vadă, dar fără să zâmbească. Ai ajuns cu bine, așadar?

Simțindu-i nervozitatea, Dora era stânjenită.

— Da. Chestia cu vânătoarea de comori a fost o idee minunată. Cam devreme pentru masă, nu?

Își dădea seama că lucrurile se schimbaseră între ei și trebuia să depună eforturi să se poarte în continuare prietenește.

— Nu-i chiar așa devreme. Nu știam sigur cât o să-ți ia să ajungi.

— Indiciile au fost destul de ușoare, zâmbi Dora.

— Păi, ia loc. Am de săpat un pic.

— De săpat?

— Mhm.

Luă un hârleț înfipt în pământ, se duse într-un loc unde copacii creșteau cel mai des și se apucă să azvârle cu bulgări de pământ în aer. Într-un final, scoase o sticlă de șampanie. Veni cu ea.

— Taică-meu mă tot bate la cap cu picnicuri romantice pentru care îngropi șampania cu trei zile înainte, ca să fie rece. Eu am îngropat-o de-abia azi-dimineață, dar era rece când am vârat-o, așa că ar trebui să fie bună.

Dora se așeză pe pled, simțindu-se un pic timidă. Tom scoase două câni de oțel din paner.

— Le-am luat din India, când am mers cu școala. Le vindeau la kilogram.

— Cum adică?

— Păi, le-am ales și, ca să stabilească prețul, le-au cântărit.

— Mișto. Ce noroc, să mergi în India cu școala.
— Ai putea să pleci și tu în India, dacă ai vrea.
Acum ține câmile, o deschid.

— Dar ce sărbătorim?

— Faptul că ți-ai dus la îndeplinire toate provocările, desigur. Acum ești, oficial, un Om Curajos. Îi zâmbi, dar ochii îi rămaseră serioși. Șampania curse în câni și el îi întinse una. În cinstea ta, zise el.

— Și a ta. Își atinseră câmile și sorbiră. Tom o privea intens. Ziceai că-mi dai un premiu, spuse ea pe un ton lejer, lăsându-și cana și gândindu-se că acesta era premiul, acest picnic fermecător.

— Am să-ți dau un premiu, dar trebuie să-l primești abia după masă. Stai să schimb discul.

— Cum Dumnezeu ai adus tot calabalâcul ăsta aici? Îmi place la nebunie gramofonul! Se încadrează perfect în peisaj.

— Un casetofon n-ar fi creat tocmai atmosfera pe care o doream.

— Și anume?

Tom își schimbă poziția.

— Romantică, răspuse el fără să o privească.

Dora luă o gură zdravănă de șampanie în loc să soarbă.

— Hai să mâncăm ceva, zise el după ce întorsese din nou de manivelă și schimbase discul. Vârî mâna în coș și scoase un pachet învelit în țiplă.

— Sendvișuri cu somon afumat. Le-am făcut aseară.

— Cum ai reușit să aduci cu barca toate lucrurile astea?

Luă un sendviș, deși nu-i era foame.

— Am trișat. Există un pod vechi și șubred acolo, zise el arătând spre copaci. Putem să ne întoarcem cu mașina.

— Mi-a cam plăcut să vin cu barca.

— Speram să-ți placă.

Îi zâmbi sfios.

— Sunt foarte bune. Nu credeam că mi-e poftă, dar, odată ce m-am pornit...

— Ia niște chipsuri. Și mai am și cârnați în aluat.

— De unde-i ai?

Tom scoase un termos, model vechi, cu dop de plută.

— Gustă.

Erau păcătos de delicioși.

— Mamă, nu credeam că se mai fac asemenea cârnați în zilele noastre.

— I-am luat dintr-un magazin de delicatese – cred că se fac la ei, dar aluatul e foarte sfărâmicios. Mai ia unul.

Dora era cât pe-aci să-și șteargă mâinile pline de grăsime de fustă când Tom scoase un șervețel de pânză.

— Le-am găsit în debara. Mama nu le folosește niciodată, zice că se calcă foarte greu.

— Sunt minunate, totuși.

Dora își propuse să le spele neapărat până se întorcea mama lui Tom.

— Mai ia niște șampanie, zise el oferindu-se să-i toarne.

— Încă n-am terminat-o pe asta.

— Atunci, dă-i bătaie. Avem minieclere la desert.

— Nu le-ai făcut tu?

— Nu. Dar vreau să-ți dau cadoul.

— Ce-i cu graba asta?

— Mă tem că n-o să-ți placă.

— Bine, Tom, dar deja îmi place totul la nebunie. Cadoul nu contează chiar așa de mult.

— Ba contează, dar nu-ți face griji, e micuț.

Dora se relaxă un pic. Mai bău niște șampanie, mai mâncă un cârnat în foietaj.

— OK, acum desertul, dacă ești gata. Nu prea te-ai atins de mâncare.

— Ei, n-am nimic. Își afundă iarăși mâna în paner și scoase încă o cutie de plastic.

— Eclere.

— Sunt într-adevăr delicioase, spuse Dora după ce mâncă două cât degetul. Sunt la fel de bune ca alea de la hotel.

— Mă bucur. Acuma termină de mestecat. A venit timpul să-ți primești cadoul.

Dora se șterse din nou pe degete și se ridică mai bine în capul oaselor. I se transmisese nervozitatea lui Tom. Și dacă era un cadou oribil, care dezvăluia vreun gust îndoielnic de-al lui Tom, pe care îl plăcea atât de mult?

Era un pachet destul de turtit, ceea ce însemna că nu conținea vreun zorzon decorativ oribil, pe care Dora trebuia să-l poarte la vedere.

— Deschide-l, îi ordonă el.

Dora nu simți nevoia să protejeze hârtia maronie de ambalaj și o rupse cât ai clipi. Înăuntru era un săculeț ușor, kaki, legat cu o sfoară.

— Aă... e foarte drăguță, zise ea cu prudență.

— E un simbol, explică Tom. Să nu zici că pare un săculeț, pentru că desigur că asta e. Simbolismul constă în tipul anume de săculeț.

— De gât?

— De călătorie. Îl ții pe sub haine ca să nu ți-l fure hoții de buzunare. Ții în el cardul, pașaportul și banii.

Dora își umezi buzele.

— A, cum purta mama ta, dar de ce mi-l dai mie?

— Vreau să călătorești cu mine când o să punem destui bani deoparte.

— O, Tom!

— De fapt, tata mi-a zis că o să ne dea niște bani în scopul ăsta, pentru că l-am scutit de o groază de cheltuieli, cum n-am vrut să mă fac doctor sau altceva mai scump.

— Îl iubesc pe tatăl tău, râse Dora.

Tom o privi serios.

— Dar față de mine ce simți? Crezi că m-ai putea iubi și pe mine? Destul cât să colindăm împreună prin lume?

În pieptul Dorei se înalță un oftat pe care și-l înghițea de multă vreme.

— O, da, cred că te-aș putea iubi. Mă rog, destul cât să colind prin lume cu tine.

— Daaaa! Tom, care deja era în genunchi pe pled, se întinse spre ea, astfel încât se prăvăliră amândoi pe perne. Nu știu cum de m-am abținut să nu te sărut atâta timp.

Dora era întinsă sub el, râzând.

— Acum nu mai trebuie să te abții, Tom!

Tom râse și el, și apoi își înclină capul, lipindu-și gura de a ei.

Capitolul 26

Jo făcea salată. Purta vechiul ei halat cu dungi peste fusta nouă de pânză. Avea o jachetă nouă, pe talie, peste un maiou pe care îl considera mult prea decoltat, dar pe care Karen îl aprobase. Fusta avea culoarea ceaiului vărsat, iar jacheta și maioul erau vișinii. Îi luase o vreme lui Karen s-o convingă că nu erau culori prea țipătoare, n-o făceau să pară o băbătie disperată să pară tânără și se asortau perfect cu un pumn de bijuterii masive conținând aceleași culori, pe care ea îl scoase la iveală în timp ce Jo stătea în fața oglinzii din magazin. Apoi Karen o puse să cumpere niște sandale care erau atât de deosebite față de genul acela în care puteai să mergi kilometri întregi, încât Jo credea că trebuia să fie menționat pe etichetă. Când Karen o escortă, în maniera blajină, dar fermă a unei gardiene, să-și facă manichiura, alege chiar ea culoarea ojei pentru unghiile de la picioare.

— N-ai decât să porți o culoare deschisă la mâini dacă vrei, însă trebuie să fii mai îndrăzneță când vine vorba de pedichiură.

Acum, aplecându-se să recupereze o frunză de salată căzută, își admiră picioarele. Nu prea se dădea în vânt după ele, deși arătau mult mai bine acum, că se epilase și se bronzase, însă tălpile chiar erau în regulă, mai ales în sandalele sexy. Cât de mult o să reziste în ele nu putea să prevadă, însă îi spusese lui Karen că n-o să scoată sandalele vechi de munte decât în momentul în care picioarele ei se lăsaseră admirate destul.

O relaxa să facă salată. Tocă țelina în solzi translucizi, prazul în inele care n-ar fi dat chiar rău pe post de bijuterii și castraveții în cubulețe mititele. Morcovii și dovleceii îi dădu prin răzătoare. Salata și roșiile urmau a fi adăugate toate odată în ultima clipă, însă se angajase să umple vechiul bol franțuzesc imens în care făcea pâine pe vremuri, așa că avea nevoie de salată verde. În timp ce despica patru roții cherry dintr-o mișcare mortală, se gândi la salata pe care o făcuse Carole pe barjă. Fusesse bună, recunoscua ea, însă Carole nu avusese la dispoziție toate ierburile proaspete pe care le avea Jo acum. Le va adăuga mai încolo, înainte de crutoanele cu usturoi. Jo adora salata ținută la rece și imensitatea aceleia pe care o pregătea acum era parțial o garanție a faptului că nu va fi mâncată toată. Se opri din tocat și se duse să dibuiască o pungă de mazăre în congelator. Nu prea multe, se hotărî ea, însă dădeau frumos pe fundalul cubulețelor de ardei grași roșii. Fără porumb însă, digestia lui Philip nu făcea față. Râse singură. Ce ușor era să aluneci în obiceiurile de nevastă.

— Bună, mamă! Arăți foarte – mmm – sexy, dacă-mi permiți.

Jo îi zâmbi fiicei sale.

— Îți permit.

Jo se bucura să primească aprobarea lui Karen și chiar se simțea sexy. Era plăcut. Moralul i se prăbușise în așa hal când Philip o părăsise pentru Sam – Jo se învăța să nu-i mai spună Ștoarfa –, încât era drăguț să se mai adune de pe jos. Faptul că trebuise să-l lase pe Marcus imediat după noaptea pe care o petrecuseră împreună o umpluse de dubii, având convingerea că inventase multe din lucrurile pe care avusese impresia că le spusese el, doar pentru că-și dorise ea atât de mult să le spună.

Pentru a-și proteja sandalele, ca și picioarele, Jo și le dădu jos și își găsi vechile încălțări; apoi găsi foarfeca, pusă unde nu trebuia, și ieși să taie ierburi.

Philip sosi când ea încă dibuia tulpini de roiniță fără insecte. Deja culesese destule flori de limba-mielului, stelute albastre, pentru Pimm's, însă își pierduse o groază de timp cercetând grădina. Arăta mult mai bine după ce o îngrijise intens câteva zile, hotărî ea.

Își privi bărbatul – fostul bărbat, nu știa care din două – apropiindu-se pe cărarea din grădină. Avea în mână o plasă care știa că e ticsită cu fleicile, cotletele, frigăruile și cărnații pe care îl rugase să le cumpere. Karen îl întâmpină la ușă și se îmbrățișară. Chiar se iubeau mult și Karen își iertase evident tatăl pentru incredibilul prost gust de care fusese în stare. Jo oftă. Se bucura că Philip și Karen păreau să fi dat uitării diferențele dintre ei și puteau acum să poarte o discuție civilizată. Viața era mult mai ușoară. Apoi se întoarse la roinițe și găsi un pic de mentă pentru cartofii noi pe care încă nu-i gătise. Nu se hotăra niciodată dacă să-i servească reci sau fierbinți. S-ar putea să fie nevoie să se ducă să cumpere niște baghete. Philip îi zicea mereu că nu e nevoie și, ce-i drept, rămâneau de fiecare dată nemâncate, însă fără baghete nu se simțea în siguranță. Poate chiar făcea niște pâine cu usturoi. Stratul de pătrunjel prospera, așa că putea.

Miranda era la ușă și Jo se azvârli în brațele ei.
— Ce bine-mi pare să te văd! zise ea.

Miranda o îmbrățișă, fiind genul de om care te strânge în brațe de n-ai aer.

— Arăți fantastic! zise Miranda. Ce-ai pățit? Te-ai îndrăgostit?

— M-a luat Karen în primire, răspunse Jo roșind. Hai înăuntru, s-o cunoști. Bill, ce drăguț. Ai parcat ca lumea mașina?

Bill o pupă pe obraz.

— Arăți minunat.

— Hai să-l cunoști pe Philip... soțul meu – tatăl lui Karen. Sunt în curtea din spate, la grătar.

Miranda ridică din sprânceană auzind-o pomenind de Philip.

— Am adus și noi niște mărunțișuri, zise ea, hotărând să nu mai zică nimic și vârând mâna într-o plasă de rafie. Întotdeauna îți lipsește ceva la grătare, nu crezi?

— Păi, Tom, Dora și părinții ei vin de asemenea, așa că o să avem nevoie de o groază de mâncare, zise Jo luând-o de braț pe prietena ei și conducând-o prin casă.

— Vai, ce casă mortală! exclamă Miranda. A, scuză-mă, probabil că n-a fost tocmai o dovadă de tact, cum nu mai e casa ta și tot.

Ajunseseră deja la ușile de sticlă, așa că Jo nu trebui să răspundă.

Jo făcu prezentările și Philip turnă Pimm's în pahare.

— Sau avem vin dacă preferați, zise Karen.

— Știi ce, dulceață – vai, ce semeni cu mama ta! –, ar fi bine să beau niște vin. Tre' să conduc pân-acasă. Am dat cu banul și eu am pierdut.

— Sigur era rândul tău, dragă, zise Bill.

— Mamă! Unde-ți sunt sandalele? o admonestă Karen.

— O, pardon, mă duc să mi le pun.

— Încă mai sunt pregătiri de făcut? întrebă Miranda. Vin să vorbim în bucătărie. Voiam să-ți zic cu cât am vândut oglinjoara. Ai făcut minuni cu *putti* ăia.

— Ce Dumnezeu sunt *putti*?

— Numai nevastă-mea știe, eu nu îndrăznesc să întreb, zise Bill.

Miranda îi trase un pumn în umăr când trecea pe lângă el.

— O, salata asta arată fantastic! Cu ce pot să te ajut? întrebă Miranda în bucătărie.

— Poți să speli și să toci ierburile, numai vezi mai întâi să nu fie insecte. Am avut grijă când le-am cules, dar mai bine le mai verifici și tu.

— Nu-i nimic mai neplăcut decât pătrunjelul cu pământ pe el, deși ăsta arată foarte curat, zise Miranda

scormonind printre frunze. Ei, și cum a fost călătoria în Olanda? N-a fost de groază, sper.

— Păi, Ed chiar a căzut peste bord. Îl știi pe Ed? Tovarășul lui Marcus?

— Se poate să-l fi întâlnit. Groaznic! A fost greu să-l trageți iar la bord?

— Incredibil de greu. Marcus o să se asigure că nu mai are cum să se întâmple.

— N-ai cum să garantezi sută la sută că nimeni n-o să pice în apă, nu?

— A cam căzut prin ușa timoneriei. La momentul respectiv, am reacționat destul de bine, dar de atunci m-apucă greața de câte ori mă gândesc.

— A, astea-s sandalele? Întrebă Miranda distrasă de curelușele de piele, mărgelele irizate și tălpile platformă.

— Da, platformele sunt clar mai comode decât tocurile normale, zise Jo. Am învățat atâtea de la fiică-mea în ultimele zile.

Își scoase sandalele vechi și își vârî picioarele în cele noi.

— Păi, chiar arăți fantastic.

— De la soutien se trage – scump ca naiba.

— Dar face toți banii.

Jo râse. Era bine să o revadă pe Miranda.

— Karen mi-a luat și un Touche Éclat și m-a învățat să mă dau cu el, deși – și coborî glasul – azi nu m-am sinchisit. Am avut prea multe pe cap. Crezi că ne trebuie și niște pâine cu usturoi?

— Sigur nu, dacă ai cartofi.

— Am, dar nu prea mulți.

— Ai niște baghete?

— Nu, ar trebui să mă duc să iau. E nevoie pentru cârnați.

— Sună-i pe Dora și Tom și roagă-i să aducă. Țștia doi sunt împreună până la urmă sau ce?

Jo râse iar. Ce figură de om!

— Nu știu. Chiar sper, se potrivesc de minune.

— Oricum, pot să aducă niște pâine. Și după aia poți să mai bei un pahar de Pimm's. Ce-mi place de ei.

Jo zâmbi.

— Da, am văzut la festival.

Își luă mobilul.

— Nu-l mai ții în sutien?

— În ăstea, nici vorbă – sunt mult prea scumpe.

Își butonă agenda telefonului până găsi numărul Dorei.

— Dora? Ai putea să treci pe la supermarket și să iei niște baghete?

Lui Jo i se păru că sesizează ceva schimbat la Dora și Tom imediat ce intrară pe poartă, însă cum nu făcură nici un anunț, se hotărî să încerce s-o abordeze pe Dora când era singură ca să poată s-o întrebe ce se întâmpla. Se duse împreună cu Karen să-i întâmpine.

— Hai să lăsăm pâinea în bucătărie, zise Karen, care evident avea întâietate când venea vorba de timpul prietenei sale, și să bem ceva. Tom?

Zâmbetul lui Karen era atât de orbitor încât Jo simți că i se strânge puțin inima, neștiind cui să-i fie loială mai întâi – nu voia ca superba sa fiică să i-l sufle pe Tom Dorei și se întrebă de ce avea reacția asta.

Tom zâmbi și el, la fel de orbitor, cu o notă jucăușă, dar strict prietenește.

— Ei, faimoasa Karen, îmi pare bine să te cunosc.

— Și eu am auzit o groază despre tine, Tom, de exemplu, cum ai săltat un muribund într-o barcă de salvare, zise Karen.

— Nu a fost chiar așa, spuse Dora.

Jo o privi cu atenție pe Dora în timp ce discuta cu Karen și cu Tom și chiar părea mai relaxată cumva. Îi luă baghetele.

— Le duc eu la bucătărie, zise ea, oferindu-i Dorei ocazia s-o urmeze dacă voia.

— Nu știam ce grădină minunată ai, spuse Dora fără să se miște, în afara unui gest larg spre aceasta. A fost întotdeauna doar grădina lui Karen, dar e fantastică!

Concluzionând că Dora n-avea chef de o discuție între patru ochi, Jo zise:

— Am lărgit-o mult după ce voi două ați terminat cu vizuinele de animale. Și m-am ocupat de ea ca pe vremuri în ultimele zile.

— Pare mai mare decât pe vremea când ne jucam noi în ea, deși știu că ar trebui să fie invers.

— Am făcut un curs rapid de design exterior acum o groază de timp. Am învățat o mulțime de șmecherii. Trebuie să dai o raită mai încolo.

Tom asista distrat la discuția despre grădini.

— Probabil că n-ar trebui să zic una ca asta, Jo, însă arăți mai bine ca oricând azi, zise el.

— Și de ce n-ar trebui? întrebă Jo râzând.

— Maică-mea ar zice că judec oamenii după aparențe sau ceva de genul.

— Păi, nu mă deranjează deloc judecata ta, zise ea râzând.

— Totul se datorează noii coafuri și sutienelor, zise Karen. Costă o avere, dar fac toți banii, nu crezi, mami?

— Ba da. Însă, pe de altă parte, poate aș fi preferat să nu trâmbițezi în public toate detaliile lenjeriei mele.

— Ete, fâs. Trebuie să-ți convingi și tu mama să meargă acolo, Tom.

Tom și Dora făcură schimb de priviri, la gândul că mama lui s-ar fi putut sinchisi ca sutienul ei să aibă alte utilități decât ancorarea sânilor.

— Mama lui Tom nu e tocmai ce se cheamă o victimă a modei, Karen, spuse Dora.

— Și nici eu nu sunt! insistă Jo râzând.

Dora și Tom făcură din nou schimb de priviri și Dora se înclină nițel spre el. Clar au depășit limita prieteniei, își zise Jo.

— Deci, spuneți-mi, Dora și Tom, voi doi v-ați combinat, în sfârșit, sau ce? întrebă Karen.

Jo se strâmbă asistând a doua oară pe ziua aceea la directetea stânjenitoare a fiicei sale, însă Dora se uită doar la Tom și zâmbi.

— Păăăi, da, zise ea sfios. Ieri.

Tom o luă pe după umeri cu un gest posesiv și zâmbi larg.

— O să călătorim împreună când strângem destui bani, zise el.

— Tom a pus la punct un picnic divin pe o insulă de pe Tamisa, zise Dora. A fost foarte romantic.

— O! făcu Jo, mai să scape baghetele, de nerăbdare s-o îmbrățișeze pe Dora. Minunat! Mă bucur tare mult. Apoi se întrerupse. Ți-am zis că i-am invitat pe ai tăi?

— Nu, răspuse Dora mușcându-și buza, nu cred că mi-ai zis. Dar eu sigur nu ți-am zis...

— A, uite-i! exclamă Jo vârându-și baghetele sub braț. Cliff! Sukie! Intrați. Mă duc să las astea!

Dora o văzu pe Jo dând fuga la bucătărie și își dădu seama că trebuia să le zică părinților ei despre Tom cât mai repede, înainte să le spună altcineva. Apoi trebuia să-i zică lui Jo că era posibil să vină Marcus.

— Mamă! Tată! exclamă ea îmbrățișându-i pe amândoi.

Apoi îi îmbrățișă și Karen.

— Ce bine arătați amândoi! Și vă rog să nu-mi spuneți că m-am făcut mare, o să am impresia că m-am îngrășat!

— Ce prostie, arăți la fel de minunat cum te știm, zise Sukie, care, spre ușurarea Dorei, chiar părea mai relaxată în ziua aceea.

— Mamă, îl știi pe Tom, nu?

— A, da, spuse Sukie.

Îl pupă pe obraz și, în timp ce Cliff dădea mâna cu el, își cercetă fiica.

— Ai ceva să-mi spui? o întrebă când se traseră un pic deoparte.

— Da, râse Dora, mă rog, nu-i cine știe ce, suntem împreună acuma.

— Sunteți cuplu?

Dora dădu din cap.

— Sunt foarte mulțumită. Fosta ta viitoare soacră m-a tâmpit de cap, tot spunându-mi ce fericit e John cu noua lui prietenă, spuse și se întoarse spre Karen. Mai bine mergem să-l salutăm pe tatăl tău. Chiar nu știu cum să vorbesc cu el.

— El și mama se poartă ca doi adulți acum. N-ai de ce să te simți stânjenită, zise Karen.

Ca întotdeauna când avea musafiri, lui Jo îi plăcea să stea mult la bucătărie, ca să se asigure că mâncarea era de calitate optimă. Azi îi mai lua o mulțime de timp și să găsească lucruri prin casă. Chiar dacă își petrecuse câteva zile acolo, nu voise să-și bage nasul prin sertare. Acum se simțea un pic ca un musafir, chiar nu mai era căminul ei și gândul acesta n-o mai întrista ca pe vremuri. N-avea chef să-l întrebe pe Philip unde pusese noua lui iubită mai tânără porțelanurile de masă favorite, căci probabil n-ar fi știut și nu voia să pară posesivă.

Într-un final, cartofii au fost gata, trecuți printr-o baie de unt topit, împroșcați cu pătrunjel mărunțit și puși într-un castron destul de bun, chiar dacă nu era preferatul ei, un porțelan de Quimper pe care îl primiseră cadou la nuntă. Cum mergea cu castronul în mână în casă, toată lumea se zgâia dincolo de triunghiul lat al grădinii, către poartă. Jo lăsă castronul din mână și se uită și ea. Era un pic cam departe ca să vadă ca lumea și îi stătea în cale o tufă mare de iasomie, însă silueta care se chinuia să deschidă poarta cu brațele încărcate de câteva sticle de vin părea a fi Marcus.

Întâi și întâi, s-a simțit ușurată că purta unul din noile sale sutiene și că-și pusese înapoi în picioare noile sandale stilate. Apoi s-a gândit că se întâmplase ceva cu *Trei surori* în Olanda și că venise să-i spună personal – cum fac polițiștii când e omorât cineva.

— Ăă, noi l-am invitat, cum ar veni, zise Dora repede, pe un ton vinovat. Sperăm că nu te superi.

— Păi... sigur că nu mă supăr, zise Jo, întrebându-se ce simțea de fapt. Du-te să-l ajuți cu poarta.

Însă Tom deja depășise diversele granițe, își croise drum printr-un hățiş de ierburi ornamentale, un strat de plante cățărătoare și pe lângă o salcie sucită, se agățase într-un trandafir și îl conducea pe Marcus pe alee.

— Tom e chiar superb, nu ți se pare? îi spuse Karen Dorei.

— Mhm, făcu Dora râzând. Și e al meu!

Jo își dădu seama că nu-i rămâneau decât câteva minute să se reculegă, până ajungeau ei în casă. Avea impresia că îi privea pe toți prin obiectivul unei camere de filmat.

Philip râdea la o remarcă a Mirandei, arătând mai chipeș decât de obicei sau cel puțin așa i se părea lui Jo. Bill examina fundul paharului de Pimm's ca și cum, dacă se zgâia la florile de castravete și limbamielului, s-ar fi materializat mai mult alcool. Fără relevanță, Jo se întrebă dacă Miranda sucombuse farmecelor lichiorului, deși declarase că ea o ținea pe vin.

Karen arăta superb – tenul auriu, părul blond cu o tunsoare perfectă, zbârlită și rebelă – și Jo se simți mândră că Marcus o să-i vadă fiica în toată splendoarea ei. Admise că admirația ei se putea explica parțial prin faptul că era fiica ei, însă negă rapid ideea.

Dora, care stătea lângă Karen, era la fel de fermecătoare, însă cumva diferit. Dacă astea două ar decide să iasă la agățat împreună, ar face prăpăd, își zise ea.

Asemenea gânduri și altele o mie, fără nici o importanță, îi zburătăciră prin minte ca moliile, căci creierul ei se baricada în fața lui Marcus, refuzând să se gândească la el. Apoi apăru chiar el, urmat de Tom.

Veni s-o sărute pe obraz, arătând un pic altfel, și totuși neschimbat.

— Am adus niște vin.

Avea aerul că vrea să-i întindă sticlele pe care Tom nu i le luase. Acea regiune a creierului său care încă vedea totul de departe își zise că arăta ca o moașă care dă să-i întindă un nou-născut tatălui emoționat.

— Marcus..., zise ea, nu era nevoie – ce drăguț – s-a întâmplat ceva?

Tom înșfăcă cele trei sticle rămase și le luă la masă.

— A trebuit să vin, mormăi Marcus.

Dintr-odată Jo rămase fără suflu și doar mulțumită abilităților sociale condiționate reuși să spună:

— Marcus, îl știi pe Philip.

Își drese glasul ca să-i treacă răgușeala.

Philip se apropie. Arăta circumspect și nu mai zâmbea, de parcă sesizase ceva.

— Desigur, Marcus, bătrâne, nu ne-am mai văzut de-o veșnicie. E un picuț din senin, nu-i așa?

Dădură mâna, cumva ca boxerii înaintea meciului, de dragul convenției.

— Ea e fiica mea, Karen, spuse Jo, însă Karen nu-i strânse mâna.

Evident, sesizase și ea ceva.

— Și îi știi pe Miranda și pe Bill, nu? zise Jo repede.

— Bineînțeles, zise Miranda și veni să-l pupe.

Bill ridică mâna.

— De-abia așteptăm să ne povestești de ultimul voiaj...

— Ba nu! i-o tăie Miranda. Adică... nu toată lumea vrea să audă de bărci, încheie ea penibil, contaminându-se de la tensiunea generală.

— Iar ei sunt Sukie și Cliff, părinții Dorei. El e Marcus, care ne-a dus barja în Olanda cu toată lumea la bord.

— Nu chiar toată lumea, zise Philip zbârlindu-se.

— Nu, nici noi n-am fost invitați, spuse Bill.

— Hai să bei ceva, spuse Jo rămânând în rolul gazdei. Dacă reușea să se concentreze asupra datoriei sale, avea șanse să nu cedeze în fața impulsului de a o tuli în casă urlând de groază. Avem Pimm's, dar dacă preferi vinul... Își aminti că întotdeauna păruse dezgustat de chilipirurile ei de supermarket și adăugă: E chiar băubil, l-a cumpărat Philip.

— S-a terminat lichiorul, mamă, zise Karen privind-l curioasă pe Marcus. Să mai fac?

— Am terminat toată sticla, spuse Philip.

— Tre' să trecem pe vin.

— Îți face Bill o licoare dacă ai niște vermut dulce și niște gin, zise Miranda săritoare.

— Cred că avem..., începu Jo, dându-și brusc seama că habar n-avea ce gen de alcool își mai făcea veacul prin dulap.

Poate că nici nu mai erau băuturi acolo. Era o situație crâncenă, spera doar ca Marcus să nu stea o veșnicie.

— Aș vrea niște vin, spuse Marcus.

— Mă duc oricum să văd ce-avem de băut, spuse Karen și dispăru în casă împreună cu Dora și Tom.

— Ei, Marcus, zise Philip întinzându-i un pahar. Ce-ai mai făcut în ultimii douăzeci de ani?

— E căpitan de barjă, zise Miranda. Cel mai bun.

— Ei, mulțumesc pentru votul de încredere, Miranda, spuse Marcus zâmbind.

Jo își dădu seama că nu-l mai văzuse pe Marcus în compania lui Bill și a Mirandei și simți că i se strânge inima, deși nu reuși să identifice sentimentul.

— Ei, și e o profesie lucrativă să căpitănești barje? întrebă Philip.

Jo se strâmbă. Phil părea tare afectat.

— Philip! exclamă Jo. Nu se face să întrebi așa ceva!

Amândoi o ignorară.

— O, da, răspunse Marcus. Mă rog, destul de lucrativă.

— Lumea dă o groază de bani ca să le mute cineva vasele de lux, spuse Bill. Și vorbesc din proprie experiență.

Cliff hotărî să se amestece în discuție.

— Eu credeam că navigația e ca și cum ai sta sub un duș rece făcând bucăți bancnote de cincizeci de lire.

Marcus și Bill se uitară la Cliff.

— Cu barjele nu-i chiar așa.

— Nu, aprobă Miranda. Dușul e cald. Cu alte cuvinte, mult mai confortabil. Dar partea cu bancnotele e la fel.

— Dumnezeuule! exclamă Philip. Habar n-aveam.

Jo privi în jur, întrebându-se dacă putea să o șteargă la bucătărie, vezi Doamne, ca să ajute cu prepararea lichiorului. Dar apoi decise că nu putea.

— Philip, dragule, spuse ea, cum mai e grătarul? Putem să punem carnea pe el?

— A, da, răspunse el ducându-se la soba portabilă care servea și de grătar. Cărbunii sunt numai buni acum.

— Eu n-am niciodată răbdare cu grătarele, spuse Miranda. Vecinii au înaintat o petiție prin care mi se solicită să încetez. N-am otrăvit încă pe nimeni, însă mâncarea era mereu grețoasă.

Jo râse, sperând să nu pară isterică.

— Mă duc atunci după carne.

Însă nici nu apucă să se urnească din loc, că le văzu pe Karen și Dora purtând tăvi cu carnea pregătită pentru grătar. Tom venea cu castronul de salată în mâini.

— Aduc eu pâinea, spuse Jo, de-abia așteptând să iasă din atmosfera electrică a după-amiezi călduroase de duminică și să se refugieze în bucătărie.

— Ba nu, mamă, toată dimineața ai muncit, acum relaxează-te și bea un pahar cu prietenii. Ne ocupăm noi, spuse Karen insistent.

Philip se duse la zidul jos care înconjura suprafața cimentată, pe care fusese așezată carnea.

— Câți oameni aștepți la masă, dragă? Mai e vreun invitat surpriză? Întrebă el aruncându-i o privire lui Marcus. Pe Jo de fiecare dată o apucă disperarea și face prea multă mâncare, nu?

— Posibil, spuse Jo fără să se căiască, dar o să pun restul cărnii înapoi la rece. Nu e bine să stea la soare. Și o să lași puiul să se întrepătrundă, nu? Mare grijă.

— Ne ocupăm noi, mamă. Karen clar n-avea de gând să-și lase mama să evadeze. Luă o tavă cu cărnuri. Ce-ar fi să aduc o ladă frigorifică? Asta n-ar intra pe laterală?

Jo nu-și dădea seama dacă fraza avea vreo normă, însă ideea părea întemeiată.

— Vin să...

— Nu!

Dora veni în spatele prietenei sale.

— Nu, zise ea mai blând, însă la fel de ferm.

— Păi, oricum nici tu nu știi pe unde sunt puse lucrurile, zise Karen și chiar avea logică.

Jo își bău lichiorul. Acum rămăsese mai mult apă de la gheața topită.

— Jo, zise Bill, pot să-ți torn niște vin, dacă nu mai ai Pimm's? Philip e ocupat.

— Mulțumesc, șopti ea, apoi își drese glasul.

Vocea nu trebuia să-i trădeze nervozitatea, nu era deloc demn pentru o femeie de vârsta ei și purtând un asemenea sutien, posibil inutil.

— Pot să-ți văd grădina? întrebă Marcus din senin.

— Sigur! zise Jo încântată de perspectiva de a scăpa de prezența lui tulburătoare câteva minute. Făcu un gest însuflețit. N-ai decât!

— Nu, zise el apăsător, vreau să mi-o arăți tu.

— Ținem noi situația sub control aici, zise Miranda cu veselie.

— Nu vrei să vii și tu? o întrebă Jo.

— A, nu, n-am nici o treabă cu grădinile. O să stau cu ochii pe manevrele lui Philip și o să mă asigur că Bill umple paharele până la loc comanda.

Miranda zâmbi încurajator – înfierbântată cum era, lui Jo i se păru că seamănă cu o damă de companie care îi acordă pupilei sale permisiunea de a dansa cu un partener foarte potrivit.

Nu mai era nimic de făcut, se vedea silită să-i arate lui Marcus grădina și să rămână singură cu el practic prima dată de când se sculară din același pat. Ar fi fost mai ușor dacă grădinile nu i s-ar fi părut niște spații deosebit de senzuale. Parfumurile, texturile mătăsoase, foșnetul blând – toate laolaltă o făceau pe Jo să se topească, până și când nu era în compania unui bărbat cu care avusese o experiență sexuală care îi schimbase viața. Simți un frison, cu toată căldura zilei.

Capitolul 27

Îl conduse pe cărare, dorindu-și pentru prima dată să n-o fi proiectat special ca să străbată toată grădina pe o rută cât mai ocolită, terminându-se în dreptul unei bănci dintr-un ungher izolat. Untrandafir care ar fi trebuit legat atârna deasupra ei, creând o umbră vărgată și parfumată. Se gândea cu groază că în curând vor ajunge acolo – emoțiile ei ar putea exploda. Știa că sentimentele ei pentru el erau aceleași, însă încă se întreba dacă el fusese sincer în declarațiile sale din acea seară. Se convinsese că fusese doar o aventură de-o noapte, iar el nu-i trimisese nici măcar un mesaj. Însă acum era aici, supărat din cine știe ce cauză, se părea.

Jo se opri de câteva ori pe traseu, sperând să-licitisească în așa hal încât să se întoarcă la ceilalți. Nu avea încredere că se putea abține dacă era singură cu el.

— Acolo creșteam pe vremuri legume – doar câteva chestii, bob dulce, fasole cățărătoare, din astea. Stratul de pătrunjel a supraviețuit însă. Și țin mult la hamei, deși chiar are nevoie să fie legat...

Lipsa lui clară de interes îi frână vorbele. O luă de braț și Jo regretă că insistase pe lângă flăcăul care trasese poteca s-o facă destul de lată pentru a încăpea doi oameni laolaltă.

— Nu vreau să vorbesc despre borduri de ierburi, vreau să vorbesc despre noi.

Jo își trase sufletul.

— Există un „noi“?

Își închipuise, în clipele când se silise să privească realitatea în față (ceea ce făcea cât mai rar) că ea și Marcus nu aveau un viitor. De ce-ar vrea să rămână cu o femeie de cincizeci de ani când putea atât de ușor să fie cu una mult mai tânără?

— Nu știu. Tu și Philip păreți foarte apropiați. I-ai zis „dragule“

— A, e din obișnuință! exclamă ea întorcându-se spre el.

— Da? Chiar nu vrei să te întorci la el?

— Ți-am zis că nu și oricum n-aș putea. Are iubita însărcinată. Tot ce-i aici e al ei acum.

Apoi făcu tot ce își dorise mai mult decât orice să nu facă și izbucni în lacrimi.

Marcus o cuprinse automat cu brațele și Jo se trezi hohotind la pieptul lui, simțind tăria mușchilor sub obraz.

— Ascultă, Joanna, nu vreau decât să fii fericită. Dacă asta-ți dorești, casa asta, grădina și pe... Philip, eu mă retrag. Dar...

Vai, de ce se oprise din vorbit tocmai când păruse să zică ceva minunat?

— Dar ce?

Își înălță privirea spre el, conștientă că fețele plânse nu mai erau sexy după vârsta majoratului. Marcus își înclină capul și o sărută pe obraji.

— Prostuțo! Eu vreau să fii a mea.

Jo își trase nasul și se șterse cu dosul palmei, apoi își șterse mâna de fusta cea nouă.

— Haide să mergem pe aici, să stăm un pic și să mă adun. Nu trebuie să întârziem, însă, o să vorbească lumea.

— Dacă vorbim noi mai întâi, nu-mi pasă.

O luă de mână și o duse spre colțul adăpostit de boschetul de trandafiri al băncii.

— Cred că trandafirul ăsta se cheamă Lady Hillingdon, dar nu-mi amintesc sigur.

— Mă doare în c... cot cum se cheamă, zise el, apoi o trase spre sine și o sărută ca lumea.

În primele clipe, Jo își făcu griji să nu fie văzuți dinspre casă, apoi uită că exista casa și se lăsă sărutată, ca apoi să-l sărute și ea. Se agăța de el ca să nu i se înmoaie genunchii, apoi îl trase spre bancă pentru a se așeza. Într-un final se desprinseră unul de altul.

— Deci n-am inventat partea asta, zise Marcus.

— Cum adică?

Jo avea răsufierea tăiată și era un pic ruptă de realitate.

— Atracția sexuală dintre noi e absolut extraordinară.

Drept răspuns, Jo putu doar să ofteze din greu.

— Joanna, dacă-ți dorești o casă și o grădină așa, pot să-ți ofer. Nu trebuie să stai pe *Hildegarde*, care recunosc că e departe de perfecțiune – sau pe vreo altă barjă.

— E cam devreme... adică, m-a cam dat peste cap.

— Da? Trebuie să fi știut ce simt pentru tine?

— Am crezut că e doar dorință, mormăi ea, roșind puternic.

— Dorința e o emoție subevaluată, zise Marcus și îi întoarse bărbia cu degetele ca s-o sărute iar.

Jo deschise în van gura să protesteze, dar atacul buzelor sale o reduse la tăcere.

— Ce naiba crezi că faci? zise Philip, cam roșu la față. Ia-ți etichetele de pe nevastă-mea.

— Îmi pare rău, n-am putut să-l opresc, zise Miranda din spatele lui Philip. Și, din câte văd, n-aveți nevoie de mine, adăugă și apoi plecă tiptil.

— Cred că ai renunțat la dreptul asupra Joannei când ai ales o altă femeie, zise Marcus ridicându-se.

Jo se vârî încet în colțul băncii. Dacă se ridica și ea, trandafirul ar fi scos ochii cuiva.

— Nu contează asta! Cum îndrăznești să vii în casa mea și să faci dragoste cu nevastă-mea? continuă Philip, ridicând furios glasul.

— Philip, spuse Jo sever. Marcus are dreptate. Nu mai sunt nevasta ta. M-ai părăsit pentru alta.

Nu aduse în discuție tinerețea ei sau copilul din pânțele ei.

Philip o privi zăpăcit și rugător.

— Jo, dacă vrei să te întorci, o să reglez problema cu Sam... Când te-am văzut aici, la tine acasă, mi-am dat seama...

Jo se ridică gata să explodeze de indignare, însă tocmai atunci sosi Karen, urmată de Dora și Tom. Jo dădu deoparte ramura periculoasă de Lady Hillingdon și respiră adânc.

— Chiar nu e momentul și locul pentru o asemenea discuție, începu ea, vag surprinsă să se audă rostind vechiul clișeu. Avem musafiri. Haideți înapoi la grătar, toată lumea.

Spre surprinderea ei, o urmară toți spășiți pe alee. Cu toată supărarea, nu putu să nu-și spună că situația semăna cu o scenă dintr-un serial prost, cu încălțăminte de fițe, minijupele și bronzul artificial de St Tropez.

Bil întorcea fără grijă fleici și piepturi de pui pe cărbuni, fără să ia seama la drama care se desfășura la capătul pștecii.

— Hai, mai beți ceva, toată lumea, zise Miranda în întâmpinarea grupului care sosea iar în spatele casei, presupunând corect că manierele de gazdă îl părăsiseră pe Phil. Tocmai discutam cu Sukie ce grădină minunată ai, Jo. Și mâncarea e gata.

— Mulțumesc.

Nu era recunoscătoare doar pentru informație, ci și pentru că Miranda îi preluase o vreme datoriile sociale. Se sili să reintre în rolul gazdei.

— Cred că ar trebui să mâncăm. Sukie, Cliff, luați niște pâine cu usturoi.

Se uită la pâine și își dădu seama că nu-și amintea s-o fi făcut ea. Oare era un simptom de Alzheimer sau sărutările lui Marcus îi spălaseră creierul?

Urmă o tăcere de câteva clipe în care Jo se rugă ca toată lumea să se prefacă în continuare că n-avusese loc nici o scenă la capătul grădinii. Farfuriile trecură

din mână în mână, furculițele și cuțitele distribuite, sticlele clinchetiră atingând buzele paharelor.

— Ce se întâmplă? întrebă Karen tocmai când Jo începuse să se relaxeze un pic.

— Dragă, nu cred..., începu Jo.

Marcus o întrerupse.

— Discutam între patru ochi cu mama ta când tatăl tău...

Philip pufni zgomotos de indignare.

— Chiar aș vrea ca toată lumea să mănânce, spuse Jo agățându-se cu disperare de datoriile sale de gazdă.

— Da, haideti, zise Miranda sărindu-i în ajutor. Tom, Dora, Cliff, Sukie, haideti, toată lumea, luați-vă farfuriile. Ar fi păcat să stricăm bunătate de mâncare.

Din fericire, toți se conformară și se așezară pe scaune sau pe zid, în funcție de vârstă și nevoie de confort, și începură să mănânce. Apoi Dora observă că Jo nu-și luase nimic. Sări de la locul ei și puse niște salată și un cotlet pe o farfurie și i-o aduse.

— Poftim, mănâncă.

— Se poate o furculiță? întrebă Jo.

— Of, Doamne, ia.

Urmă un interval de liniște după oribila scenă care fusese cât pe-aci să izbucnească, toată lumea în afară de Jo mestecând și făcând conversație pe un ton scăzut despre ce grătar minunat era. Jo n-ar fi fost în stare să mănânce nici dacă ar fi plătit-o cu zece lire îmbucătura.

Marcus își luase farfuria și se dusesese la celălalt capăt al curții. Philip îi arunca din când în când priviri piezișe pline de resentiment și aversiune. Jo mai că se aștepta să se pună pe mârâit ca un câine gelos.

Jo se ridică. Se simțea imobilizată ca într-o capcană când era așezată. Începu să le împartă oamenilor diverse, observând cinic că deși Philip și Marcus o tratau ca pe un os bun de ros, avea oricum impresia că n-ar mai fi manifestat nici unul vreun interes față de ea dacă celălalt n-ar fi fost de față.

Bill, Sukie și Cliff păreau toți un pic surprinși, însă, din politețe, hotărâra să ignore tensiunea din aer și întreținură o discuție despre barje cu o bravură admirabilă. Miranda părea să poarte o semidiscuție cu Philip despre antichități, iar Tom și Dora îi povesteau în detalii lui Karen despre festival. Marcus stătea doar și-i privea pe toți în liniște.

Jo nu mai îndură și, mormăind ceva vag legat de pâine, o luă hotărâtă spre bucătărie. Ajunsă înăuntru, își sprijini capul de suprafața rece a blatului și oftă.

— Jo? îl auzi pe Marcus spunând încet din spațele ei.

Își ridică fața și se întoarse spre el. Avea un aer blând, dar hotărât.

— Jo? zise iar. N-am fost niciodată cu o femeie cu care să-mi doresc să-mi petrec restul vieții... până acum.

I se strânse inima auzindu-l. Își ridică privirea spre el și îi citi sinceritatea în ochi, însă nu reuși să vorbească.

— Sunt cazat la White Swan, zise el. Știu că nu poți să-ți lași musafirii baltă, chiar dacă tânjesc să te iau cu mine, n-ar fi corect. Vreau să vii pentru că și tu îți dorești să fii acolo la fel de mult ca și mine. Nu te simți obligată.

Apoi plecă.

Jo mai că ar fi putut să râdă auzindu-i cuvintele. Ceva, poate dragostea, îi apăsa tot mai mult diafragma, până când amenința să izbucnească din ea, sub forma lacrimilor sau a râsului.

Rămase nemișcată o vreme, cu mintea răvășită. Musafirii erau afară și se întrebau ce se întâmplă, însă, din fericire, erau prea britanici ca să ceară explicații. Iar Karen și Philip...

— Mamă, e ceva între tine și Marcus, nu? întrebă Karen când se materializă alături de Philip în bucătărie.

Karen părea atât de vulnerabilă și atât de sfidătoare, încât Jo știa că trebuie să le spună adevărul.

— Da, zise ea încet.

— Și crezi că poți să ai încredere în el? o întrebă Philip. Nu are o reputație prea grozavă...

Jo se zburli, și mai hotărâtă.

— Nu te supăra că-ți atrag atenția, zise ea cu o voce mai calmă decât se simțea, însă nici fidelitatea nu mai e ce era odată.

Philip își dresese glasul.

— Poate am făcut o greșeală.

— Cu siguranță, spuse Jo, simțindu-se dintr-odată foarte obosită, însă e prea târziu s-o mai dregi.

— Te-ai întorce la tata dac-ai putea? întrebă Karen.

Jo își privi fiica și clătină din cap.

— Nu. Îmi pare rău, scumpo, dar nu pot. Nu acum.

— Jo, pot să rezolv lucrurile, chiar pot..., insistă Philip.

— Nu vreau s-o faci, spuse Jo ferm. Când m-ai părăsit mi-ai făcut poate cea mai mare favoare posibilă. Nu m-aș întoarce la tine nici dacă Sam n-ar fi însărcinată. Și, în adâncul sufletului tău, cred că nici tu n-ai vrea așa ceva.

— Bine, mamă, dar dacă tata spune că...

— Îmi pare rău, Karen. Îmi dau seama că e dureros pentru tine, însă mi-e imposibil să mă întorc la tatăl tău.

— De ce? insistă Karen un pic recalcitrantă.

— Pentru că îl iubesc pe Marcus.

— Da? întrebă Philip, deși după ton părea s-o creadă.

Oftă și-i zâmbi trist, iar Jo îl văzu o clipă pe acel Philip pe care îl iubise pe vremuri.

— Dacă asta îți dorești, îți urez multă fericire. Și se întoarce în grădină.

— Mamă? zise Karen.

Jo se întoarce spre fiica ei și o cuprinse în brațe, mângâind-o pe păr cum făcea când era mică. Karen oftă și se desprinse din îmbrățișare. Îi zâmbi tot mai larg mamei sale și apoi îi spuse:

— Nu sunt sigură dacă mă împac cu gândul că am un tată vitreg la vârsta mea, dar măcar arată bine.

Jo râse și, luându-și fiica de braș, merseă afară.

În timp ce pășea încet cu Karen spre musafirii lor, Jo simțea tot felul de emoții confuze, însă de un lucru era sigură: Marcus o iubea și ea îl iubea la rândul ei. Karen era dezamăgită, firește, însă era adult și păruse să primească vestea foarte bine, date fiind condițiile. Philip la fel.

Când se alăturară celorlalți se lăsă o clipă tăcerea, apoi conversațiile au fost reluate.

— Am dat peste tarta cu fructe, spuse Karen făcându-i cu ochiul lui Jo.

Capitolul 28

Jo își parcă mașina simțindu-se vinovată și destul de euforică. Cu îmbrățișări, pupături și promisiunea revederii cu Dora și Tom, Jo o ștersese devreme de la propria petrecere. Acum, scoțând geanta lui Marcus din mașină, decise că vinovăția adăuga fiori plăcerii pe care o simțea. Era femeie măritată – mă rog, tehnic – care mergea să se alătore amantului într-un hotel de lux. Îi era atât de străină situația, încât țopăi un pic fără să vrea. Dacă i-ar fi spus cineva cu un an în urmă că o să ajungă genul de femeie care face așa ceva, ar fi crezut că mai probabil era să zboare în Lună.

Merse la recepție, roșind și râzând singură.

— Puteți să-mi spuneți în ce cameră este cazat domnul Rippon? Am o întâlnire cu dânsul.

— A, da, doamnă, ne-a anunțat de venirea dumneavoastră.

În timp ce bărbatul de la recepție îi dădea indicații, Jo își dădu seama că nu se recomandase. Oare Marcus le oferise și o descriere a ei?

Marcus o întâmpină pe coridor și Jo își dădu seama că-l sunaseră de la recepție să-l anunțe că venise. Apoi el o luă în brațe, strângând-o atât de puternic, încât crezu c-o s-o sufoce.

— Ai venit, șopti el în părul ei.

— Nu pot să respir, scânci ea.

— Pardon. Doar că te-am lăsat o dată să-mi aluneci printre degete, nu te mai las să pleci.

— Păi, poate am putea să mergem în dormitor, nu?

O mai strânse o dată și râse.

— Poți să mergi unde vrei. Ești o perlă în scoica lumii.

— Ei, dă-o naibii, Marcus!

Deschisese ușa dormitorului și acum o trăgea spre cameră fără să se desprindă de Jo. Apoi închise ușa cu piciorul și-i dădu drumul.

— Sigur asta vrei? O viață alături de o haimana rătăcitoare în loc să duci un trai sigur, burghez, englezesc alături de Philip?

— Viața cu Philip nu era sigură, nu? Dacă-i pe-așa pot să-mi încerc norocul cu haimanaua rătăcitoare.

O luă din nou în brațe și apoi murmură în părul ei:

— O să fii o iubită minunată pentru o haimana.

Și Jo cea burgheză și englezoaică oftă satisfăcută.

Înapoi la petrecere, membrii mai în vârstă ai grupului îi dădeau înainte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic neobișnuit, în afară de Philip, care plecase, probabil ca s-o vadă pe Samantha.

Dora, Tom și Karen se așezaseră cu o sticlă de vin la o măsuță din grădină și discutau situația.

— Chiar cred că ar fi trebuit să-mi spui, Do, spuse Karen, încă un pic indignată că Dora n-o atenționase în legătură cu relația dintre Marcus și mama ei. Adică ți-ai dat seama probabil că se întâmpla ceva între ei.

— Ba nu, nu chiar, se apără Dora.

— Ți-am spus că mi se părea că-i place de ea, spuse Tom. O privea mult când nu se uita la el.

Karen îl privi pe Tom.

— Băieții n-ar trebui să observe asemenea lucruri, spuse ea.

— Nu văd de ce. Mai vreți niște tartă sau mă servesc singur?

— Servește-te, ziseră ele într-un glas.

— Ei, măcar nu tre' să-mi fac probleme în legătură cu voi doi, Do, spuse Karen.

— Nu trebuie să-ți faci probleme nici pentru mama ta, râse Dora. Marcus e un tip pe cinste.

Poate că și-a creat o reputație proastă când vine vorba de femei, însă bănuiesc că a dorit-o de la bun început și o să rămână definitiv cu ea.

— Numai că nu-mi convine ideea că mama face sex sălbatic, atâta tot.

— Atunci nu te mai gândi! chicoti Dora. Însă cred că sunt un cuplu pe cinste.

Karen se aplecă și o bătu pe mână.

— Cred că și tu și Tom sunteți un cuplu pe cinste. Știam eu că fac bine când te-am convins să te muți la mama. Își ridică mâinile triumfătoare: Până și de peste Atlantic, tot rezolv orice problemă.

— Karen!

— Lasă, nu-i nevoie să-mi mulțumești. Acuma, mai știi vreun bărbat superb care ar fi pe gustul meu? Chiar mă gândesc serios să merg în Olanda cu dragostea la control.

Colectia

Katie Fforde este una dintre cele mai apreciate scriitoare de romane de dragoste din Marea Britanie, membră a celebrei Romantic Novelists' Association.

„Un basm al zilelor noastre, inteligent și emoționant: lectura perfectă pentru o zi petrecută în parc.“

Cosmopolitan

„O poveste senzațională, scrisă cu delicatețe și umor.“

Sunday Times

„Dacă vă doriți o carte simpatică și antrenantă cu care să vă delectați într-o seară lungă de vară,

Cu dragostea la control
este alegerea perfectă.“

Daily Mail

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-1765-4

9 789734 617654

www.polirom.ro